C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_3-Drak_Znovuzrozeny_1.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_3-Drak_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.12.2004
Modification Date: 20.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA TŘETÍ

DRAK ZNOVUZROZENÝ

SVAZEK 1

ROBERT JORDAN

A jeho stezky budou mnohé, i ti, kdož poznají jeho jméno, pro-tože on se mezi námi zrodí mnohokrát, s různými tvářemi, a tak to-mu bylo, jakož i vždycky bude, v čase bez konce. Jeho příchod bu-de jako ostrá radlice obracející naše životy jako brázdy z míst, kde jsme leželi v tichu. Rozbíječ pout, kovář řetězů. Tvořitel budouc-ností, ničitel osu-dů.

z Poznámek k Dračím proroctvím,

od Jurith Dorine, pravé ruky královny Almorenské,
742 PR, třetí věk

PROLOG

Pevnost Světla

Stařičký Pedron Niall bloudil zrakem po své soukromé přijí-mací síni, ale jeho tmavé oči, zamyšleně zastřené, nic neviděly. Rozedrané kusy látek visící na stěnách, kdysi válečné praporce ne-přátel z jeho mládí, splývaly s tmavým dřevěným obložením ka-menných stěn, které byly dost silné i tady, v srdci pevnosti Světla. Jediná židle v místnosti - těžká, s vysokým opěradlem, téměř trůn - pro něj byla stejně neviditelná jako několik stolků, jediné to ku-sy nábytku v komnatě. Dokonce i muž v bílém plášti, klečící s tak tak ovládanou dychtivostí na velkém slunečním kotouči zasaze-ném do širokých parket podlahy, na chvíli zmizel z Niallova po-vědomí, i když jen málokdo by toho muže odbyl tak snadno.
Jaret Byar dostal čas, aby se umyl, než ho přivedli před Nialla, ale jak přilbici, tak prsní pancíř měl po cestě matné a zprohýbané z bojů. Tmavé, hluboko posazené oči se mu horečnatě leskly a je-ho obličej vypadal, jako by z něj zmizely všechny svaly. Neměl meč - před Ni-alla nesměl nikdo předstoupit s mečem - ale byl na-pjatý, připravený k činu, jako pes čekající až mu někdo odepne vodítko.
V širokých krbech na obou koncích místnosti hořely ohně a za-háněly chlad pozdní zimy. Byla to prostá místnost, vskutku vojác-ká, všechno bylo vyrobeno dobře, nikoli však výstředně - až na sluneční kotouč. Nábytek se do přijímací síně velícího kapitána dětí Světla do-stával spolu s mužem, který tohoto úřadu dosáhl. Plápolající slunce z mincovního zlata bylo vždy dohladka ohlazeno pokoleními prosební-ků, nahrazeno a znovu ohlazeno. Zlato by bylo stačilo na zakoupení venkovského sídla v Amadicii i na za-chování vznešenosti s tím spoje-né. Deset let již Niall chodil po tomto zlatě a nikdy na ně nepomyslel o nic víc než na sluneční ko-touč, který měl vyšitý na prsou bílé hale-ny. Zlato Pedrona Nialla příliš nezajímalo.
Konečně se pohledem vrátil ke stolu pokrytému mapami, dopi-sy a zprávami. V té změti ležely tři volně svinuté kresby. Jednu z nich teď Niall váhavě zvedl. Nezáleželo na tom, kterou vybere, na všech byla zobrazena stejná scéna, i když ji malovaly jiné ruce. Niall měl kůži tenkou jako pergamen a věkem vypjatou na kost-natém těle, ale nebylo na něm nic křehkého. Nikdo do jeho úřadu nenastoupil, pokud již neměl bílé vlasy, a nikdy to nebyl muž měk-čí než kameny Dómu pravdy. Přesto si náhle uvědomil, jak má ru-ku, v níž držel kresbu, šlachovitou, a uvědomil si, že si bude mu-set pospíšit. Čas se krátil. Jemu se čas krátil. Bude to muset stačit. Musí zařídit, aby to stačilo.
Přinutil se napůl rozvinout kresbu, dost na to, aby viděl na obli-čej, jenž ho zajímal. Křída byla po cestě v sedlové brašně trochu rozmazaná, ale rysy tváře byly zřetelné. Šedooký mládenec s na-rudlými vlasy. Zdálo se, že je vysoký, ale nedalo se to poznat s jis-totou. Až na vlasy a oči se mohl objevit v kterémkoliv městě, aniž by vzbudil sebemenší rozruch.
"Tenhle... tenhle chlapec se prohlásil za Draka Znovuzrozené-ho?" zamumlal Niall.
Drak. Z toho jména ho mrazilo, zimou i věkem. Jméno, které Luis Therin Telamon nesl, když odsoudil ke zkáze každého muže, který mohl usměrňovat jedinou sílu, od té chvíle a navěky. Odsou-dil muže schopné usměrňovat k tomu, že zešíleli a zemřeli, a sám byl mezi ni-mi. Bylo tomu více než tři tisíce let, kdy pýcha Aes Sedai a válka Stí-nu přivodily konec věku pověstí. Tři tisíce let, ale proroctví a pověsti pomáhaly lidem nezapomenout - aspoň jádro příběhu, když už ne po-drobnosti. Luis Therin Rodovrah. Muž, kte-rý začal Rozbití světa, kdy šílenci, kteří dokázali čerpat jedinou sí-lu, poháněli vesmír, srovnali pohoří a starobylé země ponořili na mořské dno, kdy byla celá tvář země změněna a všichni, kteří pře-žili, prchali jako zvířata před lesním požárem. Skončilo to, teprve až byl i poslední muž Aes Sedai mrtev a roztroušené lidstvo mohlo začít znovu budovat z trosek - aspoň tam, kde nějaké trosky zů-staly. Tento příběh byl vpálen do paměti lidí a matky jej vyprávěly dětem již od kolébky. A proroctví říkalo, že

Drak se znovu zrodí.
Niall to nemyslel jako otázku, ale Byar to tak vzal. "Ano, můj ve-lící kapitáne, to udělal. Je to mnohem větší šílenství než který-koliv falešný Drak, o jakém jsem kdy slyšel. Už se k němu přihlá-sily tisíce lidí. Tarabon a Arad Doman se zmítají v občanské válce a zároveň jsou ve válce mezi sebou. Bojuje se po celé Almothské pláni i Tomo-vě Hlavě. Tarabonští proti Domanským a proti tem-ným druhům a všichni volají po Drakovi - nebo aspoň spolu bojo-vali, než začala zi-ma. Ještě nikdy jsem neviděl, aby se to tak rych-le rozšířilo, můj velící kapitáne. Jako když hodíš pochodeň do seníku. Sníh to možná zdusil, ale jak přijde jaro, plameny vyšleh-nou výš než předtím."
Niall ho uťal zdviženým prstem. Už dvakrát ho nechal příběh do-končit. Byar při vyprávění hořel hněvem a nenávistí. Niall znal části příběhu i z jiných zdrojů, a některé části znal dokonce lé-pe než Byar, ale pokaždé, když to slyšel, znovu ho to rozzuřilo. "Geofram Bornhald a tisícovka dětí Světla jsou mrtví. A udělaly to Aes Sedai. Jsi si tím jistý, dítě Byare?"
"Naprosto, můj velící kapitáne. Po jedné šarvátce cestou do Fal-me jsem viděl dvě z těch tarvalonských čarodějnic. Stály nás víc než padesát mrtvých, než jsme je prokláli šípy." "Jsi si jistý - jistý, že to byly Aes Sedai?" "Země nám vybuchovala pod nohama." Byar mluvil pevným hlasem a z přesvědčení. Měl jen malou představivost, tenhle Jaret Byar. Smrt byla součástí vojenského života, ať už přišla v jaké-ko-liv podobě. "Z čisté obloha do našich řad létaly blesky. Můj pane kapitáne, co jiného mohly být?"
Niall zachmuřeně přikývl. Od rozbití světa nebyl žádný muž Aes Sedai, ale ženy, které se stále hlásily k tomuto titulu, byly zlé až dost. Pořád se chvástaly těmi svými třemi přísahami: nevyslo-vit nic jiného než pravdu, nevyrobit žádnou zbraň, kterou by člo-věk mohl zabít člo-věka, a používat jedinou sílu jako zbraň jedině proti temným druhům či zplozencům Stínu. Ale teď se ukázalo, že jsou tyhle přísahy jen lží. Niall vždycky věděl, že nikdo nemůže toužit po moci, kterou vládly ony, aniž by se chtěl postavit Stvoři-teli, a to znamenalo sloužit Tem-nému.
"A o těch lidech, co dobyli Falme a zabili polovinu jedné z mých legií, nevíš nic?"
"Pan kapitán Bornhald tvrdil, že si říkají Seanchané, můj velící kapitáne," odpověděl Byar netečně. "Tvrdil, že to jsou temní dru-zi. A jeho útok je zastavil, i když ho přitom zabili." Jeho hlas teď nabyl na důrazu. "Z města uprchlo mnoho lidí. Každý, s kým jsem mluvil, sou-hlasil, že cizinci utekli. A to udělal pan kapitán Born-hald."
Niall si tiše povzdechl. Byla to skoro stejná slova, jaká Byar pou-žil už dvakrát, když mluvil o vojsku, které se objevilo jakoby odnikud a dobylo Falme. Dobrý voják, pomyslel si Niall, to o něm Geofram Bornhald vždycky říkal, ale není to člověk, který umí myslet sám za sebe.
"Můj velící kapitáne," promluvil náhle Byar, "kapitán Bornhald mi nařídil, abych se zdržel bitvy a podal vám o ní zprávu. A abych vyřídil jeho synovi, urozenému pánu Dainovi, jak zemřel."
"Ano, ano," odbyl ho netrpělivě Niall. Na chvíli se zadíval na Byarovy propadlé tváře, a dodal: "O tvé cti ani odvaze nikdo nepo-chybuje. Je to přesně ta věc, kterou by Geofram Bornhald udě-lal v očekávání bitvy, v níž, jak se obával, by mohlo padnout celé velení." Ale na něco takového bys ty neměl dost představivosti.
Od tohoto muže se nic dalšího nemohl dozvědět. "Provedl jsi to dobře, dítě Byare. Máš moje svolení předat zprávu o smrti Geoframa Bornhalda jeho synovi. Dain Bornhald je s Eamonem Valdou - podle posledních zpráv jsou někde poblíž Tar Valonu. Smíš se k nim připo-jit."
"Děkuji, můj velící kapitáne. Děkuji." Byar se zvedl a hluboce se poklonil. A přesto, když se narovnal, ještě zaváhal. "Můj velící kapi-táne, byli jsme zrazeni." Nenávist dodala jeho hlasu ostří.
"Tím temným druhem, o kterém jsi mluvil, dítě Byare?" Sám ne-dokázal hovořit klidně. Rok plánování ležel v troskách mezi mrtvola-mi tisícovky dětí a Byar chtěl mluvit jen o tomto jednom muži. "Tím mladým kovářem, kterého jsi viděl jen dvakrát, tím Perrinem z Dvou-říčí?"
"Ano, můj velící kapitáne. Nevím jak, ale on je za to zodpověd-ný. Vím to."
"Uvidíme, co se s tím dá dělat, dítě Byare." Byar znovu otevřel ústa, ale Niall zvedl ruku a zarazil ho. "Smíš teď odejít." Muž s vy-hublými tvářemi neměl na vybranou, mohl se jenom uklonit a pak odejít.
Když se za ním zavřely dveře, Niall se posadil. Co asi přivolalo Byarovu nenávist na Perrinovu hlavu? Kolem bylo příliš mnoho tem-ných druhů, aby stálo za to plýtvat energií na nenávist k jed-nomu. Příliš mnoho temných druhů, vysoko i nízko postavených, skrývají-cích se za hbité jazyky a otevřené úsměvy,

sloužících Tem-nému. Pře-sto, když na seznam přidá jedno jméno, ničemu tím ne-uškodí.
Poposedl si a snažil se ulevit svým starým kostem. Nikoliv po-prvé ho nejasně napadlo, že by možná polštář nebyl příliš velkým pře-pychem. A nikoliv poprvé tento nápad zahnal. Svět se potácel na okraji chaosu a on neměl čas vnímat svůj věk.
Hlavou mu vířila všechna ta znamení předpovídající katastro-fu. Válkou rozervaný Tarabon a Arad Doman, občanskou válkou zmítaný Cairhien, a válečná horečka stoupající v Tearu a Illianu, což byli staří nepřátelé. Možná všechny tyhle války samy o sobě nic neznamenaly - muži pořád někde bojovali - ale obvykle se bojovalo jen na jednom místě. A kromě toho falešný Drak někde na Almothské pláni, další řádící v Saldeii a třetí zamořující Tear. Tři najednou. Všechno to mu-sejí být falešní Draci! Prostě mu-sejí!
A kromě toho na tucet menších událostí. Občas to byly možná jen neopodstatněné řeči, ale dohromady se vším ostatním... Obje-vily se zprávy o spatření Aielů až tak daleko na západ, jako bylo Murandy a Kandor. Vždy se jednalo jen o dva tři na jednom mís-tě, ale ať jeden nebo tisíc, Aielové vyšli z Pustiny od Rozbití svě-ta jen jednou. Svou pustou divočinu opustili jenom za aielské vál-ky. Atha'an Miere, Moř-ský národ, prý přestal obchodovat a místo toho hledal znamení a před-povědi - čeho přesně, to neříkali - a bý-valí obchodníci se teď plavili na lodích naložených jen zpola či úplně prázdných. Illian svolal Velké hledání Valerského rohu po-prvé za skoro čtyři sta let a vyslal hledače pátrat po Valerském ro-hu, o němž proroctví pravilo, že povolá mrtvé hrdiny z hrobu, aby bojovali v Tarmon Gai'donu, v Poslední bitvě, proti Stínu. Také se povídalo, že ogierové, vždy tolik uzavření, že je obyčejní lidé po-važovali jen za báchorku, uspořádali sešlost mezi svými vzdálený-mi državami
A co bylo nejvýznačnější, aspoň pro Nialla, Aes Sedai zřejmě ko-nečně vyšly na světlo. Povídalo se, že poslaly některé sestry do Sal-deie, aby se postavily falešnému Draku Mazrimu Taimovi. Byť to bylo mezi muži nezvyklé, Taim mohl usměrňovat jedinou sílu. Toho bylo třeba se obávat, a přese všechno si jen pár lidí myslelo, že tako-vého muže je možné porazit i bez pomoci Aes Sedai. Lep-ší bylo ne-chat Aes Sedai pomáhat, než potom čelit nevyhnutelným hrůzám, když se takový muž zbláznil, k čemuž vždy nevyhnutelně docházelo. Ale Tar Valon očividně poslal jiné Aes Sedai na pomoc jinému faleš-nému Drakovi do Falme. Nic jiného to podle zpráv být nemohlo.
Z toho Nialla mrazilo až do morku kostí. Chaos se násobil. Ne-slýchané věci se opakovaly stále dokola. V celém světě to vřelo. To bylo Niallovi jasné. Čas Poslední bitvy opravdu nadcházel.
Všechny jeho plány přišly vniveč, plány, které by zabezpečily je-ho jméno mezi dětmi Světla na stovky pokolení. Ale zmatek zna-menal příležitost, a on musel vymyslet nové plány s novými cíli. Dokáže-li si ovšem udržet sílu a dovést je do konce. Světlo, nechej mě žít dost dlouho.
Nesmělé zaklepání na dveře ho vytrhlo z chmurných myšlenek. "Dále!" štěkl.
Sloužící v bílozlatém kabátci a spodcích se mu poklonil. S oči-ma upřenýma k podlaze ohlásil Jaichima Carridina, Světlem po-mazaného, inkvizitora ruky Světla, jenž přicházel na rozkaz velí-cího kapitána.
Carridin se objevil hned za sloužícím, nečekaje, až Niall promluví. Niall sluhu pokynem ruky propustil. Než se dveře úplně zavřely, Carridin poklekl na koleno a ladně mávl sněhobílým pláštěm. Za slunečním kotoučem na přednici pláště měl šarlatovou ovčáckou hůl ruky Světla. Mnozí Carridina a jeho dru-hy nazývali tazateli, i když málokdo tak činil před nimi. "Vyžádal sis moji přítomnost, můj velící kapitáne," pravil silným hlasem, "a tak jsem se vrátil z Tarabonu."
Niall si ho chvíli prohlížel. Carridin byl vysoký, ve středním vě-ku, vlasy měl maličko prošedivělé, ale byl ve skvělé formě a tvr-dý. A pod zkoumavým pohledem velícího kapitána ani nemrkl. Jen pár lidí mělo tak čisté svědomí nebo tak dobré nervy. Carridin tam klečel a čekal stejně klidně, jako by to byla každodenní záležitost dostat strohý rozkaz opustit velení a bez odkladu se vrátit do Amadoru bez udání důvodů. Ale ono se říkalo, že Jaichim Carridin do-káže čekat déle než kámen.
"Vstaň, dítě Carridine." Když se druhý muž narovnal, Niall do-dal: "Dostal jsem znepokojující zprávy z Falme."
Carridin si urovnal záhyby pláště, než odpověděl. Mluvil hla-sem téměř na hranici dostatečné úcty, spíše jako by hovořil se so-bě rovným než s mužem, jemuž přísahal poslušnost až do smrti. "Můj velící kapitán se odvolává na zprávy, které přinesl dítě Jaret Byar, bývalý druhý důstojník kapitána Bornhalda."
Niallovi se zachvělo levé víčko, staré znamení potlačovaného hněvu. O tom, že je Byar v Amadoru, měli

vědět jen tři lidé, a ni-kdo kromě Nialla nevěděl, odkud přišel. "Nebuď moc chytrý, Car-ridine. Tvoje přání vědět o všem by tě jednoho dne mohlo přivést do rukou tvých vlastních tazatelů."
Carridin nedal nic najevo, jen při tom oslovení maličko stiskl rty. "Můj velící kapitáne, ruka hledá pravdu všude, aby sloužila Světlu."
Aby sloužila Světlu. Ne aby sloužila dětem Světla. Všechny dě-ti sloužily Světlu, ale Pedrona Nialla často napadlo, jestli se taza-telé vskutku považují za součást dětí. "A jakou pravdu ohledně událostí ve Falme pro mě máš ty?"
"Temní druzi, můj velící kapitáne."
"Temní druzi?" Niallovo uchechtnutí vůbec nebylo veselé. "Už pár týdnů od tebe dostávám zprávy, že Geofram Bornhald je slu-žebníkem Temného, poněvadž přesunul vojáky na Tomovu Hlavu přes tvůj rozkaz." Hlas měl náhle nebezpečně tichý. "Chceš snad, abych věřil, že Bornhald, jako temný druh, zavedl tisíc dětí na smrt v boji proti jiným temným druhům?"
"Zda byl či nebyl temným druhem, se nikdy nedozvíme," pro-hlásil drze Carridin, "protože zemřel dřív, než mohl být vyslech-nut. Pikle Stínu jsou nejasné, a těm, kdož kráčí ve Světle, často při-padají šílené. Ale ti, co dobyli Falme, byli temnými druhy, o tom nemám pochyb. Temní druzi a Aes Sedai podporující falešného Draka. To jediná síla zničila Bornhalda a jeho muže, tím jsem si jist, můj velící kapitáne, stejně jako zničila vojska, která Tarabon a Arad Doman vy-slal proti temným druhům ve Falme."
"A co ty příběhy, že ti, kdo dobyli Falme, pocházeli zpoza Aryth-ského oceánu?"
Carridin zavrtěl hlavou. "Můj velící kapitáne, lidé pořád něco žvaní. Někteří tvrdí, že to vojska Artuše Jestřábí křídlo, která před tisíci lety poslal přes oceán, se teď vrátila, aby si vyžádala zpět svá území. No, někteří dokonce tvrdili, že ve Falme viděli samotného Ar-tuše Jestřábí křídlo. - A navíc půlku hrdinů z pověstí. Na zápa-dě to vře od Tarabonu po Saldeiu a každý den na povrch vybublá stovka další klepů, z nichž každý je horší než ten předchozí. Ti tak zvaní Seanchané nebyli nic jiného než další sebranka temných dru-hů, kteří se seběhli, aby podpořili falešného Draka, jenže tentokrát je otevřeně podporovaly Aes Sedai."
"Jaký pro to máš důkaz?" Niall schválně mluvil, jako by o tom pochyboval. "Máte zajatce?"
"Ne, můj velící kapitáne. Jak ti bezpochyby řekl již dítě Byar, Bornhaldovi se podařilo je natolik poškodit, že se ztratili. A nikdo, koho jsme vyslýchali, by rozhodně nepřiznal, že podporoval faleš-ného Draka. A co se důkazů týče... jsou dva. Jestli můj kapitán do-volí?"
Niall netrpělivě kývl.
"První je negativní. - Několik lodí se pokusilo přeplavit přes Arythský oceán a většina se nikdy nevrátila. Ty, které se vrátily, obrá-tily dřív, než jim došlo jídlo a voda. Dokonce ani Mořský ná-rod se přes Arythský oceán nepouští, a oni se plaví všude tam, kde se dá ob-chodovat, dokonce i do zemí za Aielskou pustinou. Můj velící kapitá-ne, jestli za oceánem je nějaká země, je příliš daleko, oceán je příliš široký. A přepravit přes něj vojsko by bylo stejně nemožné jako létá-ní."
"Možná," připustil pomalu Niall. "Je to určitě příznačné. A ten druhý?"
"Můj velící kapitáne, mnoho z těch, které jsme vyslýchali, ho-vořilo o tom, že po boku temných druhů bojovaly obludy, a svých tvrzení se drželi až do konce výslechu. Co to mohlo být jiného než trolloci a další zplozenci Stínu, které nějakým způsobem přivedli z Morny?" Carridin rozhodil rukama, jako by tím bylo řečeno vše. "Vět-šina lidí si myslí, že trolloci jsou jen ve vyprávěnkách kejklířů nebo výmysly, a zbytek zase, že všichni byli pobiti za trollockých válek. Jak jinak by nazvali trolloka než obludou?"
"Ano. Ano, snad máš pravdu, dítě Carridine. Říkám snad." Ne-poskytl by Carridinovi tu satisfakci, že s ním souhlasí. Ať se chvíli smaží. "Ale co on?" Ukázal na svinuté kresby. Jak znal Carridina, in-kvizitor měl kopie ve svých komnatách. "Jak je nebezpečný? Může usměrňovat jedinou sílu?"
Inkvizitor jen pokrčil rameny. "Možná může, možná ne. Aes Se-dai rozhodně dokážou přimět lidi, aby uvěřili, že i kočka může usměr-ňovat, když si to ony usmyslí. A jak je nebezpečný... Každý falešný Drak je nebezpečný, dokud není přemožen, a když za tímhle stojí ote-vřeně Tar Valon, je desetkrát nebezpečnější. Ale teď je méně nebez-pečný, než by byl bez kontroly za půl roku. Za-jatci, které jsem vyslý-chal, ho nikdy neviděli, nemají tušení, kde je teď. Jeho síly jsou roz-tříštěné. Pochybuji, že má najednou víc mu-žů než dvě stovky. Tara-bonští nebo Domanští by je i sami dokáza-li smést, kdyby neměli tolik práce s bojováním proti sobě."

"Dokonce ani falešný Drak," prohodil suše Niall, "nestačí, aby zapomněli na čtyři stovky rozmíšek kvůli vlastnictví Almothské pláně. Jako kdyby jedni nebo druzí byli někdy dost silní, aby ji udrželi." Car-ridinův výraz se nezměnil a Nialla napadlo, jak vlast-ně dokáže být pořád tak klidný. Už moc dlouho klidný nebudeš, Carridine.
"Na tom nezáleží, můj velící kapitáne. Zima je udržuje v tábo-rech, dochází jen k občasným šarvátkám a nájezdům. Až se zlepší počasí, aby mohly oddíly vyrazit... Bornhald zavedl na smrt na Tomo-vě Hlavě jen polovinu legie. S druhou polovinou uženu toho fa-lešného Draka k smrti. Mrtvoly už nejsou nikomu nebezpečné."
"A když budeš muset čelit tomu, čemu zřejmě čelil Bornhald? Aes Sedai usměrňujícím jedinou sílu, aby mohly zabíjet?"
"Jejich čarodějnictví je neochrání před šípy ani před nožem v temnotě. Umírají stejně snadno jako každý jiný." Carridin se usmál. "Slibuji ti, že do léta to úspěšně vyřeším."
Niall kývl. Ten muž si teď věřil. Byl si jist, že nebezpečné otáz-ky již byly položeny, pokud vůbec nějaké měly být položeny. Ne-měl bys zapomínat, Carridine, že jsem byl uznávaným stratégem. "Proč," řekl nyní tiše, „jsi nevyvedl své síly do Falme? Když byli temní druzi na Tomově Hlavě a jejich vojsko drželo Falme, proč ses nepokusil Born-halda zastavit?"
Carridin zamrkal, ale mluvil klidně. "Nejdřív to byly jenom ře-či, můj velící kapitáne. A než jsem zjistil pravdu, Bornhald už do-bojoval. Byl mrtev a temní druzi rozprášeni. Kromě toho mým úkolem bylo přinést Světlo na Almothskou pláň. Nemohl jsem ne-uposlechnout rozkazu, abych se honil za klepy."
"Tvým úkolem?" pravil Niall a vstávaje zvedl i hlas. Carridin byl sice o hlavu vyšší, ale teď ustoupil.
"Tvým úkolem? Tvým úkolem bylo dobýt Almothskou pláň! Prázdný sud, který nikomu nepatří, jen slovy, a tys ho měl jedině naplnit. Státy Almothu by znovu ožily, ovládány dětmi Světla, aniž by musely něco slibovat nějakému hloupému králi. Amadicie a Almoth, pak moudře zabra-ný Tarabon. Do pěti let bychom tam drželi otěže v rukou jako v Amadicii. A tys to všechno vyhodil oknem!"
Úsměv konečně zmizel. "Můj velící kapitáne," namítal Carri-din. "Jak jsem měl tušit, co se stane? Další falešný Drak. Tarabon a Arad Doman nakonec ve válce, když na sebe tak dlouho jenom vrčeli a ště-kali. A Aes Sedai odhalující své pravé já po třech tisí-cích letech utajo-vání! Ale ani tak ještě není vše ztraceno. Můžu najít a zničit toho fa-lešného Draka, než se jeho stoupenci spojí. A jakmile se Tarabonští a Domanští oslabí navzájem, bude možné je z pláně smést bez -"
"Ne!" vyštěkl Niall. "Tvoje plány již dávno skončily, Carridi-ne. Možná bych tě měl hned předat tvým vlastním tazatelům. Nej-vyšší inkvizitor nebude nic namítat. Skřípe zuby, aby našel něko-ho, na koho to hodit. Sám by nikoho ze svých lidí nejmenoval, ale pochybuji, že by něco namítal, kdybych mu uvedl tvé jméno. Pár dní výslechů, a přiznal bys cokoliv. Dokonce bys sám sebe ozna-čil za temného druha. Do týdne bys skončil pod katovou seke-rou."
Carridinovi vyvstal na čele pot. "Můj velící kapitán..." Zarazil se a polkl. "Můj velící kapitán se zřejmě snaží naznačit, že je i ji-ná cesta. Pokud to vysloví, přísahal jsem uposlechnout."
Teď, řekl si v duchu Niall. Teď je čas hodit kostky. Naskočila mu husí kůže, jako by byl uprostřed bitvy, a náhle si uvědomil, že kaž-dý muž na sto kroků kolem je nepřítel. Velící kapitán nemohl skon-čit pod katovou sekerou, ale o nejednom bylo známo, že zemřel zcela náhle a nečekaně, byl rychle oplakán a ještě rychleji nahra-zen mužem s méně nebezpečnými nápady.
"Dítě Carridine," pravil pevně, "zajistíš, aby tento falešný Drak nezemřel. A jestli snad některá Aes Sedai půjde proti němu, místo s ním, tak použiješ ty svoje ‚nože v temnotě'."
Inkvizitor otevřel užasle ústa. Ale rychle se vzpamatoval a pře-mýšlivě se na Nialla zadíval. "Zabíjet Aes Sedai je povinnost, ale... Dovolit falešnému Drakovi volně pobíhat? To... to by byla... zrada. A rouhání."
Niall se zhluboka nadechl. Už cítil neviděné nože číhající ve stí-nech. Ale teď už nemohl ustoupit. "Udělat něco, co je třeba, není zra-da. A dokonce i rouhám lze kvůli velké věci připustit." Tyto dvě věty stačily na to, aby ho zabily. "Víš, jak sjednotit lidi za se-bou, dítě Car-ridine? Co nejrychleji? Ne? Vypustíš lva - vzteklého lva - do ulic. A až lidi zachvátí panika, jak se jim roztřesou kole-na, klidně jim sdělíš, že to vyřídíš. Pak ho zabiješ a nařídíš jim, aby mrtvolu pověsili někde všem na očích. Než mají čas si to promys-let, vydáš další rozkaz, a oni poslechnou. A když dáváš rozkazy dál, oni pořád poslouchají, protože ty jsi ten, kdo je zachránil, a kdo jiný je může lépe vést?"

Carridin nejistě potřásl hlavou. "Ty chceš... dostat všechno, můj velící kapitáne? Nejen Almothskou pláň, ale i Tarabon a Arad Do-man?"
"Co chci, je moje věc. Tvoje věc je poslechnout, jak jsi přísahal. Doufám, že uslyším, jak dneska v noci byli na pláň vysláni poslo-vé na rychlých koních. Jsem si jistý, že víš, jak napsat zprávu, aby nikdo nevytušil, co by neměl. A jestli už musíš na někoho zaúto-čit, tak se obrať na Tarabonské a Domanské. Nechci, aby mi zabi-li toho lva oni. Ne, pod Světlem, musíme jim vnutit mír."
"Jak můj kapitán velí," řekl Carridin klidně. "Já slyším a poslou-chám." Až příliš klidně.
Niall se chladně usmál. "V případě, že tvoje přísaha není dost sil-ná, věz tohle. Jestli ten falešný Drak zemře dřív, než nařídím je-ho smrt, nebo jestli ho dostanou tarvalonské čarodějnice, najdou tě ráno s dýkou v srdci. A kdyby se mi... něco stalo - i kdybych jen zemřel stá-řím - nedožiješ měsíce."
"Můj velící kapitáne, přísahal jsem uposlechnout -"
"To jsi přísahal." Niall ho uťal. "Tak na to nezapomínej. Teď jdi!"
"Jak můj kapitán velí." Tentokrát neměl Carridin tak pevný hlas.
Dveře se za inkvizitorem zavřely. Niall si zamnul ruce. Byla mu zima. Kostky se otáčely a nedalo se poznat, jaká čísla ukážou, až se zastaví. Poslední bitva se opravdu blížila. Ne Tarmon Gai'don z po-věstí, kdy se Temný dostane z vězení, aby čelil Draku Znovu-zrozenému. Ten ne, tím si byl jist. Aes Sedai z věku pověstí mož-ná udělali díru do věznice Temného v Shayol Ghulu, ale Luis Therin Ro-dovrah a stovka rytířů ji zase uzavřeli. Protiúder navždy pošpinil muž-skou polovici pravého zdroje a oni z toho zešíleli a tak začalo rozbití, ale jeden či jedna z těch starých Aes Sedai do-kázali to, co dneska ne-dokáže deset čarodějnic z Tar Valonu. Zám-ky, které vytvořili, vydrží.
Pedron Niall byl mužem chladné logiky a už přišel na to, jak bu-de Tarmon Gai'don vypadat. Hordy příšerných trolloků se vyhr-nou na jih z Velké Morny, jako za trollockých válek před dvěma ti-síci lety, s myrddraaly - půllidmi - v čele, a možná i s novými lidskými hrůzopá-ny mezi temnými druhy. Lidstvo, rozdělené do států hašteřících se mezi sebou, by se tomu nemohlo postavit. Ale on, Pedron Niall, sjed-notí lidstvo pod vlajkou dětí Světla. Budou se vyprávět nové pověsti o tom, jak Pedron Niall bojoval v Tarmon Gai'donu a zvítězil.
"Nejdřív," zamumlal si, "vypustit do ulic vzteklého lva."
"Vzteklého lva?"
Niall se otočil na patě a zpoza jednoho ze zavěšených praporců vyklouzl kostnatý mužík s nosem jako zoban. Když se prapor vra-cel na místo, na okamžik bylo vidět posuvnou dřevěnou desku klouzající zpátky.
"Ukázal jsem ti ten průchod, Ordeithe," vyštěkl Niall, "abys mohl přijít, když tě povolám, aniž by o tom hned věděla půlka pev-nosti, ne abys mohl naslouchat soukromým slyšením."
Ordeith se podlézavě uklonil a přistoupil blíž. "Poslouchal, vel-ký pane? Něco takového bych nikdy neudělal. Právě jsem dorazil a prostě jsem nemohl přeslechnout tvá poslední slova. Nic víc než to." Trochu posměšně se usmíval, ale Niall dobře věděl, že tak se Ordeith tváří vždycky, i když netuší, že ho někdo pozoruje.
Před měsícem, za třeskutých mrazů, dorazil hubený mužík do Amadicie, celý rozedraný a málem zmrzlý, a nějak se mu podaři-lo dostat se přes stráže až k samotnému Pedronu Niallovi. Zřejmě toho věděl dost o událostech na Tomově Hlavě, víc, než bylo ob-saženo v objemných, byť nejasných, zprávách Carridinových či v Byarově pří-běhu nebo v ostatních zprávách a povídačkách, kte-ré se k Niallovi dostaly. Ordeith samozřejmě nebylo jeho pravé jméno. Ve starém ja-zyce znamenalo ordeith "pelyněk". Když se ho na to ale Niall zeptal, muž odpověděl jen: "Kdo jsme byli, je ztra-ceno pro všechny lidi a život je hořký." Ale byl mazaný. To on po-mohl Niallovi pochopit vzor vynořující se ze změti událostí.
Ordeith přistoupil ke stolu a zvedl jednu z kreseb. Když ji rozvi-nul, aby byl vidět obličej mladého muže, jeho úsměv se změnil téměř ve škleb.
Niall se stále zlobil, že mužík přišel nepozván. "Tobě připadá fa-lešný Drak k smíchu, Ordeithe? Nebo tě děsí?"
"Falešný Drak?" opáčil tiše Ordeith. "Ano, ano, ovšem, tak to musí být. Kdo jiný by to byl." A zachechtal se tak pronikavě, až to Nialla vyvedlo z míry. Občas měl Niall dojem, že Ordeith je při-nejmenším napůl šílený.

Ale je mazaný, ať už je šílený nebo ne. "Co tím chceš říci, Ordei-the? Mluvíš, jako bys ho znal."
Ordeith sebou trhl, jako by na přítomnost velícího kapitána úpl-ně zapomněl. "Že ho znám? Ó, ano, znám ho. Jmenuje se Rand al'Thor. Pochází z Dvouříčí na hranicích Andoru a je temným dru-hem tak hlu-boko zabředlým do Stínu, že kdybys toho o něm věděl jen polovinu, scvrkla by se ti dušička."
"Dvouříčí," zadumal se Niall. "Někdo se mi zmiňoval o jiném temném druhu z toho kraje, o jiném mladíkovi. Zvláštní pomyšle-ní, že temní druzi pocházejí z takového místa. Ale pravda je, že jsou všu-de."
"Jiný, velký pane?" ozval se Ordeith. "Z Dvouříčí? Že by Matrim Cauthon nebo Perrin Aybara? Ti jsou stejně staří jako on a sko-ro stej-ně špatní."
"Jeho jméno bylo Perrin," řekl zamračeně Niall. "Říkáš, že jsou tři? Z Dvouříčí pochází jen vlna a tabák. Pochybuji, že existuje ji-né místo, kde lidé žijí tak odděleně od zbytku světa."
"Ve městě se temní druzi musejí skrývat. Musejí se stýkat s ji-nými lidmi, s cizinci, kteří přicházejí z jiných míst, a tam, kam jdou, vyprávějí o tom, co viděli. Ale v tichých vesničkách, odříz-nutých od světa, kam přijde jen málo cizích... Jaké lepší místo by si temní druzi mohli vybrat?"
"Jak to, že znáš jména tří temných druhů, Ordeithe? Tři temní druzi z konce světa. Nechováš si pro sebe příliš mnoho tajemství, Pe-lyňku, a z rukávu vytahuješ víc překvapení než kejklíř."
"Jak by mohl někdo vypovědět všechno, co ví, velký pane," pro-hlásil úlisně mužík. "Jenom by pořád žvanil a k ničemu by to ne-bylo. Povím ti ale tohle, velký pane. Tenhle Rand al'Thor, tenhle Drak, za-pustil ve Dvouříčí hluboké kořeny."
"Falešný Drak!" opravil ho Niall ostře a druhý muž se uklonil.
"Ovšem, velký pane, přeřekl jsem se."
Náhle si Niall uvědomil, že se kresba v Ordeithových rukou kroutí a trhá. I když měl mužík obličej až na ten sardonický úsměv klidný, rukama křečovitě trhal pergamen.
"Přestaň!" nařídil mu Niall. Sebral mu kresbu, a pokud to šlo, ji uhladil. "Nemám moc jeho podobizen, abych mohl nechat tyhle zni-čit." Obrázek byl teď většinou rozmazaný a mladý muž měl na prsou trhlinu, ale obličej zůstal jako zázrakem nepoškozený,
"Odpusť, velký pane." Ordeith se hluboce poklonil, ale úsměv mu ze rtů nezmizel. "Nenávidím temné druhy."
Niall se zadíval do křídové tváře. Rand al'Thor z Dvouříčí. "Mož-ná bych měl ohledně Dvouříčí něco vymyslet. Až roztaje sníh. Mož-ná."
"Jak si velký pán přeje," řekl Ordeith mírně.
* * *
Při pohledu na to, jak se Carridin cestou pevností tváří, mu lidé uhýbali z cesty, i když jen málokdo vyhledával společnost tazate-lů. Sluhové, spěchající za svými úkoly, se snažili splynout s ka-mennými stěnami, a dokonce i muži se zlatými uzly vyšších hod-ností na bílých pláštích zahýbali do bočních chodeb, když uviděli jeho výraz.
Carridin rozrazil dveře do svých komnat a s prásknutím je za se-bou zase zavřel. Měkké koberce z Tarabonu a Tearu v zářivých červe-ných, zlatých a modrých barvách ho tentokrát nepotěšily, ani zrcadla z Illianu, ani umně vyřezávaný pozlacený stůl uprostřed místnosti. Řez-bářský mistr z Lugardu na něm pracoval skoro rok. Tentokrát ho Car-ridin téměř nevnímal.
"Sharbone!" Pro jednou se jeho osobní sluha neobjevil. Měl při-pravovat komnaty. "Světlo tě spal, Sharbone! Kde jsi?"
Koutkem oka zachytil pohyb a otočil se připraven zahrnout Shar-bona nadávkami. Ale nadávky se mu zadrhly v hrdle, když myrddraal udělal další krok s hadím půvabem.
Vypadal jako člověk, nebyl nijak nadprůměrně velký, ale tady veškerá podobnost s lidmi končila. Pohřebně černé šaty a plášť se ani nezvlnily, když šel, a jeho pleť, bílá jako rybí břicho, byla ved-le nich ještě bledší. A neměl oči. Ten bezoký pohled naplnil Carridina stra-chem jako již tisíckrát předtím.
"Co..." Carridin se zarazil, aby si mohl olíznout rty, a snažil se mluvit normálním hlasem. "Co tady děláš?" Znělo to příliš proni-kavě.
Půlčlověk zvlnil bezkrevné rty do úsměvu. "Kde je stín, tam mo-hu jít." Jeho hlas připomínal hada plazícího se po suchém listí. "Rád si hlídám ty, co mi slouží."

"Já slou..."
K ničemu to nebylo. Carridin s námahou odtrhl oči od toho hlad-kého, sádrově bílého obličeje a otočil se k myrddraalovi zá-dy. Po zá-dech mu přeběhl mráz, když ho měl za sebou. V zrcadle na stěně byl jasně vidět celý pokoj. Všechno až na půlčlověka. Myrddraal byl jen rozmazanou šmouhou. Ten pohled sice nebyl nijak uklidňující, ale bylo to lepší, než se mu dívat do tváře. Carridinovi se do hlasu vrátila trocha pevnosti.
"Já sloužím..." Zarazil se, protože si náhle uvědomil, kde vlast-ně je. V srdci pevnosti Světla. Jenom náznak toho, co se chystal vy-slovit, by ho okamžitě dostal do spárů ruky Světla. I poslední voják dětí Světla by ho bez milosti srazil na potkání k zemi, kdyby to za-slechl. Byl tu sám až na myrddraala, možná až na Sharbona - kde ten zatracený chlap vězí? Bylo by dobré mít tu někoho u sebe, i když by pak bylo nutné se ho zbavit - ale přesto ztišil hlas. "Já sloužím Velkému pánu Temnoty jako i ty. Oba mu sloužíme."
"Jestli to chceš brát takhle." Myrddraal se zasmál a při tom zvu-ku se Carridin zachvěl! "No, stejně chci vědět, co děláš tady mís-to na Almothské pláni."
"Já... dostal jsem to nařízeno od velícího kapitána."
Myrddraal zavrčel: "Příkazy tvého velícího kapitána jsou prázd-ná sláma! Tys dostal nařízeno najít člověka jménem Rand al'Thor a zabít ho. To především. Především! Proč neposloucháš?"
Carridin se zhluboka nadechl. Ten pohled v jeho zádech byl ja-ko nůž přejíždějící mu po páteři. "Věci... se změnily. Některé věci prostě nemůžu ovládat tak jako dřív." Ostré zaskřípění ho přimělo se otočit.
Myrddraal jel rukou po desce stolu a od nehtů se mu odvíjely ten-ké hobliny. "Nic se nezměnilo, člověče. Odpřísáhl ses přísah slože-ných Světlu a složil jsi nové přísahy, a ty teď musíš poslech-nout."
Carridin zíral na rýhy v leštěné stolní desce a ztěžka polkl. "Ty to nechápeš. Proč je najednou tak důležité ho zabít? Myslel jsem, že Velký pán Temnoty ho chce využít."
"Ty mi kladeš otázky? Měl bych ti vytrhnout jazyk. Ty se nemáš co ptát. Ani chápat. Ty máš poslouchat! A budeš poslouchat na slovo. Rozumíš tomuhle? K noze, pse, a poslechni svého pána."
Hněv se prodral skrze strach a Carridin hmátl k opasku, ale meč tam nebyl. Ležel teď ve vedlejším pokoji, kde jej nechal, než šel na-vštívit Pedrona Nialla.
Myrddraal se pohnul rychleji než útočící zmije. Carridin otevřel ústa k výkřiku, když mu zápěstí sevřela drtící ruka. Kosti se mu dřely o sebe a bolelo ho to až v rameni. Ale vykřiknout nedokázal, protože ho půlčlověk popadl za bradu a přitiskl mu čelisti k sobě. Carridina pak myrddraal zvedl na špičky, potom úplně nad zem, a inkvizitor tam visel a dusil se v jeho sevření.
"Poslouchej mě, člověče. Ty toho mladíka najdeš a zabiješ ho, jak nejrychleji to půjde. A nemysli si, že se můžeš chovat pokry-tecky. Jsou tu další z tvých dětí, kteří mi povědí, jestli couvneš před svým úkolem. Ale abych tě povzbudil, řeknu ti tohle. Jestli nebude tenhle Rand al'Thor do měsíce mrtvý, vezmu si někoho z tvé krve. Syna, dceru, sestru, strýce. Nebudeš vědět koho, až s křikem zemře. A jestli se dožije dalšího měsíce, vezmu si další-ho. A pak dalšího a dalšího. A až nebude z tvých příbuzných kro-mě tebe žádný naživu, a ten Rand al'Thor bude pořád mezi námi, odnesu do Shayol Ghulu tebe." Usmál se. "A budeš umírat celé ro-ky, člověče. Je ti to už jasné?"
Carridin zachrčel, napůl to bylo zasténání, napůl zakňučení. Měl pocit, jako by mu měl každou chvíli prasknout vaz.
Myrddraal ho s prsknutím odhodil přes pokoj. Carridin narazil na protější zeď a zpola v bezvědomí se sesul na koberec. Zůstal le-žet na břiše a snažil se znovu popadnout dech.
"Je ti to jasné, člověče?"
"Já... slyším a poslouchám," podařilo se Carridinovi vypravit do koberce. Odpovědi se nedočkal.
Po chvíli otočil hlavu a trhl sebou, jak ho zabolelo v krku. Po-koj byl až na něj prázdný. Půllidé jezdí na stínech jako na koních, tak se pravilo v bájích, a když se otočí bokem, zmizí. Nezadrží je žádná stě-na.
Carridinovi bylo do pláče. Zvedl se a zaklel, jak mu bolest projela zápěstím.
Otevřely se dveře a dovnitř spěchal Sharbon, baculatý muž, s ko-šem v náručí. Zastavil se a zůstal zírat na Carridina. "Pane, jsi v po-řádku? Odpusť, že jsem tu nebyl, pane, ale šel jsem ti koupit nějaké ovoce -"
Carridin mu zdravou rukou vyrazil koš z rukou, až se zimní ja-blka rozlétla po kobercích, a hřbetem ruky

udeřil sluhu do tváře.
"Odpusť mi, pane," zašeptal Sharbon.
"Sežeň mi papír a inkoust," vyštěkl Carridin. "A hni sebou, hlu-páku! Musím poslat rozkazy." Ale které? Které? Sharbon odběhl spl-nit pánův rozkaz a Carridin se zahleděl na rýhy na stolní desce a za-chvěl se.

KAPITOLA PRVNÍ

Čekání

Kolo času se otáčí, věky přicházejí a odcházejí a zanechávají vzpomínky, které se stávají pověstmi. Pověsti vyblednou do mýtů, a dokonce i mýty jsou dávno zapomenuty, když věk, který je zro-dil, přijde znovu. V jednom věku, některými nazývaném třetím, věkem, který teprve přijde, věkem dávno minulým, se v pohoří Oparů zvedl vítr. Ten vítr nebyl začátek, neboť otáčení kola nemá začátek ani ko-nec. Ale byl to nějaký začátek.
Vítr dul údolími, údolími modrými, jak ve vzduchu ještě visela ranní mlha. V některých údolích se zelenaly jehličnany, jiná byla holá, brzy tu však měla vyrašit tráva a květiny. Vítr vyl mezi polozasypa-nými troskami a kolem rozpadlých památníků, jež byly všechny za-pomenuty stejně jako ti, kdo je postavili. Vítr sténal v průsmycích, zvětralých výsecích mezi štíty se sněhovými čepi-cemi, které nikdy neroztávaly. Kolem vrcholků hor visela hustá mračna, až sníh a bílá oblaka splývaly.
V nížině již bylo po zimě, ale tady, vysoko v horách, se ještě chvíli udrží, horská úbočí byla stále ještě pokryta velkými bílými pá-sy. Jen na neopadavých stromech stále drželo listí či jehličí. Všechny ostatní větve byly holé, hnědé či šedé, na pozadí skal a zatím neprobu-zené hlíny. Kromě ostrého hvízdání větru na sně-hu a kamení se neo-zýval jediný zvuk. Země jako by čekala. Čeka-la, až něco vyrazí.
Perrin Aybara, sedící na koni v háji kalin a borovic, se zachvěl a přitáhl si kožišinou podšitý plášť těsněji k tělu, co nejtěsněji mohl s dlouhým lukem v ruce a velkou sekerou s půlměsíčnou če-pelí u pasu. Byla to dobrá sekera z chladné oceli. Perrin tahal mě-chy v den, kdy ji pantáta Luhhan vyrobil. Vítr ho zatahal za plášť, strhl mu z hustých kudrn kapuci a profoukl mu oděvem. Perrin zavrtěl prsty na nohou, aby si je trochu ohřál, a poposedl v sedle s vysokými rozsochami, ale chlad mu právě teď starosti nedělal.
Prohlížel si svých pět společníků a uvažoval, jestli to také cítili. Ne to čekání, kvůli kterému sem byli posláni, ale něco víc.
Tanečník, jeho kůň, přešlápl a pohodil hlavou. Pojmenoval šedá-ka podle jeho rychlého kroku, ale teď Tanečník zřejmě vycítil jezdco-vo podráždění a netrpělivost. Už mě všechno tohle čekání unavuje, všechno tohle posedávání, zatímco Moirain nás tu udržu-je v napětí jako tětivy. Ať všechny Aes Sedai

shoří! Kdy to skončí?
Bez přemýšlení zavětřil. Ve větru převládal pach koní a lidí a lid-ského potu. Mezi stromy nedávno proběhl králík poháněný strachem, ale liška, která šla po jeho stopě, ho nechytila. Perrin si uvědomil, co dělá, a přestal. Člověk by řekl, že při tak silném vět-ru budu mít ucpaný nos. Málem si přál, aby tomu tak bylo. A Moi-rain s tím taky nenechám nic udělat.
Cosi ucítil. Odmítl si to připustit. Ani svým společníkům se o svých pocitech nezmínil.
Pět mužů, kteří byli s ním, sedělo v sedlech, krátké jezdecké lu-ky měli připravené a pátrali po obloze stejně jako po řídce zales-něných stráních dole. Vítr, povlávající jejich plášti jako praporci, jim zřejmě nevadil. Každý muž měl na ramenou v plášti otvor a jím měl prostrčen jílec obouručního meče. Při pohledu na jejich holé hlavy, vyholené až na pramen na temeni, byla Perrinovi ještě větší zima. Pro ně bylo tohle počasí již začínajícím jarem. Veške-rou měkkost z nich vyhnalo tvrdší prostředí, než jaké kdy Perrin zažil. Byli to Shienarci z Hraničních států podél Velké Morny, kde mohlo každou noc dojít ke vpádu trol-loků, a dokonce i kupci a sedláci tam nosili meče a luky. A tihle muži nebyli žádní sedláci, tihle byli vojáky skoro od kolébky.
Perrin občas hloubal nad způsobem, jakým mu vzdávali úctu a následovali jeho vedení. Bylo to, jako by si mysleli, že má nějaká zvláštní práva, nějaké znalosti, které jim byly upřeny. Nebo to je mož-ná mými přáteli, pomyslel si hořce. Nebyli tak vysocí jako on, ani tak mohutně stavění - po letech učení u mistra kovářského měl Perrin pa-že a ramena jako dva normálně rostlí muži - ale on se začal každý den holit, aby si z něj aspoň přestali utahovat kvů-li jeho mládí. Byly to sice přátelské žerty, ale přesto žerty. Nechtěl, aby se mu zase smáli jen proto, že má nějaké tušení.
Perrin si náhle uvědomil, že by měl také dávat pozor. Zkontro-loval si šíp nasazený na tětivě dlouhého luku a zadíval se do údolí vedoucího k západu. Kotlina se směrem dolů rozšiřovala a země byla posetá širokými klikatými stuhami sněhu, který tu zbyl po zi-mě. Vět-šina roztroušených stromů měla stále ještě holé větve, ale na svazích i na dně údolí rostlo také dost vždyzelenů - borovic, ka-lin, jedlí a hor-ských cesmín, dokonce i několik vysokánských sekvojí - poskytujíce tak vhodný úkryt každému, kdo věděl, jak to-ho využít. Nikdo, kdo by tu neměl nějaký zvláštní cíl, by tam však nebyl. Doly byly příliš dale-ko na jih a dokonce ještě dál na sever. Většina lidí si navíc myslela, že pohoří Oparů je prokleté, a jen málokdo, kdo se mu mohl vyhnout, by tam šel. Perrinovi se oči leskly jako leštěné zlato.
Ten nepříjemný pocit, který měl, ještě zesílil. Ne!
Podráždění si mohl nevšímat, ale ten pocit očekávání tam byl po-řád. Jako by vrávoral na okraji srázu. Jako by se všechno kymá-celo. Napadlo ho, jestli v horách kolem nich snad neleží něco ne-příjemného. Možná existoval způsob, jak se přesvědčit. Na tako-výchto místech, kam lidé přicházívali jen zřídka, bývali téměř vždy vlci. Perrin tu myšlenku zahnal dřív, než vlastně měla čas se pořádně utvořit. Lepší nebýt si jistý. Lepší než to. Vlků nebylo moc, ale měli zvědy. Pokud tam něco bylo, zvědové by to našli. Tohle je prostředí, kde žiju já. A já se starám o své věci, ať se oni starají o svoje.
Dohlédl dál než ostatní, takže jezdce přijíždějícího směrem od Ta-rabonu zahlédl první. I pro něho však byl jezdec jen jasnou barev-nou skvrnkou na koni, když v dálce projížděl mezi stromy. Občas byl vi-dět, občas zmizel. Strakatý kůň, řekl si. A právě včas! Otevřel ústa, aby ji ohlásil - bude to žena, každý jezdec před ní byl - když náhle Masema zamumlal: "Krkavec!" Znělo to jako nadávka.
Perrin prudce zvedl hlavu. Nad vrcholky stromů, ani ne o sto kro-ků dál, kroužil velký černý pták. Jeho kořistí mohla být zdech-lina na sněhu či nějaké menší zvíře, ale Perrin to nehodlal riskovat. Pták si jich zatím zřejmě nevšiml, ale blížící se jezdec bude brzy na dohled. Jak Perrin krkavce zahlédl, zvedl luk a natáhl tětivu - opeření měl až u ucha - a pustil, vše jediným plavným pohybem. Jen matně si uvědo-moval pleskání tětiv okolo, ale pozornost cele věnoval černému ope-řenci.
Ten se náhle zřítil dolů v oblaku půlnočního peří, jak si ho na-šel Perrinův šíp, a dva další prolétly místem, kde byl ještě před chvilič-kou. Se zpola nataženými luky se ostatní Shienarci rozhlí-želi po oblo-ze, jestli nenajdou další krkavce.
"Musí se hlásit," ozval se tiše Perrin, "nebo... on... vidí, co oni?" Nechtěl, aby to někdo zaslechl, ale Ragan, nejmladší ze Shienarců, jen o deset let starší než Perrin, nasadil na tětivu další šíp a od-pověděl. "Musí se hlásit. - Obvykle půlčlověku." V Hraničních státech byla na krkavce vypsána odměna. Tam nikdo neriskoval, aby po-važoval krkavce jen za ptáka. "Světlo, kdyby Zhouba srdce viděl, co vidí

kr-kavci, byli bychom všichni mrtví dávno předtím, než by-chom dorazili k horám." Ragan mluvil klidně. Pro shienarského vojáka to byl kaž-dodenní chleba.
Perrin se zachvěl, nikoliv zimou, jak něco v jeho hlavě vyštěk-lo výzvu smrti. Zhouba srdce. V jiné zemi jiné jméno - Zhouba duše a Jedovatý jazyk, Pán hrobu a Pán soumraku - a všude Otec lží a Tem-ný, jen aby se lidé vyhnuli pojmenovat ho skutečným jménem a tak přivolat jeho pozornost. Temný často využíval krkavce a vrány, ve městech krysy. Perrin z toulce na boku, který vyvažoval jeho sekeru na druhé straně, vytáhl další šíp se širokou hlavicí.
"Možná je velký jako palice," prohodil obdivně Ragan s pohle-dem upřeným na Perrinův luk, "ale střílí dobře. Hrozně nerad bych viděl, co to udělá s člověkem v brnění." Shienarci teď sice měli jen lehké kroužkové košile pod prostými kabátci, ale obvykle bojova-li v plné zbroji, a to jak muži, tak koně.
"Na koně je moc dlouhý," Odfrkl si Masema. Trojúhelníková jiz-va na líci se mu při opovržlivém šklebu zkřivila ještě víc. "Dobrý pan-cíř zastaví hromadu šípů, pokud nejsou vystřelené z velké blízkosti, a když se pak první střelou netrefíš, muž, po kterém stří-líš, tě rozpáře."
"To je právě ono, Masemo." Ragan se poněkud uvolnil, když ob-loha zůstávala prázdná. Krkavec tu musel být sám. "S tímhle dvouříč-ským lukem se sázím, že nemusíš být tak blízko." Masema otevřel ústa.
"Přestaňte si vy dva pouštět pusu na špacír!" vyjel na ně Uno. Na levé líci se mu táhla dlouhá jizva a chybělo mu i oko, takže i na Shie-narce vypadal neobvykle tvrdě. Když na podzim jeli do hor, získal klípec s namalovaným červeným okem. Neustále zamrače-né oko vy-vedené v ohnivě rudé barvě jeho výraz nijak nevylepšilo. "Jestli se zatraceně nedokážete soustředit na svůj zatracenej úkol, tak proklatě dohlídnu na to, abyste v noci dostali hlídku na-víc, abyste se zatraceně uklidnili." Ragan s Masemou se podvolili jeho pohledu. Uno se na ně ještě naposledy zamračil, ale nechal to-ho, když se obrátil na Perrina. "Už jsi něco zahlíd?" Mluvil sice poněkud ostřejším tónem, než by se slušelo při hovoru s velitelem, jehož byl dosadil shienarský král či urozený pán z Fal Dary, ale přesto bylo vidět, že je připraven udělat to, co Perrin navrhne.
Shienarci věděli, jak daleko vidí, ale brali to jako samozřejmost, stejně jako jinou barvu jeho očí. Nevěděli sice všechno, vlastně ani polovinu, ale brali Perrina takového, jaký byl. Jaký si mysleli, že je. Zřejmě přijímali všechno a cokoliv. Svět se mění, říkali. Všech-no se otáčí na kolech šancí a změn. Jestli měl člověk náhodou bar-vu očí, jako předtím žádný člověk neměl, co na tom teď záleželo?
"Přijíždí," řekl Perrin. "Už byste ji měli vidět. Támhle." Ukázal do údolí a Uno se předklonil v sedle a přimhouřil oko. Nakonec po-chybovačně kývl.
"Něco se tam proklatě pohybuje." Někteří další vojáci přikyvo-vali a souhlasně mručeli. Uno se na ně zamračil a oni znovu zača-li obhlížet oblohu a hory.
Náhle si Perrin uvědomil, co jasné barvy na vzdáleném jezdci znamenají. Pod jasně červeným pláštěm vykukovala jedovatě ze-lená suknice. "Patří k Toulavému lidu," řekl překvapeně. Nikdo ji-ný, po-kud věděl, se do tak jasných barev v tak nemožných kombi-nacích ne-oblékal, aspoň ne dobrovolně.
Ženy, s nimiž se občas setkali a jež doprovodili hlouběji do hor, byly nejrůznějších národností a společenského postavení. Jednou to byla žebračka v hadrech, deroucí se pěšky sněhovou bouří. Jin-dy ob-chodnice vedoucí řadu nákladních koní. Dáma v hedvábu a jemných kožišinách, jejíž mimochodník měl otěže zdobené čer-venými střapci a sedlo vykládané zlatem. Žebračka od nich odjela s váčkem stříbra - víc, než si Perrin myslel, že mohou postrádat, ale dáma jim nechala ještě naditější váček zlata. Ženy všech mož-ných společenských tříd, všechny samotné, z Tarabonu a Ghealdanu, některé dokonce z Ama-dicie. Ale Perrina by nikdy nenapadlo, že uvidí některou z Tuatha'a-nek.
"Zatracená Cikánka?" vyjekl Uno. Ostatní také vyjadřovali pře-kvapení.
Raganovi se rozlétl uzel na temeni, jak potřásal hlavou. "Cikán-ka by se do tohohle nezapletla. Buď není Cikánka, nebo není ta, co, má-me potkat."
"Cikáni," zavrčel Masema. "Zbabělci k ničemu."
Uno přimhouřil oko, až ho měl jako malou škvírku, takže s ru-dě namalovaným okem na klípci vypadal jako pěkný zloduch. "Zbabělci, Masemo?" prohodil tiše. "Kdybys byl žena, měl bys za-traceně tolik odvahy jet sem nahoru, sám a bez nějaký zatrace-ný zbraně?" Nebylo pochyb, že žena nemá zbraň, pokud to byla, opravdu Cikánka. Mase-ma už nic neříkal, ale jizva na líci mu zbělela.
"Ať shořím, jestli bych to udělal," ozval se Ragan. "A ať sho řím, jestli bys to udělal ty, Masemo."

Masema si přitáhl plášť a schválně se zadíval na oblohu.
Uno si Odfrkl. "Světlo dej, aby ten prokletej mrchožrout byl za-traceně sám," zamumlal.
Hnědobílá huňatá kobylka se pomalu propracovávala blíž a blíž, držíc se holé země mezi zbylými závějemi. Jednou se jasně oděná žena zastavila a zadívala se na cosi na zemi. Pak si stáhla kapuci pláště hlouběji do čela a pobídla koně do kroku. Ten krkavec, uvě do-mil si Perrin. Přestaň zírat na toho ptáka, ženská, a pojeď dál. Možná nám neseš zprávu, že konečně můžeme odjet. Jestli Moirain vůbec chce, abychom odsud do jara odjeli. Světlo ji spal! Na chvíli si nebyl jist, míní-li tím Aes Sedai či Cikánku, která si zřejmě dávala na čas.
Pokud pojede pořád stejným směrem, měla by projet dobrých tři-cet kroků stranou od jejich houštiny. S očima upřenýma na zem, kam šla její strakatá kobylka, nedávala žena najevo, že by si jich všimla.
Perrin pobídl hřebce patami a šedák skočil dopředu, až mu od ko-pyt odlétl sníh. Za ním tiše rozkázal Uno: "Vpřed!"
Tanečník už byl v půli cesty k ní, než si jich žena všimla, a pak s trhnutím zastavila kobylku. Dívala se, jak se muži řadí do půl-kruhu a blíží se k ní. Na červeném plášti měla vyšit vzor nazýva-ný tairenské bludiště tak jasně modrou barvou, až oči přecházely, díky čemuž oděv vypadal ještě přeplácanější. Nebyla již nejmlad-ší - vlasy, které jí vy-čnívaly zpod kapuce, měla prošedivělé - ale v obličeji měla málo vrá-sek, jen se nesouhlasně zamračila při po-hledu na jejich zbraně. Pokud ji setkání s ozbrojenými muži v srd-ci horské divočiny polekalo, nedala to na sobě znát. Ruce měla volně položené na vysoké sedlové hrušce odřeného, ale pečlivě udržovaného sedla. A nebyl z ní cítit strach.
Přestaň! nařídil si Perrin. Pak promluvil, tiše, aby ji nepolekal. "Jmenuju se Perrin, dobrá ženo. Pokud potřebuješ pomoct, udě-lám, co půjde. Jestli ne, tak jdi ve Světle. Ale pokud Tuatha'ani ne-změnili zvyky, jsi daleko od vašich vozů."
Žena si je chvíli prohlížela, než promluvila. V tmavých očích měla laskavý výraz, což u příslušnice Toulavého lidu nebylo zas tak překvapivé. "Hledám... jednu ženu..."
Zadrhla se jen nakratičko, ale zadrhla se. Nehledala nějakou že-nu, ale Aes Sedai. "Jmenuje se nějak, dobrá ženo?" zeptal se Per-rin. Za posledních pár měsíců už to dělal tolikrát, že její odpověď vlastně nepotřeboval, ale železo rezaví, když se o ně nepečuje, a bylo třeba mít se na pozoru.
"Jmenuje se... Občas se jmenuje Moirain. Já jsem Leya."
Perrin kývl. "Odvedeme tě k ní, paní Leyo. Máme oheň a s tro-chou štěstí i něco k jídlu." Ale otěže ještě nezvedl. "Jak jsi nás našla?" Už se na to ptal, pokaždé, když je Moirain poslala, aby če-kali na mís-tě, které určila, na ženu, o níž věděla, že přijde. Odpo-věď bude stejná jako vždy, ale zeptat se musel.
Leya pokrčila rameny a váhavě odpověděla: "Já... věděla jsem, že když pojedu tudy, někdo mě najde a zavede k ní. Já... jsem to prostě... věděla. Mám pro ni zprávy."
Perrin se nezeptal jaké zprávy. Ženy předávaly informace, které přinášely, pouze Moirain.
A Aes Sedai nám sdělí pouze to, co uzná za vhodné, pomyslel si. Aes Sedai nikdy nelhaly, ale to, co vám Aes Sedai řekla, nemuse-la být taková pravda, za jakou jste ji pokládali. Teď je už pozdě na pochybnosti, ne?
"Tudy, paní Leyo," řekl a ukázal nahoru. Shienarci s Unem v če-le se zařadili za Perrina a Leyu a začali šplhat nahoru. Hraničáři stále obhlíželi oblohu stejně jako zemi, a přinejmenším dva hlída-li vzadu jejich stopu.
Chvíli jeli mlčky, bylo slyšet jen frkání koní a občasné křupnu-tí, když některé zvíře prošláplo sněhový krunýř, a někdy zas zara-chotilo kamení, když přejížděli holou zemi. Leya se čas od času podívala na Perrina, na jeho luk, sekeru, i na jeho tvář, ale nepro-mluvila. Perrin si pod jejíma pátravýma očima pokaždé poposedl a sám se pohledu na ni vyhýbal. Vždycky se snažil pokud možno nedat cizincům příležitost, aby mu viděli do očí.
Nakonec řekl: "Překvapilo mě, že patříš k Cikánům, vzhledem k vaší víře."
"Postavit se zlu lze i bez použití násilí." Mluvila prostě jako ně-kdo, kdo říká jasnou pravdu.
Perrin trpce zavrčel a okamžitě se omluvil. "Kéž by tomu tak by-lo, paní Leyo."
"Násilí ubližuje tomu, kdo je způsobuje, stejně tolik, jako jeho oběti," prohlásila klidně Leya. "A tak prcháme před těmi, kdo nám chtějí uškodit, jak proto, abychom je uchránili toho, aby ublížili sami sobě, tak i pro naši vlastní bezpečnost. Kdybychom se zlu po-stavili násilím, brzy bychom byli stejní jako ti,

proti nimž bojuje-me. Proti Stínu bojujeme silou naší víry."
Perrin si nemohl pomoci, aby nezavrčel. "Paní, doufám, že se ni-kdy nebudeš muset postavit trollokům pouze silou své víry. Síla jejich mečů by tě namístě srazila k zemi."
"Je lepší zemřít, než -" začala Leya, ale Perrina hněv přiměl sko-čit jí do řeči. Hněval se, že to není schopná pochopit. Hněval se, pro-tože ona by opravdu raději zemřela, než by někomu ublížila, bez ohle-du na to, jak špatný by ten někdo byl.
"Kdybys utekla, oni by tě docela určitě dohonili, zabili a potom sežrali tvoji mrtvolu. Nebo by možná ani nečekali, až by to byla mrt-vola. Na každý pád bys byla mrtvá, a takhle se zlo prostě nedá porazit. A někteří lidé jsou stejně krutí. Temní druzi a jiní. Mnohem víc lidí, než bych ještě před rokem vůbec byl ochotný uvěřit. Kdyby se bělo-kabátníci rozhodli, že vy, Cikáni, nekráčíte ve Světle, viděla bys, kolik z vás by díky síle vaší víry zůstalo na-živu."
Leya se na něho upřeně zadívala. "A přesto tobě tvé zbraně ne-činí potěšení."
Jak to mohla vědět? Perrin podrážděně zavrtěl hlavou, až mu ku-drny na temeni zavlály. "To Stvořitel vytvořil svět," zamumlal, "ne já. Já musím žít, jak nejlépe dovedu, ve světě, jaký je."
"Na někoho tak mladého jsi dost smutný," poznamenala Leya ti-še. "Proč to?"
"Měl bych dávat pozor, ne vykládat," prohlásil rázně. "Kdyby-chom se ztratili, nepoděkovala bys mi."
Pobídl Tanečníka dopře-du, aby uťal případný další hovor, ale cítil, že se na něj dívá. Smut-ný? Nejsem smutný, jenom... Světlo, já ani nevím. Měl by existovat nějaký lepší způsob, to je všechno. Znovu ho přepadl ten podivný pocit, ale Perrin to připsal Leyinu pohledu a nevšímal si toho.
Vyjeli nahoru, potom zase sjeli dolů do zalesněného údolí se širo-kou bystřinou ženoucí se jeho dnem. Voda sahala koním po hlezna. V dálce na horském svahu byly vytesány dvě vysoké po-stavy. Perrin je považoval za muže a ženu, i když díky působení větru a deště se to dávno nedalo poznat s jistotou. Dokonce i Moirain tvrdila, že si není jistá, kdo to má být, ani kdy byla žula ote-sána.
Koním od kopyt prchali pstroužci a koljušky, jako stříbrné stře-ly v čisté vodě. Na břehu zvedl hlavu jelen od pastvy a zaváhal, když oddíl vyjel nahoru z potoka, pak odskočil mezi stromy. Jako by přímo ze země se zvedla velká horská kočka, šedě mourovatá a s černými skvrnami a znechucená, že jí vyplašili kořist. Chvíli si prohlížela ko-ně, pak zamrskala ocasem a odběhla za jelenem. Ji-nak však zatím ne-bylo v horách vidět mnoho živých tvorů. Jen pár ptáků posedávalo ve větvích či cosi zobalo na zemi, kde již roztál sníh. Během pár týdnů přiletí další, ale zatím se nevrátili. Jiné krkavce už nezahlédli.
Již se smrákalo, když Perrin provedl oddíl mezi dvěma prudký-mi horskými svahy. Vrcholky obou hor, stále ještě pokryté sně-hem, byly zahaleny v mracích. Perrin zabočil do menšího potůčku, který zurčel přes šedé balvany v řadě malých vodopádů. V lese zapípal pták a další mu odpověděl zepředu.
Perrin se usmál. Volání modřinky. To byl hraniční pták. Tudy nemohla projet živá duše, aniž by byla spatřena. Perrin si zamnul nos a schválně se nedíval na strom, odkud volal ten první "pták".
Stezka se zúžila a oni vjeli mezi zakrslé kaliny a pokřivené hor-ské duby. Podél potoka mohl jet vždy jen jeden jezdec a potok sám by vyšší muž snadno překročil.
Perrin slyšel, jak si Leya za ním cosi mumlá. Když se ohlédl přes rameno, ustaraně se rozhlížela kolem sebe nahoru. Na strá-ních rostlo několik stromů. Zdálo se nemožné, že se tam vůbec udrží. Shienarci jeli klidně, nebo se aspoň začínali uvolňovat.
Náhle se mezi horami před nimi otevřelo hluboké oválné údo-líčko s prudce se svažujícími okraji, které však byly o něco méně srázné než v úzkém průsmyku. Potok vyvěral na protějším konci údolí. Perrin ostrým zrakem zahlédl muže s uzlem Shienarce na větvi dubu po své levici. Kdyby se místo modřinky ozvala červenokřídlá sojka, nebyl by již sám a cesta by nebyla tak snadná. Tento průsmyk by dokázala udržet hrstka mužů proti celému vojsku. Kdyby sem nějaké vojsko přišlo, hrstka by to musela dokázat.
Mezi stromy na okraji údolíčka stály sruby, které však byly vidět až při pozornějším pohledu, takže lidé připravující si na dně údolí ve-čeři jako by neměli střechu nad hlavou. V dohledu nebyl ani tucet lidí. A Perrin věděl, že mimo dohled jich není o moc víc. Při zvuku kroků se většina lidí začala rozhlížet kolem a někteří zamávali. Údolí bylo plné pachů lidí a koní, vaření a hořícího dřeva. Uprostřed zplihle vi-sela na žerdi dlouhá bílá zástava. Jedna postava, o polovinu vyšší než kdokoliv z přítomných, seděla na kládě ponořená do četby knihy, kte-rá v jejích velkých rukou vypadala maličká, a ani nevzhlédla od četby, i když jiná osoba bez uzlu na temeni vykřikla: "Takže jste ji našli co? Myslela jsem, že tentokrát budete

pryč přes noc." Hlas patřil mladé ženě, která však byla oblečená jako chlapec do kabátce a spodků a vlasy měla přistřižené nakrátko.
Údolím prolétl závan větru, rozvlnil pláště a praporec rozvinul do jeho plné délky. Tvor na korouhvi jako by na chvíli jel na větru. Vy-padal jako čtyřnohý had se zlatými a šarlatovými šupinami, zlatou lví hřívou a nohama zakončenýma pěti zlatými drápy. Praporec z pověstí. Praporec, jejž by většina lidí nepoznala, ani kdyby ho uviděla, ale je-hož se bála, když se dozvěděla jeho jméno.
Perrin mávl rukou a zahrnul tak celé údolí. "Vítej do tábora Draka Znovuzrozeného, Leyo."

KAPITOLA DRUHÁ

Saidín

Tuatha'anka s bezvýraznou tváří sledovala praporec, který zno-vu zplihl, a pak pozorovala lidi kolem

ohně. Zvláště k tomu za-čtenému do knihy, o polovinu většímu než Perrin. "Máte s sebou ogiera. Nena-padlo by mě..." Potřásla hlavou. "Kde je Moirain Sedai?" Zdálo se, že pro ni Dračí zástava jako by neexistovala.
Perrin ukázal k hrubému srubu stojícímu nejvýše na svahu na protějším konci údolí. Stěny i šikmou střechu měl z neloupaných klád a byl ze všech srubů tady největší, což ovšem neznamenalo, že by byl nějak zvlášť velký. Nejspíš byl právě dost velký, aby jej bylo možné nazývat srubem a ne chajdou.
"Támhleten je její. Její a Lanův. On je její strážce. Kdybys chtěla něco horkého k pití -"
"Ne. Musím mluvit s Moirain."
Perrina to nijak nepřekvapilo. Všechny ženy, které sem přišly, tr-valy na tom, že musejí okamžitě mluvit s Moirain, a o samotě. Zprávy, které pak Moirain sdělila ostatním, nevypadaly vždy nalé-havě, ale ženy všechny připomínaly lovce plížícího se za posled-ním králíkem na světě, aby nakrmil hladovějící rodinu.
Polozmrzlá žebračka odmítla pokrývky a talíř horké polévky a trmácela se až k Moirainino srubu, bosá v padajícím sněhu.
Leya sklouzla ze sedla a podala otěže Perrinovi. "Zařídíš, aby ji nakrmili?" Pohladila strakatou kobylku po nose. "Piesa není zvyk-lá na to, aby mě nosila takhle drsnou krajinou."
"Píce je tady sice pořád vzácná," řekl jí Perrin, "ale dostane, co půjde."
Leya kývla a bez dalšího slova se spěšně vydala do kopce. Přidr-žovala si jasně zelenou sukni a modře vyšívaný červený plášť za ní vlál.
Perrin obratně seskočil z koně a vyměnil pár slov s muži, kteří přišli od ohňů pro koně. Luk podal tomu, jenž od něj přebral Taneční-ka. Ne, kromě jednoho krkavce neviděli nic jiného než hory a tu Tua-tha'anku. Ano, ten krkavec je mrtvý. Ne, neřekla jim nic o tom, co se děje v nížinách. Ne, nemá ponětí, jestli odsud brzy od-jedou.
Pokud vůbec, řekl si v duchu. Moirain je tu držela celou zimu. Shienarci si nemysleli, že by tu dávala rozkazy, ale Perrin věděl, že Aes Sedai vždycky dosáhnou svého. Zvláště Moirain.
Jakmile koně odvedli do hrubě roubené stáje, jezdci se šli také ohřát. Perrin odhodil plášť na balvan a vděčně natáhl ruce k ohni. Z velkého kotle, vypadal na baerlonskou práci, se linula vůně, při níž se Perrinovi začaly sbíhat sliny. Někdo měl zřejmě dneska na lovu štěstí. A v ohni opodál ležely drsné kořeny, a vůně, která z nich stoupala při pečení, trochu připomínala tuřín. Perrin nakrčil nos a soustředil se na dušené maso. Stále častěji netoužil po ničem jiném než po mase.
Žena v mužském oblečení se dívala za Leyou, jež právě zmize la v Moirainině srubu.
"Co vidíš, Min?" zeptal se jí Perrin.
Žena k němu přistoupila a v tmavých očích měla ustaraný výraz. Perrin nechápal, proč trvá na nohavicích místo sukně. Možná to bylo proto, že ji znal, a tudíž nechápal, jak se na ni může někdo podívat a vidět příliš hezkého mládence, místo krásné mladé ženy.
"Ta Cikánka zemře," prohodila Min tiše a pohledem přejela lidi kolem ohně. Nikdo nebyl dost blízko, aby ji slyšel.
Perrin stál bez hnutí a myslel na Leyinu laskavou tvář. Ó, Světlo! Cikáni nikdy nikomu neublížili! Náhle mu i přes blízký oheň byla zi-ma. Ať shořím, raději jsem se neměl ptát. Dokonce i těch pár Aes Se-dai, které o Minině schopnosti věděly, nechápaly, jak to dělá. Občas viděla kolem lidí obrazy a záři, někdy dokonce věděla, co to znamená.
K ohni přistoupil Masuto a dlouhou dřevěnou lžící zamíchal du-šeným. Shienarec si oba prohlédl, pak si položil prst vedle nosu a širo-ce se usmál, než odešel.
‚Krev a popel!" zamumlala Min. "Nejspíš si myslí, že jsme zami-lovaní a šeptáme si u ohýnku."
"Jsi si jistá?" zeptal se Perrin. Min zvedla obočí a on rychle do-dal: "Tím s Leyou."
"Tak takhle se jmenuje? Radši bych to nevěděla. Vždycky je to horší, když to vím a nemůžu... Perrine, viděla jsem, jak se jí nad ra-menem vznáší její vlastní obličej, celý od krve, s vytřeštěnýma očima. Nikdy jsem nic neviděla jasněji." Zachvěla se a rychle si zamnula ru-ce. "Světlo, hrozně ráda bych viděla hezčí věci. Všech-ny hezký věci nějak zmizely."
Perrin otevřel ústa, aby jí navrhl, že by mohla Leyu varovat, ale pak je zase zavřel. O tom, co Min viděla a věděla, nebylo pochyb, ať to bylo dobré, nebo špatné. Pokud si už byla něčím jistá, vždy se to stalo.
"Zakrvácený obličej," zabručel. "Znamená to, že zemře násil-nou smrtí?" Trhl sebou, že to vyslovil tak

velice snadno. Ale co můžu dě-lat? Když to řeknu Leye, když ji nějak přesvědčím, aby to-mu uvěřila, bude žít do smrti ve strachu, a stejně se na tom nic nezmění.
Min krátce kývla.
Jestli má zemřít násilnou smrtí, mohlo by to znamenat přepade-ní tábora. Ale každý den přece vyjížděli zvědové a dnem i nocí ko-lem stály stráže. A Moirain kolem tábora postavila ochrany, tak to-mu ří-kala. Žádný tvor Temného je nemohl spatřit, dokud do nich nevpadl. Pomyslel na vlky. Ne! Zvědové by našli každého, kdo by se snažil k táboru přiblížit. "Zpátky k jejím lidem je to dlouhá ces-ta," řekl napůl pro sebe. "Cikáni by s vozy nezajeli dál než do pod-hůří. A cestou se může stát cokoliv."
Min smutně kývla. "A nás není dost ani na to, aby s ní mohl jet aspoň jeden z nás. I kdyby to bylo k něčemu dobrý."
Vyprávěla mu o tom. Když jí bylo asi šest nebo sedm, snažila se lidi před špatnými věcmi varovat. Nejdřív si neuvědomila, že ne každý vidí to, co ona. Víc neřekla, ale Perrin nabyl dojmu, že její varování věci jenom zhoršily, pokud jí vůbec někdo uvěřil. A uvě-řit jejím vidě-ním bylo dost těžké, pokud neexistoval důkaz.
"Kdy?" zeptal se. To slovo mu znělo chladně a tvrdě jako ocel. S Leyou se nedá nic dělat, ale možná poznám, jestli na nás někdo zaúto-čí.
Jakmile se zeptal, Min rozhodila rukama. Nicméně mluvila tiše. "Takhle to nefunguje. Nikdy nepoznám, kdy se to stane. Vím je-nom, že k tomu dojde, tedy když poznám, co se má stát. Tomu ne-rozumíš. Vidění nepřicházejí, když chci, a taky vždycky nepo-znám, co zname-nají. Prostě se to stane, a občas vím, co. Občas. Málokdy. Prostě se to stane." Perrin se snažil poznamenat něco utěšujícího, ale Min to ze sebe sypala takovým proudem, že ji ne-dokázal přerušit. "Jeden den kolem člověka něco vidím a druhý ne, nebo naopak. Většinou nevidím nic u nikoho. Aes Sedai kolem se-be samozřejmě mají vždycky obrazy, a strážci taky, i když u nich je vždycky mnohem těžší poznat, co znamenají, než u kohokoliv jiného." Pátravě se na Perrina podívala a přimhouřila oči. "A taky pár dalších má obrazy kolem sebe pořád."
"Neříkej mi, co vidíš, když se na mě podíváš," zarazil ji Perrin drsně a pak pokrčil mohutnými rameny. Už jako dítě byl větší než většina ostatních, a rychle zjistil, jak je snadné náhodou někomu ublí-žit, když jste větší než on. Proto si dával pozor a byl velice opatrný. Vždycky litoval, když se náhodou nechal unést hněvem. "Promiň, Min. Neměl jsem na tebe tak vyletět. Nechtěl jsem být hrubý."
Min se na něho překvapeně podívala. "Nebyl jsi hrubý. Naštěs-tí jen málokdo chce vědět, co vidím. Světlo ví, že já bych to vědět ne-chtěla, teda kdyby tu byl někdo jiný, kdo to dokáže." Dokonce ani Aes Sedai nikdy neslyšely o někom s podobným darem. Ony v tom, na rozdíl od Min, viděly "dar".
"Prostě bych si přála, aby tu bylo něco, co bych mohl u Leyi udělat. Je to hrozný, to přece víš sama, když vím, ale nemůžu nic dě-lat."
"Zvláštní," prohodila Min tiše, "jak ti na Tuatha'anech záleží. Jsou to mírumilovní lidé, a já vždycky vidím násilí kolem -"
Perrin odvrátil hlavu a Min se prudce odmlčela.
"Tuatha'ani?" ozval se dunivý hlas připomínající obřího čmelá-ka. "Co je s Tuatha'any?" Připojil se k nim ogier a prstem o veli-kosti sluš-né jitrnice si založil místo v knize, kde právě četl. Z fajf-ky v jeho dru-hé ruce stoupal tenký proužek tabákového dýmu. Kabát s vysokým límcem z tmavohnědé vlny měl upnutý až ke krku a nad koleny rozší-řený přes ohnuté manžety vysokých bot. Perrin mu stěží sahal k pr-sům. Loialův obličej nejednoho vyděsil. Nos měl dost široký, aby se mu dalo říkat čenich, a ústa měl také velká. Oči měl jako talíře a husté obočí mu viselo jako kníry skoro až k lícím. Uši, které mu vyčnívaly mezi dlouhými vlasy, měly na špičkách štětičky. Někte-ří lidé, kteří nikdy neviděli ogiera, si ho spletli s trollokem, i když trolloci byli pro většinu lidí stvořením z bájí stejně jako ogierové.
Loialovi pohasl úsměv na rtech a on zamrkal, když si uvědomil, že je přerušil. Perrina napadlo, jak by se někdo mohl ogiera bát. A přesto některé pověsti označují ogiery za zuřivé a nesmiřitelné nepřá-tele. Perrin tomu nemohl uvěřit. Ogierové nebyli ničí nepřá-telé.
Min Loialovi pověděla o Leyině příchodu, ale ne o tom, co vi-děla. Obvykle si svá vidění nechávala pro sebe, zvláště když ne-věstila nic dobrého. Místo toho dodala: "Měl bys vědět, jak se cítím, Loiale, najednou jsem v pasti mezi Aes Sedai a těmihle Dvouříčany."

Loial cosi nesrozumitelně zabručel a Min to zřejmě vzala jako souhlas.
"Ano," pokračovala důrazně. "Žila jsem si klidně v Baerlonu podle svýho a najednou mě život popadl za krk a hodil mě Světlo ví kam. No, skoro. Můj život vlastně nebyl můj od chvíle, kdy jsem po-tkala Moirain. A tyhle kluky z Dvouříčí." Zamračila se na Perrina a hořce zkřivila rty. "Chtěla jsem si jenom žít, jak se mně líbilo, zami-lovat se do muže, kterýho si vyberu..." Náhle zrudla a odkašlala si. "Chci říct, co je špatnýho na tom žít si bez těchhle šílených zvratů osudu?"
"Ta'veren," začal Loial. Perrin se ho snažil mávnutím ruky za-razit, ale ogiera bylo těžké zpomalit, natož zastavit, když ho po-padlo nadšení. Podle ogieřích způsobů byl Loial pokládán za zbrklíka. Teď strčil knihu do kapsy a pokračoval dál, mávaje fajfkou. "Všichni z nás, naše životy, ovlivňují životy jiných, Min. Jak nás kolo času vetkává do vzoru, vlákno života každého z nás tahá za vlákna kolem nás. Ta'veren jsou stejní, jenom mnohem, mnohem víc. Oni popotahují za celý vzor - aspoň na čas - a nutí ho, aby se tvořil podle nich. Čím jsi jim blíž, tím víc tě to osobně ovlivní. Ří-ká se, že když jsi byla ve stej-né místnosti s Artušem Jestřábí kříd-lo, cítila jsi, jak se vzor přeskládá-vá. Nevím, nakolik je tohle prav-da, ale četl jsem to. Jenže to nefun-guje jen jedním směrem. Vlákna samotných ta'veren jsou při tkaní mnohem napjatější než nás ostatních, oni mají mnohem míň na vý-běr."
Perrin se ošklíbl. Zatraceně málo tam, kde na tom záleží.
Min pohodila hlavou. "Jenom bych si přála, aby nemuseli pořád být tak... tak zatraceně ta'veren. Ta'veren mě tahají na jednu stra-nu, Aes Sedai se do mě navážejí z druhý. Jakou má potom obyčej-ná žen-ská naději?"
Loial pokrčil rameny. "Moc velkou asi ne, dokud zůstane u ta' ve-ren dost blízko."
"Jako kdybych měla na vybranou," zavrčela Min.
"Bylo to tvoje štěstí - nebo snad neštěstí, jestli to vidíš takhle - zaplést se ne s jedním, ale třemi ta'veren najednou. S Randem, Matem a Perrinem. Já sám to pokládám za veliké štěstí, a bral bych to tak, i kdyby to nebyli moji přátelé. Myslím, že bych dokonce..." Ogier se náhle zatvářil nesměle a zastříhal ušima. "Slibte mi, že se nebudete smát. Myslím, že bych o tom mohl dokonce napsat kni-hu. Už si dělám poznámky."
Min se usmála, přátelsky, a Loial zase narovnal uši. "To je nád-herný," řekla mu. "Ale někteří z nás mají pocit, jako by je tihle ta've-ren vodili na provázku jako loutky."
"Já se o to neprosil," vybuchl Perrin. "Neprosil jsem se o to."
Min si ho nevšímala. "Tak to se ti stalo, Loiale? Proto putuješ s Moirain? Vím, že vy ogierové skoro nikdy neopouštíte svoje dr-žavy. Takže tebe jeden z těch ta'veren vytáhl s sebou?"
Loial se náhle velice věnoval své fajfce. "Chtěl jsem jenom vidět háje, které ogierové zasadili," zamumlal. "Chtěl jsem jenom vidět há-je."
Shlédl k Perrinovi, jako by žádal o pomoc, ale Perrin se jenom usmál.
Podíváme se ti na zoubek. Neznal sice celý příběh, avšak věděl, proč Loial utekl. Bylo mu devadesát, ale podle ogieřích měřítek nebyl ještě dost stár, aby opustil državu - aby se vydal Ven, jak tomu ogie-rové říkali - bez svolení starších. Ogierové žili ve srovnání s lidmi velice dlouho. Loial říkal, že starší nebudou zrovna potěšeni, až ho znovu dostanou do rukou. A zřejmě hodlal tento okamžik co nejvíc oddálit.
Mezi Shienarci došlo k nějakému nenadálému vzrušení, muži vstávali. Z Moiraininy chýše vycházel Rand.
I na tu dálku ho Perrin viděl jasně, mladého muže s narudlými vlasy a šedýma očima. Byli s Perrinem stejně staří, avšak Rand byl o půl hlavy vyšší, i když mnohem útlejší, přestože měl také dost ši-roká ramena. Na rukávcích kabátce s vysokým límcem měl zlatem vyšité šípkové růže a na prsou tmavého pláště měl zobrazeného stejného tvora, jaký byl na korouhvi, čtyřnohého hada se zlatou hřívou. Rand s Perrinem vyrostli jako přátelé. A jsme vůbec ještě přátelé? Můžeme být? I teď?
Shienarci se jako jeden muž klaněli, hlavy sice drželi nahoře, ale předkláněli se a ruce kladli na kolena.
"Můj pane Draku," zavolal Uno, "jsme připraveni. Je nám ctí sloužit."
Uno, který skoro neřekl větu, aby aspoň jednou nezaklel, nyní hovořil s hlubokou úctou. Ostatní opakovali: "Je nám ctí sloužit." Ma-sema, který ve všem viděl něco špatného a jemuž teď oči zá-ři-ly napro-stou oddaností, Ragan, všichni čekali na rozkazy, jako by bylo Ran-dovým potěšením je vydávat. Rand se na ně shora chvíli díval, pak se odvrátil a zmizel mezi stromy.

"Zase se hádal s Moirain," podotkla tiše Min. "Tentokrát celý den."
Perrina to nijak nepřekvapilo, přesto ho to polekalo. Hádat se s Aes Sedai. Vrátily se mu všechny ty příběhy z dětství. Aes Sedai, kte-ré tahaly za skryté provázky, a korunované hlavy i celé státy pak tan-covaly podle nich. Aes Sedai, jejichž dar měl vždycky ně-jaký háček, jehož cena byla vždycky menší, než jste byli ochotni uvěřit, a přesto se vždycky nakonec ukázalo, že je mnohem větší, než jste si vůbec uměli představit. Aes Sedai, jejichž hněv mohl rozbít zemi a přivolat blesk. Některé z těch příběhů nebyly prav-divé, to už Perrin věděl. Ale zároveň v nich toho nebyla vypově-zena ani polovina.
"Asi bych za ním měl zajít," řekl. "Vždycky, když se pohádají, potřebuje si pak s někým promluvit." A kromě Moirain a Lana by-li jenom tři - Min, Loial a on - kdo k Randovi nevzhlížel jako k někomu, kdo stojí i nad korunovanými hlavami. A z těch tří ho jen Perrin znal z dřívějška.
Vydal se nahoru do kopce a jenom se ohlédl na zavřené dveře Moirainina srubu. Leya bude uvnitř. Taky Lan. Strážce se od Aes Se-dai vzdaloval jen zřídka.
Rand měl mnohem menší srub o něco níž ve svahu, dobře skry-tý mezi stromy a stranou od ostatních. Snažil se žít mezi ostatními muži, ale jejich neustálá posvátná úcta ho zaháněla. Teď se držel stranou. Podle Perrina až příliš. Perrin však věděl, že Rand teď do srubu nešel.
Mohutný mládenec spěchal k místu, kde jedna strana mísovitého údolí prudce spadala do hloubky dobrých padesáti kroků. Stě-na útesu byla hladká, jen místy se na ní udrželo pár keříků. Perrin však věděl, kudy přesně vede puklina v šedé stěně skály. Mezera byla právě dost široká, aby tamtudy prošel. Nad hlavou měl jen stužku odpoledního světla, takže si připadal, jako by šel tunelem.
Štěrbina vedla asi půl míle a pak se náhle otevírala do úzkého údolí ani ne míli na délku, jehož dno bylo pokryto kameny i větší-mi balvany a srázné svahy byly hustě porostlé vysokými kalina-mi, boro-vicemi a jedlemi. Slunce, sedící na vrcholcích hor, vrhalo dlouhé stí-ny. Okraje údolí byly až na vstupní puklinu neporušené a prudké, jako by se do hor zabořila obří sekera. Dalo by se bránit ještě snáz než to, kde se usadili, ale tady nebyla voda. Nikdo sem nechodil. Kromě Randa, jenž sem šel vždycky, když se pohádal s Moirain.
Rand teď stál kousek od východu, opíral se o drsný kmen kali-ny a prohlížel si dlaně. Perrin věděl, že má na obou volavky vpálené do masa. Když na kameni zaskřípaly Perrinovy boty, Rand se ani nepo-hnul. Najednou začal Rand, s pohledem stále upřeným do dlaní, tiše re-citovat:

Dvakrát a dvakrát bude poznačen,
dvakrát k žití a dvakrát ke smrti.
Jednou volavka mu poznačí cestu.
Dvakrát volavka poznačí jeho.
Jednou Drak, pro ztracenou vzpomínku.
Dvakrát Drak, pro cenu, již musí zaplatit.

Náhle se otřásl a zastrčil ruce do podpaždí. - "Ale zatím žádný Drak." Chraplavě se uchechtl. "Zatím ne."
Perrin na něj chvíli jenom zíral. Na muže, který mohl usměrňo-vat jedinou sílu. Muže odsouzeného k šílenství díky pošpinění saidínu, mužské polovice pravého zdroje, který ve svém šílenství zce-la jistě zničí všechno kolem sebe. Muže - cosi! - jehož se každý od dětství učil nenávidět a bát se ho. Jenže... bylo těžké přestat v něm vidět kluka, s nímž vyrůstal. Jak prostě můžeš přestat být něčím přítelem? Perrin si našel menší balvan s plochým vrškem, posadil se a vyčkával.
Po chvíli se k němu Rand otočil. "Myslíš, že je Mat v pořádku? Když jsem ho viděl naposled, vypadal vážně špatně."
"Teď už musí být v pořádku." Už by měl být v Tar Valonu. Tam ho vyléčí. A Nyneiva s Egwain dají pozor, aby se nedostal do potí-ží. Egwain a Nyneiva, Rand a Mat a Perrin. Všech pět bylo z Emondovy Role ve Dvouříčí. Do Dvouříčí přicházelo jen málo lidí odjinud, jen občas formané a jednou za rok kupci, aby nakou-pili tabák a vlnu. A skoro nikdo odtamtud neodcházel. Až si kolo vybralo své ta'veren, a pět obyčejných venkovanů již nemohlo zů-stat, kde bylo. Už nemohlo být tím, čím bylo.
Rand kývl a mlčel.

"V poslední době," promluvil po chvíli opět Perrin, "jsem zjis-til, že bych chtěl být zase kovářem. Ty... Ty bys chtěl být pořád jenom ovčákem?"
"Povinnost," zamumlal Rand. "Smrt je lehčí než peříčko, po-vinnost těžší než hora. Tak to říkají v Shienaru. ‚Temný se vrtí. Po-slední bitva se blíží. A Drak Znovuzrozený se musí v Poslední bit-vě postavit Temnému, jinak Stín zahalí celou zemi. Kolo času se rozbije. Každý věk bude přetvořen k obrazu Temného.' A jsem tu jenom já." Nevesele se rozesmál, až se mu třásla ramena. "Mám povinnost, pro-tože tu nikdo jiný není, ne?"
Perrin si neklidně poposedl. V tom smíchu bylo něco, z čeho mu naskakovala husí kůže. "Vím, že ses zase pohádal s Moirain. Po-řád kvůli té stejné věci?"
Rand se zhluboka roztřeseně nadechl. "Copak se vždycky nehá-dáme kvůli tomu samému? Oni jsou dole na Almothské pláni a Světlo ví kde ještě. Jsou jich stovky. Tisíce. Přihlásili se k Draku Znovuzro-zenému, protože jsem zvedl ten prapor. Protože jsem se nechal prohlá-sit za Draka Znovuzrozeného. Protože jsem neviděl jinou možnost. A oni umírají. Bojují, hledají a modlí se za muže, který je má vést. Umí-rají. A já si tu celou zimu sedím v bezpečí hor. Já... něco... jim dlu-žím."
"Myslíš, že mně se to líbí?" Perrin podrážděně zvedl hlavu.
"Ty přijmeš, cokoliv ti řekne," zaskřípal Rand zuby. "Nikdy se jí nepostavíš."
"Že to tobě něco přineslo, když ses jí postavil. Celou zimu se s ní hádáš, a stejně tu sedíme jako buchty na pekáči."
"Protože má pravdu." Rand se znovu zasmál tím mrazivým smí-chem. "Světlo mě spal, ona má pravdu. Oni jsou rozdělení po celé pláni do malých skupinek, po celém Tarabonu a Arad Domanu. Kdy-bych se k jedné z nich připojil, bělokabátníci a domanské voj-sko a Tarabonští by se na ně sesypali jako vosy na med."
Perrin se, celý popletený, málem zasmál sám. "Jestli s ní sou-hlasíš, tak proč se s ní, pro Světlo, pořád hádáš?"
"Protože něco dělat musím. Nebo bych... nebo - bych praskl jako přezrálý meloun!"
"Co chceš dělat? Jestli souhlasíš s tím, co říká -"
Rand mu nedal možnost říci, že by tu seděli věčně. "Moirain říká! Moirain říká!" Rand se narovnal a stiskl si hlavu rukama. "Moirain má co říct úplně ke všemu! Moirain říká, že nesmím jít za muži, kteří umírají mým jménem. Moirain říká, že poznám, co dělat dál, protože mě k tomu donutí vzor. Moirain říká! Ale nikdy neřekne, jak to po-znám. Ó, ne! To ona neví." Ruce mu klesly k bo-kům. Obrátil se zpát-ky k Perrinovi s hlavou nakloněnou na stranu a přimhouřenýma oči-ma. "Občas mám pocit, že mě Moirain vede, jako když tairenský hře-bec předvádí vysokou školu. Měl jsi někdy takový pocit?"
Perrin si prohrábl kudrny. "Já... Ať už nás postrkuje nebo pota-huje cokoliv, vím, kdo je nepřítel, Rande."
"Ba'alzamon," řekl Rand tiše. - Prastaré jméno pro Temného. V trolločtině to znamenalo Srdce temnoty. "A já se mu musím po-stavit, Perrine." Zavřel oči a napůl se usmíval, napůl byl zoufalý. "Světlo mi pomoz, polovinu doby chci, aby k tomu došlo hned, aby už bylo po všem, aby to skončilo, a druhou polovinu... Koli-krát ještě zvládnu... Světlo, tolik mě to přitahuje. Co jestli nedoká-žu... Co jestli..." Země se zachvěla.
"Rande?" vyhrkl ustaraně Perrin.
Rand se roztřásl. I přes okolní zimu mu na čele vyrazil studený pot. Oči měl pevně zavřené. "Ó, Světlo," zaúpěl, "tolik mě to přitahu-je."
Náhle se země pod Perrinem zvedla a údolím se rozezněl mo-hutný rachot. Perrinovi to připadalo, jako by mu někdo podtrhl ze-mi pod nohama. Upadl - nebo se mu země zvedla vstříc. Údolí se otřása-lo, jako by z oblohy dolů sáhla velká ruka a chtěla ho vytrh-nout z kra-jiny. Perrin se tiskl k zemi a ta s ním pohazovala jako s míčem. Ka-mínky před očima mu poskakovaly a všude se přelé-vala oblaka pra-chu.
"Rande!" jeho řev se ztrácel v rachotu a dunění.
Rand stál s hlavou zvrácenou dozadu a očima stále zavřenýma. Vypadalo to, že otřesy země, které s ním kymácely sem a tam, ne-vnímá. Stále dokonale udržoval rovnováhu bez ohledu na to, jak to s ním hodilo. Perrin si nebyl jist, jak byl sám otřesený, ale měl do-jem, že se Rand smutně usmívá. Stromy sebou švihaly a jedna ka-lina náhle praskla a větší část kmene dopadla ani ne tři kroky od Randa. Ten si toho

nevšímal o nic víc než ostatního.
Perrin se zhluboka nadechl. "Rande! Pro lásku Světla, Rande! Přestaň!"
Stejně náhle, jako to začalo, bylo po všem. S hlasitým lupnutím se ulomila naštípnutá větev zakrslého dubu. Perrin se kašlaje po-malu zvedl na nohy. Ve vzduchu visel prach a v paprscích zapada-jícího slunce jeho zrnka jen jiskřila.
Rand zíral do prázdna a lapal po dechu, jako by uběhl deset mil. Něco takového se ještě nikdy nestalo, ani zdaleka ne.
"Rande," začal Perrin opatrně, "co -?"
Rand stále jako by hleděl do dálky. "Vždycky je tady. Volá mě. Přitahuje mě. Saidín. Mužská polovice pravého zdroje. Občas se ne-dokážu zarazit, abych po něm nesáhl." Mávl rukou, jako by ně-co sbí-ral ze vzduchu, a zadíval se na zaťatou pěst. "Ucítím tu špí-nu, dřív než se ho dotknu. Temného špínu, jako silnou vrstvu zla, která se snaží zakrýt Světlo. Obrací se mi z toho žaludek, ale ne-můžu si pomoct. Nemůžu! Jenže někdy, když se natáhnu, je to, ja-ko bych se snažil chytit vzduch." Otevřel prázdnou ruku a hořce se zasmál. "Co když se to stane, až nadejde Poslední bitva? Co když se natáhnu a nic nechytím?"
"No, tentokrát jsi něco chytil," zachraptěl Perrin. "Co jsi to pro-váděl?"
Rand se kolem sebe rozhlédl, jako by tu spoušť viděl poprvé. Spadlou kalinu a polámané větve. Perrin si uvědomil, že škody nejsou nijak velké. Čekal zející pukliny v zemi. Stěna stromů však byla skoro neporušená.
"Nechtěl jsem to udělat. Bylo to, jako bych se snažil otevřít pí-pu, a místo toho jsem vytáhl celý čep ze sudu. Ono... mě to napl-nilo. Mu-sel jsem to někam poslat, než by mě to spálilo, ale... to-to jsem ne-chtěl."
Perrin potřásl hlavou. K čemu by bylo říkat mu, aby se o to zno-vu nepokoušel? O tom, co dělá, vím skoro tolik, co on. Spokojil se tedy s poznámkou: "Je dost těch, kteří tě chtějí mít mrtvýho - a nás ostatní taky - i bez toho, abys všechno oddřel za ně." Rand ho zřej-mě nepo-slouchal. "Raději bychom se měli vrátit do tábora. Brzy se setmí a nevím, jak ty, ale já mám hlad."
"Cože? Aha. Jenom běž, Perrine. Hned přijdu. Chci být chvíli sám."
Perrin zaváhal, pak se pomalu obrátil k puklině ve stěně údolí. Zastavil se však, když Rand znovu promluvil.
"Míváš sny, když spíš? Hezké sny?"
"Občas," připustil ostražitě Perrin. "Většinou si moc nepamatuju, co se mi zdálo." Naučil se držet si své sny od těla.
"Vždycky jsou tady, ty sny." Rand mluvil tak tiše, že ho Perrin skoro neslyšel. "Možná nám něco říkají. Pravdu." Znovu se odml-čel a zahloubal se.
"Večeře čeká," řekl Perrin, ale Rand byl ponořen ve svých myš-lenkách. Nakonec se Perrin otočil a nechal ho tam stát.

KAPITOLA TŘETÍ

Novinky z Almothské pláně

Temnota zahalila část pukliny, protože na jednom místě se díky otřesům zřítila část zdi a nahoře se zapřela o protější kus stěny. Perrin velice pozorně a ostražitě vzhlédl do tmy, než rychle pro-běhl skrz, ale kamenné desky byly zřejmě pevně zaklíněné. Ten divný pocit se vrá-til, silnější než předtím. - Ne, ať shořím! Ne! Pominulo to.

Když dorazil do tábora, údolí bylo plné roztodivných stínů, proto-že slunce stálo velice nízko. Moirain postávala před srubem a dí-vala se směrem k puklině. Perrin se zarazil. Byla to štíhlá tmavovlasá žena, která mu sahala sotva k rameni, a byla krásná, s bezvěkostí všech Aes Sedai, které delší dobu pracovaly s jedinou silou. Nedokázal odhad-nout její věk. Tvář měla na starší ženu pří-liš hladkou a tmavé oči zase příliš moudré na mladou. Tmavo-modré hedvábné šaty měla pomačka-né a uprášené a v obvykle do-konale učesaných vlasech teď měla zcu-chané chumáče. Na tváři měla šmouhu prachu.
Perrin sklopil oči. Ona to o něm věděla - z lidí v táboře jen ona a Lan - a jemu se nelíbil ten vědoucí výraz, když se mu podívala do očí. Žlutých očí. Jednoho dne se možná přinutí a zeptá se jí, co vlastně ví. Aes Sedai toho musí vědět mnohem víc než on. Ale ta chvíle ještě nenadešla. Vždycky se zdálo, že není vhodná chvíle. "On... On ne-chtěl... Byla to nehoda."
"Nehoda," prohodila bezvýrazně, pak zavrtěla hlavou a vrátila se do srubu. Dveře se zavřely trochu příliš hlučně.
Perrin se zhluboka nadechl a vydal se dolů k ohňům. Ráno, po-kud ne ještě v noci, se Rand s Aes Sedai opět pohádají.
Na svazích údolí spadlo asi půl tuctu stromů, jejichž kořání vy-rvalo kusy hlíny. Na březích potoka byla holá a ožehnutá místa a bal-vany, které tam předtím nebyly. Jeden srub nahoře na protěj-ší straně údolí se během otřesů půdy zřítil a většina Shienarců po-bíhala kolem něj a stavěla ho nanovo. Loial byl s nimi. Ogier do-kázal sám zvednout kládu, na niž by bylo potřeba čtyř chlapů. Do údolí se občas donesly Unovy nadávky.
U ohně stála Min a rozladěně míchala obsahem kotle. Na líci měla modřinu a ve vzduchu se vznášel slabý pach připáleného jíd-la. "Nesnáším vaření," oznámila a pochybovačně nahlížela do kot-le. "Jestli se s tím něco stane, tak to není moje chyba. Rand toho půlku vylil do ohně s tím svým... Jaký má právo pohazovat s náma jako s pytlema zrní?" Pohladila si hýždě a trhla sebou. "Až ho dostanu do rukou, zřežu ho, že na to v životě nezapomene." Má-vala Perrinovi před nosem dřevěnou lžící, jako by s tím výpraskem hodlala začít u něho.
"Stalo se někomu něco?"
"Jenom jestli počítáš modřiny," zavrčela Min. "Nejdřív z toho byli všichni vedle. Pak uviděli Moirain, jak zírá k tý Randově no-ře, a usoudili, že je to jeho práce. Jestli nám chce Drak shodit na hlavu ty-hle hory, tak k tomu Drak jistě musí mít dobrý důvod. Kdyby se roz-hodl je všechny stáhnout z kůže a nechat je tu tanco-vat jen tak, pro ně by to bylo v naprostým pořádku." Odfrkla si a zabušila lžící o okraj kotle.
Perrin se ohlédl k Moirainině srubu. Kdyby se Leye něco stalo - kdyby byla mrtvá - Aes Sedai by jen tak nezašla dovnitř. Ve vzduchu se pořád vznášelo jakési očekávání. Ať je to cokoliv, ješ-tě k tomu ne-došlo. "Min, radši bys měla odejít. Hned ráno. Mám trochu stříbra, můžu ti ho dát, a jsem si jistý, že Moirain ti dá dost, aby ses dostala s nějakou kupeckou karavanou z Ghealdanu. Za chvíli bys mohla být zpátky v Baerlonu."
Min se na něho dívala tak dlouho, až ho napadlo, že řekl něco špatně. Nakonec Min promluvila. "To je od tebe moc milý, Perrine. Ale ne."
"Myslel jsem, že chceš odejít. Pořád jsi žbrblala, že tu musíš zů-stat."
"Kdysi jsem znala jednu starou Illiánku," začala Min pomalu vy-kládat. "Když byla mladá, její matka pro ni sjednala sňatek s mužem, kterého nikdy předtím neviděla. Oni tohle v Illianu ob-čas dělávají. A ona mi jednou vyprávěla, že prvních pět let strávi-la tím, že na něj byla naštvaná, dalších pět let vymýšlela, jak mu co nejvíc znepříjemnit život, aby on nepoznal, čí je to práce. Tepr-ve mnohem později, říkala, až umřel, si uvědomila, že byl vlastně její životní láskou."
"Nechápu, co to má společnýho s tebou."
Minin výraz jasně naznačoval, že se to zřejmě nesnažil pocho-pit, a dívka začala mluvit přehnaně trpělivým tónem. "To, že ti osud něco vybral, místo aby sis to vybral sám, ještě neznamená, že to musí být špatný. I když je to něco, o čem si jseš jistý, že by sis to nevybral ani za milion let. ‚Lepší deset dní lásky než roky lítos-ti'," ocitovala.
"Tomu rozumím ještě míň," řekl jí Perrin. "Jestli tu nechceš zů-stat, tak přece nemusíš."
Min zavěsila lžíci na vidlici zaraženou do země a překvapila ho, protože se postavila na špičky a políbila ho na tvář. "Ty jsi velice milý muž, Perrine Aybaro. I když ničemu nerozumíš."

Perrin na ni nejistě zamrkal. Přál si, aby si mohl být jistý, že je Rand duševně v pořádku, nebo aby tu byl Mat. S děvčaty nikdy ne-věděl, na čem je, ale Rand zřejmě vždycky poznal, oč se jedná. Mat také. Většina dívek doma v Emondově Roli pochopila, že Mat nikdy nedospěje, ale on to s nimi stejně uměl.
"A co ty, Perrine? Copak ty se nechceš vrátit domů?"
"Pořád," řekl ohnivě. "Ale já... myslím, že nemůžu. Ještě ne." Za-díval se k Randovu údolí. Jsme spolu zřejmě spjati, Rande, co? "Mož-ná už nikdy." Měl dojem, že to řekl příliš potichu, aby ho mohla sly-šet, ale ona se na něj podívala velice soucitně. A sou-hlasně.
Perrin za sebou zaslechl tiché kroky a otočil se, aby se podíval k Moirainina srubu. Houstnoucím šerem sestupovaly dvě postavy. Jedna z nich byla žena, štíhlá a půvabná dokonce i na nerovném svahu. Muž, o hlavu a ramena vyšší než jeho společnice, zamířil k místu, kde pra-covali Shienarci. Dokonce i při tom, jak Perrin dobře viděl, měl někdy potíže ho pořádně rozeznat. Muž občas ja-ko by úplně zmizel, upro-střed kroku se zase objevil, a místy se vytrácel do noci a zase se zhmotňoval, podle toho, jak foukal vítr. Tohle dokázal jen měňavý plášť strážce, takže muž byl Lan, stejně jako žena byla zcela určitě Moirain.
O kus dál za nimi mezi stromy proklouzla další postava, ještě mé-ně zřetelná. Rand, řekl si Perrin, vrací se do své chýše. Další noc, kdy nebude jíst, protože nesnese to, jak k němu všichni přeuctivě vzhlížejí.
"Ty musíš mít oči i na temeni," ozvala se Min a zamračila se na blížící se ženu. "Nebo mnohem lepší uši než kdokoliv, koho jsem kdy poznala. Je to Moirain?"
Neopatrnost. Zvykl si na to, že Shienarci vědí, jak dobře vidí -přinejmenším za dne, o noci nevěděli - až mu někdy uklouzly i další věci. Neopatrnost by mě ještě mohla zabít.
"Je ta Tuatha'anka v pořádku?" zeptala se Min, když Moirain při-stoupila k ohni.
"Odpočívá." Aes Sedai mluvila sice tiše, ale v hlase měla nádech melodie, jako by pro ni řeč byla v půli cesty ke zpěvu, a vlasy i oděv měla opět dokonale upraveny. Natáhla ruce k ohni. Na levé ruce měla zlatý prsten, hada požírajícího vlastní ocas. Velký had, ještě starší symbol věčnosti než kolo času. Každá žena vycvi-čená v Tar Valonu měla takový prsten.
Moirain na malou chvíli spočinula svým pronikavým pohledem na Perrinovi, a jako by mu viděla do hloubi duše. "Upadla a roz-bila si hlavu, když Rand..." Stiskla rty, ale vzápětí už se zase tvá-řila vyrov-naně. "Vyléčila jsem ji a teď spí. Rány na hlavě vždycky silně krvá-cejí, ale nebylo to nic vážného. Viděla jsi na ní něco, Min?"
Min se zatvářila nejistě. "Viděla jsem... myslela jsem, že vidím její smrt. Její vlastní obličej celý od krve. Byla jsem si jistá, že vím, co to znamená, ale jestli si rozbila hlavu... Jsi si jistá, že je v pořádku?" Otázka ukazovala na její neklid. Když Aes Sedai lé-čily, nikdy nene-chaly jen tak nic, co se ještě dalo vyléčit. A Moirain byla v této oblasti obzvlášť nadaná.
Min mluvila tak rozčileně, že to Perrina na chvíli překvapilo. Pak pokýval hlavou. Nelíbilo se jí, co dělala, ale bylo to její součástí. Myslela si, že ví, jak to funguje, aspoň částečně. Jestli se mýlila, bylo by to skoro jako kdyby zjistila, že neumí používat vlast-ní ruce.
Moirain si ji chvíli prohlížela, vážná a nevzrušená. "Ještě nikdy ses nezmýlila, když jsi četla pro mne, aspoň pokud je mi známo. Možná je tohle poprvé..."
"Když to vím, tak to vím," prohlásila Min umíněně. "Světlo mi pomoz, vím to."
"Nebo to možná ještě přijde. Musí urazit dlouhou cestu zpátky ke svým vozům a musí jet divokou krajinou."
Hlas Aes Sedai zněl jako klidná píseň, lhostejně. Perrin nechtě-ně zavrčel. Světlo, opravdu to tak znělo? Nedovolím, aby pro mě smrt znamenala tak málo.
Jako by promluvil nahlas, Moirain se na něho podívala. "Kolo tká, jak si kolo přeje, Perrine. Už dávno jsem ti říkala, že jsme ve vál-ce. Nemůžeme se zastavit jen proto, že by někdo z nás mohl zemřít. Kdokoliv z nás může být mrtev, než to skončí. Leyiny zbraně možná nejsou stejné jako tvoje, ale to ona věděla, když se stala součástí toho všeho."
Perrin sklopil zrak. To je možné, Aes Sedai, ale já to nikdy ne-přijmu tak jako ty.
U ohně se k nim rovněž připojil Lan s Unem a Loialem. Pla-meny vrhaly na strážcův obličej mihotavé stíny, až se zdálo, že je ještě mno-hem kamennější než obvykle, samá hrana a samý úhel. Ani ve světle ohně nebylo jeho plášť lépe vidět. Chvíli to byl je-nom tmavošedý či černý plášť, ale šedá a černá jako

by se na něm proplétaly a měnily, když jste se podívali lépe, klouzaly po něm stíny a vpíjely se do něj. Jindy se zdálo, jako by Lan nějak vytvo-řil otvor do noci a přitáhl si kolem ramen samotnou tmu. Nebylo snadné se na to dívat, a muž, jenž ten plášť nosil, to nikomu ne-usnadňoval.
Lan byl vysoký a svalnatý, se širokými rameny a očima modrý-ma jako zamrzlá horská plesa, a pohyboval se se smrtelně nebez-pečným půvabem, takže meč, který měl u boku, vypadal jako jeho přirozená součást. Nebylo to tím, že by byl prostě schopný rozdá-vat smrt a násilí. Tento muž smrt a násilí zkrotil a měl je v kapse, připravené je vmžiku vypustit nebo přijmout, pokud by tak naká-zala Moirain. Vedle Lana vypadal Uno méně nebezpečně. Strážce měl dlouhé vlasy, které mu na čele přidržovala kožená šňůrka, již posypané stříbrem, ale mladší muži před střetnutím s Lanem ustu-povali - pokud byli dost chytří.
"Paní Leya přinesla obvyklé zprávy z Almothské pláně," řekla Moirain. "Každý bojuje s každým.
"Vypalují se vesnice. Lidé pr-chají na všechny strany. A na pláni se objevili hledači pátrající po Valer-ském rohu." Perrin se zavrtěl - roh byl tam, kde jej žádný hledač z Almothské pláně nenajde, aspoň doufal, že jej tam nena-jde - a ona se na něho chladně podívala, než pokračovala. Nemě-la ráda, když někdo z nich mluvil o rohu. Ovšem pokud se k tomu nerozhodla ona sama.
"Ale přinesla i něco nového. Bělokabátníci mají na Almothské pláni asi pět tisíc mužů."
Uno zavrčel. "Ti prokletí - ehm, odpusť, Aes Sedai. To musí být aspoň polovička jejich vojáků. Ještě nikdy jich nebylo na jednom místě tolik."
"Tak to předpokládám, že všichni ti, co se přihlásili k Randovi, už jsou buď mrtví, nebo utekli," zamumlal Perrin. "Nebo tak brzy skončí. Mělas pravdu, Moirain." Pomyšlení na bělokabátníky se mu nelíbilo. Děti Světla vůbec neměl rád.
"To je na tom právě to zvláštní," řekla Moirain. "Nebo aspoň část z toho. Děti vyhlásily, že jejich cílem je přinést mír, což pro ně není neobvyklé. Co ale je neobvyklé, tak to, že zatímco se snaží zatlačit Tarabonské a Domanské zpátky za jejich hranice, nevy-stoupily proti těm, kdo se přihlásili k Drakovi."
Min překvapeně vyjekla. "Je si jistá? To přece vůbec nezní jako bělokabátníci, o kterých jsem kdy slyšela."
"Na pláni přece nemohlo zůstat moc těch zatra - ehm - moc Ciká-nů," ozval se Uno. Skoro skřípal zuby, jak se snažil dávat si před Aes Sedai pozor na jazyk. Zamračil se tak, že se jeho opravdové oko po-dobalo tomu namalovanému. "Neradi zůstávají tam, kde jsou nějaký potíže, zvlášť když se tam bojuje. Nemůže jich být dost, aby viděli všecko."
"Pro mé záměry jich je dost," prohlásila zcela pevně Moirain. "Většina odešla, ale několik jich zůstalo, protože jsem je o to po-žádala. A Leya si je naprosto jistá. Ó, děti samozřejmě skočily po ně-kterých z těch, co přísahali věrnost Draku, když jich byla po-hromadě jenom hrstka. Ale i když tvrdí, že svrhnou tohoto faleš-ného Draka, i když mají tisíc mužů, kteří nedělají vůbec nic jiné-ho, než že ho proná-sledují, vyhýbají se střetu s víc než padesáti Dračími bojovníky najed-nou. Ne otevřeně, samozřejmě, ale vždy se trochu opozdí, a něco do-volí těm, které pronásledují, proklouz-nout."
"Takže Rand může jít za nimi, když bude chtít." Loial nejistě za-mrkal na Aes Sedai. Celý tábor věděl o jejích hádkách s Ran-dem. "Kolo pro něj tká cestu."
Uno s Lanem otevřeli zároveň ústa, ale Shienarec s úklonou ustoupil. "Spíš," podotkl strážce, „je to nějaká pleticha bělokabátníků, i když, Světlo mě spal, nemám ponětí, oč vlastně jde. Ale když mi dá bělokabátník dar, prohlédnu si ho, jestli v něm není schovaná otrávená jehla." Uno chmurně přikyvoval.
"Kromě to-ho," dodal Lan, "Doman-ští a Tarabonští se pořád snaží pobít Dra-čí bojovníky stejně jako sebe navzájem."
"A je tu ještě jedna věc," připojila Moirain. "Ve vesnici, kolem které projížděly vozy paní Leyy, zemřeli tři mladí muži." Perrin si všiml, jak se Lanovi zachvěla víčka. Na strážce to bylo stejně sil-ně vyjádřené překvapení, jako když jiný muž vykřikl. Lan nečekal, že mu to řekne. Moirain pokračovala. "Jednoho otrávili, dva pro-bodli nožem. Pokaždé za takových okolností, kde se k nim nikdo nemohl dostat neviděn, ale tak se to stalo." Aes Sedai se zadívala do plamenů. "Všichni tři mladí muži byli vyšší než ostatní a měli světlé oči. Světlé oči jsou na Almothské pláni neobvyklé, a já mys-lím, že zrovna teď je neštěstím, když je na pláni někdo vysoký mladík se světlýma očima."
"Jak?" zeptal se Perrin. "Jak je mohli zabít, když se k nim nikdo nedostal na dosah?"

"Temný má zabijáky, kterých si nevšimneš, dokud není pozdě," podotkl tiše Lan.
Uno se otřásl. "Bezduší. Ještě nikdy jsem neslyšel, že by se vy-skytovali na jih od Hraničních států."
"Dost těch řečí," zarazila je pevně Moirain.
Perrin měl otázky - Co jsou, pro Světlo, ti bezduší? Jsou jako troloci nebo mizelci? Co? - ale nepoložil je. Když se Moirain roz-hodla, že o něčem se už namluvilo dost, tak se o tom prostě dál ne-bavila. A když ona zavřela ústa, Lanova byste neotevřeli ani že-lezným páčidlem. Shienarci ji také poslouchali. Nikdo nechtěl nahněvat Aes Sedai.
"Světlo!" zamumlala Min a neklidně se rozhlížela do houstnou-cí tmy kolem nich. "Ani je neuvidíte? Světlo!"
"Takže se nic nezměnilo," usoudil Perrin ponuře. "Vůbec nic Nemůžeme sejít na pláň a Temný nás chce mrtvé."
"Všechno se mění," řekla Moirain klidně, "a vzor to všechno za-hrne do sebe. Musíme se řídit vzorem, ne chvilkovými změnami." Každého popořadě si prohlédla a dodala. "Uno, jsi si jistý, že tvým zvědům nic podezřelého neuniklo? Třeba nějaká maličkost?"
"Pán Drak Znovuzrozený uvolnil pouta jistoty, Moirain Sedai, a když bojuješ s myrddraalem, nikdy není nic jistý, ale vsadil bych hla-vu, že zvědové odvedli dobrou práci jako každej strážce." Byl to jeden z nejdelších proslovů, jaký kdy Perrin od Una slyšel, kdy nepoužil žádnou kletbu. Shienarci z té námahy vyvstal na čele pot.
"Na tom mohou záviset i naše hlavy," řekla Moirain. "Co Rand udělal, bylo pro každého myrddraala na deset mil daleko jako kdy-by zapálil signální oheň na vrcholku hory."
"Možná..." ozvala se váhavě Min. "Možná bys měla rozestavit ochrany, které je zadrží." Lan se na ni upřeně podíval. Občas sám o Moirain zapochyboval, i když tak zřídkakdy činil, byl-li v dosle-chu někdo jiný, ale neschvaloval, pokud to udělal někdo jiný. Min se na něj okamžitě taky zamračila. "No, myrddraalové a trolloci jsou už tak dost špatní, ale aspoň je vidíte. Nelíbí se mi představa, že by sem mohl proklouznout některý z těch... z těch bezduchých a podříznout mi krk dřív, než bych si ho všimla."
"Ochrany, které jsem rozestavěla, nás ochrání před bezduchými stejně, jako před ostatními zplozenci Stínu," sdělila jí Moirain. "Když jsi tak slabá, jako jsme my, je často nejlepším řešením scho-vat se. Pokud je někde poblíž půlčlověk, aby... No, postavit ochra-ny, které by ho zabily, kdyby se pokusil vstoupit do tábora, sahá za hranice mých schopností, a i kdybych to mohla udělat, takové ochrany by nás tu zavřely jako v kleci. A protože není možné po-stavit dva druhy ochran zároveň, nechávám na zvědech a strážích - a Lanovi - aby nás chránili, a používám pouze ty ochrany, které nám mohou být k něčemu dobré."
"Mohl bych obejít tábor," navrhl Lan. "Jestli je tady něco, co ostatním zvědům uniklo, najdu to."
Nevychloubal se, prostě konstato-val holou skutečnost. Uno dokonce kývl na souhlas.
Moirain zavrtěla hlavou. "Jestli tě budu dneska v noci někde po-třebovat, gaidine, bude to tady." Vzhlédla k temným horám kolem. "Něco visí ve vzduchu."
"Čekání." To slovo Perrinovi uniklo dřív, než se stačil zarazit. Když se na něj - do něj - Moirain podívala, hned si přál, aby se byl dokázal udržet.
"Ano," řekla Aes Sedai. "Čekání. Uno, dohlédni na to, ať jsou stráže dnes v noci obzvlášť ostražité." - Nebylo třeba přikazovat, aby muži spali se zbraněmi po ruce. Shienarci to dělali vždy. "Spě-te dob-ře," dodala ke všem kolem, jako by na to měli pomyšlení, a vydala se zpátky ke svému srubu. Lan se zdržel jen tak dlouho, aby nabral na tři talíře dušené maso, a pak odchvátal za ní a noc ho rychle pohltila.
Perrinovi zlatě zářily oči, když sledoval strážce temnotou. "Spi dobře," zamumlal. Z vůně vařeného masa se mu náhle obrátil ža-ludek. "Já mám mít třetí hlídku, Uno?" Shienarec kývl. "Tak se po-kusím řídit její radou." K ohňům přicházeli ostatní a nahoru do kopce se za Perrinem nesl tichý hovor.
Měl chýši sám pro sebe, malý srub z klád, dost vysoký, aby se v něm mohl postavit, s mezerami vyplněnými usušeným blátem. Hrubé lože s borovým chvojím místo slamníku zabíralo skoro po-lovinu sru-bu. Ten, kdo mu odsedlal koně, opřel luk těsně za dveře. Perrin zavěsil opasek se sekerou a toulcem na kolík na stěně a pak se svlékl do spodního prádla. Rozrazila ho zima. V noci bylo po-řád chladno, ale to mu zabrání, aby usnul příliš hlubokým spán-kem. V hlubokém spánku přicházely sny, které nedokázal setřást.

Chvíli jen tak ležel pod jedinou pokrývkou, třásl se a díval se na strop. Pak přišel spánek a s ním sny.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Spánek ve Stínu

V šenku byla dost velká zima i přes oheň planoucí ve velkém ka-menném krbu. Perrin si mnul ruce nad plameny, ale nezahřálo ho to. Chlad ho však zvláštním způsobem uklidňoval, jako by to byl štít. Štít proti čemu, však netušil. Něco se mu ozývalo v hlavě, nejasný zvuk, který slyšel jen matně, a snažil se prodrat k jeho vě-domí.
"Takže se toho vzdáš. Je to pro tebe nejlepší. Pojď. Posaď se a promluvíme si."
Perrin se obrátil k mluvčímu. U kulatých stolků v místnosti nikdo neseděl, jen v rohu ve stínu byl nějaký muž. Zbytek místnosti vypadal jaksi rozmazaně, skoro jako obraz, spíš než skutečné mís-to, zvláště to, nač se nedíval přímo. Ohlédl se k ohni. Teď byl krb cihlový. Nějak mu to však nedělalo starosti. Mělo by. Ale nemohl přijít na to proč.
Muž na něj kývl a Perrin přistoupil k jeho stolu. Hranatému sto-lu. Stoly byly hranaté. Perrin se zamračil a natáhl ruku ke stolní desce, ale zase ucukl. Tady v rohu nebyly žádné lampy, a i když zbytek míst-nosti byl osvětlený, muž i stůl byli téměř skryti, jako by splývali s šerem.
Perrin měl pocit, že toho muže zná, ale byl to spíš jen náznak, ja-ko vše, co viděl koutkem oka. Chlapík to byl ve středních letech, hez-ký a na vesnickou hospůdku až příliš dobře oblečený v tmavém, téměř černém sametu, s bílými krajkami na límci a manžetách. Seděl vzpří-meně a občas si tiskl ruku na hruď, jako by ho každý pohyb bolel. Tmavé oči upíral Perrinovi do tváře. Vypadaly ve stínu jako blyštivé tečky.
"Vzdám se čeho?" zeptal se Perrin.
„Tohohle, samozřejmě." Muž kývl směrem k sekeře u Perrinova boku. Mluvil překvapeně, jako by se o tomhle bavili už dřív, no-vá hádka začatá nanovo.
Perrin si neuvědomil, že má sekeru, necítil její váhu. Přejel ru-kou po půlměsíčné čepeli a silném trnu, který ji vyvažoval. Ocel mu při-padala - pevná. Pevnější než cokoliv jiného tady. Možná dokonce pevnější než on sám. Držel na ní ruku, jako by se potře-boval přidržet něčeho skutečného.
"Napadlo mě to," řekl, "ale myslím, že to nedokážu. Ještě ne." Ještě ne? Šenk jako by se zamihotal a v hlavě se mu zase ozvalo to mumlání. Ne! Mumlání utichlo.
"Ne?" Muž se usmál, chladně. "Jsi kovář, chlapče. A dobrý, podle toho, co jsem slyšel. Tvoje ruce byly stvořeny pro kovářské kladivo, ne pro sekeru. Ty máš vyrábět věci, ne zabíjet lidi. Vrať se k tomu, dřív než bude pozdě."
Perrin zjistil, že přikyvuje. "Ano. Ale já jsem ta'veren." Ještě ni-kdy to nevyslovil nahlas. On to už ale ví. Byl si tím jist, i když nevěděl proč.
Na chvíli se mužův úsměv změnil v škleb, ale pak se vrátil osl-nivější než předtím. Chladný úsměv.
"Vždycky existuje způsob, jak něco změnit, chlapče. Způsob, jak se vyhnout osudu. Sedni si a pro-mluvíme si o tom." Stíny jako by se posunuly a zhoustly, ja-ko by se natahovaly.

Perrin udělal krok zpátky, drže se ve světle. "Raději ne."
"Aspoň se se mnou napij. Na minulá a budoucí léta. Na, pak uvi-díš všechno jasněji." Pohár, který muž posunul po stole, tam před chviličkou ještě nebyl. Jasně se leskl stříbrem a byl po okraj plný tma-vého, krvavě rudého vína.
Perrin se zahleděl muži do tváře. I přes jeho ostrý zrak stíny ja-ko by zatemňovaly mužovy rysy, jako strážců plášť. Temnota ho oblé-vala, jako by ho laskala. Na jeho očích bylo něco, nač by si Perrin vzpomněl, kdyby se hodně snažil se rozpomenout. Mumlá-ní se vráti-lo.
"Ne," řekl. Mluvil k tomu tichému zvuku ve své hlavě, ale když muž hněvivě stiskl rty, ač byl záblesk vzteku pryč málem dřív, nežse objevil, Perrin usoudil, že vlastně chce odmítnout i víno. "Ne-mám žízeň."
Obrátil se a vykročil rychle ke dveřím. Ohniště bylo obloženo oblázky a v místnosti stálo několik dlouhých stolů s lavicemi. Per-rin náhle zatoužil dostat se ven, kamkoliv, jen aby byl pryč od to-ho mu-že.
"Moc šancí mít nebudeš," řekl ten muž za ním tvrdým hlasem. "Tři vlákna spletená dohromady skončí stejně špatně. Když je přestři-ženo jedno, jako by byly všechny. Osud tě může zabít, pokud ne něco horšího."
Perrin náhle ucítil v zádech žár, který hned pominul, jako by ně-kdo na okamžik otevřel dvířka velké výhně. Překvapeně se otočil do místnosti. Byla prázdná.
Jenom sen, napadlo ho a otřásl se zimou a s tím se všechno změ-nilo.
Zíral do zrcadla a jedna jeho část nechápala, co vidí, a druhá to přijala. Na hlavě mu seděla pozlacená přílba vypracovaná do tva-ru lví hlavy, jako by tam patřila. Ozdobně tepaný prsní plát měl zdobený zlatem, stejně tak jako chrániče paží a nohou doplněné kroužkovou zbrojí. Jen sekera po jeho boku byla prostá práce. Hlas - jeho vlastní - mu šeptal, že by ji nevyměnil za žádnou jinou zbraň, že ji nesl tisíc-krát, ve stovkách bitev. Ne! Chtěl ji odložit, zahodit. Nemůžu! V hlavě se mu cosi ozývalo, hlasitěji než mum-lání, téměř tomu rozuměl.
"Muž předurčený ke slávě."
Otočil se od zrcadla a zjistil, že hledí na tu nejkrásnější ženu, ja-kou kdy viděl. Ničeho jiného v místnosti si nevšímal, viděl jenom ji. Oči měla jako půlnoční tůňky, pleť smetanově bledou a určitě hebčí, hladší než hedvábí bílých šatů. Když k němu vykročila, vy-schlo mu v ústech. Uvědomil si, že každá žena, kterou kdy viděl, byla ve srovnání s ní neohrabaná a nehezká. Zachvěl se a napadlo ho, proč je mu vlast-ně zima.
"Muž by měl vzít svůj osud do vlastních rukou," řekla ta žena s úsměvem. Skoro to stačilo, aby ho to zahřálo, ten úsměv. Byla vysoká, ještě dlaň a mohla se mu dívat zpříma do očí. Stříbrné hře-beny jí při-držovaly vlasy tmavší než havraní křídlo. Kolem pasu, který by snad-no objal rukama, měla široký opasek ze stříbrných článků.
„Ano," zašeptal. V jeho nitru se svářel úlek s poddajností. Sláva ho nezajímala. Ale když to řekla ona, po jiném netoužil. "Chci říct..." V hlavě se mu zase ozvalo to mumlání. "Ne!" Bylo pryč a na chvíli také poddajnost. Skoro. Dotkl se rukou čela a ucítil zla-tou přílbu. Sundal ji. "Já... myslím, že tohle nechci. Není to moje."
"Nechceš?" Žena se zasmála. "Který muž, jemuž v žilách prou-dí krev, by netoužil po slávě? Po slávě, jakou bys získal, kdybys byl za-troubil na Valerský roh?"
"Já to nechci," řekl, i když jedna jeho část křičela, že lže. Valer-ský roh. Roh zazněl a zuřivý útok začal. Smrt mu jela po boku, a pře-sto zároveň číhala vepředu. Jeho milenka. Jeho záhuba. "Ne! Já jsem kovář."
Její úsměv ho litoval. "To chceš tak málo. Nesmíš naslouchat těm, kteří se tě snaží odvrátit od tvého osudu. Ti by tě ponížili. Zničili by tě. Bojovat proti osudu přináší pouze bolest. Proč volit bolest, když můžeš mít slávu? Když mohou tvoje jméno vzpomí-nat společně se jmény hrdinů z bájí?"
"Já nejsem žádný hrdina."
"Neznáš ani polovinu toho, co jsi. Čím bys mohl být. Pojď, na-pij se se mnou, na osud a slávu." V ruce držela lesklý stříbrný po-hár plný krvavě rudého vína. "Pij."
Zamračeně hleděl na pohár. Bylo na něm něco... známého. Do mozku se mu zahryzlo zavytí. "Ne!" Snažil se dostat od toho pryč, odmítal naslouchat. "Ne!"

Podávala mu zlatý pohár. "Pij."
Zlatý? Myslel jsem, že ten pohár je... Byl... Konec myšlenky ne a ne přijít. Ale jak byl zmatený, ten zvuk se ozval znovu, hryzal a doža-doval se slyšení. "Ne," řekl. "Ne!" Zadíval se na zlatou příl-bu v rukou a odhodil ji. "Jsem kovář. Jsem..." Zvuk v hlavě s ním bojoval, pro-pracovával se k jeho sluchu. Zacpal si uši rukama, aby to zarazil, ale jen tomu dal příležitost. "Já - jsem - člověk!" zařval.
Obklopila ho temnota, ale její hlas mu šeptal dál. "Noc tu byla vždy, a sny přicházejí ke všem lidem. Zvláště k tobě, ty můj divo-ký chlapečku. A já budu vždy ve tvých snech."
Ticho.
Sundal ruce z uší. Byl zpátky ve vlastním kabátci a spodcích, Pevných a odolných, i když prostých. Vhodný to oděv pro kováře ne-bo venkovana. Ale on si toho skoro nevšiml.
Stál na kamenném mostě s nízkým zábradlím, klenoucím se od jedné široké kamenné věže s plochým vrškem k druhé, a ty věže se zvedaly z takové hlubiny, že ani on nedohlédl na jejich základny. Světla by tu pro každého jiného bylo málo, a on nepoznal, odkud vů-bec vychází. Prostě tu bylo. Všude, kam se podíval, napravo i nalevo, nahoře i dole, byly další mosty, další věže a plošiny bez zábradlí. Zdálo se, že jim není konce, prostě se tu proplétaly. Nej-horší bylo, že některé plošiny vedly na vrcholky věží, které muse-ly být přímo nad těmi, jež opustily. Ozývalo se tu šplouchání vody, a ten zvuk jako by přicházel ze všech stran najednou. Zachvěl se zimou.
Náhle koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb a bez přemýšlení se při-krčil za kamenné zábradlí. Být spatřen znamenalo nebezpečí. Nevěděl proč, ale věděl, že tomu tak je. Prostě to věděl.
Opatrně vyhlédl nad zábradlím hledaje, co se předtím pohnulo. Na vzdálené plošině se mihlo cosi bílého. Žena, tím si byl jist, i když ji pořádně neviděl. Žena v bílých šatech, a někam spěchala.
Na mostě kousek pod ním a mnohem blíž plošině, kde byla ona žena, se náhle objevil muž, vysoký, tmavý, štíhlý, se stříbrem ve vla-sech, což mu propůjčovalo důstojný vzhled, a tmavozeleném kabátci hustě vyšívaném zlatými lístky. Zlatem měl vykládaný i opasek a vá-ček u pasu, na pochvě dýky se mu blyštěly drahoka-my a vršek bot mu lemovaly zlaté třásně. Odkud se tu vzal?
Po mostě na protější straně vykročil další muž. Objevil se stejně náhle jako ten první. Na nabíraných rukávcích rudého kabátce měl černé proužky a kolem krku a na manžetách měl světlou kraj-ku. Boty měl vykládané stříbrem tak hustě, že skoro nebylo vidět kůži. Byl menší než muž, jemuž šel vstříc, podsaditější a krátce za-střižené vlasy měl bílé jako krajky. Ale s věkem nebyl o nic křeh-čí. Pohyboval se se stejnou pyšnou silou jako ten druhý muž.
Ostražitě se k sobě blížili. Jako dva koňští handlíři, kteří vědí, že ten druhý má na prodej kobylu se spánkem, napadlo Perrina.
Muži začali mluvit. Perrin napínal uši, ale kvůli šplouchání vody neslyšel víc než mumlání. Mračení a rychlé pohyby, jako by se chys-tali jeden na druhého skočit. Rozhodně si nevěřili. Perrina napadlo, že se možná dokonce nenávidějí.
Vzhlédl hledaje onu ženu, ale byla pryč. Když se znovu podíval dolů, viděl, že se k prvním dvěma připojil ještě třetí muž. A Perrin ho nějak, odněkud, snad kdysi dávno znal. Byl to hezký muž ve středních letech, v černém sametu a bílé krajce. Hostinec, vzpo-mněl si Perrin. A něco ještě předtím. Něco... Něco zřejmě kdysi dávno. Ale vzpomínka nepřicházela.
První dva muži teď stáli bok po boku, tvoříce tak v přítomnosti nově příchozího neradostné spojenectví. Ten na ně křičel a mával jim pod nosem pěstí a oni neklidně přešlapovali a odmítali se mu podívat do očí. Jestli se ti dva nenáviděli, třetího se o to víc báli.
Jeho oči, uvědomil si Perrin. Co to má s očima?
Vysoký tmavý muž začal odpovídat, zprvu pomalu, pak se stále větším a větším zápalem. Bělovlasý muž se k němu připojil a ná-hle bylo jejich dočasné spojenectví ukončeno. Všichni tři teď na sebe kři-čeli zároveň. Najednou muž v tmavém sametu rozhodil ru-kama, jako by to chtěl ukončit. A muže znenadání obklopila ohni-vá koule, zakryla je a šířila se dál.
Perrin si zakryl hlavu rukama a hodil sebou za zábradlí. Choulil se a vítr na něj udeřil a rval mu šaty, vítr horký jako oheň. Vítr, kte-rý byl ohněm. I přes zavřené oči to viděl, plamen ženoucí se přes všech-no, plamen dující skrze vše. Ohnivá vichřice proletěla i jím. Cítil ji, spalovala ho, rvala za něj, snažila se ho pohltit a rozfoukat jeho popel. A on křičel, snažil se udržet při vědomí, věda, že to nestačí.

A ve chviličce byl vítr pryč. Neustal, prostě v jedné chvíli do něj bušila plamenná bouře a vzápětí byl naprostý klid. Šplouchání vo-dy byl jediný zvuk.
Perrin se pomalu posadil a obhlížel se. Šaty měl bez poskvrnky a celé, holou kůži bez jediné spáleniny. Jedině vzpomínka na ten žár ho přesvědčovala, že se to stalo. Vzpomínka však byla jen v je-ho mysli, tělo si nic nepamatovalo.
Opatrně vyhlédl nad zábradlím. Z mostu, kde předtím stáli oni muži, zůstaly jenom ohořelé okraje. Po mužích nebylo nikde ani sto-py.
Zježily se mu vlasy, což ho přimělo vzhlédnout. Na plošině na-hoře a napravo stál huňatý šedý vlk a díval se na něj.
"Ne!" Vyskočil na nohy a rozběhl se pryč. "Tohle je sen! Noční můra! Chci se probudit!" Utíkal a náhle viděl rozmazaně. Samé šmou-hy. Uši mu naplnilo jakési bzučení, pak utichlo, a zároveň s tím se mu ustálilo vidění.
Třásl se zimou a věděl, že to je sen, věděl to naprosto jistě, od první chvíle. Matně si uvědomoval, že tomu předcházely jiné sny, ale tenhle znal. Na tomhle místě už byl předtím, a i když nic z to-ho ne-chápal, přesto věděl, že je to jen sen. Pro jednou mu to však k ničemu nebylo.
Otevřený prostor, kde stál, obklopovaly mohutné sloupy z leště-né krevele, zastřešené klenbou ve výši dobrých třiceti sáhů. Ani se stejně velkým mužem by žádný z těch sloupů neobjali. Podlaha byla vyložená velkými deskami ze světle šedého kamene ošoupaného bezpočtem pokolení nohou.
A uprostřed kupole byl důvod, proč sem všichni ti lidé vlastně chodili. Meč visící ve vzduchu jílcem dolů, zdánlivě tak, že kdo-koliv mohl natáhnout ruku a sundat ho. Meč se pomaloučku otá-čel, jako by ho zachytilo proudění vzduchu. A přesto to vlastně nebyl meč. Jako by byl vyroben ze skla, nebo snad z křišťálu, če-pel, jílec i záštita, chytaly světlo a tříštily je do tisíce záblesků a jisker.
Přiblížil se k meči a natáhl ruku, jako to udělal vždycky před-tím. Jílec mu visel přímo před obličejem, snadno na dosah. Čtvrt sáhu před zářícím mečem se zarazil o vzduch, jako by se dotkl kamene. Jako věděl, že se to stane. Zatlačil silněji, ale stejně dob-ře se mohl snažit tlačit do kamenné zdi. Meč se otáčel a jiskřil, o kousíček dál, a stejně mimo dosah, jako by byl na druhé straně oceánu.
Callandor. Nebyl si jist, jestli se mu ten šepot ozval přímo v hla-vě, nebo zda přišel zvenčí. Jako by se odrážel od sloupů, tichý jako vítr, všude zároveň, naléhavý. Callandor. Kdo mě drží, drží osud. Vezmi si mě a vydej se na poslední cestu.
Udělal krok zpět, protože se náhle polekal. Ten šepot se ještě ni-kdy neozval. Již počtyřikráte měl tento sen - dokonce i teď se na to pamatoval, po čtyři noci, jednu po druhé - a tohle bylo poprvé, kdy se něco změnilo.
Pokřivení přicházejí.
Tohle byl jiný šepot, jehož zdroj znal, a on nadskočil, jako by se ho dotkl myrddraal. Mezi sloupy stál vlk, horský vlk, sahal mu skoro do pasu, huňatý bílošedý vlk. Upřeně na něj zíral očima stejně žlutý-ma, jako měl Perrin sám.
Pokřivení přicházejí.
"Ne," zachraptěl Perrin. "Ne! Nepustím vás sem! Ne-pus-tím!"
Prudce se probudil a posadil se ve srubu. Třásl se strachem, zi-mou a hněvem. "Nepustím," šeptal ochraptěle.
Pokřivení přicházejí.
Tu myšlenku měl jasně v hlavě, ale nebyla jeho.
Pokřivení přicházejí, bratříčku.

KAPITOLA PÁTÁ

Oživlá noční můra

Oerrin seskočil z postele, sebral svou sekeru a bosý, pouzev tenké lněné látce, vyběhl ven a na zimu se neohlížel. Měsíc zaléval mraky bledým bílým světlem. Pro jeho oči tu bylo světla víc než dost, víc než dost, aby viděl, jak se mezi stromy ze všech stran plí-ží postavy, posta-vy asi tak velké jako Loial, ale s obličeji znetvo-řenými čenichy a zo-báky, s pololidskými hlavami s rohy a pé-řovými hřebeny, nezřetelné postavy kradoucí se nocí s kopyty a paťáty, stejně často jako v obyčej-ných botách.
Perrin otevřel ústa, aby vykřikl na poplach, když tu se náhle roz-létly dveře Moirainina srubu a z nich se s mečem v ruce vyřítil Lan a řval: "Trolloci! Vzbuďte se, je-li vám život milý! Trolloci!" V odpo-věď se ozvalo volání mužů vybíhajících z chýší, mužů již připrave-ných na noc, což pro většinu znamenalo bez šatů, zato s meči v rukou. S nestvůrným řevem se jim trolloci vrhli vstříc. Setkali se s obnaženou ocelí a pokřikem: "Za Shienar!" a "Za Dra-ka Znovuzrozeného!"
Lan byl zcela oblečen - Perrin by se byl vsadil, že strážce vůbec nespal - a míhal se mezi trolloky, jako by vlněná látka byla ocelovou zbrojí. Zdálo se, že tančí od jednoho soupeře k druhému, muž a meč plynoucí jako voda či vítr, a kudy strážce protančil, tam s křikem umí-rali trolloci.
Moirain byla také venku a tančila mezi trolloky vlastní tanec. Její jedinou viditelnou zbraní byla hůl, ale kdykoliv s ní některého z trol-loků udeřila, tomu z těla vyšlehly plameny. Volnou rukou házela oh-nivé koule, které jako by sbírala přímo ze vzduchu, a trol-loci, obklo-pení plameny, vyli a svíjeli se na zemi. Náhle se vzňal celý strom od kořenů ke koruně, pak další a ješ-tě jeden. Trolloci v náhlém světle vřískali, ale nepřestávali máchat seke-rami s bodci a meči zakřivenými jako kosy.
Náhle Perrin spatřil, jak z Moiraininy chýše váhavě vystupuje Leya. Byla od něj na půl cesty přes údolí a on přestal myslet na coko-liv jiného. Tuatha'anka se s rukou na hrdle tiskla ke stěně z klád. Ve světle hořících stromů viděl její bolest a strach, i odpor, jak se dívala na pokračující vraždění.
"Schovej se!" zařval na ni Perrin. "Vrať se dovnitř a schovej se!" Jeho slova pohltil křik bojujících i umírajících. Rozběhl se k ní. "Schovej se, Leyo! Pro lásku Světla, schovej se!"

Vztyčil se nad ním trollok se surovým zahnutým zobanem mís-to úst a nosu. Od ramen po kolena ho kryla černá kroužková zbroj s ost-ny a pohyboval se na jestřábích pařátech, když se rozpřáhl jed-ním z těch zvláštně zakřivených mečů. Páchl potem, hlínou a krví.
Perrin se před úderem přikrčil a s řevem provedl výpad sekerou. Věděl, že by se měl bát, ale nutnost strach potlačila. Záleželo mu jedi-ně na tom, aby se dostal k Leye, aby ji dostal do bezpečí, a ten trollok mu prostě stál v cestě.
Trollok upadl, svíjel se a kopal nohama. Perrin ani nevěděl, kam ho zasáhl, ani jestli umírá, nebo je jen zraněný. Přeskočil ležící ob-ludu a rozběhl se do kopce.
Hořící stromy vrhaly na malé údolíčko mrtvolně bledé světlo. Mihotavý stín vedle Moirainina srubu se náhle změnil v trolloka s kozlím čenichem a rohy. Oběma rukama svíral sekeru s hrotem a zřejmě se chystal seběhnout dolů a připojit se k boji, když mu oči padly na Leyu.
"Ne!" křičel Perrin. "Světlo, ne!" Zpod bosých nohou mu odleto-valy kamínky, ale on zhmožděniny ani necítil. Trollok zvedl se-keru. "Leyóóóóó!"
V poslední chviličce se trollok otočil a rozmáchl se sekerou po Perrinovi. Ten se prudce vrhl na zem a zaječel, když ho ocel škráb-la na zádech. Zoufale švihl rukou, chytil jeden kozí roh a vší silou za něj začal tahat. Trollok se svalil a se zaduněním dopadl na zem, ale jak klouzal po svahu, popadl Perrina oběma rukama, dost vel-kýma jako čtyři lidské, přitáhl mládence k sobě a spolu se kutáleli po svahu. Per-rina do nosu udeřil zápach, kozlí puch a nakyslý pach lidského potu. Hrudník mu tiskly mohutné paže, až mu má-lem praskala žebra. Trol-lok při pádu pustil sekeru, ale zato se tu-pými kozími zuby zahryzl Perrinovi do ramene a sevřel mohutné čelisti. Perrin zasténal, když mu levou paží od ramene až do prstů projela bolest. Snažil se nadechnout a před očima měl skoro černo, ale matně si uvědomoval, že má druhou ruku volnou, a nějak se mu podařilo udržet vlastní sekeru. Držel ji těsně u čepele, jako kla-divo, hrotem dopředu. S řevem, s nímž mu vyletěl poslední vzduch z plic, vrazil hrot trollokovi do spánku. Ten se bez hlesu zkroutil, rozhodil končetiny a odhodil Perrina od sebe. Ten čistě pudově udržel sekeru a vyrval ji trollokovi z hlavy. Obluda klou-zala dál po svahu a stále se kroutila.
Perrin chvíli jen ležel a lapal po dechu. Rána na zádech bolela a cítil krev. Když se nakonec zvedl, pokousané rameno protesto-valo. "Leyo?"
Byla tam stále, schoulená u stěny srubu, ani ne o deset kroků výš. A dívala se na něho s takovým výrazem, že jí nedokázal po-hlédnout do očí.
"Nelituj mě!" zavrčel na ni. "Ne -!"
Ze střechy chýše seskočil myrddraal a padal jako by zpomaleně. Nehybný černý plášť mu celou dobu visel, jako by půlčlověk stál po-řád na zemi. Bezoký pohled upíral na Perrina. Byl cítit smrtí.
Perrina při myrddraalově pohledu začala obcházet zima. Hruď měl jako kus ledu. "Leyo," zašeptal. Jen tak tak neutekl. "Leyo, pro-sím tě, schovej se. Prosím."
Půlčlověk se pomalu vydal směrem k němu byv si jist, že ho jeho pohled udrží v ustrnutí. Pohyboval se jako had. Vytáhl meč tak černý, že byl vidět jen díky hořícím stromům. "Usekni trojnožce jednu no-hu," řekl tiše, "a spadne." Jeho hlas připomínal drolící se shnilou a následně vyschlou kůži.
Najednou se pohnula Leya, vrhla se dopředu a pokusila se obe-jmout pažemi myrddraalova kolena. Ten, aniž se ohlédl, jenom ne-dbale ťal tmavým mečem dozadu a ona se zhroutila.
Perrinovi se z očí začaly řinout slzy. Měl jsem jí pomoci... za-chránit ji. Měl jsem něco udělat! Ale dokud na něj myrddraal upíral svůj bezoký pohled, dalo mu práci jenom myslet.
Přicházíme, bratříčku. Přicházíme, Mladý býku!
Ta slova mu zněla v hlavě, jako by to byl zvon. To zvonění ho roztřáslo. Se slovy přicházeli vlci, desítky vlků, a zaplavovali mu my-sl, jak si uvědomoval, že zaplavují mísovité údolíčko. Horští vlci, kteří sahali člověku až k pasu, celí bílošedí, přibíhali z noci a cítili překva-pení dvounožců, když zaútočili na Pokřivené. Vlci naplnili Perrinovu mysl, až si skoro neuvědomoval, že je člověk. V jeho očích se sbíralo světlo, až zlatožlutě zářily. A půlčlověk se zarazil, jako by si náhle nebyl tolik jist svou kořistí.
"Mizelče," zachraptěl Perrin, ale pak ho napadlo jiné jméno, po-cházející od vlků. Trolloci, Pokřivení, vytvoření během války Stí-nu spojením lidí a zvířat, byli už tak dost špatní, ale myrddraal -"Nezrozenče!" vyplivl Mladý býk. Ohrnul rty, zavrčel a vrhl se na myrddraala.
Ten se pohyboval jako zmije, plynule a nebezpečně svižně, jeho černý meč byl rychlý jako blesk, ale on

byl Mladý býk. Tak ho nazý-vali vlci. Mladý býk, s rohy z ocele, které ovládal rukama. Byl jedno s vlky. Byl vlkem, a každý vlk by ochotně stokrát zemřel, aby viděl padnout Nezrozeného. Mizelec před ním ustupoval a sna-žil se jen od-rážet jeho výpady.
Podkolenní šlachy a hrdlo, tak zabíjeli vlci. Mladý býk se náhle vrhl na stranu a přiklekl, přičemž sekerou zezadu ťal půlčlověku po koleni. Ten zavřískl - ten zvuk se zavrtával až do morku kostí a nor-málně by při něm mládenci vstaly vlasy hrůzou na hlavě - a padl a opřel se o ruku. Stále pevně držel meč, ale než jej stačil zvednout, Mladý býk ho znovu zasáhl sekerou. Půlčlověku - Nezrozenému - se napůl odťatá hlava zvrátila dozadu, ale on se stále opíral o ruku a zu-řivě sekal mečem. Myrddraalové vždycky umí-rali dlouho.
Vlci i jeho vlastní oči Mladému býkovi předávali obrazy trolloků svíjejících se na zemi, vřískajících, aniž by se jich dotkl vlk či člověk. Ti museli být spojeni s myrddraalem a zemřou, až zemře on - pokud je někdo nezabije dřív.
Touha seběhnout dolů do údolí a připojit se ke svým bratřím, při-pojit se k zabíjení Pokřivených, uštvat zbývající Nezrozené, by-la silná, ale zpola pohřbený zlom mysli, jenž stále ještě patřil člo-věku, se pamatoval. Leya.
Pustil sekeru a jemně ji obrátil. Obličej měla celý od krve a oči, které k němu vzhlížely, již nic neviděly. Jemu to připadalo, jako by ho pohledem obviňovala. "Snažil jsem se," řekl jí. "Snažil jsem se tě za-chránit." Její výraz se nezměnil. "Co jiného jsem mohl dělat? Byl by tě zabil, kdybych já nebyl zabil jeho!"
Pojď, Mladý býku. Pojď zabíjet Pokřivené.
Zavalila ho jeho vlčí stránka a zcela ho pohltila. Perrin zvedl se-keru, jejíž čepel se vlhce leskla. Jak se řítil dolů po kamenitém sva-hu, oči mu zářily. Byl Mladý býk.
Stromy kolem mísovitého údolí hořely jako pochodně. Další vy-soká borovice se vzňala, právě když se Mladý býk přidal k boji. Noční vzduch zaplál jasnou modří, jako kdyby tudy prolétl plošný blesk. To se Lan střetl s dalším myrddraalem. Starobylá, Aes Sedai vyrobená ocel se střetla s černou ocelí ukutou v Thakan'daru, ve stínu samotné-ho Shayol Ghulu. Loial se oháněl holí o velikosti plaňky z plotu, a vířící dřevo ohraničovalo prostor, kam žádný z trolloků nevstoupil, aniž by byl okamžitě sražen. Muži zoufale bojovali v tančících stí-nech, ale Mladý býk - Perrin - si vzdáleně uvědomoval, že příliš mno-ho shienarských dvounožců je na zemi.
Bratři a sestry bojovali v malých smečkách po třech po čtyřech, uhýbali před kosinami a sekerami a v prudkých výpadech překusovali nepřátelům podkolenní šlachy a vrhali se po hrdlech, když kořist padla k zemi. - Ve způsobu, jakým bojovali, nebyla žádná čest, sláva ani slitování. Oni sem nepřišli bojovat, ale zabíjet. Mladý býk se připojil k jedné ze smeček a místo zubů mu sloužila čepel jeho sekery.
Už nemyslel na větší bitvu. Byl tu jen trollok, jehož on a vlci - bratři - odřízli od ostatních a strhli. Pak přijde další, a další, a dal-ší, až žádný nezůstane. Ani tady, ani nikde jinde. Něco ho pudilo, aby od-hodil sekeru a používal zuby, aby běhal po čtyřech, jako je-ho bratři. Pudilo ho to hnát se vysoko položenými horskými průsmyky. Hnát se po břicho hlubokým prašanem při štvanici na jele-na. Hnát se a nechat si čechrat srst chladným větrem. Vrčel spolu se svými bratry a trolloci vyli strachy víc při pohledu na jeho žlu-té oči než na ostatní vlky.
Náhle si uvědomil, že v údolí už není na nohou jediný trollok, i když cítil své bratry pronásledující ty, co prchali. Smečka sedmi vlků však měla někde v temnotě jinou kořist. Jeden z Nezrozených utíkal ke svému čtyřnohému tvrdotlapci - svému koni, jak mu sdělila jakási vzdálená část mysli - a jeho bratři ho pronásledovali s nozdrami pl-nými jeho pachu, jeho smrtící podstaty. A jak se při-blížili, Nezrozený se s klením obrátil, černá čepel a černě oděný Nezrozený jako by byli součástí noci. Ale jeho bratři a sestry pře-ce lovili hlavně v noci.
Mladý býk zavrčel, když první z jeho bratří zemřel, když mu tě-lem projela jeho smrtelná bolest, ale ostatní se dál blížili, a umí-ralo stále víc bratří a sester. Nakonec však Nezrozeného strhli k ze-mi. Bo-joval teď také zuby, rval jim hrdla a nehty trhal kůži i sva-ly jako tvr-dými drápy, které nosili dvounožci, ale bratři ho dobíjeli, i když sami umírali. Nakonec se jedna sestra zvedla z třesoucí se hromady a od-potácela se stranou. Říkali jí Ranní mlha, ale stejně jako se všemi je-jich jmény v tom bylo obsaženo něco víc. Mrazi-vé časné ráno s vloč-kami sněhu, které se již začínaly objevovat ve vzduchu, a

hustá mlha válející se v údolí, vířící v ostrém vánku s příslibem dobrého lovu. Ranní mlha zavyla na mraky zakrytý měsíc, vyla žalem nad svými mrtvými.
Mladý býk zvrátil hlavu a připojil se k ní, vyl žalem spolu s ní.
Když dal hlavu dolů, hleděla na něj Min. "Jsi v pořádku, Perri-ne?" zeptala se ho váhavě. Na tváři měla modřinu a jeden rukáv zpola utržený. V jedné ruce svírala klacek a v druhé dýku a na obou byla krev a chlupy.
Perrin si uvědomil, že na něho hledí všichni. Všichni, kteří ješ-tě zůstali na nohou. Loial, unaveně se opírající o svou dlouhou hůl. Shi-enarci, kteří snášeli padlé do údolí k místu, kde se nad jedním z nich skláněla Moirain s Lanem po boku. Dokonce i Aes Sedai se dívala jeho směrem. Hořící stromy, jako obří pochodně, vrhaly mi-hotavé stíny. Všude leželi mrtví trolloci. Víc Shienarců leželo, než jich bylo na nohou, a mezi nimi rovněž ležela těla jeho bratří. To-lik...
Perrin si uvědomil, že chce znovu zavýt. Zoufale se ohradil pro-ti spojení s vlky. Ale obrazy pronikaly skrz, i když se je snažil po-tlačit. Nakonec už je necítil, necítil jejich bolest ani hněv, ani tou-hu lovit Pokřivené, ani touhu hnát se... Perrin se otřásl. Rána na zádech ho pálila jako oheň a potrhané rameno jako by se mu do-stalo mezi kladi-vo a kovadlinu. Bosé nohy měl podrápané a poře-zané a tepala mu v nich bolest. Všude se vznášel pach krve. Pach trolloků a smrti.
"Jsem... jsem v pořádku, Min."
"Bojoval jsi dobře, kováři," poznamenal Lan. Strážce zvedl stá-le ještě zakrvácený meč nad hlavu. "Tai'šar Manetheren! Tai'šar An-dor!" Pravá krev Manetherenu. Pravá krev Andoru.
Ti ze Shienarců, kteří ještě stáli - bylo jich tak málo - zvedli ta-ké čepele nad hlavy a připojili se k němu. "Tai'šar Manetheren! Tai'šar Andor!"
Loial kývl. "Ta'veren," dodal.
Perrin v rozpacích sklopil zrak. Lan ho zachránil před dotazy, na něž nechtěl odpovídat, ale prokázal mu čest, již si nezasloužili Ostatní nechápali. Perrina napadlo, co by asi řekli, kdyby znali pravdu. Min k němu přistoupila blíž a on zamumlal: "Leya je mrtvá. Nemohl jsem... Skoro jsem se k ní dostal včas."
"Stejně by na tom nezáleželo," řekla dívka tiše. "To přece víš." Naklonila se, aby se mu mohla podívat na záda, a trhla sebou. "Moi-rain se o tebe postará. Léčí ty, které může."
Perrin kývl. Až do pasu byl pokrytý lepkavou zasychající krví, ale bolesti, již mu rána způsobovala, si nevšímal. Světlo, skoro jsem se nevrátil včas. Už to nesmím dopustit. Nedovolím to. Už nikdy více!
Ale když byl s vlky, všechno bylo úplně jiné. Tehdy si nemusel dělat starosti s tím, že se ho budou cizinci bát, protože je tak velký. Nikdo ho nepovažoval za méně chápavého jen proto, že chtěl být opatrný. Vlci se navzájem znali, i když se předtím nikdy nesetkali, a s nimi byl prostě jen dalším vlkem.
Ne! Sevřel pevněji topor sekery. Ne! Trhl sebou, když náhle pro-mluvil Masema.
"To bylo znamení," řekl Shienarec obraceje se, aby mohl oslovit všechny kolem. Na pažích a hrudi měl krev - bojoval jen ve spodcích - a mírně kulhal, ale v očích mu plálo stejně vášnivé světlo jako ob-vykle. Vášnivější. "Znamení, které nás utvrdilo v na-ší víře. Dokonce i vlci přišli bojovat za Draka Znovuzrozeného. V Poslední bitvě povolá pán Drak i šelmy z lesů, aby bojovaly na naší straně. Je to znamení, abychom pokračovali v cestě. Jen tem-ní druzi se k nám nepřipojí." Dva Shienarci přikyvovali.
"Zavři tu zatracenou hubu, Masemo!" vyštěkl Uno. Zdál se ne-zraněn, ale Uno také bojoval s trolloky již dávno předtím, než se Per-rin vůbec narodil. Jen byl velice unavený, pouze namalované oko vy-padalo čerstvé. "My zatraceně vyrazíme na cestu, až nám pán Drak zatraceně řekne, a ani o proklatou chvíli dřív! Vy tupo-hlaví sedláci si to zatraceně pamatujte!" Jednooký muž se podíval na zvětšující se řadu mužů, o něž pečovala Moirain - jen pár z nich se vůbec dokázalo posadit, i když s nimi už skončila - a potřásl hlavou. "Aspoň teď má-me spoustu proklatejch vlčích kůží, aby raněnejm nebyla zima."
"Ne!" Shienarce zřejmě překvapil důraz v Perrinově hlase. "Oni bojovali za nás, a my je pohřbíme spolu s našimi mrtvými."
Uno se zamračil a otevřel ústa, aby něco namítl, ale Perrin na ně-ho upřel své žluté oči, a byl to Shienarec, kdo první sklopil zrak a ký-vl.
Perrin si odkašlal, neboť byl znovu na rozpacích, a Uno se jal vy-dávat rozkazy Shienarcům, kteří ještě měli dost sil, aby začali sbírat mrtvé vlky. Min po Perrinovi pošilhávala, jako to dělávala, když něco viděla. "Kde je Rand?" zeptal se jí.

"Venku ve tmě," odpověděla a kývla směrem nahoru, aniž však přitom odtrhla zrak od Perrina. "S nikým nechce mluvit. Prostě tam sedí, a na každého, kdo se přiblíží, štěká."
"Se mnou bude mluvit," řekl Perrin. - Min šla za ním a celou do-bu namítala, že by měl počkat, dokud mu Moirain neprohlédne zraně-ní. Světlo, co uvidí, až se na mě podívá? Nechci to vědět.
Rand seděl zády k mohutnému dubu na zemi těsně za místem, kam ještě dopadalo světlo z hořících stromů. Díval se do prázdna, ruce měl založené a choulil se, jako by mu byla zima. Jejich pří-chodu si zřejmě nevšiml. Min se posadila vedle něho, ale on se ne-pohnul, ani když mu položila ruku na paži. Dokonce i tady Perrin cítil krev, a ne-jen svou vlastní.
"Rande," začal Perrin, ale Rand ho zarazil.
"Víš, co jsem dělal během boje?" S pohledem stále upřeným do dálky hovořil Rand do noci. "Nic! Nic užitečného. Nejdřív, když jsem se natáhl po pravém zdroji, jsem se ho nedokázal dotknout, nemohl jsem ho zachytit. Pořád mi ujížděl. Pak, když jsem ho ko-nečně udržel, chtěl jsem je všechny spálit, spálit trolloky a mizelce. A dokázal jsem jedině zapálit pár stromů." Otřásl se tichým smíchem, pak se zarazil a zatvářil se zoufale. "Saidín mě naplnil, až jsem myslel, že vybuchnu jako ohňostroj. Musel jsem ho ně-kam usměrnit, zbavit se ho dřív, než mě spálí, a chtěl jsem na ty trolloky svalit horu. Skoro jsem se o to pokusil. To byl můj boj. Ne proti trollokům. Proti sobě. Abych nás všechny nepohřbil pod horou."
Min se na Perrina smutně podívala, jako by ho žádala o pomoc.
"My... jsme je vyřídili, Rande," řekl Perrin. Když si vzpomněl na raněné a mrtvé dole, zachvěl se. Lepší to, než kdyby se na nás zřítila hora. "Nepotřebovali jsme tě."
Rand zvrátil hlavu a zavřel oči. "Cítil jsem je přicházet," zašep-tal. "Ale nevěděl jsem, co to je. Byli jako špína na saidínu. A saidín je tu pořád, volá mě, zpívá mi. Než jsem poznal ten rozdíl, Lan už křičel na poplach. Kdybych to jenom dokázal ovládat, mohl jsem vás varovat dřív, než se vůbec přiblížili. Ale polovinu doby, kdy se mi opravdu podaří dotknout se saidínu, vůbec nevím, co dě-lám. Ten proud se mnou jen tak zmítá sem a tam. Ale mohl jsem vás varovat."
Perrin se necítil ve své kůži. "Varovaní jsme byli dost." Věděl, že mluví hlavně proto, aby přesvědčil sám sebe. Mohl jsem je taky varo-vat, jen kdybych si byl promluvil s vlky. Oni věděli, že v horách jsou trolloci a mizelci. Snažili se mi to sdělit. Ale pak ho napadlo, že kdyby neudržel vlky mimo svou mysl, možná by už teď běžel s nimi. Kdysi potkal jednoho muže, Eliase Machem, který také mluvil s vlky. Elias s nimi běhal pořád, a přesto si zřejmě uvědo-moval, že je člověk. Ale nikdy Perrinovi neřekl, jak to dokázal, a Perrin už ho velmi dlouho neviděl.
Skřípění bot na kamenech ohlásilo příchod dvou lidí a závan větru k Perrinovi přinesl jejich pach. Nicméně si dával pozor, aby nevyslo-vil jejich jména, dokud Lan s Moirain nebyli dost blízko, aby je viděl i někdo s obyčejným zrakem.
Strážce vedl Moirain za loket, jako by se ji snažil podpírat, aby to nevěděla. Moirain měla zarudlé oči a v ruce nesla malou sošku z vě-kem ztmavlé slonoviny. Perrin dobře věděl, že je to angrial, pozůsta-tek z věku pověstí, který Aes Sedai umožňoval bezpečně usměrnit víc síly, než by sama dokázala. To, že jej používala k lé-čení, ukazovalo, jak moc je unavená.
Min se zvedla, aby Moirain pomohla, ale Aes Sedai ji zahnala. "O každého už je postaráno," řekla k Min. "Až skončím i tady, budu si moci odpočinout." Setřásla i Lana a zatvářila se soustředěně.
Chlad-nou rukou přejela Perrinovi po krvácejícím rameni a pak po ráně na zádech. Při jejím doteku ho zasvrbělo. "Není to zlé," oznámila Moi-rain. "To rameno máš hodně pohmožděné, ale rány jsou mělké. Při-prav se. Nebude to bolet, ale..."
Nikdy pro něj nebylo příjemné, být blízko někoho, kdo skuteč-ně usměrňoval jedinou sílu, a ještě méně, když ji používal na ně-ho. Ně-kolikrát k tomu již došlo, a tak si myslel, že ví, co usměr-ňování obná-ší, ale léčení předtím bývala nepatrná, pouze z něho smývala únavu, když si Moirain nemohla dovolit, aby byl vyčer-pán. V porovnání s tímhle to nebylo nic.
Aes Sedai jako by náhle viděla přímo do něj, skrze něj. Perrin zalapal po dechu a málem pustil sekeru. Kůže na zádech ho svědi-la a svaly se mu křečovitě stahovaly, jak se znovu spojovaly a ho-jily. Ra-meno se mu neovladatelně chvělo a náhle viděl rozmazaně. Zamrazilo ho až do morku kostí, pak ještě hlouběji. Měl pocit, že se pohybuje, že padá, že letí. Nepoznal, co z toho, ale jako by se někam řítil - někam, nějak - velkou rychlostí, navěky. Po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, se svět zase

zaostřil. Moi-rain odstoupila a skoro upadla, než ji Lan zachytil za ruku.
Perrin se vytřeštěně zadíval na své rameno. Rány a modřiny by-ly pryč. Jen ho v něm trochu píchalo. Opatrně se zkroutil, ale bo-lest v zádech také zmizela. A nohy už ho nebolely. Nepotřeboval se dívat, aby věděl, že všechny škrábance a modřiny jsou pryč. Hlasitě mu za-kručelo v žaludku.
"Měl by ses co nejdřív najíst," řekla mu Moirain. "Velká část sí-ly pocházela od tebe. Potřebuješ ji znovu nabrat."
Perrin už měl hladu - a představy jídla - plnou hlavu. Krásné kr-vavé hovězí a srnčí a skopové a... S námahou se přinutil přestat myslet na maso. Najde si nějaké ty kořínky, co voní jako tuřín, když se upe-čou. Žaludek mu zaprotestoval.
"Nezůstala ti ani jizva, kováři," podotkl Lan za Perrinem.
"Většina z raněných vlků se dostala do lesa," dodávala Moirain protahujíc se, "ale ty, které jsem našla, jsem vyléčila." Perrin se na ni upřeně podíval, ale ona se tvářila, že se jen snaží zapříst ho-vor. "Mož-ná přišli z nějakých svých důvodů, ale bez nich bychom teď byli nej-spíš všichni mrtví." Perrin neklidně přešlápl a sklopil zrak.
Aes Sedai natáhla ruku k modřině na Minině tváři, ale Min ustou-pila a pravila: "Nic to není, a ty jsi unavená. Už jsem na tom byla hůř, a to jsem jenom spadla."
Moirain se usmála a nechala ruku klesnout. Lan ji vzal za paži a ona se v jeho sevření zapotácela. "No dobře. A co ty, Rande? Jsi zra-něný? I malé škrábnutí od myrddraalovy čepele může být smr-telné, a některé čepele trolloků jsou stejně nebezpečné."
Perrin si teprve teď něčeho všiml.
"Rande, máš mokrý kabátec."
Rand vytáhl ruku zpod kabátce a měl ji celou od krve. "To ne-byl myrddraal," poznamenal nepřítomně a hleděl na svou dlaň. "Nebyl to dokonce ani trollok. To jen ta rána, co jsem utržil ve Falme, se zase otevřela."
Moirain zasykla, vytrhla se Lanovi a klesla na kolena vedle Ran-da. Odtáhla mu na boku kabátec a prohlédla ránu. Perrin nic neviděl, protože mu zacláněla, ale pach krve náhle zesílil. Moirain pohnula rukama a Rand sebou škubl. ',Krev Draka Znovuzroze-ného na ska-lách Shayol Ghulu osvobodí lidstvo od Stínu.' Nestojí to tak v Dračích proroctvích?"
"Kdo ti to řekl?" vyjela ostře Moirain.
"Kdybys mě teď dostala do Shayol Ghulu," pokračoval Rand ospale, "bránou nebo portálovým kamenem, mohlo by to skončit. Už žádné umírání. Už žádné sny. Nic."
"Kdyby to bylo tak prosté," odtušila ponuře Moirain, "udělala bych to, ať tak nebo tak, ale ne všechno v Karaethonském cyklu je možné brát vážně. Protože na každou věc, o níž se zmiňuje jasně, je jich tam deset, které mohou znamenat stovku různých věcí. Ne-mysli si, že znáš vůbec něco, co se musí stát, i jestli ti někdo po-věděl celá proroctví." Odmlčela se, jako by sbírala sílu. Ruku na angrialu stiskla pevněji a volnou rukou sjela Randovi po boku, jako by nebyl celý od krve. "Připrav se."
Náhle se Randovi rozšířily oči a on se narovnal, zalapal po de-chu, vytřeštil oči a roztřásl se. Když Moirain léčila jeho, měl Per-rin dojem, že to trvá věky, ale teď po chvilce přitáhla Randovi ka-bátec zpátky.
"Udělala jsem... co jsem mohla," řekla slabě. "Co jsem mohla. Musíš být opatrný. Mohlo by se to znovu otevřít, jestli..." Upadla sko-ro dřív, než se odmlčela.
Rand ji zachytil, ale vmžiku tu byl Lan a zvedl ji do náručí. V té chvíli se mu po tváři mihl výraz, který byl nejblíž něze, jak si vů-bec Perrin u strážce dokázal představit.
"Vyčerpání," prohlásil strážce. "Postarala se o všechny, ale z ní nikdo únavu sejmout nemůže. Uložím ji."
"Je tu Rand," ozvala se Min pomalu, ale strážce zavrtěl hlavou.
"Ne že bych si myslel, že bys to neudělal, ovčáku," řekl, "ale víš toho tak málo, že bys ji mohl klidně zabít, místo abys jí pomohl."
"To je pravda," řekl Rand hořce. "Mně se nedá věřit. Luis Therin Rodovrah přece zabil každého, kdo mu byl blízký. Možná udě-lám to samé, než tu skončím."
"Seber se, ovčáku," zavrčel Lan. "Máš na bedrech celý svět. Pa-matuj, že jsi muž, a dělej, co je třeba."
Rand vzhlédl ke strážci a všechna jeho hořkost kupodivu zmi-zela. "Budu bojovat, jak nejlíp dokážu,"

prohlásil. "Protože tu ne-ní nikdo jiný a musí se to udělat a je to moje povinnost. Budu bo-jovat, ale nemusí se mi líbit, co se ze mě stává." Zavřel oči, jako by usínal. "Budu bojovat. Sny..."
Lan na něj chvíli hleděl a pak kývl. Zvedl hlavu a přes Moirain se podíval na Perrina a Min. "Dostaňte ho do postele a pak se ta-ky pro-spěte. Musíme si všechno naplánovat, a jen Světlo ví, co se stane příště."

KAPITOLA ŠESTÁ

Štvanice začíná

Perrin nečekal, že usne, ale břicho měl plné studeného dušené-ho masa - odhodlání ohledně kořínků mu vydrželo jen do chvíle, kdy ucítil zbytky od večeře - a únava ho stáhla do postele. Jestli se mu něco zdálo, nepamatoval si to. Probudil se, když s ním zatřásl Lan a otevřenými dveřmi proudilo do místnosti světlo svítání, tak-že strážce vypadal, jako by měl svatozář.
"Rand je pryč," bylo vše, co Lan řekl, než odběhl, ale bohatě to stačilo.
Perrin se se zíváním zvedl a v ranním chladu se rychle oblékl. Venku bylo vidět jen hrstku Shienarců, kteří za pomoci koní taha-li mrtvé trolloky do lesa, a většina z nich se pohybovala, jako by stále patřila spíš do postele. Tělo potřebovalo čas, aby znovu nabylo sil, o něž je připravilo léčení.
Perrinovi zakručelo v žaludku a on zavětřil v naději, že už někdo začal vařit. Byl ochoten sníst i ty tuřínu podobné kořínky, a to dokon-ce syrové, kdyby to muselo být. Ve vánku však byl cítit jen přetrváva-jící zápach po myrddraalech, pach mrtvých trolloků, lidí, mrtvých i živých, koní a stromů. A mrtvých vlků.
Moirainina chýše, výše na svahu, vypadala jako středisko vší čin-nosti. Dovnitř vběhla Min a vzápětí ven vyběhl Masema a po něm Uno. Jednooký muž poklusem zmizel do lesa směrem k holé skále za srubem, zatímco druhý Shienarec kulhal dolů do údolí.
Perrin se vydal ke srubu. Když se brodil mělkým potůčkem, se-tkal se s Masemou. Shienarec měl strhané rysy a jizva na tváři mu jasně vyvstávala. Oči měl dokonce zapadlejší než obvykle. Upro-střed proudu náhle zvedl hlavu a chytil Perrina za rukáv.
"Ty jsi z jeho vesnice," řekl chraplavě. "Musíš to vědět. Proč nás pán Drak opustil? Jaký hřích jsme spáchali?"
"Hřích? O čem to mluvíš? Ať už Rand odešel z jakýhokoliv dů-vodu, rozhodně to nemělo nic společnýho s vámi." Masemu to zřejmě neuspokojilo. Pořád držel Perrina za rukáv a díval se mu do tváře, jako by doufal, že tam najde nějaké odpovědi. Perrinovi za-čala levou botou prosakovat ledová voda.
"Masemo," řekl opatrně, "ať už pán Drak udělal cokoliv, udělal to, protože to měl v plánu. Pán Drak by nás neopustil." Nebo ano? Kdybych byl na jeho mís-tě, udělal bych to?
Masema pomalu kývl. "Ano. Ano, teď to chápu. Odešel sám, aby šířil zprávu o svém příchodu. My ji

také musíme šířit. Ano." A odkul-hal na druhý břeh a cosi si přitom mumlal.
Perrin s čvachtáním vylezl k Moirainině chýši a zaklepal. Nedo-stalo se mu žádné odpovědi. Chvíli váhal, ale pak vešel.
Předsíň, kde spával Lan, byla prostá jako Perrinův srub. U stě-ny stála hrubě přitesaná postel, do zdi bylo natlučeno pár kolíčků na po-věšení věcí a byla tu jediná police. Otevřenými dveřmi sem nepro-niklo mnoho světla a jediné další světlo vydávaly primitivní lampy na polici, klíny olejnatého dřeva zastrčené do puklin v ka-meni. Čadily tak, že pod stropem visel oblak kouře. Perrin při tom pachu nakrčil nos.
Nízký strop tak tak stačil, aby tu mohl stát vzpřímeně. Loial se ho už dotýkal hlavou, i když seděl, jako právě teď, na kraji Lano-va lůžka, s koleny přitaženými až k bradě, aby byl co nejmenší. Ogier rozčileně stříhal ušima. Na podlaze z udusané hlíny dále se-děla, vedle dveří vedoucích do Moirainina pokojíku, se zkřížený-ma nohama Min, zatímco Aes Sedai jen neklidně přecházela sem a tam. Mohla udělat vždycky jen tři kroky, ale prostor využívala důkladně a její klidný výraz usvědčovala ze lži rychlost, s níž se pohybovala.
"Myslím, že Masema se zblázní," prohodil Perrin.
Min si odfrkla. "Jak to u něj poznáš?"
Moirain se k němu otočila s napjatým výrazem. Mluvila tiše. Pří-liš tiše. "Je snad dnes ráno pro tebe Masema to nejdůležitější, Perrine Aybaro?"
"Ne. Rád bych věděl, kdy Rand odešel, a proč. Viděl ho někdo odcházet? Ví někdo, kam šel?" Přinutil se podívat Moirain do očí stej-ně vyrovnaně a pevně, jako se dívala ona. Nebylo to snadné. Sice ji vysoko převyšoval, ale ona byla Aes Sedai. "Je tohle tvoje práce, Moi-rain? Drželas ho tak zkrátka, že už chtěl jenom odejít, něco dělat, jen aby nemusel stát na místě?" Loialovy uši ztuhly a ogier kradmo va-rovně mávl velkou rukou.
Moirain si Perrina chvíli prohlížela s hlavou nakloněnou na stra-nu a jemu dalo spoustu práce, aby nesklopil zrak. "Tohle není moje práce," prohlásila Aes Sedai nakonec. "Odešel někdy během noci. Dou-fám, že zjistím, kdy, jak a proč."
Loial zvedl ramena, jak si tiše oddechl úlevou. Tedy na ogiera ti-še, jinak to znělo, jako když se doruda rozpálené železo ponoří do vody. "Nikdy nerozčiluj Aes Sedai," poznamenal šeptem zřejmě pro sebe, ale nikdo ho nemohl přeslechnout. ',Lepší je obejmout slunce než rozzlobit Aes Sedai.'"
Min natáhla ruku a podala Perrinovi složený papír. "Loial za ním zašel, když jsme ho konečně dostali do postele, a Rand chtěl půjčit brk, papír a inkoust."
Ogier zastříhal ušima a ustaraně se zamračil, až mu dlouhé obo-čí viselo na tváře. "Nevěděl jsem, co má v plánu. Vážně jsem to nevě-děl."
"My to víme," řekla Min. "Nikdo tě z ničeho neviní, Loiale."
Moirain se na papír zamračila, ale nebránila Perrinovi, aby si jej přečetl. Byl to Randův rukopis.

Co dělám, dělám proto, že není jiný způsob. Znovu mě pronásle-duje, a tentokrát, myslím, musí jeden z nás zemřít. Není ale nutné, aby zemřeli i ti kolem mě. Už pro mě zemřelo příliš mnoho lidí. Já taky nechci zemřít, a jestli se to podaří, tak nezemřu. Ve snech jsou lži, a taky smrt, ale ve snech je i pravda.

To bylo všechno, žádný podpis. Perrin ale dobře věděl, koho myslel Rand tím "on". Pro Randa, stejně jako pro ostatní, byl jenom jeden "on". Ba'alzamon.
"Nechal to tu zastrčené pode dveřmi," řekla Min napjatým hla-sem. "Vzal si nějaké staré shienarské šaty, co visely venku, aby uschly, flétnu a koně. Nic jiného, jenom trochu jídla, aspoň pokud víme. Strážní ho neviděli odcházet a včera v noci by jim neunikla ani myš."
"A bylo by k něčemu, i kdyby ho byli zaslechli?" ozvala se tiše Moirain. "Zastavil by někdo z nich pána Draka, nebo by se mu po-stavil? Někteří z nich - například Masema - by si sami podřízli hrdlo, kdyby jim to pán Drak nařídil."
Teď se Perrin upřeně zadíval na ni. "Čekala jsi snad něco jiného? Přísahali, že za ním půjdou. Světlo, Moirain, on by se byl ni-kdy za Draka neprohlásil, kdyby nebylo tebe. Co jsi od nich teda čekala?"
Moirain nepromluvila a Perrin pokračoval tišším hlasem. "Věříš, Moi-rain? Že je opravdu Drakem Znovuzrozeným? Nebo ho jenom pova-žuješ za kluka, kterého můžeš využít, než ho jediná síla zabije,

nebo ho dožene k šílenství?"
"Jen klid, Perrine," promluvil Loial. "Ne tak vztekle."
"Uklidním se, až mi odpoví. No, Moirain?"
"Je to, co je," odsekla ostře Aes Sedai.
"Tys říkala, že ho vzor nakonec přinutí jít po tý správný cestě. Je to tohle, nebo se jenom snaží dostat pryč od tebe?" Na okamžik měl dojem, že zašel příliš daleko - tmavé oči jí jiskřily hněvem - ale odmítl couvnout. "No?"
Moirain se zhluboka nadechla. "To může být opravdu cesta, kte-rou vybral vzor, ale mně se stejně nelíbí, že odešel sám. Přes všechnu svou moc je ve spoustě věcí bezmocný jako malé dítě, a nezná svět. Usměrňuje, ale neumí zařídit, aby k němu jediná sí-la přišla, když po ní sáhne, a stejně ji nedokáže ovládat, když při-jde. Jestli se ji nenaučí ovládat, síla sama ho zabije dřív, než bude moci zešílet. Ještě se toho musí tolik naučit. Chce běhat dřív, než se naučil chodit."
"Jenom přeháníš a kalíš vodu, Moirain," prskl Perrin. "Jestli je, co říkáš, že je, copak tě nikdy nenapadlo, že možná ví, co dělá, mnohem líp než ty?"
"Je, co je," zopakovala pevně Aes Sedai, "ale já ho musím udr-žet naživu, jestli má něčeho dosáhnout. - Mrtvý žádné proroctví nenaplní, a i kdyby se mu podařilo vyhýbat se temným druhům a zplozencům Stínu, jsou tu tisíce jiných rukou připravených ho zabít. A k tomu jim postačí jen nejslabší náznak toho, co je. Přesto kdyby tohle bylo všechno, čemu musí čelit, nedělala bych si ani zpoloviny takové sta-rosti. Je třeba počítat také se Zaprodanci."
Perrin sebou trhl a z kouta zasténal Loial. "‚Temný a všichni Za-prodanci jsou vázáni v Shayol Ghulu,'" začal Perrin odříkávat, ale Moirain ho nenechala domluvit.
"Zámky povolují, Perrine. Některé jsou už zlomené, i když to svět ještě neví. Nesmí se to dozvědět. Otec lží není volný. Zatím. Ale jak zámky povolují stále víc, kteří ze Zaprodanců už se mohli osvobodit? Lanfear? Sammael? Asmodean nebo Be'lal nebo Ravhin? Sám Izmael, Zrádce naděje? Bylo jich celkem třináct, Perri-ne, spoutaných skrze zámky, ne ve věznici, která drží Temného. Třináct nejmocnějších Aes Sedai z věku pověstí, a nejslabší z nich je silnější než deset nejsilněj-ších Aes Sedai žijících dnes. A jeden každý z těch mužů a žen se od-řekl Světla a zasvětil svou duši Stí-nu. Co jestli jsou volní a někde tady na něho číhají? Nedovolím, aby ho dostali."
Perrin se zachvěl, částečně kvůli ledu, jenž čišel z jejích posled-ních slov, a částečně z pomyšlení na Zaprodance. Nechtěl ani po-myslet na to, že by některý z nich mohl být volný. Když byl malý, matka ho strašívala jejich jmény. Izmael přichází pro chlapce, kte-ří mámě neříkají pravdu. Lanfear číhá za nocí na chlapce, kteří nejdou do postýlky, když mají. To, že teď byl starší, nijak nepomá-halo, ne když nyní věděl, že jsou skuteční. Ne když Moirain řekla, že by mohli být volní.
"Jsou vázáni v Shayol Ghulu," zašeptal a přál si, aby tomu stá-le věřil. Ustaraně se znovu zadíval na Randův dopis. "Sny. Včera taky mluvil o snech."
Moirain přistoupila blíž a zadívala se přímo do jeho obličeje. "Sny?" Do místnosti se vrátil Lan s Unem, ale ona je umlčela poky-nem ruky. Malá předsíň teď byla přeplněná, když tu kromě ogiera bylo ještě pět lidí. "Jaké sny se v posledních dnech zdály tobě, Perri-ne?" Nevšímala si jeho námitek, že s jeho sny bylo všechno v pořád-ku. "Povídej," naléhala. "Jaké neobvyklé sny se ti zdály? Pověz." Po-hledem ho držela jako kovářskými kleštěmi a nutila ho mluvit.
Perrin se podíval na ostatní - všichni ho upřeně pozorovali, do-konce i Min - a váhavě jim vyprávěl o snu, který mu připadal neob-vyklý, o snu, který se mu každou noc vracel. O snu, v němž vi-děl meč, kterého se nemohl dotknout. O vlku, který se nakonec objevoval, se ale nezmínil.
„Callandor," vydechl Lan, když Perrin skončil. I když měl tvář jako z kamene, teď vypadal ohromeně.
"Ano," řekla Moirain, "ale musíme si být naprosto jisti. Pro-mluv s ostatními." Když Lan odspěchal, obrátila se k Unovi. "A co tvoje sny? Tys taky viděl meč?"
Shienarec nejdříve přešlápl. Rudé oko namalované na klépci upřeně zíralo na Moirain, ale skutečné oko odvracel. "Mně se o zatra - ehm, o mečích zdá pořád, Moirain Sedai," řekl škrobeně. "Hádám, že posledních pár nocí se mi o nějakým meči zdálo. Já si ale sny nepa-matuju tak, jako urozenej pán Perrin."
Moirain řekla: "Loiale?"

"Já mám pořád stejné sny, Moirain Sedai. O hájích a velkých stromech a državě. Nám ogierům se vždycky zdá o državě, když jsme mimo ni."
Aes Sedai se otočila zpátky k Perrinovi.
"Byl to jenom sen," zabručel mládenec. "Jenom sen."
"O tom pochybuji," odtušila Moirain. "Popsal jsi síň, známou ja-ko Srdce Kamene, v pevnosti nazývané Tearský Kámen, jako bys v ní stál. A ten zářící meč je Callandor. Meč, jenž není me-čem. Meč, jehož se nelze dotknout."
Loial se prudce narovnal a udeřil se hlavou o strop. Ale zřejmě si toho nevšiml. "V Dračích proroctvích se praví, že Tearský Ká-men nepadne, dokud Drak nebude držet Callandor v ruce. Pád Tearského Kamene bude jedním z velkých znamení ohlašujících příchod Draka Znovuzrozeného. Jestli Rand získá Callandor, celý svět ho bude mu-set uznat za Draka."
"Možná." To slovo splynulo Aes Sedai ze rtů jako střípek ledu na klidnou vodní hladinu.
"Možná?" ozval se Perrin. "Možná? Myslel jsem, že je to ko-nečné znamení, poslední věc, která vyplní ta vaše proroctví."
"Ani první, ani poslední," odtušila Moirain. "Callandor bude jen částečným naplněním Karaethonského cyklu, jako jeho zroze-ní na svazích Dračí hory bylo prvním. Ještě musí rozbít státy a otřást svě-tem. Ani učenec, který studoval proroctví celý život, neví, jak je všechna interpretovat. Co znamená ‚pobije svůj lid me-čem míru a zni-čí je listem'? Co znamená ‚spoutá devět měsíců, aby mu sloužily'? A přesto je jim v Cyklu přičítána stejná důležitost ja-ko Callandoru. A jsou tu další. Jaké ‚rány šílenství a rozbitých nadějí' vyléčil? Jaké řetě-zy roztrhal a koho vsadil do řetězů? A ně-která jsou tak neurčitá, že je už možná vyplnil, i když já o tom nic nevím. Ale ne. Callandor ani zdaleka neznamená konec."
Perrin se nespokojeně zavrtěl. Z proroctví znal jen střípky. Od té doby, co Rand nechal Moirain, aby mu vložila do rukou ten pra-porec, je poslouchal ještě méně rád. Ne, nelíbila se mu ani před-tím. Od chvíle, kdy ho cesta portálovým kamenem přesvědčila, že je jeho život spojen s Randovým.
Moirain pokračovala. "Jestli si myslíš, Loiale, synu Arenta sy-na Halanova, že stačí, aby prostě natáhl ruku, tak jsi stejně hloupý jako on, pokud si to myslí. I kdyby do Tearu dorazil živý, do Ka-mene se ještě dostat nemusí.
Tairenové jedinou sílu nijak zvlášť nemilují, a ještě méně muže, který se prohlašuje za Draka. Usměrňování je tam postaveno mi-mo zákon a Aes Sedai jsou v nejlepším případě trpěny, pokud neusměr-ňují. Vyprávět v Tearu Dračí proroctví, dokonce vlastnit opis, stačí k tomu, abyste se dostali do vězení. A bez svolení vzne-šených pánů se do Tearského Kamene nedostane živá duše. A ni-kdo kromě vzneše-ných pánů nesmí vstoupit do Srdce Kamene. A on na to není připra-ven. Ještě ne."
Perrin tiše zavrčel. Kámen nepadne, dokud Drak Znovuzrozený nebude třímat Callandor. Jak ho má, pro Světlo, získat - uvnitř té za-traceně pevnosti! - než pevnost padne? Je to šílenství!
"Proč tu jenom tak sedíme?" vybuchla Min. "Jestli Rand jede do Tearu, proč nejedeme za ním? Mohli by ho zabít, nebo... nebo... Proč tu jen tak posedáváme?"
Moirain položila Min ruku na hlavu. "Protože si musím být ji-stá," pravila jemně. "Není příjemné být vybrán kolem, stát se vel-kým, nebo skoro velkým. Ti, které kolo vybere, mohou jenom přijímat, co přijde."
"Už mě unavuje přijímat, co přijde." Min si promnula oči. Per-rin měl dojem, že zahlédl slzy. "Rand může umírat, zatímco my če-káme." Moirain Min uhladila vlasy. Aes Sedai se ve tváři objevil výraz podezřele se podobající lítosti.
Perrin se posadil vedle Loiala. V místnosti byli silně cítit lidé - li-dé a starosti a strach. Loial byl kromě starostí cítit ještě kni-hami a stromy. Perrin si připadal jako v pasti, když měl všude ko-lem sebe stěny, a navíc tak blízko. Hořící louče páchly. "Jak může být z mýho snu poznat, kam Rand šel?" zeptal se. "Byl to můj sen."
"Ti, kteří mohou usměrňovat jedinou sílu," vykládala Moirain ti-še, "ti, kteří jsou zvlášť silní v ovládání pramenů ducha, dokážou ob-čas přenést své sny na jiné." Nepřestávala hladit Min. "Zvláště na ty, kteří jsou - vnímaví. Nevěřím, že by to Rand dělal schválně, ale sny těch, kteří se dotýkají pravého zdroje, mohou být silné. A někdo tak silný jako on je možná dokáže přenést na celou ves-nici, dokonce snad i na celé město. On toho neví moc o tom, co dě-lá, a ještě méně o tom, jak to ovládat."

"Tak proč je ty nemáš taky?" chtěl vědět Perrin. "Nebo Lan?" Uno zíral přímo před sebe a tvářil se, že by raději byl kdekoliv jinde, a Loialovi se chvěly uši. Perrin byl příliš unavený a příliš hladový, aby mu záleželo na tom, jestli Aes Sedai prokazuje tu správnou úctu. A uvědomil si, že je na to i příliš rozzlobený. - "Proč?"
Moirain odpověděla klidně. "Aes Sedai se učí odstínit své sny. Když spím, dělám to bezmyšlenkovitě. Strážci díky poutu získá-vají něco podobného. Gaidinové by nemohli dělat, co musejí, kdy-by se Stín mohl vkrást do jejich snů. Ve spánku jsme všichni zra-nitelní a Stín je za noci obzvlášť silný."
"Pokaždý se od tebe dovídám něco nového," zavrčel Perrin. "Nemohla bys nám občas prostě říct, co můžeme čekat, místo abys nám to vysvětlila, až se to stane?" Uno se tvářil, že hledá nějaký vhodný důvod, aby se mohl vytratit.
Moirain se na Perrina přísně podívala. "Ty chceš, abych se s te-bou podělila o vědomosti získané během celého života za jediné od-poledne? Nebo za jediný rok? Povím ti tohle. Dávej si pozor na sny, Perrine Aybaro. Dávej si pozor na sny."
Perrin od ní odvrátil svůj zrak. "To si dávám," zamumlal. "Dá-vám."
Poté nastalo ticho a nikdo ho zřejmě nehodlal porušit. Min se-děla s pohledem upřeným na své zkřížené kotníky, ale očividně ji Moirai-nina přítomnost uklidňovala. Uno se opíral o zeď a na ni-koho se nedí-val. Loial se zapomněl natolik, že z kapsy kabátce vy-táhl knihu a sna-žil se v šeru číst. Čekání bylo dlouhé a pro Perrina značně tísnivé. Já se ve svých snech nebojím Stínu. Bojím se vlků. Nenechám je vstoupit. Nenechám!
Vrátil se Lan a Moirain se dychtivě narovnala. Strážce odpově-děl na otázku v jejích očích. "Polovina z nich si vzpomíná, že se jim bě-hem posledních čtyř nocí za sebou zdálo o mečích. Někteří se upa-matovali na místo s velkými sloupy, a z nich pět tvrdí, že ten meč byl křišťálový nebo skleněný. Masema říká, že včera v noci viděl Randa, jak jej drží."
"To by sedělo," řekla Moirain. Rázně si zamnula ruce. Náhle byla plná energie. "Teď si jsem jistá. I když bych pořád moc ráda věděla, jak se odsud dostal, aby ho nikdo neviděl. Jestli objevil ně-jaké nadání z věků pověstí..."
Lan se podíval na Una a jednooký muž polekaně krčil rame-ny. "Zatraceně jsem zapomněl, se všema těma prokletejma řečma o zatra -" Odkašlal si a vrhl pohled po Moirain. Ta se na něho vyčkávavě po-dívala a on tedy pokračoval. "Chci říct... ehm... tohle. Sledoval jsem stopy pána Draka. Do toho uzavřenýho údolí teď vede ještě jedna cesta. To... to zemětřesení zbouralo protější stěnu. Dá to práci vyšpl-hat nahoru, ale dostanete tam i koně. Nahoře jsem našel další stopy, a odtamtud se dá hora snadno obejít." Když do-mluvil, dlouze si odde-chl.
"Dobrá," řekla Moirain. "Aspoň znovu neobjevil létání, ani jak se udělat neviditelným nebo něco jiného z pověstí. Musíme bez odkladu za ním. Uno, dám ti dost zlata, abyste se s ostatními do-stali až do Je-hannahu, a jméno někoho, kdo zařídí, abyste tam do-stali další zlato. Ghealdanští se mají před cizinci na pozoru, ale když se budete držet stranou, neměli by vám dělat potíže. Počkej-te, dokud vám nepošlu zprávu."
"Ale my přece půjdeme s váma," namítal. "Všichni jsme přísaha-li, že půjdeme za Drakem Znovuzrozeným. Nemám potuchy, jak nás pár dobyje pevnost, která ještě nikdy nepadla, ale s pomocí pá-na Dra-ka uděláme, co je nutný."
"Takže teď jsme ‚Dračí lid'," zasmál se Perrin nevesele. ",Tearský Kámen nepadne, dokud nepřijde Dračí lid.' Dala jsi nám nový jméno, Moirain?"
"Dávej si dobrý pozor na jazyk, kováři," vyjel Lan, samý led a kámen.
Moirain se na oba pronikavě podívala a oba muži se odmlčeli "Odpusť, Uno," řekla, "ale my musíme putovat rychle, jestli ho máme dohonit. Ty jsi tu jediný Shienarec schopný rychlé jízdy, a my si ne-můžeme dovolit mnohadenní zdržení, než ostatní nabe-rou síly. Pošlu pro vás, až budu moci."
Uno se zamračil, ale poslušně se uklonil. Když ho propustila, na-rovnal ramena a odešel, aby to oznámil ostatním.
"No, já jdu s vámi, ať řekneš cokoliv," ozvala se odhodlaně Min.
"Ty pojedeš do Tar Valonu," řekla jí Moirain.
"Nic takovýho!"

Aes Sedai pokračovala klidně, jako by druhá žena vůbec nepro-mluvila. "Amyrlinin stolec se musí dozvědět, co se stalo, a já ne-mohu počítat s tím, že naleznu někoho, komu budu moci důvě-řovat a kdo bude mít poštovní holuby. Nebo spoléhat na to, že amyrlin zprávu, kterou pošlu po holubovi, vůbec uvidí. Je to dlou-há cesta a těžká. Ne-posílala bych tě samotnou, kdyby tu byl někdo, koho bych mohla po-slat s tebou, ale dám ti peníze a dopisy pro ty, kteří by ti cestou mohli pomoci. Musíš ale jet rychle. Až se ti una-ví kůň, kup si jiného - nebo, když budeš muset, ukradni ho - ale jeď rychle."
"Ať tu zprávu převezme Uno. Je zdravý. Sama jsi to říkala. Já je-du za Randem."
"Uno má své povinnosti, Min. A copak si myslíš, že nějaký muž by mohl jen tak přijít k bráně Bílé věže a žádat o přijetí u amyrlinina stolce? Dokonce i král by musel čekat celé dny, kdyby přijel bez ohlá-šení, a já se obávám, že Shienarce by nechali čekat na pra-hu celé týd-ny, pokud ne věčně. A to ani nemluvím o tom, že něco tak neobvyklé-ho by věděl každý v Tar Valonu dřív, než by zapad-lo slunce. U sa-motné amyrlin sice žádá přijetí jen málokterá žena, ale stává se to a nemělo by to vzbudit příliš velkou pozornost. Ni-kdo se nesmí dozvě-dět ani to, že amyrlin ode mě vůbec dostala zprávu. Mohl by na tom záviset její život - i náš. Ty jsi ta, kdo musí jít."
Min seděla a střídavě otevírala a zavírala ústa a očividně hleda-la nějakou další námitku, ale Moirain už pokračovala. "Lane, obá-vám se, že najdeme víc stop po jeho průchodu, než by se mi líbi-lo, ale spoléhám na to, že budeš stopovat." Strážce kývl. "Perrine? Loiale? Pojedete se mnou za Randem?"
Min, sedící u stěny, roz-hořčeně vyjekla, ale Aes Sedai si jí nevšímala.
„Já půjdu," pospíšil si Loial. "Rand je můj přítel. A přiznávám, že bych si to nenechal ujít. Víte, pro svou knihu."
Perrin s odpovědí váhal. Rand byl jeho přítel, ať už se s ním za-tím stalo cokoliv. A byl si téměř jist, že jejich budoucí životy jsou spolu spojeny, i když pokud by mohl, rád by se tomu vyhnul. "Mu-sí to tak být, co?" řekl nakonec. "Tak pojedu."
"Dobrá." Moirain si znovu zamnula ruce a vypadala, že se dává do práce. "Musíte se všichni okamžitě připravit. Rand má náskok ně-kolik hodin. Do poledne chci být na jeho stopě."
Jak byla útlá, síla její osobnosti je všechny až na Lana vyhnala ze dveří. Loial se krčil, dokud nebyl venku. Perrinovi to připo-mnělo hos-podyni vyhánějící husy na pastvu.
Jakmile byli venku, Min se zdržela, aby s poněkud příliš slad-kým úsměvem mohla oslovit Lana. "A nechceš taky poslat něja-kou zprávu? Třeba Nyneivě?"
Strážce zamrkal, jak ho vyvedla z míry, jako když kůň stojí jen na třech nohách. "Copak každý ví -?"
Téměř okamžitě byl opět vyrovna-ný. "Kdyby bylo něco, co by ode mě potřebovala slyšet, řekl bych jí to sám." A zavřel dveře, div jí nepřiskřípl nos.
"Muži!" zabručela Min do dveří. "Jsou příliš slepí, aby viděli, co vidí i kámen, a příliš umínění, aby se dalo spolehnout na to, že budou myslet sami za sebe."
Perrin se zhluboka nadechl. Ve vzduchu se stále vznášel slabý pach smrti, ale bylo to lepší než uzavřená místnost. O něco lepší.
"Čistý vzduch," povzdechl si Loial. "Ten kouř mi začínal trochu vadit."
Společně se vydali dolů do údolí. Vedle potůčku se zatím kolem Una shromáždili Shienarci, kteří ještě mohli chodit. Z toho, jak jedno-oký bojovník mával rukama, bylo jasné, že se snaží dohnat, co zane-dbal v klení při hovoru s Aes Sedai.
"Jak jste vy dva získali takový výsady?" chtěla vědět Min. "Ona vás požádala. Mně takovou laskavost neprokázala."
Loial potřásl hlavou. "Myslím, že se zeptala, protože věděla, co odpovíme, Min. Moirain má mě a Perrina přečtené. Ví, co udělá-me. Ale ty jsi pro ni zavřená kniha."
Min to obměkčilo jen trošičku. Vzhlédla k nim. Perrin byl o hla-vu a ramena vyšší a Loial se tyčil do ještě větší výšky. "To mi te-da moc pomůže. Pořád dělám to, co chce, stejně poslušně jako vy dvě jehňátka. Chvíli sis vedl docela dobře, Perrine. Postavil ses jí, jako kdyby ti prodala kabátec a ony na něm povolily švy."
"Já se jí přece nepostavil," vyjekl užasle Perrin. Neuvědomil si, co vlastně udělal. "Nebylo to tak hrozné, jak jsem si myslel."
"Měl jsi štěstí," zaburácel Loial. ",Rozzlobit Aes Sedai je jako strčit ruku do sršního hnízda.'"

"Loiale," řekla Min, "musím si s Perrinem promluvit. O samo-tě. Nevadí?"
"Á. Ovšemže ne." Prodloužil krok, takže šel normálně, a brzy byl daleko před nimi. Z kapsy kabátce přitom vytáhl fajfku a vá-ček s ta-bákem.
Perrin si ji ostražitě prohlížel. Min si hryzala ret, jako by zvažo-vala, co všechno má říci. "Vidíš něco i u něho?" zeptal se Perrin a kývl směrem k ogierovi.
Min zavrtěla hlavou. "Myslím, že to funguje jenom u lidí. Zato kolem tebe jsem viděla věci, který bys měl podle mě vědět."
"Říkal jsem ti-"
"Nebuď umíněnější, než musíš, Perrine. Uviděla jsem je tam ve-vnitř, když jsi řekl, že půjdeš. Předtím tam nebyly. Musí mít něco společnýho s tou cestou. Nebo aspoň s tím, že ses rozhodl jít."
Po chvíli se Perrin váhavě zeptal: "Cos viděla?"
"Aielana v kleci," odpověděla okamžitě. "Tuatha'ana s mečem. Sokola a jestřába, jak ti sedí na ramenou. Myslím, že to vlastně by-la sokolice a jestřábice. A všechno to ostatní, samozřejmě. Co je tu vždycky. Víří kolem tebe temnota a -"
"To stačí!" zarazil ji rychle Perrin. Když si byl jist, že opravdu zmlkla, poškrábal se na hlavě a usilovně přemýšlel. Nic z toho mu ale nedávalo smysl. "Máš tušení, co to všechno znamená? Myslím ty no-vý věci."
"Ne, ale jsou důležitý. To, co vidím, je vždycky důležitý. Zlomo-vé body v lidském životě, nebo co je určeno osudem. Vždycky je to důležitý." Na chvíli zaváhala a pak k němu vzhlédla. "Ještě jedna věc," dodala pomalu. "Jestli potkáš ženu - tu nejkrásnější ženu, jakou jsi kdy viděl - uteč!"
Perrin zamrkal. "Tys viděla krásnou ženu? Proč bych měl utíkat před krásnou ženou?"
"Copak se prostě nemůžeš řídit radou?" prskla Min podrážděně. Kopla do kamene a dívala se, jak se kutálí dolů po svahu.
Perrin nerad dělal rychlé závěry - což byl jeden z důvodů, proč ho lidé považovali za hloupého - ale dal si dohromady pár věcí, které Min říkala v posledních několika dnech, a došel k překvapivému závěru. Zarazil se a hledal slova. "Ehm... Min, víš, že tě mám rád. Mám tě rád, ale... Ehm... já nikdy neměl sestru, ale kdy-by ano, tak... chci říct..." Zarazil se, když k němu dívka vzhlédla s pozdviženým obočím. Lehce se usmívala.
"No, Perrine, musíš vědět, že tě miluju." Stála tam a dívala se, jak se mu křiví rty, a pak pomalu a opatrně dodala: "Jako bratra, ty velký, tvrdohlavý troubo! Nikdy mě nepřestane udivovat chlapská ješitnost. Všichni si myslíte, že všechno se točí jenom kolem vás a že po váš touží každá ženská."
Perrin cítil, jak rudne. "Nikdy... já nikdy..." Odkašlal si. "Cos vi-děla u té ženy?"
"Prostě se řiď mou radou," řekla Min a znovu se vydala dolů z kopce. "I kdybys zapomněl ten zbytek," křikla přes rameno, "touhle se řiď!"
Perrin se za ní zamračil - nyní se mu myšlenky zřejmě uspořá-daly rychle - a pak ji dvěma kroky dohonil. "Je to Rand, viď?"
Min vyjekla a koutkem oka se na něho zadívala. Nicméně ne-zpomalila. "Možná nakonec nejsi tak zabedněnej," zamumlala. Po chvíli dodala, spíš jako by mluvila k sobě: "Jsem s ním spojená stejně jistě, jako je obruč spojená se sudem. Ale nevidím, že by kdy on milo-val mě. A nejsem jediná."
"Ví o tom Egwain?" zeptal se Perrin. Rand a Egwain si byli od dětství zaslíbeni. Stačilo, aby poklekli před vesnickým ženským kroužkem, a byli by oficiálně zasnoubeni. Perrin si jen nebyl jist, jak daleko to došlo, pokud vůbec někam.
"Ví to," odtušila stroze Min. "I když to ani jedné z nás k niče-mu není."
"A co Rand? On to ví taky?"
"No ovšem," opáčila hořce Min. "Přece jsem mu to řekla, ne? ‚Rande, obhlídla jsem si tě a vypadá to tak, že se do tebe musím za-milovat. Musím se o tebe sice podělit, a to se mi moc nelíbí, ale tak to je.' Nakonec budeš přece jenom zabedněnec, Perrine Aybaro." Roz-zlobeně si přejela rukou přes oči. "Kdybych mohla být s ním, vím, že bych mu pomohla. Nějak. Světlo, jestli zemře, ne-vím, jestli to přeži-ju."
Perrin stísněně pokrčil rameny. "Poslouchej, Min. Udělám, co budu moct, abych mu pomohl." Bude-li to vůbec k něčemu dobré.

To ti slibuju. A pro tebe bude opravdu nejlepší jet do Tar Valonu. Tam budeš v bezpečí."
"V bezpečí?" Poválela to slovo po jazyku, jako by se divila, co vlastně znamená. "Myslíš, že v Tar Valonu je bezpečno?"
"Jestli není bezpečno ani v Tar Valonu, tak už není bezpečno ni-kde."
Min si hlasitě odfrkla a oba se pak mlčky připojili k těm, kdo se připravovali k odjezdu.

KAPITOLA SEDMÁ

Cesta z hor

Cesta z hor byla namáhavá, ale čím níž byli, tím méně Perrin po-třeboval své krzno. Hodinu za hodinou ujížděli zimě a blížili se prv-ním jarním dnům. Poslední sníh zmizel a místo něj se objevo-vala trá-va, a vysoko položené louky, jimiž projížděli, byly plné jar-ního kvítí - bílých sněženek a růžových podléšek. Častěji také potkávali stromy, na nichž již vyráželo listí a v jejichž větvích pro-zpěvovali skřivánci a drozdi. A také tu byli vlci. Nikdy na dohled - dokonce ani Lan se ne-zmiňoval, že by nějakého zahlédl - ale Perrin to věděl. Pevně se před nimi uzavíral, ale tu a tam mu le-houčké zašimrání v týle připomnělo, že tu jsou.
Lan trávil čas na výzvědách. - Na svém černém válečném oři Mandarbovi se držel Randovy stopy a ostatní sledovali značky, které jim strážce zanechal, jako byla třeba šipka z kamínků polo-žená na zemi či lehce poškrábaná skalní stěna před větvícím se průsmykem. Zahněte tudy. Přejeďte sedlo. Jeďte touhle zatáčkou, jelení stezkou, touhle cestou mezi stromy a dolů podél úzkého potůčku, i když tu jinak není nic, co by naznačovalo, že tudy prošla živá duše. Nic, jen Lanova znamení. Trs trávy či býlí ovázaný na stranu značil zahnout doleva, jiný doprava. Ohnutá větévka. Hromádka oblázků pro prudký výstup, dva lístky zachycené na trnu pro prudký sestup. Perrinovi to připadalo, že strážce má stovky značek a Moirain je všechny zná. Lan se vracíval jen zřídkakdy, jen když se utábořili, aby se kousek stranou od ohně poradil s Moi-rain. Když vyšlo slunce, většinou byl již celé hodiny na cestě.
Moirain byla vždy první v sedle hned po něm, když obloha na vý-chodě teprve růžověla. Aes Sedai by z Aldíb, své bílé klisny, ne-slezla až do setmění, i déle, kdyby Lan neodmítal stopovat, jakmi-le se začalo šeřit.
"Jestli si některý kůň zlomí nohu, pojedeme ještě pomaleji," na-mítal strážce, když si Moirain stěžovala. Její odpověď byla vždycky stejná. "Jestli nedokážeš jet rychleji než teď, možná bych tě měla poslat k Myrelle, než ještě víc ze-stárneš. No, to možná počká, ale musíš jet rychleji."
Její hrozby zněly zpola opravdově, zpola jako by žertovala. Podle toho, jak Lan vždycky stiskl rty, i když se Moirain pokaždé usmála a na uklidněnou ho poplácala po rameni, si byl Perrin jist, že hrozby částečně myslí vážně, přinejmenším jako varování.
"Kdo je Myrelle?" zeptal se Perrin podezřívavě, když k tomu do-šlo poprvé. Loial zavrtěl hlavou a zamumlal cosi o nepříjem-nostech, které se přihodí těm, co se snaží strkat nos do věcí Aes Sedai. Ogierův kůň s dlouhými rousy byl vysoký a těžký jako dhurranský hřebec, ale Loialovi visely dlouhé

nohy skoro k zemi a zvíře pod ním vypadalo docela malé, spíš jako trochu přerostlý poník.
Moirain se pobaveně, tajuplně usmála. "Jen jedna zelená sestra. Někdo, komu bude muset Lan jednou dopravit balíček do úscho-vy."
"Ale ne moc brzo," ozval se Lan a kupodivu se mu v hlase ozý-val hněv. "Nikdy, když tomu budu moci zabránit. Ty mě přežiješ, Moirain Sedai!"
Má příliš mnoho tajemství, pomyslel si Perrin, ale už se raději ne-ptal na nic, co dokázalo narušit strážcovo železné sebeovládání.
Aes Sedai měla za sedlem přivázaný ranec pevně zavinutý do po-krývky. Byl to Dračí praporec. Perrina zneklidňovalo, že jej ma-jí s sebou, ale Moirain se na jeho názor neptala, a když ho vyjád-řil nahlas, nevěnovala mu pozornost. Ne že by jej někdo poznal, i kdyby jej uviděl, ale Perrin přesto doufal, že umí držet tajemství Před jinými lidmi stejně dobře jako před ním.
Aspoň zpočátku byla cesta dost nudná. Jedna hora s vrcholkem zahaleným v mracích se podobala druhé, a průsmyky si byly také Po-dobné. K večeři byl obvykle králík, kterého Perrin srazil pra-kem. Ne-měl dost šípů, aby riskoval střelbu po králících v tak kamenitém teré-nu. Ke snídani býval často studený králík a v poled-ne také, tehdy ho jídávali za jízdy v sedle.
Občas, když se utábořili u vody a bylo dost světla, aby bylo ješ-tě vidět, s Loialem chytávali horské pstruhy. Lehávali na břiše, ru-ce po lokty ponořené do ledové vody, a vyháněli ryby zpod kame-nů, kde se skrývaly. Loial měl prsty, byť byly tak velké, ještě obratnější než Per-rin.
Jednou, tři dny poté, co se vydali na cestu, se k nim připojila Moi-rain, natáhla se u potoka a rozepjala si perlami zdobené knof-líčky, aby si mohla vyhrnout rukávce. Přitom se otázala, jak se to vlastně dělá.
Perrin s Loialem si vyměnili překvapené pohledy. Ogier pokrčil rameny.
"Není to až tak těžký," vysvětloval jí Perrin. "Prostě podsuneš ru-ku rybě zezadu pod bříško, jako bys ji chtěla polechtat. Pak ji vytáh-neš. Chce to ale cvik. Nejdřív možná nic nechytíš."
"Já to zkoušel celé dny, než jsem něco chytil," dodal Loial. Už měl velké ruce ve vodě a dával dobrý pozor, aby jeho stín ryby nevy-plašil.
"Těžké asi takhle?" zamumlala Moirain. Strčila ruce do vody - a o chvilku později je se šploucháním vytáhla držíc tlustého pstru-ha, který sebou na hladině divoce mrskal. Moirain se potěšeně za-smála a vyhodila rybu na břeh.
Perrin na velkou rybu, jež sebou plácala ve slábnoucím světle, zamrkal. Pstruh musel mít dobrých pět liber. "Mělas štěstí," prohlásil mládenec. "Takhle velcí pstruzi se často neschovávají pod tak malými kameny. Musíme se přesunout trochu proti proudu. Než se tady scho-vá další, bude už tma."
"Opravdu?" prohodila Moirain. "Vy dva jděte napřed. Já to ještě zkusím tady."
Perrin chvíli váhal, než se vydal proti vodě a našel si jiný vhodně podemletý kus břehu. Moirain měla něco za lubem, ale on si neuměl představit co. A to mu dělalo starosti. Lehl si na břicho a dávaje velký pozor, aby jeho stín nedopadl na hladinu, vyhlédl přes okraj. Ve vodě bylo vidět půl tuctu štíhlých stínů. Ryby jen občas pohnuly ocasem, aby se udržely na místě. Perrin s povzdechem od-hadl, že ani všechny dohromady neváží tolik, co Moirainin pstruh. Budou-li mít s Loialem štěstí, mohli by oba dostat po dvou kusech, ale stíny stromů na protěj-ším břehu se již natahovaly nad vodu. Co teď chytí, bude muset stačit, a Loial měl dost velkou chuť k jídlu, aby sám shltl ty čtyři a většinu Moiraininy velké ryby na poseze-ní Loial už měl ruce ve vodě a sahal po jednom ze pstruhů.
Než se stačil Perrin vůbec namočit, zavolala Moirain. "Tři by měli, myslím, stačit. Ti druzí dva jsou ještě větší než ten první."
Perrin se na Loiala užasle podíval. "To nemůže být pravda!"
Ogier se narovnal a malí pstroužci se rozprchli. "Je to Aes Sedai," odvětil prostě.
A opravdu, když se vrátili k Moirain, na břehu leželi tři velcí pstruzi. Aes Sedai si již zapínala rukávce. Perrin jí už chtěl připomenout, že ryby čistí ten, kdo je chytil, ale ona se mu v té chvíli podívala do očí. Nijak zvlášť se netváři-la, ale její tmavé oči neuhnuly, a zdálo se, že ví, co chce Perrin ří-ci, a již to předem zamítla. Když se odvrátila, bylo už jaksi pozdě něco říkat.
Perrin si cosi zabručel, vytáhl nůž a dal se do škrábání a kuchá-ní. "Zdá se, že najednou zapomněla na to, že se o práci dělíme. Há-dám, že bude chtít, abychom taky uvařili, až je vykucháme."
"To nepochybně," řekl Loial, aniž přestal pracovat. "Je to Aes Sedai."

"To jsem, mně se zdá, už někde slyšel." Perrinovi rybí šupiny od nože zrovna odletovaly. "Shienarci možná byli ochotní ji opečovávat a dělat jí poskoky, ale tady jsme teď jenom my čtyři. Měli bychom se střídat. Bylo by to spravedlivý."
Loial se rozchechtal. "Pochybuji, že ona to tak vidí. Nejdřív se musela vyrovnat s tím, že se s ní Rand pořád hádal, a teď jsi ty při-pravený nastoupit po něm. Aes Sedai obvykle nedovolují nikomu, aby se s nimi hádal. Podle mě chce dosáhnout toho, abychom se, než dora-zíme do příští vesnice, zase vrátili k tomu, že ji budeme na slovo po-slouchat."
"To je dobrý zvyk," podotkl Lan a odhrnul si měňavý plášť. Ve slábnoucím světle jako by se zjevil z čistého vzduchu.
Perrin leknutím málem upadl a Loial napřímil uši. Ani jeden ne-zaslechl strážce přicházet.
"Zvyk, který jste nikdy neměli opouštět," dodal Lan a vydal se k Moirain a koním. Dokonce i na tak kamenité půdě nebylo jeho kroky téměř slyšet, a jakmile byl o pár kroků dál, díky plášti se zdálo, že podél potoka se pohybuje jen hlava a ruce bez těla.
"Potřebujeme ji, abychom našli Randa," prohlásil tiše Perrin "ale nenechám ji, aby mi zase řídila život." A znovu se jal zuřivě čistit ry-by.
Hodlal ten slib dodržet - opravdu to chtěl - ale během dní, kte-ré následovaly, nějakým způsobem, jejž příliš nechápal, zjistil, že s Loi-alem vaří a poklízejí a dělají všechny ostatní práce, co Moirain napad-nou. Dokonce se přistihl, že se jakýmsi záhadným způ-sobem dostal k tomu, že každý večer odsedlává Aldíb a hřebelcuje ji, zatímco Moirain sedí opodál, zřejmě hluboce zamyšlená.
Loial se tomu poddal jako něčemu nevyhnutelnému, ale Perrin ne. Snažil se odmítnout, odolat, ale bylo to těžké, když ona vždy-cky pro-nesla jen zcela rozumný návrh, nic velkého. Jenže vzápětí pokaždé následoval další, stejně rozumný a nijak zvlášť důležitý, a ještě jeden. Prostá síla její osobnosti, síla jejího pohledu způso-bovaly, že se nedalo nic namítat. Vždy na něj upřela své tmavé oči ve chvíli, kdy otevíral ústa. Zvednuté obočí naznačovalo, že je hrubý, překvapeně rozevřené oči zase, jak jen může něco namítat proti takové maličkosti, upřený pohled obsahoval vše, co zname-nalo být Aes Sedai. A to všechno způsobovalo, že pokaždé zavá-hal, a jakmile jednou zaváhal, ztracenou půdu už nikdy nezískal zpátky. Obvinil ji, že na něho používá jedinou sílu, i když si to doopravdy nemyslel, a ona mu na to řekla, ať se nechová jako hlu-pák. Začal se cítit jako kus železa, které se snaží zabránit kováři, aby z něj ukul kosu.
Pohoří Oparů náhle ustoupilo zalesněnému podhůří Ghealdanu, krajině, která byla sice samý kopec, ale ty nikdy nebyly příliš vy-soké. Jeleni, kteří je v horách často ostražitě sledovali, jako by si nebyli jisti, co je to člověk, teď při spatření koní uskakovali z cesty, až se jim bílé ocásky míhaly. Dokonce i Perrin teď jen zřídka zahlédl velké, mouro-vaté horské kočky, které mizely jako dým. Přicházeli do kraje lidí.
Lan sundal měňavý plášť a častěji se k nim vracel, aby jim ozná-mil, co leží před nimi. Na mnoha místech byly stromy vykáceny. Brzy se začala objevovat políčka s kamennými zídkami a sedláci orající na úbočí kopců byli dosti častí, když už ne zcela běžní, spo-lu s lidmi po-pocházejícími za oráči a rozhazujícími osivo z plachetek, které měli zavěšené přes rameno. Na vrcholcích kopců a hřebenů stály statky a stodoly.
Vlci tu neměli být. Vlci se vyhýbali místům, která obývali lidé, ale Perrin je přesto pořád cítil, neviděný doprovod obkružující skupin-ku na koních. Perrin začal být netrpělivý. Netrpělivě toužil dostat se do vesnice nebo města, kde by bylo dost lidí, aby to do-nutilo vlky odejít.
Den poté, co spatřili první pole, právě když se slunce dotklo ob-zoru za nimi, dorazili do vesnice jménem Jarra, nedaleko hranic s Amadicií.

KAPITOLA OSMÁ

Jarra

Kolem několika úzkých uliček Jarry, vesnice přilípnuté na strá-ni nad potokem překlenutým nízkým dřevěným můstkem, se tlači-ly domky z šedého kamene se šikmými střechami. Blátivé ulice byly prázdné, stejně jako svažitá náves. Pouze jakýsi muž zametal schody před jediným místním hostincem s kamennou stájí. Ale vy-padalo to, že přednedávnem bylo na návsi hodně lidí. Uprostřed trávníku stálo v kruhu půl tuctu oblouků opletených zelenými vět-vičkami a ozdobe-ných několika květinami, které bylo možné najít tak brzy zjara. Tráva byla podupaná a byly tu stopy po velkém shromáždění lidí. U jednoho z oblouků ležel zmuchlaný červený ženský šátek, opodál pak pletená dětská čepička, překocená cíno-vá konvice, nedojedené zbytky jídla.
Nad trávníkem se vznášela vůně sladkého vína a perníku, smí-chaná s kouřem z půl tuctu komínů a vůní připravované večeře. Perrin na okamžik zachytil ještě jiný pach. Nepoznal, z čeho po-chází, byl slabý a tak odporný, až se mu zježily vlasy na hlavě. Pak to zmizelo. Ale mládenec si byl jist, že tudy něco prošlo - něco, co tu být nemělo. Zamnul si nos, aby zahnal i vzpomínku na ten puch. To nemohl být Rand. Světlo, i kdyby opravdu zešílel, to nemohl být on. Nebo ano?
Nade dveřmi do hostince visel vývěsní štít. Muž stojící na jed-né noze s rozpřaženými pažemi. Nápis hlásal U Harilinova skoku. Když před nízkou kamennou budovou přitahovali otěže, zametají-cí muž se narovnal a řádně si zívl. Při pohledu na Perrinovy oči sebou trhl, ale když mu již tak vyboulené oči padly na Loiala, má-lem mu úplně vy-lezly z důlků. Maje široká ústa a bradu, která ani nestála za zmínku, vypadal trochu jako žába. Kolem něho se vzná-šel pach nakyslého vína - alespoň Perrin jej cítil. Muž se určitě účastnil oslav.
Teď sebou muž trhl a vzápětí se poklonil s rukou položenou na dvojité řadě dřevěných knoflíků, které měl na kabátci. Očima neustále přejížděl z jednoho na druhého, a pokaždé, když mu zrak padl na Loi-ala, vyvalil oči o něco víc. - "Vítej, vzácná paní, kéž ti Světlo ozařuje cestu. Vítej, vzácný pane.

Přejete si jídlo, pokoje a koupel? Všeličko dostanete, tady, U skoku. Harod, náš hostin-ský, vede řádný dům. Mně říkají Simion. Jestli budete něco chtít, ptejte se po Simionovi, a on vám to sežene." Znovu zívl, přičemž si rozpačitě zakryl ústa a poklonil se, aby to zakryl. "Omlouvám se, vzácná paní. Jedete zdaleka? Slyšeli jste o Velkém hledání? Hledání Valerského rohu? Nebo o falešném Drakovi? Říká se, že v Tarabonu je jeden takový. Nebo snad v Arad Domanu."
"Tak daleko jsme nebyli," poznamenal Lan a seskočil z koně. "Bezpochyby toho víš víc než já." Všichni začali sesedat.
"Vy jste tu slavili svatbu?" ozvala se Moirain.
"Svatbu, vzácná paní? No, my tu teď máme pořád nějaké svatby. Je to jako mor. Všechny v posledních dvou dnech. Nezůstala zde svo-bodná jediná ženská dost stará, aby pronesla svatební slib, a to neje-nom v téhle vesnici, ale na celé míle daleko. No, dokonce i vdova Jo-rath protáhla starého Banase pod slavobránou, a to oba přísahali, že to už nikdy neudělají. Bylo to jako vír, zachvátilo to úplně všechny. Za-čala to Rilith, pláteníkova dcera, když požádala kováře Jona, aby si ji vzal, a on je dost starý, aby mohl být jejím otcem. Ten starý hlupák prostě jen sundal zástěru a řekl ano, a ona chtěla, aby slavobránu po-stavili přímo tady. Zřejmě neslyšela, co se sluší a patří, a všechny ostatní ženy ji podpořily. Od té doby tu má-me svatby dnem i nocí. No, nikdo se už dávno pořádně nevyspal."
"To je vážně zajímavý," podotkl Perrin, když se Simion odml-čel, aby mohl znovu zívnout, "ale neviděl jsi mladýho -"
"Je to velice zajímavé," skočila mu do řeči Moirain, "a já bych o tom ráda slyšela víc, ale později. Teď bychom rádi dostali poko-je a něco k jídlu." Lan kývl na Perrina, jako by mu naznačoval, aby držel jazyk za zuby.
"Ovšem, vzácná paní. Jídlo. Pokoje." S pohledem upřeným na Loiala Simion zaváhal. "Budeme muset srazit dvě postele pro -" Na-klonil se k Moirain a ztišil hlas. "Odpusť, vzácná paní, ale - ehm - co je vlastně - zač? Nic ve zlém, samozřejmě," dodával spěšně.
Nemluvil však dost tiše a Loial podrážděně zastříhal ušima. "Já jsem ogier! Co sis myslel, že jsem? Trollok?"
Simion před jeho burácivým hlasem ustoupil. "Trollok, vzácný - ehm - pane? No, já jsem dospělý člověk. Já nevěřím pohádkám pro děti. Ehm, říkal jsi ogier? No, ogierové jsou děts - chci říct... to je..." Zoufale se otočil a zařval směrem ke stáji přilepené k hos-tinci. "Niko! Patrime! Hosté! Pojďte jim zaopatřit koně!" Po chví-li se ze stáje vyklátili dva hoši se slámou ve vlasech, zívali a pro-tírali si oči. Simion ukázal ke schodům a uklonil se, zatímco chlapci přebírali koně.
Perrin si přehodil sedlové brašny a svinuté pokrývky přes rame-no a do ruky vzal luk. Pak se vydal za Moirain a Lanem dovnitř. Si-mion šel první a neustále se klaněl. Loial se musel pod překladem hodně sklonit a mezi stropem a hlavou mu zůstávaly tak dvě dlaně. Navíc si pro sebe neustále bručel, že nechápe, proč si na ogiery vzpomíná tak málo lidí. Znělo to jako vzdálené hřmění. Dokonce i Perrin, který šel těsně před ním, rozuměl jen asi polovině slov.
V hostinci bylo cítit pivo, víno, sýr a únava a odněkud zezadu se do šenku linula vůně pečeného skopového. Uvnitř bylo jen pár mužů zhroucených nad svými poháry, jako by se spíš chtěli uložit na lavice a prospat se. V zadní části místnosti kyprá šenkýřka če-povala ze sudu pivo do poháru. Hostinský, v dlouhé bílé zástěře, seděl na vysoké sto-ličce v rohu a opíral se o zeď. Když skupinka vstoupila, zvedl hlavu a upřel na ně zarudlé oči. Při pohledu na Lo-iala otevřel úžasem ústa.
"Hosté, mistře Harode," oznámil Simion. "Chtějí pokoje. Mis-tře Harode? To je ogier, mistře Harode."
Služebná se otočila a při spatření Loiala pustila pohár, který se rozbil. Žádný z unavených mužů u stol-ků však ani nevzhlédl. Jeden položil hlavu na stůl a za-čal pochrupo-vat.
Loial zuřivě zastříhal ušima.
Mistr Harod se pomaloučku postavil a s očima stále upřenýma hlásil nakonec, a vzápětí sebou trhl, jako by sám sebe hlasitou řečí překvapil. "Tím chci říct, vítej, vzácná paní. Vzácní pánové. Odpusťte mi tu nevychovanost. Můžu to omluvit jedině svou úna-vou, vzácná paní." Znovu vrhl zkoprnělý pohled na Loiala a tiše vyslovil: "Ogier?" Stále se tvářil, že tomu nevěří.
Loial otevřel ústa, ale Moirain ho předešla. "Jak říkal tvůj člo-věk, milý pane hostinský, chci pokoje pro svou společnost na jed-nu noc a něco k jídlu."

"Oh! Ovšem, vzácná paní. Ovšem. Simione, ukaž těmto dobrým lidem moje nejlepší pokoje, aby si mohli odložit. Než se vrátíte, ne-chám pro vás připravit vynikající jídlo, vzácná paní. Opravdu vynika-jící."
"Kdybys ráčila jít za mnou, vzácná paní," řekl Simion. "Vzácní pánové." Uklonil se směrem ke schodům po straně šenku.
Za nimi jeden z mužů u stolků náhle vyjekl: "Co to, ve jménu Světla, je?" Mistr Harod začal vysvětlovat, že je to ogier, a v jeho po-dání to znělo, jako by je znal jako své boty. Většina toho, co Per-rin, než vyšel po schodech, zaslechl, byla mýlka. Loial neustále stříhal ušima.
Na druhém poschodí se již ogier málem hlavou dotýkal stropu. V úzké chodbě bylo šero, jen oknem vedle dveří na protějším kon-ci pro-nikal jasný sluneční paprsek.
"Svíčky jsou v pokojích, vzácná paní," rozkládal Simion. "Měl jsem přinést lampu, ale hlava se mi ze všech těch svateb pořád ješ-tě točí. Jestli chcete, pošlu sem někoho, aby zapálil oheň. A samo-zřejmě budete chtít vodu." Otevřel dveře. "Náš nejlepší pokoj, vzácná paní. Nemíváme tu moc - moc cizinců, víte - ale tohle je náš nejlepší."
"Já si vezmu ten vedle," oznámil Lan. Přes rameno měl kromě svých přehozeny i Moiraininy sedlové brašny a pokrývky a také ranec s Dračí zástavou.
"Ó, vzácný pane, to ale vůbec není hezký pokoj. Je tam moc úzká postel. Je přecpaný. Je to spíš pokojík pro služku, jako kdy-bychom tu někdy měli někoho se služkou. Omlouvám se, vzácná paní."
"Stejně si jej vezmu," prohlásil Lan pevně.
„Simione," promluvila Moirain, „mistr Harod nemá rád děti?
"No, to nemá, vzácná paní. Měl, ale teď nemá. Ono to není moc moudré nemít rád děti Světla, ne když jsme tak blízko hranic. Kaž-dou chvíli projíždějí Jarrou, jako by tu žádná hranice nebyla. Ale včera tu došlo k potížím. Spoustě potíží. A navíc ty svatby a tak."
"Co se stalo, Simione?"
Muž se na ni pronikavě podíval, než odpověděl. Perrin si byl jist, že v šeru si nikdo jiný jeho pronikavého pohledu nevšiml. "Bylo jich asi dvacet, přijeli předevčírem. To tu nebyly žádné po-tíže. Ale včera... No, tři bělokabátníci přišli a oznámili, že už žád-né děti Světla nejsou. Sundali si pláště a prostě odjeli pryč."
Lan zavrčel. "Bělokabátníci skládají přísahu na celý život. Co udělal jejich velitel?"
"No, on by byl určitě něco udělal, tím si můžeš být jistý, vzác-ný pane, ale pak další oznámil, že jde pryč hledat Valerský roh. Po-tom ale jiný řekl, že by měli pronásledovat Draka. Ten zas tvrdil, že pojede na Almothskou pláň, když odjížděl. Pak někteří začali být hrubí na ženy na ulici, říkali věci, které by neměli, a sahali na ně. Ženské kři-čely a bělokabátníci zase ječeli na ty z nich, co ob-těžovali ženy. Tako-vý zmatek jsem ještě neviděl."
"Copak se je nikdo z vás nesnažil zastavit?" zeptal se Perrin.
"Vzácný pane, tu sekeru nosíš, jako bys věděl, co s ní, ale není tak snadné postavit se chlapům s meči v plné zbroji a tak, když je-diné, s čím umíš zacházet, je koště a motyka. Ti ostatní bělokabát-níci, totiž ti, co neodjeli, to zarazili. Skoro došlo na meče. Ale to nebylo to nejhorší. Zešíleli ještě dva další - jestli už nebyli šílení ostatní. Začali blábolit, že Jarra je plná temných druhů. Pokusili se vesnici vypálit - říkali, že to udělají! - a začali se Skokem. Vzadu můžete vidět ohořelá místa, tam, kde s tím začali. Když se je ti ostatní pokoušeli zarazit, vrhli se na ně. Ti, kteří zůstali, nám to po-mohli uhasit a ty dva svázali a pak odjeli zpátky do Amadicie. Ješ-tě že jsme se jich zbavili, říkám já, a jestli je už nikdy neuvidíme, tak to pořád bude moc brzo."
"To bylo hrubé," poznamenal Lan, "dokonce i na bělokabátníky."
Simion souhlasně pokyvoval hlavou. "Jak říkáš, vzácný pane. Takhle se ještě nikdy nechovali. Naparovali se tu, to jo. Koukali se na vás přes prsty a strkali nos do věcí, po kterých jim nic nebylo. Ale nikdy neudělali něco takového. Ani zdaleka ne."
"Už jsou pryč," prohlásila Moirain, "a potíže s nimi taky. Jsem si jistá, že tu strávíme klidnou noc."
Perrin neříkal nic, ale uvnitř jenom vřel. Všechny tyhle svatby a bělokabátníci jsou moc pěkné, ale já bych radši věděl, jestli se tu Rand zastavil a kudy se dal, když odjížděl. Ten pach nemohl zane-chat on.
Nechal se Simionem odvést chodbou do dalšího pokoje se dvě-ma lůžky a stojanem s umyvadlem a potřebami na mytí. Kromě dvou sto-liček tu již žádný další nábytek nebyl. Loial se sklonil, aby mohl projít dveřmi. Úzkými okny sem dopadalo sporé světlo. Lůž-ka byla dost velká, s prostěradly a

prošívanými pokrývkami stoče-nými v nohou, ale slamníky vypadaly hrbolatě. Simion se chvíli přehraboval na krbo-vé římse, než našel svíčku a křesadlo, aby ji mohl zapálit.
"Nechám pro tebe srazit postele, vzácný - ehm - ogiere. Ano, je-nom chviličku vydrž." Nicméně se nezdálo, že by spěchal, a vě-noval se svícnu, jako by ho musel umístit naprosto správně. Perrin měl do-jem, že vypadá stísněně.
No, já bych byl mnohem stísněnější, kdyby se bělokabátníci cho-vali takhle v Emondově Roli. "Simione, neprojížděl tudy nějaký ci-zinec, tak včera nebo předevčírem? Mladý muž, vysoký, s šedýma očima a narezlými vlasy? Mohl třeba hrát na flétnu, aby si vydělal na večeři a postel."
"Vzpomínám si na něho, vzácný pane," řekl Simion a pořád po-strkoval svícen sem a tam. "Přijel včera, hned brzy po ránu. Vypa-dal hladově, to jo. Včera hrál na flétnu při všech svatbách. Vypa-dal dobře. Některé ženské si ho nejdřív prohlíželi, ale..." Simion se odmlčel a úkosem se podíval na Perrina. "Je to tvůj přítel, vzácný pa-ne?"
"Znám ho," řekl Perrin opatrně. "Proč?"
Simion zaváhal. "Jen tak, vzácný pane. Byl zvláštní, to je všech-no. Občas mluvil sám k sobě, a občas se smál, když nikdo nic neříkal. Včera v noci, aspoň část noci, spal v tomhle pokoji. Upro-střed noci nás všechny vzbudil křikem. Byla to jenom noční můra, ale on už ne-chtěl zůstat déle. Mistr Harod se ho ani nesnažil moc přemlouvat, po všem tom hluku, co způsobil." Simion se opět od-mlčel. "Když odjíž-děl, řekl něco zvláštního."
"Co?" chtěl vědět Perrin.
"Řekl, že ho někdo pronásleduje. Řekl..." Mužík polkl a poma-leji pokračoval. "Říkal, že by ho zabili, kdyby neodešel. ‚Jeden z nás musí zemřít, a já chci, aby to byl on.' To jsou jeho slova."
"On tím ale nemyslel nás," zaburácel Loial. "My jsme jeho pří-telé."
"Ovšem, vzácný - ehm - vzácný ogiere. Ovšemže nemyslel vás. Já - ehm - jsem nechtěl říkat vůbec nic špatného o vašem příteli, ale - ehm - myslím, že je nemocný. Nemá to v hlavě v pořádku, víte."
"My se o něj postaráme," opáčil Perrin. "Proto ho sledujeme. Ku-dy odjel?"
"Já to věděl," řekl Simion a div se nepřetrhl. "Poznal jsem, že mu můžete pomoct, hned jak jsem vás uviděl. Kudy jel? Na vý-chod, vzácný pane. Na východ, jako by měl Temného za patama. Myslíte, že mi ona pomůže? Totiž mému bratrovi? Noam je moc nemocný a má-ma Roon říká, že se s tím nedá nic dělat."
Perrin se tvářil bezvýrazně a získal trochu času tím, že šel odlo-žit luk do rohu a pokrývky a sedlové brašny na postel. Potíž byla v tom, že přemýšlení nepomohlo. Podíval se na Loiala, ale pomoc u něj ne-nalezl. Ogier zděšeně klopil uši a dlouhé obočí mu viselo až na tváře. "Proč si myslíš, že by tvému bratrovi mohla pomoct?" Hloupá otázka! Správně ses měl zeptat: Co tím myslíš?
"No, jednou jsem byl v Jehannahu, vzácný pane, a viděl jsem tam dvě... dvě ženy, jako je ona. Nemohl bych si ji splíst." Skoro šeptal. "Říká se, že můžou i oživit mrtvé, vzácný pane."
"Kdo to ještě ví?" zeptal se Perrin ostře a Loial zároveň řekl: "Jestli je tvůj bratr mrtvý, tak už se nedá nic dělat."
Muž s žabí tváří se nervózně podíval z jednoho na druhého a pak vyhrkl: "Nikdo kromě mě to neví, vzácný pane. Noam není mrtvý, vzácný ogiere, jenom nemocný. Přísahám, že nikdo jiný ji nepoznal. Dokonce ani mistr Harod nebyl za celý život dál než na dvacet mil. A Noam je vážně nemocný. Poprosil bych ji sám, ale kolena by se mi třásla tak, že by mě ani neuslyšela. Co kdyby se urazila a srazila mě bleskem? A co kdybych se mýlil? To není jen tak, obvinit ženu bez... chci říct... ehm..." Zvedl ruce, napůl pro-sebně, napůl v obraně.
"Nic neslibuju," prohlásil Perrin, "ale promluvím s ní. Loiale, proč se Simionem nezůstaneš, dokud nepromluvím s Moirain?"
"Jistě," zahřměl ogier. Simion sebou trhl, když mu na rameno do-padla Loialova ruka. "Ukáže mi pokoj a popovídáme si. Pověz, Simi-one, co víš o stromech?"
"S-s-stromech, v-vzácný ogiere?"
Perrin už na nic nečekal. Vyběhl do tmavé chodby a zaklepal na Moiraininy dveře. Málem nepočkal, až ho pozve dál, a už se hrnul do dveří.
Ve světle půl tuctu svící bylo vidět, že nejlepší pokoj U skoku ne-ní nic moc, i když lůžko mělo sloupky

podepřená nebesa a slamník vypadal lépe než Perrinův. Na podlaze ležel kus koberce a mís-to stoli-ček tu byla dvě čalouněná křesílka. Kromě toho se pokoj nijak nelišil od Perrinova. Moirain s Lanem stáli před vyhaslým krbem, jako by právě cosi probírali, a Aes Sedai nevypadala potě-šeně, že je někdo vyrušuje. Strážce se tvářil jako socha.
"Rand tady byl, opravdu," začal Perrin. "Ten chlapík Simion si na něho vzpomněl." Moirain sykla.
"Řekli jsme vám, abyste drželi jazyk za zuby," zavrčel Lan.
Perrin se před strážcem odhodlaně rozkročil. Bylo to snazší než čelit zamračené Moirain. "Jak bychom mohli něco zjistit, kdyby-chom se neptali? To mi řekněte. Odjel včera v noci, jestli vás to za-jímá. Mí-řil na východ. A mluvil o tom, že ho někdo pronásleduje a chce ho zabít."
"Na východ." Moirain kývla. Naprosto klidný hlas byl v proti-kladu s jejím nesouhlasným výrazem. "To je dobré vědět, i když po-kud má namířeno do Tearu, jinam jet nemohl. Byla jsem si do-cela jistá, že tu byl, ještě dřív, než jsme slyšeli o těch bělokabátnících. Ti to jenom potvrdili. Rand má úplnou pravdu v jedné věci, Perrine. Nevě-řím, že jsme jediní, kdo se ho snaží najít. A jestli oni zjistí, že jsme tu, pokusí se nás zastavit. I bez toho máme starostí nad hlavu, abychom ho dostihli. Musíš se naučit držet jazyk za zu-by, dokud ti neřeknu, že můžeš mluvit."
"Bělokabátníci?" vyjekl Perrin nevěřícně. Držet jazyk za zuby? Ať shořím, to tedy budu! "Jak ti mohli prozradit -? To Randovo ší-lenství. Je nakažlivý!"
"Jeho šílenství ne," uklidňovala ho Moirain, "do skutečného ší-lenství má ještě hodně daleko. Perrine, on je nejsilnějším ta'veren od věku pověstí. Včera v téhle vesnici se vzor... pohnul a vytvaro-val ko-lem něho, jako když se hlína vytvaruje na kadlubu. Ty svatby, běloka-bátníci, to stačilo, aby bylo jasné, že tu Rand byl, kaž-dému, kdo umí naslouchat."
Perrin se zhluboka nadechl. "A tohle najdeme všude? Světlo, jestli po něm jdou nějací zplozenci Stínu, můžou ho sledovat stej-ně snadno jako my."
"Možná," utrousila Moirain. "A možná taky ne. Nikdo nezná ta'veren, tak silné, jako je Rand." Na chvíli ji zřejmě rozzlobilo, že nic neví. "Artuš Jestřábí křídlo byl nejsilnější ta'veren, o jakém se docho-valy zprávy. A Jestřábí křídlo nebyl ani zdaleka tak silný ja-ko Rand."
"Vypráví se," ozval se Lan, "že byly doby, kdy lidé ve stejné místnosti s Artušem mluvili pravdu, když chtěli zalhat, a dělali roz-hodnutí, o kterých ani nevěděli, že o nich uvažují. Časy, kdy každé otočení karet, každý vrh kostkami skončil tak, jak si přál. Ale dochá-zelo k tomu jen občas."
"Chceš říct, že nevíš," zavrčel Perrin. "Mohl by nechat stopu ze sňatků a šílených bělokabátníků až do Tearu."
"Chci říct, že tolik se ví," prohlásila ostře Moirain. Tmavýma očima po Perrinovi šlehla jako bičem. "Vzor se jemně tká kolem ta'veren, a ostatní mohou sledovat tvar těch vláken, pokud vědí, kam se dívat. Dávej si pozor na jazyk, abys nevyzradil příliš z to-ho, co víš."
Perrin proti své vůli svěsil ramena, jako by ho opravdu uhodila. "No, radši bys měla být ráda, že jsem tentokrát pusu otevřel. Simion ví, že jsi Aes Sedai. Chce, abys mu vyléčila bratra Noama. Je nemoc-ný. Kdybych s ním nepromluvil, nikdy by nenašel odva-hu tě požádat, ale mohl by začít mluvit mezi svými přáteli."
Lan zachytil Moirainin pohled a na chvíli se ti dva dívali na se-be. Strážce náhle připomínal vlka připraveného skočit. Nakonec Moirain zavrtěla hlavou. "Ne," řekla.
"Jak si přeješ. Je to tvoje rozhodnutí." Lan mluvil, jako by je po-važoval za nesprávné, ale jeho napětí opadlo.
Perrin na ně zíral. "Snad jste nemysleli na... Simion by to ne-mohl nikomu prozradit, kdyby byl mrtvý, co?"
"Nezemře skrze to, co udělám," řekla Moirain. "Ale nemohu a neslibuji, že tomu tak bude vždy. Musíme najít Randa, a já v tom hodlám uspět. Bylo to pro tebe dost jasné?" Perrin, který nedoká-zal uhnout očima, se nevzmohl na odpověď. Moirain kývla, jako by jeho mlčení bylo dostatečnou odpovědí. "Teď mě odveď za Simionem."
Dveře do Loialova pokoje byly otevřené a do chodby se linulo světlo svící. Dvě lůžka v pokoji byla přiražená k sobě a Loial se Simi-onem seděli na okraji jednoho z nich. Mužík bez brady vzhlí-žel k Loi-alovi s otevřenými ústy a uchváceným výrazem.

"Ó ano, državy jsou krásné," říkal právě ogier. - "Pod velkými stromy je takový klid. Vy lidé možná máte své války a sváry, ale v državě nic nenarušuje její mír. Staráme se o stromy a žijeme v soula-du..." Když zahlédl Moirain s Lanem a Perrinem za ní, od-mlčel se.
Simion se vyškrábal na nohy, uklonil se a couval, dokud nena-razil na protější zeď. "Ehm... vzácná paní... Ehm... ehm..." Přitom neustále kýval hlavou jako loutka na provázku.
"Ukaž mi svého bratra," nařídila mu Moirain, "a já udělám, co budu moci. Perrine, půjdeš s námi, protože tento dobrý muž mlu-vil nejdřív s tebou." Lan zvedl obočí a Moirain zavrtěla hlavou. "Kdyby-chom šli všichni, mohli bychom na sebe přilákat pozor-nost. Perrin mě ochrání."
Lan váhavě kývl a pronikavě se podíval na Perrina. "Ať tomu tak je, kováři. Jestli se jí něco stane..." Jeho slib dokončily místo slov stu-dené modré oči.
Simion sebral svíci, vyběhl do chodby a neustále se klaněl, tak-že se na stěně roztančily stíny. "Tudy - ehm - vzácná paní. Tudy." Za dveřmi na konci chodby vedlo dolů do uzoučké uličky mezi hostincem a stájemi schodiště. Noc zdusila svíčku, takže byla vidět jenom pobli-kávající tečka. Na hvězdami poseté obloze visel dorůstající měsíc a vydával dost světla, aby to Perrinovi stačilo. Napadlo ho, kdy už Moi-rain konečně řekne Simionovi, aby se pře-stal klanět, ale ona to neu-dělala. Aes Sedai proplula kolem držíc si suknice, aby si je neušpinila v blátě, jako by tmavý průchod byl palácovou chodbou a ona králov-nou. Ochladilo se, noc v sobě stá-le nesla ozvěnu ustupující zimy.
"Tudy." Simion je zavedl do malé kůlny za stájí a spěchal k ne-zamčeným dveřím. "Tudy," ukazoval. "Támhle, vzácná paní. Můj bratr. Noam."
Zadní část kůlny byla přehrazena prkny, která sem byla zřejmě nastavěna dost narychlo. Hrubé dveře z prkýnek byly zamčené pev-ným železným zámkem. Za prkennou ohradou ležel na slámě na břiše jakýsi muž. Byl bos a košili a spodky měl rozervané, jako by si je sna-žil sundat, aniž by věděl jak. V kůlně se vznášel pach nemytého těla, který podle Perrina nemohl uniknout ani Simionovi a Moirain.
Noam zvedl hlavu a mlčky, bez zájmu se na ně zadíval. Nic na něm nenaznačovalo, že je Simionovým bratrem - například měl bradu a byl velký, s mohutnými rameny - to ale Perrinem neotřás-lo, nýbrž to, že na ně Noam upřel oči barvy leštěného zlata.
"Mluví nesmysly už skoro rok, vzácná paní, říká, že může... že může mluvit s vlky. A ty jeho oči..." Simion mrkl na Perrina. "No, mluvil o tom, když měl upito. Každý se mu smál. Pak, asi před mě-sícem, nepřišel do města. Šel jsem se podívat, co se děje, a našel jsem ho - takhle."
Perrin se opatrně a neochotně natáhl k Noamovi, jako by byl vl-kem. Běhat lesem s chladným větrem v nozdrách. Rychle vyrazit z úkrytu a přehryznout podkolenní šlachy. Okusit krev, hustou na jazy-ku. Zabít. Perrin se odtrhl, jako by ucukl od ohně, a uzavřel se před druhým mužem. To vlastně ani nebyly myšlenky, jen zmate-ná směs přání, obrazů, částečně vzpomínek, částečně tužeb. Bylo v tom ale hodně vlčího, vlastně víc než čeho jiného. Perrin se ru-kou opřel o stě-nu, aby neupadl. Podlamovala se mu kolena. Svět-lo, pomoz mi!
Moirain položila ruku na zámek.
"Mistr Harod má klíč, vzácná paní. Nevím, jestli by -"
Moirain zatáhla a zámek se rozskočil. Simion na ni zíral s otevře-nými ústy. Moirain stáhla zámek z řetězu a mužík bez brady se otočil k Perrinovi.
"Je to bezpečné, vzácný pane? Je to můj bratr, ale pokousal má-mu Roon, když se mu snažila pomoct, a... zabil krávu. Zubama," dokončil slabě.
"Moirain," řekl Perrin. "Ten muž je nebezpečný."
"Všichni muži jsou nebezpeční," opáčila chladným hlasem Aes Sedai. "Teď mlč." Otevřela dveře a vstoupila. Perrin zadržel dech.
Když udělala první krok, Noam ohrnul rty, vycenil zuby a začal vrčet. Vrčení sílilo, až se celý třásl. Moirain si toho nevšímala. Noam stále vrčel a plazil se před Moirain slámou dozadu, až se do-stal do rohu. Nebo ho tam dostala ona.
Aes Sedai si klidně pomalu klekla a uchopila jeho hlavu do dla-ní. Noam zavrčel hlasitěji, ale než se Perrin stačil pohnout, vrče-ní se změnilo v kňučení. Moirain dlouho držela Noamovu hlavu v dlaních a pak ho stejně klidně pustila a vstala. Perrinovi se stá-hlo hrdlo, ale muž ve slámě se za ní jen díval. Moirain otevřela dvířka, vrátila zámek zpátky, ale se zamykáním se neobtěžovala - a Noam se s vrčením

vrhl proti dřevěným mřížím. Hryzal do nich a vrhal se proti nim vší silou, snažil se mezi ně vecpat hlavu a ne-ustále vrčel a štěkal.
Moirain si pevnou rukou a s nečitelným výrazem smetla slámu ze suknice.
"Ty teda umíš riskovat," vydechl Perrin. Aes Sedai se na něho podívala - vyrovnaným, vědoucím pohledem - a on sklopil oči. Žluté oči.
Simion hleděl na svého bratra. "Můžeš mu pomoct, vzácná pa-ní?" zeptal se ochraptěle.
"Je mi líto, Simione," řekla Moirain.
"Nemůžeš něco udělat, vzácná paní? Prostě jen něco? Jednu z těch," - ztišil hlas, až šeptal - "věcí, co Aes Sedai dělají?"
"Léčení není zase tak jednoduché, Simione, a vychází z léčené-ho stejně jako z léčitelky. - Tady už není nic, co by připomínalo Noama, on si vůbec nepamatuje, že kdy byl člověkem. Neexistuje mapa, která by mu ukázala cestu zpátky, a nezůstalo nic, co by se na tu cestu vy-dalo. Noam je pryč, Simione."
"On - jen tak divně mluvil, vzácná paní, když se víc napil. On jen..." Simion si přejel rukou přes oči a zamrkal. "Děkuju, vzácná pa-ní. Vím, žes udělala, cos mohla." Moirain mu položila ruku na rame-no, zamumlala pár uklidňujících slov a vyšla z přístřešku.
Perrin věděl, že by měl jít za ní, ale ten muž - ten, jenž kdysi bý-val mužem - hryzající do dřevěných mříží, ho zadržel. Perrin rychle přikročil a sám sebe překvapil, když sundal zámek z krouž-ku. Zámek to byl dobrý, práce kovářského mistra.
"Vzácný pane?"
Perrin hleděl na zámek ve své ruce a na muže v kleci. Noam pře-stal kousat do latěk a lapaje po dechu ostražitě Perrina sledoval. Ně-kolik zubů měl ulomených.
"Můžeš ho tu nechat napořád," řekl Perrin, "ale - já nemyslím, že by se to někdy spravilo."
"Jestli odsud odejde, vzácný pane, tak umře."
"Umře tady i venku, Simione. - Ale venku bude alespoň volný a šťastný, jak jen ještě může být šťastný. Už to není tvůj bratr, ale ty se musíš rozhodnout. Můžeš ho tu nechat, aby ho sem chodili li-di oku-kovat, nechat ho, aby se až do smrti musel dívat na mříže klece. Vlka nemůžeš nechat v kleci, Simione, nebo pak nemůžeš čekat, že bude šťastný. Nebo že bude žít zvlášť dlouho."
"Ano," řekl Simion pomalu. "Ano, chápu." Zaváhal, pak kývl a trhl hlavou směrem ke dveřím do přístřešku.
To Perrinovi stačilo. Otevřel dveře a ustoupil stranou.
Noam na chvíli jen zíral na otvor. - Pak vyrazil z klece. Běžel sice po čtyřech, ale dost rychle. Vyběhl ven z klece, ven z kůlny a pryč do noci. Světlo nám oběma pomáhej, pomyslel si Perrin.
"Asi pro něho bude lepší, když bude volný." Simion se otřásl. "Ale nevím, co na to řekne mistr Harod, až zjistí, že jsou dveře ote-vřené a Noam pryč."
Perrin zavřel dveře. Velký zámek zvučně cvakl, když jej zavíral. "Ať se trochu diví."
Simion se uchechtl, ale rychle přestal. "Něco z toho udělá. Oni všichni. Někteří z nich říkají, že se Noam proměnil ve vlka - se srstí a tak! - když pokousal mámu Roon. Není to pravda, ale oni to tvrdí."
Perrin se zachvěl a opřel se hlavou o dveře do klece. Možná ne-má srst, ale je to vlk. Je to vlk, ne člověk. Světlo, pomoz mi.
"Neměli jsme ho tady pořád," ozval se náhle Simion. "Byl v do-mě mámy Roon, ale když přišli ti bělokabátníci, tak ho s mistrem Ha-rodem převedli sem. Bělokabátníci mají pokaždý, co sem přije-dou, seznam temných druhů, které hledají. To ty Noamovy oči, víš. Jedno ze jmen, co ti bělokabátníci měli na seznamu, bylo Perrin Aybara, kovář. Tvrdili, že má žluté oči a běhá s vlky. Takže chá-peš, proč jsem nechtěl, aby se o Noamovi dozvěděli."
Perrin otočil hlavu, aby přes rameno viděl na Simiona. "Myslíš, že ten Perrin Aybara je temný druh?"
"Temnému druhovi by bylo jedno, jestli můj bratr umře v kleci. Musela tě najít dost brzo potom, co se to stalo. Včas, aby ti mohla pomoct. Škoda, že do Jarry nepřijela už před pár měsíci."
Perrin se zastyděl, že toho muže kdy přirovnal k žábě. "A já bych si přál, aby pro něj byla mohla něco udělat." Ať shořím, přál bych si, aby mohla. Náhle mu došlo, že o Noamovi musela vědět celá vesnice. O jeho očích. "Simione, byl bys tak hodný a přinesl mi do pokoje ně-co k jídlu?" Mistr Harod a ostatní lidé možná před-tím byli příliš zau-jati pohledem na Loiala a jeho očí si nevšimli, ale určitě by si jich

všimli, kdyby jedl v šenku.
"Jistě. A ráno taky. Nemusíš vůbec chodit dolů, dokud nebude-te připravení odjet."
"Jseš dobrej chlap, Simione. Dobrej chlap." Simion se zatvářil tak potěšeně, že se Perrin znovu zastyděl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Vlčí sny

Perrin se zadem vrátil do pokoje a po chvíli za ním přišel Simion se zakrytým podnosem. Látka sice nezadržela vůni pečeného skopo-vého, fazolí, tuřínu a čerstvě napečeného chleba, ale Perrin zůstal ležet na posteli a hleděl do bíle omítnutého stropu, až se vů-ně poněkud vy-tratila. Hlavou mu nestále táhly obrazy s Noamem. Noam hryzající dřevěné plaňky. Noam běžící do noci. Snažil se myslet na výrobu zámků, na pomalé kalení a tvarování oceli, ale nefungovalo to.
Nevšímaje si podnosu, vstal a vydal se do pokoje za Moirain. Ta odpověděla na zaklepání: "Pojď dál, Perrine."
Na okamžik mu v duchu vyvstaly všechny ty příběhy o Aes Se-dai, ale on je zahnal a otevřel dveře. Moirain byla sama - za což byl vděčný - seděla, na koleni mě-la položený kalamář a psala cosi do malé, v kůži vázané knížečky. Aniž se na něho podívala, zašpuntovala kalamář a otřela ocelovou špičku pera do kousíčku pergamenu. V krbu hořel oheň.
"Už nějakou dobu tě čekám," pravila. "Zatím jsem o tom s te-bou nemluvila, protože jsi to očividně nechtěl. Ale po dnešku... Co chceš vědět?"
"Tohle mě čeká?" zeptal se Perrin. "Skončím takhle?"
"Možná."

Perrin čekal, co řekne dál, ale ona jenom uložila pero a kalamář do malé truhličky z růžového dřeva a pak foukala na zápis, aby dřív uschl. "To je všechno? Moirain, nedávej mi ty vyhýbavý odpovědi, jak to Aes Sedai dělají. Jestli o tom něco víš, tak mi to řek-ni. Pro-sím."
"Vím toho málo, Perrine. Když jsem hledala v knihách a rukopi-sech, které si sehnaly kvůli svým výzkumům dvě moje přítel-kyně, našla jsem kopii zlomku knihy z věku pověstí. Psalo se tam o... po-dobné situaci, v jaké se nacházíš ty. Je to možná jediná ko-pie na celém světě a nebylo tam příliš mnoho informací."
"A co tam stálo? Cokoliv je víc než to, co vím teď. Ať shořím, dělal jsem si starosti, že se Rand zblázní, ale nikdy mě nenapadlo, že bych si je měl spíš dělat kvůli sobě."
"Perrine, dokonce i ve věku pověstí toho o téhle záležitosti nevě-děli moc. Ať už to psal kdokoliv, zřejmě si ta žena nebyla jistá, je-li to jen báchorka či pravda. A nezapomínej, že já viděla jenom zlomek. Napsala tam, že někteří z těch, co mluvili s vlky, se ztra-tili, že to, co bylo lidské, zcela pohltilo vlčí bytí. U některých. Jest-li myslela jedno-ho z deseti nebo pěti nebo devíti, to já nevím."
"Můžu je zahnat. Nevím, jak to dělám, ale můžu je jednoduše přestat poslouchat. Pak je prostě neslyším. Pomůže to?"
"Mohlo by." Moirain si ho prohlížela a další slova zřejmě voli-la velice pečlivě. "Ona tam většinou psala o snech. Sny pro tebe mohou být nebezpečné, Perrine."
"To už jsi jednou říkala. Co tím myslíš?"
"Podle ní vlci žijí částečně v tomto světě a částečně ve světě snů."
"Ve světě snů?" podivil se Perrin.
Moirain se na něho pronikavě zadívala. "To jsem řekla, a to ta-ky ta žena napsala. To, jak vlci mluví mezi sebou, jak mluví s te-bou, je nějakým způsobem spojeno právě s tím světem snů. Netvr-dím, že vím jak." Odmlčela se a lehce se zamračila. "Z toho, co jsem četla o Aes Sedai, kteří měli nadání zvané snění, tak snílko-vé občas mluvili o tom, že se ve snech setkali s vlky, dokonce jim snad ti vlci dělali průvodce. Obávám se, že se musíš naučit být stejně opatrný ve spánku, jako když jsi vzhůru, jestli se chceš vl-kům vyhnout. Pokud se tak rozhodneš."
"Pokud se tak rozhodnu? Moirain, já nehodlám skončit jako No-am. To teda ne!"
Moirain si ho zvědavě prohlížela a pomalu zavrtěla hlavou. "Mluvíš, jako by ses mohl pokaždé rozhodnout sám, Perrine. Ty jsi ta'veren, nezapomínej." Perrin se k ní obrátil zády a zadíval se do tmy za okny, ale ona pokračovala. "Možná proto, že jsem věděla, co je Rand zač, jak silný ta'veren je, nedávala jsem pozor na ostat-ní ta've-ren, které jsem s ním našla. Tři ta'veren v jedné vesnici, všichni naro-zení v rozmezí několika týdnů? O tom jsem ještě ni-kdy neslyšela. Možná ty - a Mat - máte ve vzoru předurčenou vět-ší úlohu, než jsme já nebo ty předpokládali."
"Já ve vzoru nechci žádnou úlohu," vrčel Perrin. "A jestli zapo-menu, že jsem člověk, tak tam ani žádnou mít nemůžu. Pomůžeš mi, Moirain?" Těžko se mu to vyslovovalo. Co když to znamená, že bude muset použít jedinou sílu? Nezapomněl bych pak raději na to, že jsem člověk? "Pomůžeš mi - abych se neztratil?"
"Jestli tě dokážu udržet pohromadě, tak ano. Tohle ti slibuji, Per-rine. Ale neohrozím kvůli tomu zápas se Stínem. To musíš pochopit."
Když se k ní Perrin otočil, upřeně si ho prohlížela. A jestli pro mě tvůj zápas znamená, že zítra skončím v hrobě, uděláš to taky? Mrazilo ho z pomyšlení, že by to Moirain opravdu udělala. "Cos mi zase ne-řekla?"
"Nebuď tak nedočkavý, Perrine," odtušila Aes Sedai chladně. "Netlač na mne víc, než považuji za únosné."
Než položil další otázku, Perrin zaváhal. "Mohla bys pro mě udělat to, co pro Lana? Můžeš odstínit mý sny?"
"Já už jednoho strážce mám, Perrine." Koutky rtů se jí zvlnily té-měř v úsměvu. "A jeden mi bohatě stačí. Já jsem z modrého adžah, ne ze zeleného."
"Víš, co myslím. Já strážcem být nechci." Světlo, spojit se na zbytek života s Aes Sedai? To je stejně špatné jako vlci.
"To by ti nepomohlo, Perrine. Sny lze odstínit pouze zvenčí. Ne-bezpečí tvých snů však leží uvnitř." Opět

otevřela knížečku. "Měl by ses prospat," propustila ho. "Sice si musíš dávat na sny pozor, ale také musíš někdy spát." Obrátila stránku a mládenec odešel.
Když byl zpátky ve svém pokoji, uvolnil trochu svoje zábrany, jenom maličko, a popustil své smysly. Vlci tam byli pořád, za hra-nicí vesnice, všude kolem Jarry. Téměř vzápětí byly zábrany zase na mís-tě. "Potřebuju město," zamumlal. To je udrží na uzdě. Až najdu Ran-da. Až dokončím to, co s ním bude třeba dokončit. Ne-byl si jist, jak moc ho mrzí, že ho Moirain nemůže zaštítit. Jediná síla nebo vlci, to bylo dilema, před které by neměl být žádný člo-věk postaven.
Ani nezapálil připravené dřevo a otevřel dokořán obě okna. Do-vnitř zavál chladný noční vzduch. Perrin odhodil všechny po-krývky a polštář na podlahu a oblečený si lehl na nerovnou postel. Dokonce se ani nenamáhal hledat pohodlnější pozici. Poslední, co ho napadlo, než usnul, že jestli ho něco může ochránit před hlubo-kým spánkem a ne-bezpečnými sny, tak tenhle slamník.
* * *
Stál v dlouhé chodbě. Vysoký kamenný strop a stěny se vlhce leskly a míhaly se po nich podivné stíny. Vytvářely pokřivené pru-hy, a znehybněly stejně rychle, jako se předtím pohnuly. Světla tu bylo tak málo, že nic nebylo pořádně vidět. Neměl ponětí, odkud se světlo vlastně bere.
"Ne," řekl. Pak hlasitěji: "Ne! Tohle je sen. Musím se probudit. Probuď se!"
Chodba se nezměnila.
Nebezpečí. Ta myšlenka byla vlčí, slabá a vzdálená.
"Já se probudím. Probudím!" Zabušil pěstí do zdi. Bolelo to, ale nic se nezměnilo. Měl však dojem, že jeden z těch vlnitých stínů se po jeho ráně odsunul.
Utíkej, bratříčku. Utíkej.
"Hopsale?" zeptal se užasle. Byl si jist, že zná vlka, jehož myš-lenky právě zachytil. Hopsal, který tolik záviděl orlům. "Hopsal je mrtvý!"
Utíkej!
Perrin se rozběhl a jednou rukou si přidržoval sekeru, aby ho ne-tloukla do nohy. Neměl potuchy, kam běží ani proč, ale naléhavost Hopsalovy zprávy nemohl přejít. Hopsal je mrtvý, říkal si v duchu. Je mrtvý! Ale přesto utíkal.
Objevily se další chodby, křižující tu, po níž běžel, v podivných úhlech, občas stoupaly, občas vedly dolů. Žádná se však na pohled nijak nelišila od té, co jí utíkal. Vlhké kamenné stěny byly holé, bez dveří, jen se stíny.
Doběhl k další křižovatce a zastavil. Stál tam muž a nejistě na ně-ho pomrkával. Měl zvláštní střih kabátce i spodků, kabátec se mu v pase rozšiřoval a široké nohavice měl přehrnuté přes okraj vyso-kých bot. Kabátec i nohavice byly žluté, boty o odstín světlejší.
"Tohle už nevydržím," řekl ten muž a mluvil k sobě, ne k Perri-novi. Měl zvláštní přízvuk, mluvil rychle a ostře. "Nejenže se mi teď zdá o kmánech, ale ke všemu ještě o cizích kmánech, soudě podle šatů. Zmiz z mých snů, chasníku!"
"Kdo jsi?" zeptal se Perrin. Muž zvedl obočí, jako by se ho to dotklo.
Stíny kolem nich se kroutily. Jeden se na jednom konci oddělil od stropu, snesl se dolů a dotkl se mužova temene. Jako by se mu zapletl do vlasů. Muži se rozšířily oči a pak se vše událo nesmír-ně rychle. Stín se s trhnutím vrátil ke stropu o dva a půl sáhu výš a vlekl s sebou cosi světlého. Perrinovi dopadlo na obličej něco vlhkého. Vzduch pro-řízl pronikavý výkřik.
Perrin stál jako přimrazený a zíral na zakrvácenou postavu ve žlutých šatech, ječící a svíjející se na podlaze. Nevědomky zvedl oči k té světlé věci, která se kývala pod stropem jako prázdný py-tel. Část už pohltil stín, ale Perrin bez obtíží poznal lidskou kůži, zřejmě celou a neporušenou.
Stíny kolem něho vzrušeně zatančily a Perrin vyrazil dál proná-sledován křikem umírajícího. Pruhy stínů se lehce vlnily a sledo-valy ho.
"Změň se, zatraceně!" zařval Perrin. "Vím, že je to jenom sen! Světlo tě spal, změň se!"
Na stěnách mezi zlatými stojacími svícny s tucty svící visely ba-revné nástěnné koberce. Světlo svící ozařovalo bílé kachle na pod-laze a strop pomalovaný nadýchanými obláčky a poletujícími roztodivný-mi ptáčky. Kromě mihotajících se plamenů se v chodbě, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo, ani v úzkých lomených oblou-cích z bílého ka-mene ve stěnách, nic nehýbalo.

Nebezpečí. Zpráva byla ještě slabší než předtím. A naléhavější, pokud to ještě vůbec bylo možné. Perrin, sekeru pohotově, opatrně vykročil do chodby a tiše si ří-kal: "Probuď se. Probuď se, Perrine. Když víš, že je to sen, tak se to změní, nebo se probudíš. Probuď se, zatraceně!" Chodba zůsta-la pev-ná jako kterákoliv jiná chodba.

Perrin dorazil k prvnímu z lomených bílých oblouků. Vedl do ohromné místnosti, která sice zřejmě neměla okna, zato nábytek tu byl drahocenný jako v paláci, všechen vyřezávaný a zlacený a vy-kládaný slonovinou. Uprostřed místnosti stála jakási žena a mra-čila se do od-řeného rukopisu, jenž ležel otevřený na stole. Žena s černými vlasy, černýma očima, oděná v běli a stříbře.

Perrin ji poznal ve chvíli, kdy zvedla hlavu a podívala se na něj. Ženě se strachem a hněvem rozšířily oči. "Ty! Co tu děláš? Jak ses -? Zničíš věci, které si ani neumíš představit!"

Náhle se prostor jako by zploštil, jako kdyby se Perrin náhle dí-val na obraz pokoje. Vypadalo to, jako kdyby se plochý obraz otá-čel na bok, až z něj zbyla jen jasná kolmá čára uprostřed temnoty. Čára se bíle zableskla a zmizela. Zůstala po ní jen temnota černěj-ší než nej-temnější čerň.

Kachle na podlaze náhle ostře končily těsně před Perrinovými botami. Jak se díval, bílé okraje se rozpouštěly do černi jako písek smývaný vodou. Perrin spěšně ustoupil.

Utíkej.

Perrin se obrátil a tam stál Hopsal, velký vlk, prošedivělý a zjiz-vený. "Ty jsi mrtvý. Viděl jsem tě umírat. Cítil jsem tě umírat!" Mysl mu zaplavila zpráva.

Utíkej, honem! Tady nesmíš být. Nebezpečí. Velké nebezpečí. Horší než všichni Nezrození. Musíš jít. Běž hned! Hned!

"Jak?" vykřikl Perrin. "Chci odejít, ale jak?"

Běž! Hopsal s vyceněnými zuby skočil Perrinovi po krku.

* * *

S přidušeným výkřikem se Perrin posadil na posteli a ruce si při-tiskl k hrdlu, aby zastavil tok krve. Ucítil jen neporušenou kůži. Úle-vou polkl, ale vzápětí se prstem dotkl vlhké skvrny.

Málem upadl, jak se rychle hrabal z postele. Doklopýtal ke sto-janu s umyvadlem, a jak se snažil nalít si vodu, polil i všechno kolem. Když si opláchl obličej, voda se zbarvila dorůžova. Zrůžověla krví toho zvláštně oblečeného muže.

Na kabátci a spodcích měl Perrin další tmavé skvrny. Strhl si oděv a odhodil jej do kouta. Už se těch šatů nechtěl ani dotknout. Si-mion je může spálit.

Okno se rozlétlo závanem větra. Perrin, třesa se jen v košili a spodním prádle, se posadil na podlahu a opřel se o postel. Tohle by mělo být dost nepohodlné. Myšlenky měl plné hořkosti, staros-tí a stra-chu. A odhodlání. Tomuhle se prostě nepoddám.

Ještě když usínal, třásl se. Upadl do polospánku, v němž si mat-ně uvědomoval pokojík kolem a zimu. Ale ošklivé sny, které se mu zdá-ly, byly lepší než některé jiné.

* * *

Rand se té noci choulil pod stromy a díval se, jak se k jeho skrý-ši blíží mohutný černý pes. Bolel ho bok, ta rána, kterou ani Moirain nedokázala vyléčit, ale nevšímal si toho. Měsíc vydával jen tak tak dost světla, aby vůbec psa zahlédl. Kdyby Rand stál, saha-lo by mu zvíře do pasu, mělo silný krk a velkou hlavu a zuby se mu ve tmě leskly jako vlhké stříbro. Hafan zavětřil a rozběhl se k Randovi.

Blíž, pobízel ho v duchu Rand. Pojď blíž. Tentokrát tvého pána nebude nic varovat. Bliž. Tak je to dobře. Pes byl už jen deset kro-ků daleko a z hrdla se mu vydralo hluboké zavrčení, když náhle skočil. Rovnou na Randa.

Naplnila ho jediná síla. Něco mu vyskočilo z natažených rukou. Nebyl si jist, co to je. Svazek bílého světla, pevného jako ocel. Tekutý oheň. Na okamžik, zachycen uprostřed toho zvláštního světla, byl pes úplně průsvitný, a pak byl pryč.

Bílé světlo zmizelo, Rand jenom na chvíli ztratil noční vidění. Klesl k nejbližšímu kmeni a kůra mu sedřela obličej. Roztřásl se úle-vou a tichým smíchem. Fungovalo to. Světlo mě chraň, tento-krát to fungovalo. Nebylo tomu tak vždycky. Nocí se prohánělí další psi.

Jediná síla v něm tepala a žaludek se mu obracel ze špíny, jíž Temný poskvrnil saidín. Na čele mu vyvstal pot i přesto, že vál chlad-ný vítr, a v ústech cítil odpornou pachuť. Chtěl si lehnout a zemřít. Chtěl, aby

mu Nyneiva dala některý z těch svých lektvarů, nebo aby ho Moirain vyléčila, nebo... Něco, cokoliv, aby mu přestalo být špat-ně, až nemohl pořádně dýchat.
Ale saidín ho také naplnil životem, životem a energií a uvědo-měním, jež se mísily s nevolností. Život bez saidínu byl jen napo-dobeninou skutečného života. Cokoliv jiného bylo jen jeho chabou náhražkou.
Ale jestli se ho budu držet, najdou mě. Vystopují mě, najdou mě. Musím dorazit do Tearu. Tam na to přijdu. Jestli jsem Drak, tak tam všechno skončí. A jestli nejsem... Jestli je to všechno lež, tak to všech-no skončí taky. Konec.
Váhavě, nekonečně pomalu, přerušil spojení se saidínem, vzdal se jeho objetí, jako by se vzdával dýchání. Noc mu připadala pustá. Stíny ztratily nekonečně jasné hranice a splynuly.
V dálce na západě zavyl pes a jeho rozechvělé vytí se neslo tichou nocí.
Rand zvedl hlavu. Zadíval se tím směrem, jako by toho psa mohl vidět, kdyby se opravdu snažil.
Prvnímu odpověděl druhý pes a ještě dva další, všichni byli ně-kde na západě.
"Pronásledujte si mě," prskl Rand. "Pronásledujte si mě, jestli chcete. Já nejsem snadná kořist. Už ne!"
Odstrčil se od stromu, přebrodil mělký ledový potok a pravidel-ným klusem vyrazil k východu. V botách mu čvachtala studená voda a bolel ho bok, ale on si toho nevšímal. Noc za ním byla opět tichá, ale toho si také nevšímal. Pronásledujte si mě. Já můžu taky lovit. A ne-jsem snadná kořist.

KAPITOLA DESÁTÁ

Tajemství

Egwain al'Vereová si na chvíli přestala všímat svých společní-ků a postavila se ve třmenech, aby dohlédla na Tar Valon v dálce, ale vi-děla jen cosi nejasného, bíle se lesknoucího v ranním slunci. Muselo to být ostrovní město. Osamělá hora s uraženým vrchol-kem, zvaná Dračí hora, zvedající se ze zvlněné pláně, se na obzo-ru objevila již předešlého odpoledne, a tato hora ležela na levém břehu řeky Erinin naproti Tar Valonu. Byl to přírodní ukazatel, ne-boť tato hora - jeden rozeklaný špičák trčící z planiny - byla vidět široko daleko na celé míle a bylo snadné se jí vyhnout, jako se jí všichni vyhýbali, i ti, co putovali

do Tar Valonu.
Dračí hora byla podle pověstí místem, kde zahynul Luis Therin Rodovrah. A také se o ní mluvilo jinde, týkala se jí mnohá proroc-tví, většinou varovná. Spousta důvodů držet se dál od jejích čer-ných sva-hů. Egwain měla jistě důvod sem přijet, vlastně víc důvodů. Jedině v Tar Valonu mohla dokončit výcvik, který potřebovala, výcvik, který musela mít. Už se nikdy nenechám uvázat na vodítko! Rych-le tuto myšlenku zahnala, ale ona se jí zase vrátila z jiného kon-ce. Už nikdy neztratím svou svobodu! V Tar Valonu bude Anaiya pokračovat v rozebírání jejích snů. Aes Sedai v tom bude muset pokračovat, i když nenašla jediný skutečný důkaz, že Egwain je snílek, byť měla tušení. Egwain se ošklivé sny zdávaly od chví-le, kdy opustila Almothskou pláň. Kromě snů o Seanchanech - a z těch se budila celá zbrocená po-tem - se jí stále častěji zdálo o Randovi. O Randovi utíkajícím. Utíka-jícím před něčím, ale ta-ké k něčemu.
Znovu upřela zrak k Tar Valonu. Tam bude Anaiya. A snad také Galad. Proti své vůli se začervenala a rychle mladého muže vy-hnala z hlavy. Mysli na počasí. Mysli na cokoliv jiného. Světlo, ale že se otep-lilo.
Tak časně na jaře, kdy lidé měli zimu ještě čerstvě v paměti, mě-la Dračí hora stále sněhovou čepičku, ale v podhůří už sníh roztál. Mezi matnou hnědí loňských stébel již tu a tam prorážely rané vý-honky, a kde na nízkých pahorcích rostly stromy, objevovala se první červeň nalévajících se pupenců. Po zimě strávené na cestách, kdy je občas na dlouho uvěznila vánice ve vesnici či v táboře a kdy se občas ploužili hlubokým sněhem, sahajícím koním až po břicho, takže od úsvitu do soumraku urazili méně, než by ušla pěšky v lep-ším počasí za dopoledne, ji pohled na první náznaky jara potěšil.
Odhrnula si těžký vlněný plášť, zase se posadila do sedla s vyso-kými rozsochami a netrpělivě si uhladila suknice. V tmavých očích se jí zračilo znechucení. Šaty, které si sama pomocí jehly a nitě upravila k jízdě na koni, na sobě měla již příliš dlouho, ale jediné další byly ještě špinavější. A stejné barvy, jako ty, co měla na sobě. Byly to tma-vošedé šaty uvázané. Před mnoha týdny, když se vydávali na cestu k Tar Valonu, si mohla vybrat jedině mezi tmavošedými nebo žádnými šaty.
"Přísahám, Belinko, že už nikdy na sebe nevezmu šedou," ozná-mila své kosmaté kobylce a poplácala ji po krku. Ne že bych po ná-vratu do Bílé věže měla moc na vybranou, pomyslela si. Ve věži no-sily všechny novicky bílou.
"Už zase mluvíš sama se sebou?" ozvala se Nyneiva a navedla svého valacha blíž. Obě ženy byly stejně velké i podobně obleče-né, ale díky rozdílné výšce jejich koní byla vědma z Emondovy Role o hlavu vyšší než Egwain. Nyneiva se teď mračila a tahala se za silný tmavý cop, který měla přehozený přes rameno, což dělala vždy, když měla starosti, nebo se chystala k něčemu, co bylo i na ni obzvlášť umíněné. Prsten s Velkým hadem ji označoval jako při-jatou novicku, byť ne ještě Aes Sedai, čemuž však byla o hodný kus blíž než Egwain. "Radši bys měla dávat pozor."
Egwain spolkla hněvivou odpověď, kterou měla na jazyku, totiž že vyhlížela Tar Valon. Copak si myslela, že stojím ve třmenech, pro-tože se mi nelíbí sedlo? Nyneiva zřejmě až příliš často zapomí-nala, že již není vědmou v Emondově Roli a Egwain že již není dítětem. Ale ona má ten prsten a já ne - zatím? - a to pro ni zna-mená, že se vlastně nic nezměnilo!
"Přemýšlíš, jak asi Moirain zachází s Lanem?" zeptala se slad-ce a na okamžik ji velice potěšilo, když si Nyneiva škubla za cop. Radost ji ale rychle přešla. Jedovaté poznámky obvykle nedělala, a věděla, že city, které Nyneiva ke strážci chová, připomínají klub-ka příze poté, co se do košíku dostalo kotě. Ale Lan nebyl kotě a Nyneiva s ním bude muset něco udělat, než ji jeho umíněná vznešenost rozčílí natolik, že ho vlastnoručně zabije.
Dohromady jich bylo šest, všichni v prostém odění, aby nebyli nápadní ve vsích a městečkách, jimiž projížděli, a přesto to byla ta nejpodivnější skupina, jaká v poslední době projížděla přes Caralain-ská pastviště. Čtyři z nich byly ženy a jeden z mužů ležel v nosítkách nesených dvěma koňmi. Nákladní koně nesli také lehká za-vazadla se zásobami, jež jim musely vydržet vždy do další vesnice, které díky tomu, jak putovali, byly dost daleko od sebe.
Šest lidí, pomyslela si Egwain, a kolik tajemství? Všichni měli víc než jedno, tajemství, které bylo třeba zachovávat dokonce i v Bílé věži. Život doma byl mnohem jednodušší.
"Nyneivo, myslíš, že je Rand v pořádku? A Perrin?" dodala rychle. Už si nemohla dovolit předstírat, že

se jednoho dne za Randa provdá. Předstírat, že všechno bude jako dřív. Nelíbilo se jí to - ještě se s tím úplně nesmířila - ale věděla to.
"Tvoje sny? Už se ti zase něco zdálo?" Nyneiva mluvila ustara-ně, ale Egwain neměla náladu na soucit. Dělala, co mohla, aby mluvila normálním hlasem. "Podle toho, co jsme slyšeli, ani nepoznám, co se asi děje. Všechno, co vím, li-di tak překroutí, až je to úplně špatně."
"Všechno je úplně špatně od té chvíle, kdy do našeho života vstoupila Moirain," zavrčela Nyneiva.
"Perrin a Rand..." Nyneiva za-váhala a zamračila se. Egwain napadlo, jestli snad Nyneiva není pře-svědčená, že všechno, co se Randovi stalo, je Moirainina prá-ce. "Teď se budou muset o sebe postarat sami. Bojím se, že my máme dost sta-rostí samy se sebou. Něco není v pořádku. Já to... cí-tím."
"Víš co?" zeptala se Egwain.
"Připadá mi to skoro jako bouřka." Nyneiva si prohlížela ranní oblohu, čistou a modrou, s roztroušenými bílými beránky, a zno-vu zavrtěla hlavou. "Jako když přichází bouře." Nyneiva vždycky uměla předpovídat počasí. Naslouchat větru, tak se tomu říkalo, a od vesnic-ké vědmy se očekávalo, že to bude umět, i když ne kaž-dá to ovládala. Od té doby, co opustila Emondovu Roli, tato Nyneivina schopnost jen zesílila, nebo se snad změnila. Bouře, které nyní občas cítila, měly spíš co do činění s lidmi než s větrem.
Egwain si zamyšleně hryzala spodní ret. Nemohli si dovolit zpo-malit nebo se zastavit, ne když už urazili takový kus cesty, ne tak blízko Tar Valonu. Kvůli Matovi a také z důvodů, o nichž jí si-ce ro-zum říkal, že jsou důležitější než život jednoho vesnického chlapce, jednoho přítele z dětství, ale které její srdce nepovažo-valo za tak vý-znamné. Ohlédla se na ostatní a přemítala, jestli si někdo něčeho vši-ml.
Verin Sedai, malá a kyprá, oděná do všech možných odstínů hně-dé, s kapuci pláště staženou do čela, až jí skoro zakrývala ob-ličej, jela v čele, zřejmě ztracená v myšlenkách, přičemž necháva-la koně jít svým vlastním tempem. Byla z hnědého adžah, a hnědé sestry se ob-vykle věnovaly spíše shromažďování vědomostí než čemukoliv, co se dělo ve světě kolem nich. Egwain si však nebyla jistá, nakolik je tomu Verin oddaná, neboť už jen tím, že jela s ni-mi, až po uši zabředla do událostí ve světě lidí.
Elain, dívka stejně stará jako Egwain a také novicka, ale se zla-tými vlasy a modrýma očima, kde Egwain měla vlasy i oči tmavé, jela vzadu vedle nosítek, v nichž ležel v bezvědomí Mat. Byla ob-lečená do stejné šedi jako Egwain s Nyneivou, a ustaraně mladíka pozorovala. Všichni o něj měli starost. Mat se už tři dny neprohrál. Hubený, dlouhovlasý muž, který jel na druhé straně nosítek, se snažil dívat zároveň na všechny strany tak, aby si toho žádná z žen nevšimla, a vrásky v obličeji se mu soustředěním prohloubily.
"Hurin," řekla Egwain a Nyneiva kývla. Zpomalily, aby je no-sítka dojela. Verin se ploužila dál v čele.
"Cítíš něco, Hurine?" zeptala se Nyneiva. Elain ihned zpozor-něla a zvedla oči od nosítek.
Když na něho hleděly všechny tři, hubený muž si poposedl a za-mnul si dlouhý nos. "Potíže," řekl stroze a zároveň váhavě. "Myslím, že nejspíš... potíže."
Chytač zlodějů shienarského krále sice nenosil válečnický uzel vlasů, přesto měl krátký meč i lamač mečů obroušené častým použí-váním. Léta zkušeností mu zřejmě dala jistou schopnost vyčenichat lotry, zvlášť ty, kteří spáchali nějaké násilí.
Cestou jim dvakrát poradil, aby opustili vesnici ani ne hodinu poté, co tam dorazili. Poprvé všichni odmítli namítajíce, že jsou příliš unavení, ale než se rozednilo, hostinský se dvěma dalšími muži se je pokusili zavraždit v posteli. Byli to jenom obyčejní zlo-ději, ne temní druzi, prostě chtěli získat jejich koně a to, co měli ve vacích a sedlo-vých brašnách. Ale ostatní vesničané o tom věděli a cizince očividně považovali za vhodnou kořist. Museli prchnout před davem lidí má-vajících sekerami a vidlemi. Podruhé Verin na-řídila odjet málem dřív, než Hurin domluvil.
Ale chytač zlodějů si vždycky dával pozor na jazyk, když mlu-vil se svými společníky. Výjimku tvořil jen Mat, když ještě mohl mluvit. Spolu žertovali a hráli v kostky, když nebyly ženy nablíz-ku. Egwain napadlo, že se asi necítí dobře, když vlastně zůstal sám s Aes Sedai a třemi ženami, které se cvičily, aby se mohly Aes Sedai stát. Některým mužům připadalo snazší bojovat než být ve společnosti Aes Sedai.
Jaké potíže?" optala se Elain.
Mluvila lehce, ale z jejího hlasu jasně zaznívalo, že čeká odpo-věď, a to velice podrobnou, takže Hurin otevřel ústa.

"Cítím -" Okamžitě se zarazil a zamrkal, jakoby překvapením, a přeletěl ženy očima. "Takový pocit," řekl nakonec. "Takový... dojem. Včera jsem viděl nějaký stopy a dneska taky. Spousta ko-ní. Dvacet nebo třicet, jeli tímhle směrem. A tak dvacet nebo třicet na opačnou stranu. Člověk se ptá. To je všechno. Pocit. Ale říkám, že to znamená potíže."
Stopy? Egwain si ničeho nevšimla. Ostře promluvila Nyneiva. "Neviděla jsem na nich nic tak hroznýho." Nyneiva se pyšnila tím, že umí stopovat stejně dobře jako kterýkoliv muž. "Byly už pár dní starý. Proč myslíš, že znamenají potíže?"
"Prostě si to myslím," odpovídal Hurin pomalu, jako by chtěl ří-ci více. Sklopil zrak, podrbal se na nose a zhluboka se nadechl. "Už je to dlouho, co jsme naposled viděli nějakou vesnici," za-mumlal. "Kdo ví, jaký zprávy z Falme dorazily před náma? Mož-ná nás nepřívítají zrov-na s otevřenou náručí. Myslím, že ti chlapi mohli být banditi, zabijáci. Podle mýho bychom se měli mít na pozoru. Kdyby byl Mat na nohou, jel bych dopředu na výzvědy, ale asi by nebylo nejlepší nechávat vás samotný."
Nyneiva zvedla obočí. "Ty si snad myslíš, že se o sebe nedoká-žem postarat?"
"Jediná síla vám moc nepomůže, jestli vás někdo zabije dřív, než ji stačíte použít," prohlásil Hurin, obraceje se k vysoké hrušce svého sedla. "Promiňte, ale já myslím, že... prostě chvíli pojedu vepředu s Verin." Pobídl koně patami a odcválal dřív, než některá z dívek stačila promluvit.
"Tak tohle je opravdu překvapení," podotkla Elain, když Hu-rin zpomalil kousek od hnědé sestry. Verin si ho zřejmě nevšim-la, jako nevnímala své okolí, a on s tím byl zjevně docela srozu-měný. "Od té doby, co jsme odjeli z Tomovy Hlavy, se od Verin drží co nejdál. Vždycky se na ni dívá, jako by se bál, co by moh-la říci."
"Vážit si Aes Sedai neznamená, že se jich bojíš," upozornila ji Nyneiva, a pak váhavě dodala: "Že se nás bojíš."
"Jestli si myslí, že by mohly nastat potíže, tak bychom ho měly poslat na výzvědy." Egwain se zhluboka nadechla a vrhla na obě ženy nejvyrovnanější pohled, na jaký se zmohla. "Jestli dojde k potížím, ubráníme se líp, než by dokázal on se stovkou vojáků."
"On to neví," prohlásila zamračeně Nyneiva, "a já mu to vyklá-dat nehodlám. Ani nikomu jinýmu."
"Umím si představit, co by o tom mohla vykládat Verin." Elain mluvila dost nervózně. "Moc ráda bych věděla, kolik toho Verin vlastně ví. Egwain, nevím, jestli by mi moje matka dokázala po-moci, kdyby to amyrlin zjistila, natož aby pomohla vám dvěma. Jestli by to vůbec zkusila." Elainina matka byla královnou Andoru. "Stačila toho o jediné síle zjistit jen trochu, než musela opustit Bílou věž, i když se celou dobu chová, jako by byla totiž hotovou sestrou."
"Na Morgasu se spolíhat nemůžeme," řekla Nyneiva. "Ta je v Caemlynu a my budeme v Tar Valonu. Ne, nejspíš už budeme mít i tak problémů až nad hlavu, že jsme zmizely, bez ohledu na to, s čím se vracíme. Nejlepší bude, když se budeme držet při ze-mi, chovat se pokorně a neuděláme nic, čím bychom na sebe při-volaly víc pozor-nosti, než bude nezbytně nutný."
Jindy by Egwain představa pokorné Nyneivy asi rozesmála. Do-konce i Elain zvládala pokoru lépe. Ale v současné době jí moc do smíchu nebylo. "A co když má Hurin pravdu? Co jestli nás pře-padnou? On nás proti dvaceti nebo třiceti chlapům neubrání, a jest-li budeme čekat, než Verin něco udělá, budem dávno mrtvý. Tys ostatně říkala, že cítíš bouři."
"Opravdu?" zeptala se Elain. Rudozlaté kudrny zavlály, jak po-třásla hlavou. "Verin se nebude líbit, jestli..." Odmlčela se. "Ať už se to Verin bude líbit nebo ne, možná budeme muset."
"Já udělám, co bude třeba," prohlásila důrazně Nyneiva, „jestli bude třeba něco dělat, a vy dvě v tom případě utečte. Bílá věž je mož-ná celá vzhůru nohama z vašich možností, ale nemyslete si, že vás neutiší obě dvě, jestli se amyrlinin stolec nebo sněmovna roz-hodnou, že je to nutný."
Elain ztěžka polkla. "Jestli by za to utišily nás," řekla slabým hláskem, "tak tebe teprve. Buď bychom měly uprchnout společně, nebo něco udělat společně. Hurin už měl pravdu předtím. Jestli se chceme dožít potíží v Bílé věži, tak možná budeme muset... udě-lat, co bude potřeba."
Egwain se otřásla. Utišené. Odříznuté od saidaru, ženské polovi-ce pravého zdroje. Tento trest podstoupilo jen velice málo Aes Sedai, ale za několik činů jej Bílá věž stále vyžadovala. Novicky se musely naučit nazpaměť jména všech Aes Sedai, které kdy by-ly utišeny, i za jaké zločiny.
Egwain teď pravý zdroj cítila neustále, byl těsně mimo dohled, jako slunce v poledne za jejím ramenem. I

když často nezachytila nic, když se saidaru pokusila dotknout, přesto se ho chtěla dotý-kat. A čím víc s ním byla spojená, tím víc po tom toužila, být s ním ve spojení celou dobu bez ohledu na to, co Sheriam Sedai, správ-kyně novicek, říkala o nebezpečí plynoucím z přílišné touhy po doteku jediné síly. Být od pravého zdroje odříznutá, stále saidar cítit, ale nikdy se ho nemoci dotknout znovu...
Ani jedné z žen nebylo do řeči.
Aby zakryla zachvění, naklonila se Egwain ze sedla k pohupu-jícím se nosítkům. Mat měl zmuchlané pokrývky, takže byla vidět zakřivená dýka ve zlaté pochvě, kterou tiskl v ruce, s hlavicí tvo-řenou rubínem o velikosti holubího vejce. Egwain mu opatrně, aby se dýky ani prstem nedotkla, přetáhla pokrývky přes ruku. Mat byl jen o pár roků starší než ona, ale propadlé tváře a povislá kůže mu přidaly spoustu let. Při dýchání chrčel a hruď se mu zdvíhala jen tak tak. V nohách měl položený naditý kožený pytel. Egwain pře-táhla pokrývku i přes něj. Musíme dostat Mata do Věže, řekla si v duchu. A ten pytel taky.
Nyneiva se také naklonila a položila Matovi dlaň na čelo. "Ho-rečka mu zase stoupla." Mluvila ustaraně. "Jenom kdybych měla tro-chu mučenkovýho kořene nebo řimbabu."
"Možná by mohla Verin zase zkusit to své léčení," navrhla jí Elain.
Nyneiva zavrtěla hlavou. Odhrnula Matovi vlasy z čela a po-vzdechla si. Než znovu promluvila, narovnala se. "Říkala, že teď už ho jen tak tak dokáže udržet naživu, a já jí věřím. Včera večer jsem léčení zkusila taky, ale nic se nestalo."
Elain zalapala po dechu. "Sheriam Sedai říkala, že nesmíme lé-čit, dokud to s někým aspoň stokrát neprojdeme krok za krokem."
"Mohlas ho zabít," vyjela Egwain.
Nyneiva si hlasitě odfrkla. "Léčila jsem dřív, než mě vůbec na-padlo, že půjdu do Tar Valonu, i když jsem nevěděla, že to dělám. Ale zdá se, že aby mi to fungovalo, potřebuju na to svoje bylinky. Kdy-bych jenom měla tu řimbabu. Myslím, že už mu moc času ne-zbývá. Možná pár hodin."
Egwain měla dojem, že Nyneiva je skoro stejně nešťastná z to-ho, že to ví, jako z toho, jak to ví. Znovu ji napadlo, proč vlastně se Ny-neiva rozhodla odjet do Tar Valonu na výcvik. Naučila se usměrňovat zcela nevědomky, i když to ne vždy dokázala ovlád-nout, a přežila kri-zi, která zabila tři ze čtyř žen, pokud se učily bez vedení Aes Sedai. Nyneiva tvrdila, že se chce naučit víc, ale často se tomu bránila stejně, jako když jste dítěti podávali odvar z koře-ne ostropysku.
"Brzy ho dostaneme do Bílé věže," prohlásila Egwain. "Tam ho vyléčí. Amyrlin se o něj postará. Postará se o všechno." Nepodí-vala se na bouli, kterou v Matových nohách zakrývala pokrývka. Druhé dvě ženy se na ni schválně nedívaly také. O některá tajem-ství se podělí s úlevou.
"Jezdci," ozvala se náhle Nyneiva, ale Egwain už je zahlédla. Na nízký hřeben vyjely dva tucty mužů. Jezdci cvalem vyrazili ke sku-pince a bílé pláště jim povlávaly ve větru.
"Děti Světla." Elain to vyslovila jako nadávku. "Myslím, že jsme našly tu tvou bouři a Hurinovy potíže."
Verin zastavila a položila Hurinovi ruku na paži, aby mu zabrá-nila tasit meč. Egwain zastavila koně, kteří nesli nosítka, těsně za kyp-rou Aes Sedai.
"Mluvit budu já, děti," řekla Aes Sedai mírně a shrnula si kapu-ci, takže byly vidět její prošedivělé vlasy. Egwain si nebyla jistá, jak je Verin vlastně stará, určitě by mohla být její babičkou, ale še-divé vlasy byly jediným znakem vysokého stáří. "A ať uděláte cokoliv, nenechte se od nich rozčílit."
Verin se tvářila stejně klidně, jako mluvila, ale Egwain měla do-jem, že Aes Sedai zvažuje vzdálenost k Tar Valonu. Vrcholky vě-ží již byly vidět, také vysoký most klenoucí se přes řeku k ostro-vu, který byl dost vysoký, aby pod ním podpluly obchodní lodi křižující řeku.
Jsou sice na dohled, pomyslela si Egwain, ale příliš daleko, aby to bylo k něčemu dobré.
Na chvíli byla přesvědčená, že je chtějí blížící se bělokabátníci napadnout, ale jejich vůdce zvedl ruku a jezdci přitáhli otěže, tak-že zastavili asi čtyřicet kroků před nimi tak rychle, že zvířili prach.
Nyneiva si pro sebe rozzlobeně bručela a Elain seděla vzpříme-ná a hrdá, jako by chtěla bělokabátníkům vyhubovat za špatné chování. Hurin stále svíral jílec meče. Byl zřejmě připraven vrh-nout se mezi ženy a bělokabátníky bez ohledu na to, co Verin ří-kala. Verin zamá-vala rukou před obličejem, aby zahnala prach. Jezdci v bílých pláštích se rozestoupili do půlkruhu a odhodlaně jim zahradili cestu.
Kyrysy a kónické přilbice měli vyleštěné do vysokého lesku a do-konce i kroužky na pažích se jim

třpytily. Každý muž měl na prsou zlatý sluneční kotouč s paprsky. Někteří založili šípy na tě-tivy, ale luky zatím nezvedli, jen je drželi připravené. Jejich vůdce byl mladý muž, ale přesto měl na plášti pod slunečním kotoučem již dva zlaté uzly vysoké hodnosti.
"Dvě tarvalonské čarodějnice, nemýlím-li se?" prohodil s napja-tým úsměvem. Z očí mu svítila nadutost, jako by věděl něco, co ony, příliš hloupé, nemohly znát. "A dvě hlupačky a párek hlída-cích psů, jeden nemocný a jeden starý." Hurin se naježil, ale Verin ho zarazila. "Odkud přijíždíte?" chtěl vědět bělokabátník.
"Přijíždíme od západu," odpověděla mu mírně Verin. "Uhněte nám z cesty a nechte nás jet dál. Děti Světla tady nemají žádné pra-vomoce."
"Děti mají pravomoc všude tam, kde je Světlo, čarodějnice, a kde Světlo není, tam ho přineseme. Odpovídej na otázky! Nebo tě snad budu muset vzít do našeho tábora před tazatele?"
Mat si další odklad nemohl dovolit, muselo se mu dostat pomo-ci v Bílé věži. A co bylo důležitější - Egwain sebou při tom po-myšlení trhla - mnohem důležitější bylo, že nesměli dopustit, aby do rukou bělokabátníků padl obsah rance.
"Odpověděla jsem ti," řekla Verin stále klidně, "a mnohem zdvo-řileji, než sis zasloužil. Opravdu si myslíš, že nás dokážete za-stavit?" Někteří bělokabátníci zvedli luky, jako by pronesla hroz-bu, ale ona mluvila dál, aniž zvedla hlas. "V některých zemích snad můžete lidem vyhrožovat, ale ne tady, ne na dohled Tar Va-lonu. To si pravdu mys-líte, že byste na tomhle místě dokázali odvléci Aes Sedai?"
Důstojník si neklidně poposedl, jako by náhle zapochyboval, jestli by se snad neměl držet zpátky. Pak se ohlédl na své muže - buď aby si připomněl jejich podporu, nebo si uvědomil, že ho po-zorují - a sebral se. "Já se vašich temných způsobů nebojím. Od-pověz mně, nebo se budeš zodpovídat tazatelům." Ale neznělo to stejně hrozivě jako před-tím.
Verin otevřela ústa, jako by hodlala pokračovat v jalovém ho-voru, ale než mohla promluvit, skočila jí do řeči Elain a v hlase se jí ozýval rozkazovačný tón. "Jsem Elain, dědička Andoru. Jestli okamžitě neustoupíte, budeš se za to muset zodpovídat královně Morgase, bělokabátníku!" Verin rozzlobeně zasyčela.
Bělokabátník se na okamžik zarazil, ale pak se zasmál. "To si myslíš, ano? Možná zjistíš, že Morgasa už čarodějnice tolik nemi-luje, děvče. Kdybych jim tě sebral a vrátil tě domů, poděkovala by mi za to. Pan kapitán Eamon Valda si s tebou velice rád popovídá, dědičko An-doru." Zvedl ruku, snad aby ukázal Elain cestu, nebo dal pokyn svým mužům, to Egwain nepoznala. Někteří bělokabát-níci zvedli otěže.
Už není čas čekat, řekla si Egwain. Nenechám se znovu uvázat! Otevřela se jediné síle. Bylo to prosté cvičení, a po dlouhé praxi jí to šlo mnohem rychleji, než když se o totéž pokusila poprvé. Ve vteřince měla prázdnou hlavu, prázdnou až na jediné růžové pou-pě plující v prázdnotě. Byla tím poupětem, otevírajícím se světlu, otevírajícím se saidaru, ženské polovici pravého zdroje. Jediná sí-la ji zaplavila, až hrozilo, že ji smete. Bylo to jako být naplněná světlem, Světlem, jako být jedno se Světlem, nádherná extáze. Bo-jovala, aby ji to nepřemoh-lo, a soustředila se na zemi před koněm důstojníka. Malý kousek ze-mě. Nechtěla nikoho zabít. Mě nedo-stanete!
Muž stále ještě zvedal ruku. S hromovým zaburácením ze země před ním vylétl do vzduchu gejzír hlíny a kamení až vysoko nad jeho hlavu. Jeho kůň se se zařičením vzepjal a muž spadl jako py-tel hru-šek. Než dopadl na zem, Egwain se zaměřila na ostatní bělokabátníky, a země před nimi začala také vybuchovat. Bela odtančila do strany, ale Egwain kobylku řídila otěžemi i koleny, aniž by si to pořádně uvě-domovala. Byla sice ponořená do prázdnoty, ale třetí výbuch ji přece jen překvapil, protože ho nezpůsobila ona. A dal-ší následoval. Vzdá-leně si uvědomovala, že Nyneiva i Elain jsou obklopeny září, která prozrazovala, že ony také sáhly po saidaru a zahalily se do něj. Tu auru mohla spatřit pouze žena, která sama dokázala usměrňovat, ale výsledky viděli všichni. Výbuchy bělokabátníky rozehnaly na všechny strany, zasypaly je hlínou, vydě-sily je a jejich koně se rozprchli.
Hurin se kolem sebe rozhlížel s otevřenými ústy a bylo jasné, že je vyděšený stejně jako sami bělokabátníci, když se snažil udržet koně nesoucí nosítka i svého vlastního na místě. Verin se tvářila ohromeně a rozzlobeně zároveň. Zuřivě hýbala rty, ale ať už říka-la cokoliv, její hlas zcela zanikl v tom hrozném rachotu.
A pak už se bělokabátníci hnali pryč. Někteří v panice dokonce odhazovali luky. Řítili se, jako by měli za

patami samotného Tem-ného. Všichni až na mladého důstojníka, který se sbíral ze země. Schlíple se podíval na Verin a oči měl vytřeštěné tak, že mu bylo vidět bělmo. Jemný bílý plášť i obličej měl celé od prachu, ale zřejmě si to neuvědomoval. "Tak mě zabij, čarodějnice," vypravil ze sebe třesou-cím se hlasem. "Do toho. Zabij mě, jako jsi zabila mého otce!"
Aes Sedai si ho nevšímala. Pozornost cele upírala na své společ-nice. A ty nejspíš také zapomněly na důstojníka i prchající bělokabát-níky mizející bez ohlížení za stejným hřebenem, na němž se prve ob-jevili.
Pod Verininým rozzuřeným pohledem Egwain saidar pomalu, neochotně pustila. Propustit jej bylo vždycky těžké. Záře kolem Ny-neivy pohasínala ještě pomaleji. Nyneiva se silně mračila na vyzáblé-ho důstojníka před nimi, jako by ho stále podezřívala z ně-jakého pod-vodu. Elain to, co udělala, asi dost polekalo.
"Co jste provedly," začala Verin, a pak se musela zarazit, aby se mohla nadechnout. Jedním pohledem zahrnula všechny tři ženy. "Co jste provedly, je ohavnost. Ohavnost! Aes Sedai nepoužívá je-dinou sílu jako zbraň, pokud to není proti zplozencům Stínu nebo jako po-slední možnost při obraně vlastního života. Tři přísahy -"
"Chtěli nás zabít," přerušila ji rozhořčeně Nyneiva. "Zabít nás, nebo nás odvlíct na mučení. Už k tomu dával rozkaz."
"My... my ji vlastně nepoužily jako zbraň, Verin Sedai." Elain zvedla bradu, ale hlas měla roztřesený. "Nikomu jsme neublížily, do-konce jsme to ani nechtěly udělat. Určitě -"
"Nehraj si se mnou se slovíčky!" vyštěkla Verin. "Až se stanete hotovými Aes Sedai - jestli se jimi vůbec kdy stanete! - budete vázány třemi přísahami, ale dokonce i od novicky se očekává, že se bude cho-vat, jako by je již složila."
"A co on?" Nyneiva ukázala na bělokabátnického důstojníka, kte-rý tu pořád stál a vypadal málem v šoku. Nyneiva byla napjatá jako struna. Byla skoro stejně rozzlobená jako Aes Sedai. "Chtěl nás za-jmout. Mat zemře, jestli se brzo nedostaneme do Bílé věže, a... a..."
Egwain věděla, co Nyneiva nechce vyslovit nahlas. A my nemů-žeme dopustit, aby se ten ranec dostal do jiných rukou než rukou amy-rlin.
Verin se unaveně obrátila k bělokabátníkovi. "Jenom se nás sna-žil zastrašit, dítě. Velice dobře věděl, že nás nemůže donutit jít tam, kam nechceme, aniž by si způsobil víc potíží, než byl ocho-ten přijmout. Ne tady, na dohled Tar Valonu. Mohla jsem nás z to-ho dostat, umluvit ho, stačila trocha času a trpělivosti. Ó, mohl se nás pokusit zabít, kdyby to dokázal udělat z úkrytu, ale žádný bělokabátník s trochou mozku v hlavě by se nepokoušel ublížit Aes Sedai, která o něm ví. Podívejte, co jste nastrojily! Co teď ti muži budou vyprávět a jakou škodu to nadělá!"
Důstojník zrudl, když se zmínila o úkrytu. "Na tom, že se člo-věk nechce postavit silám, které rozbily svět, není nic zbabělého," vy-buchl. "Vy čarodějnice chcete rozbít svět znovu, abyste poslou-žily Temnému!" Verin jen unaveně zavrtěla hlavou.
Egwain si přála, aby mohla napravit škodu, kterou spáchala. "Moc mě to mrzí," řekla důstojníkovi. Byla ráda, že zatím není vá-zána slibem mluvit jen pravdu, jako byly hotové Aes Sedai, proto-že to byla pravda jen zpolovice. "Neměla jsem to dělat, omlouvám se. Jsem si jistá, že ti Verin Sedai vyléčí ty boule." Muž ustoupil, jako by mu navrhla, že ho nechá zaživa stáhnout z kůže, a Verin si hlasitě odfrkla.
"Máme za sebou dlouhou cestu," pokračovala Eg-wain, "celou cestu z Tomovy Hlavy, a kdybych nebyla tak unave-ná, nikdy bych ne -"
"Buď už konečně zticha, holka!" zařvala na ni Verin ve chvíli, kdy bělokabátník vybuchl: "Z Tomovy Hlavy? Falme! Vy jste by-ly ve Falme!" Ucouvl a napůl vytasil meč. Z toho, jak se tvářil, Egwain vůbec nepoznala, hodlá-li zaútočit nebo se bránit. Hurin, s rukou položenou na jílci svého lamače mečů, pobídl koně smě-rem k bělokabátníkovi, ale muž s úzkou tváří mluvil rychle dál a zuřivostí mu od úst odletovaly sliny. "Můj otec zahynul u Falme! Byar mi to řekl! Vy čarodějnice jste ho zabily kvůli svému faleš-nému Drakovi! Za to všechny umřete! Dohlédnu na to, aby vás za to upálili!"
"Zbrklá děcka," povzdechla si Verin. "Skoro tak špatná jako chlapci, že jste si pustily pusu na špacír. Jdi se Světlem, můj synu," řekla bělokabátníkovi.
Bez dalšího slova je provedla kolem muže, ale jeho křik se za ni-mi nesl dál. "Jmenuji se Dain Bornhald!

Pamatujte si je, temné druž-ky! Mého jména se ještě naučíte bát! Pamatujte si je!"
Když Bornhaldův křik konečně utichl, jeli všichni dost velký kus cesty mlčky. Nakonec promluvila Egwain, aniž by se obrace-la k ně-komu konkrétnímu. "Jenom jsem se to snažila trochu na-pravit."
"Napravit!" zavrčela Verin. "Musíš se naučit, kdy říkat pravdu a kdy si dávat pozor na jazyk. To je to nejmenší, co se musíš nau-čit, ale velice důležité, jestli chceš zůstat naživu tak dlouho, abys aspoň zís-kala šátek hotové sestry. Copak tě nenapadlo, že se sem zprávy o Fal-me mohly dostat před námi?"
"Proč by ji to mělo napadnout?" zeptala se Nyneiva. "Nikdo, ko-ho jsme doteď potkali, o tom zatím neslyšel víc než klepy, po-kud vů-bec něco, a za poslední měsíc jsme předjeli i ty klepy."
"Copak musí všechny zprávy putovat po stejných cestách jako my?" opáčila Verin. "Jeli jsme pomalu. Zprávy se umí rozletět po stovkách cest. Vždycky čekej to nejhorší, dítě. Tak tě může něco pře-kvapit jen příjemně."
"Co myslel tím, když mluvil o mé matce?" ozvala se najednou Elain. "Musel lhát. Ona by se proti Tar Valonu nikdy neobrátila."
"Královna Andoru byla Tar Valonu vždycky přátelsky nakloně-na, ale věci se mění." Verin se tvářila klidně jako obvykle, ale hlas měla napjatý. Obrátila se v sedle a podívala se na ně, na tři mladé ženy, na Hurina a na Mata v nosítkách. "Svět je zvláštní místo, a všechno se časem mění." Dojeli na hřeben. Na dohled se jim ob-jevila vesnice. Střechy pokryté žlutými taškami byly nahloučené kolem velkého mostu vedoucího do Tar Valonu. "A teď si oprav-du musíte dávat pozor," oznámila jim Verin. "Tady začíná skuteč-né nebezpečí."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Tar Valon

Malá víska Dairein, ležící na břehu řeky Erinin, měla na délku téměř tolik jako ostrov, na němž stál Tar Valon. Domky i obchůd-ky v Daireinu byly malé, z červených a hnědých cihel, a ulice tu byly dláž-děné kameny, takže to v návštěvníkovi vzbuzovalo dojem čehosi stá-lého, ale vesnice byla vypálena během trollockých válek a vyrabová-na, když vojska Artuše Jestřábí křídlo oblehla Tar Va-lon, za stoleté války byla nejednou vyloupena, a znovu vypálena za aielské války před necelými dvaceti lety. Na tak malou osadu to byla dost neklidná historie, ale poloha Daireinu u paty jednoho z mostů vedoucích do Tar Valonu zajišťovala, že byl vždy znovu postaven, a bude, bez ohledu na to, kolikrát byl a ještě bude zni-čen. Přinejmenším dokud bude stát Tar Valon.
Egwain měla zprvu dojem, že Dairein znovu očekává válku. Uli-cemi pochodovaly oddíly pikynýřů, jejichž řady se ježily píka-mi jako hřebeny, a za nimi následovali lučištníci v plochých hel-micích se zvednutými okraji, s plnými toulci u pasu a luky pře-taženými přes prsa. Švadrona těžkooděnců, s tvářemi zakrytými ocelovým mřížovím hledí, na pokyn důstojníka ustoupila Verin a ostatním z cesty. Všichni vojáci měli na prsou bílý plamen Tar Valonu, jako sněhobílou slzu.

Ale místní obyvatelé se věnovali svým záležitostem a vojáků si nevšímali. Tržiště přetékala lidmi, kteří se před vojáky rozestupo-vali, jako by pochodující muži byli překážkou, na niž byli dávno zvyklí. Několik mužů a žen s podnosy plnými ovoce drželo s vojáky krok a snažilo se vzbudit jejich zájem o svraštělá jablíčka a hrušky vytažené z krechtů, ale kromě nich ostatní kramáři a ob-chodníci nevěnovali vojákům pozornost. Verin si jich také nevší-mala a vedla Egwain a ostatní skrze dědinu k velkému mostu kle-noucímu se přes půl míle široký tok jako kamenná krajka.

U paty mostu stáli na stráži vojáci, tucet pikynýřů a o polovinu víc lučištníků, kteří kontrolovali každého, kdo chtěl přejít. Jejich dů-stojník, plešatějící muž s přílbou pověšenou na jílci meče, vy-padal uštvaně, protože tu čekal hotový zástup lidí na koních i opěšalých, lidí čekajících s vozy taženými voly, koňmi či samotným majitelem. Řada byla jen sto kroků dlouhá, ale pokaždé, když ně-koho pustili na most, další se zařadil na konec. Nicméně důstojník si zřejmě dával na čas a hlídal, aby ten, koho do Tar Valonu pustí, tam měl opravdu co pohle-dávat.

Když Verin dovedla oddíl rovnou do čela zástupu, rozzlobeně otevřel ústa, ale pak spatřil její tvář a rychle si narazil přílbu na hlavu. Nikdo, kdo Aes Sedai opravdu znal, nepotřeboval prsten s Velkým hadem, aby se ujistil, že stojí před ním. "Dobré ráno, Aes Sedai," zdravil důstojník a klaněl se s rukou na srdci. "Dobré rá-no. Jeď, pro-sím, hned dál."

Verin vedle něho zastavila. Čekající začali mumlat, ale nikdo si nestěžoval příliš nahlas. "Potíže s bělokabátníky, strážníku?"

Proč jsme tu zastavili? uvažovala Egwain. "Copak zapomněla na Mata?"

"Ani ne, Aes Sedai," odpověděl důstojník. "Žádný boj. Snažili se dostat do Eldonova Trhu na druhém břehu, ale my jsme jim da-li co proto. Amyrlin chtěla zajistit, že to už znovu nezkusí."

"Verin Sedai," začala opatrně Egwain, "Mat -"

"Okamžíček, dítě," řekla Aes Sedai, ale mluvila jen napůl ne-přítomně. "Nezapomněla jsem na něho." Pozornost pak obrátila zpát-ky k důstojníkovi. "A okolní vesnice?"

Muž nejistě pokrčil rameny. "Nemůžeme bělokabátníky zadr-žet, Aes Sedai, ale když tam přijedou naše hlídky, oni se stáhnou. Zdá se, že nás chtějí jenom rozčílit." Verin kývla a byla by jela dál, ale dů-stojník znovu promluvil. "Promiň, Aes Sedai, ale zřejmě při-jíždíš z daleka. Nemáš nějaké zprávy? S každou obchodní lodí sem dorazí nějaké čerstvé klepy. Povídá se, že někde na západě povstal nový fa-lešný Drak. No, dokonce se povídá, že u sebe má vojska Artuše Jes-třábí křídlo, co vyvolal z hrobu, a že zabil spoustu bělokabátníků a zničil nějaké město - nazývají je Falme - prý kdesi v Tarabonu."

"Říká se, že mu pomáhaly Aes Sedai!" křikl kdosi z řady čekají-cích. Hurin se zhluboka nadechl a narovnal se, jako kdyby čekal vý-buch násilí.

Egwain se rozhlédla kolem sebe, ale po tom, kdo vykřikl, neby-lo ani vidu, ani slechu. Všichni se zřejmě starali pouze o to - ně-kteří při-tom trpělivě stáli, jiní netrpělivě přešlapovali - zda budou moci přejít. Věci se změnily, a rozhodně ne k lepšímu. Když opou-štěly Tar Valon, každý člověk, jenž by promluvil proti Aes Sedai, by byl ještě rád, kdyby vyvázl jen s ranou pěstí, kterou by mu za-sadil první z těch, kdo ho zaslechli. Důstojník, celý rudý, si pro-hlédl čekající.

"Fámy jsou zřídkakdy pravdivé," řekla mu Verin. "Ale mohu ti sdělit, že Falme pořád ještě stojí. A dokonce ani není v Tarabonu. Na-slouchej méně klepům, vojáku, a víc amyrlininu stolci. Světlo tě oza-řuj." Zvedla otěže a důstojník se jí klaněl, dokud kolem ne-projela.

Most Egwain ohromil, jako všechny tarvalonské mosty. Zábra-dlí bylo vypracováno tak dokonale, že by mu mohla závidět i ta nejlepší krajkářka. Bylo těžké uvěřit, že mosty jsou opravdu z ka-mene, nebo že vůbec udrží byť jen svou vlastní váhu. Mohutná ře-ka plynula o víc než pětadvacet sáhů níž, a na půl míle, co sahala voda od břehu k ostrovu, nebyl oblouk nikde podepřen.

Co ale bylo svým způsobem ještě úžasnější, tak pocit, že ji most vede domů. Úžasnější a děsivější. Mým domovem je Emondova Role. Jenže v Tar Valonu se naučí vše, aby zůstala naživu, aby zůstala vol-ná. V Tar Valonu zjistí - musí to zjistit - proč ji tolik zneklidňují její sny a proč jí občas připadá, že mají význam, který nedokáže rozluštit. Byla teď vázána v Tar Valonu. Pokud se někdy vrátí do Emondovy Role - to "pokud" bolelo, ale musela být k so-bě upřímná - pokud se vrátí, bude to jen na návštěvu, aby se podí-vala, jak se daří rodičům. Už nebyla dcerou hostinského. Ta pouta ji už nikdy nespoutají, ne proto, že by je nenáviděla, ale proto, že z nich vyrostla.

Most byl jenom začátek. Klenul se rovnou k hradbám obklopu-jícím ostrov, vysokým hradbám ze zářivě bílého, stříbrnými žilkami protkaného kamene, které sahaly ještě o hodný kus výš než sa-motný most. Hradby v pravidelných rozestupech přerušovaly mo-hutné strážní věže ze stejného bílého kamene, omývané dole ře-kou. Ale nad hradbami se zvedaly skutečné věže Tar Valonu, věže z pohádek, špičaté vížky, fiály a spirály, některé propojené vzduš-nými můstky dobrých padesát sáhů, i víc, nad zemí. A to byl stále ještě pouhý začátek.
U bronzem obitých bran nestály žádné stráže a křídla byla otevře-ná dokořán, takže tudy snadno mohlo projet dvacet jezdců vedle sebe. Za branou začínala jedna z mnoha širokých tříd, které ostrov křižova-ly. Jaro možná teprve začínalo, ale ve vzduchu již byly cítit květiny, voňavky a koření.
Město Egwain vyrazilo dech, jako by ho nikdy předtím nevidě-la. Na každém náměstí a křižovatce ulic byl vodotrysk, památník nebo socha, z nichž některé stály na sloupech vysokých jako věže, ale ji ohromovalo město samotné. Co mělo prostý tvar, mívalo to-lik ozdob a řezeb, že to samo vypadalo jako ozdoba, nebo, pokud ozdoby chyběly, samotný tvar byl velkolepý. Velké i malé budovy z kamene rozličných barev připomínaly tvarem lastury, vlny či větrem ošlehané útesy, byly rozevláté a honosné, jejich tvar byl buď převzat z přírody, nebo byl důsledkem rozletu lidské mysli. Obytné domy, hostince, stáje - dokonce i ty nejméně významné budovy v Tar Valonu byly postaveny pro potěchu oka. Ogieří ka-meníci vystavěli většinu města v dlouhých letech po Rozbití světa a tvrdili, že je to jejich nejlepší práce.
V ulicích se tlačili muži a ženy snad ze všech koutů světa. Ně-kteří měli tmavou, jiní světlou pleť a všechny odstíny mezi tím, šaty měli v jasných barvách a vzorech či jednobarevné, zato však pošité třásněmi, korálky a lesklými knoflíky, nebo tmavé a strohé. Někteří odhalovali víc holé kůže, než Egwain považovala za sluš-né, či jim byly vidět jenom oči a konečky prstů. Davem se pro-plétala uzavřená i otevřená nosítka a nosiči cestou křičeli: "Udě-lejte cestu!" Velice pomalu se ulicemi probíjely i uzavřené kočáry a olivrejovaní kočí hulákali: "Hyjé!" a "Hejá!", jako kdyby si mysleli, že dokážou něco víc než krok. Pouliční hudebníci hráli na flétny, harfy či píšťaly a občas doprovázeli žongléře nebo ak-robata, a vždycky měli připravený klobouk na mince. Pouliční prodavači nabízeli zboží a kramáři stáli před svými krámky a vychvalovali své výrobky. Městem se neslo hučení jako píseň živé-ho organismu.
Verin si znovu natáhla kapuci a zakryla si obličej, i když podle Egwain jim nikdo nevěnoval zvláštní pozornost. Dokonce ani po Ma-tovi v nosítkách se nikdo neohlédl, ačkoliv někteří lidé uhýba-li z ces-ty, když spěchali kolem. Lidé občas vozili nemocné do Vě-že k léčení, takže uhýbající se zřejmě báli, aby se nenakazili.
Egwain dojela kVerin a naklonila se k ní blíž. "Opravdu si mys-líš, že nás teď čekají potíže? Jsme ve městě. Už jsme skoro tam." Bílá věž nyní byla docela jasně vidět, mohutná stavba se třpytila nad ostatními střechami.
"Vždycky čekám potíže," odtušila klidně Verin, "a ty bys měla taky. A zvlášť ve Věži. Musíte být všechny mnohem opatrnější. Ty vaše... triky, -" na okamžik stiskla rty, než se uklidnila - "bělokabátní-ky jenom vystrašily, ale ve Věži by vám mohly přinést smrt nebo uti-šení."
"Ve Věži bych to neudělala," namítala Egwain. "Žádná z nás." Připojily se k nim Nyneiva s Elain a nosítka nechaly pod Hurinovým dozorem. Dívky teď kývly, Elain velice důrazně, avšak Ny-neiva, jak to aspoň Egwain připadalo, poněkud váhavě, jako by měla námitky.
"Už byste to nikdy neměly dělat, děti. Nesmíte! Nikdy!" Verin si je prohlédla úkosem a zavrtěla hlavou. "A já opravdu doufám, že ses poučila, jak je hloupé mluvit, když máš mlčet." Elain zrud-la a Egwain také vystoupila do tváří červeň. "Jakmile se dostane-me na pozemek Věže, držte jazyk za zuby a přijměte, cokoliv se stane. Cokoliv se sta-ne! Vůbec nevíte, co nás ve Věži vlastně če-ká, a i kdybyste to věděly, nemáte ponětí, jak se s tím vyrovnat. Tak mlčte."
"Udělám, co říkáš, Verin Sedai," pospíšila si Egwain a Elain se k ní připojila. Nyneiva si odfrkla. Aes Sedai na ni upřela zrak, a tak na-konec kývla taky.
Ulice se otevírala na rozlehlé náměstí ve středu města a upro-střed náměstí se zvedala samotná Bílá věž, třpytící se ve slunci, až se zdálo, že se dotýká oblohy z jediného paláce plného kupolí a pů-vabných ví-žek a ostatních staveb zbudovaných na pozemku Věže. Na náměstí bylo překvapivě málo lidí. Egwain si připomněla, že do Věže lidé při-cházejí pouze tehdy, pokud tam mají co dělat.

Hurin zavedl nosítka dopředu. "Verin Sedai, teď vás musím opustit." Jednou mrkl na Bílou věž a pak si dal práci, aby se na ni už znovu nepodíval, i když bylo těžké dívat se tu na něco jiného. Hurin pocházel ze země, kde si Aes Sedai vážili, ale jedna věc by-la vážit si jich a zcela jiná být uprostřed nich.
"Cestou jsi nám velice pomohl, Hurine," pravila Verin, "a že to byla dlouhá cesta. Ve Věži pro tebe bude místo, kde si můžeš odpoči-nout, než pojedeš dál."
Hurin důrazně zavrtěl hlavou. "Nemůžu promarnit ani den, Ve-rin Sedai. Ani hodinu. Musím se vrátit do Shienaru a vypovědět králi Ea-sarovi a urozenému pánu Agelmarovi pravdu o tom, co se stalo u Falme. Musím jim říct o -" Prudce se zarazil a rozhlédl se kolem sebe. Poblíž nikdo nebyl, ale on přesto ztlumil hlas a řekl jenom: "O Ran-dovi. Že se Drak znovu zrodil. Proti proudu musí plout nějaký lodě, a já bych chtěl být na příští, co vypluje."
"Tedy jdi se Světlem, Hurine ze Shienaru," popřála mu Verin.
"Světlo sviť na vás na všechny," odpověděl Hurin a zvedl otě-že. Na okamžik ještě zaváhal a dodal: "Kdybyste mě někdy potře-bovaly - kdykoliv - pošlete zprávu do Fal Dary a já si najdu způ-sob, jak za vá-ma přijít." Odkašlal si, jako by byl na rozpacích, obrátil koně a odklu-sal za Bílou věž. Příliš brzy se jim ztratil z do-hledu.
Nyneiva vyčerpaně zavrtěla hlavou. "Muži! Vždycky řeknou po-šlete pro nás, až nás budete potřebovat, jenže když nějakýho opravdu potřebujete, potřebujete ho hned."
"Tam, kam jedeme teď, nám žádný muž nepomůže," podotkla su-še Verin. "Pamatuj. Buď zticha."
Egwain mrzelo, že Hurin odešel. Sice na žádnou z nich skoro ne-promluvil, bavil se jedině s Matem, a Verin měla pravdu. Byl to je-nom muž, a když došlo na něco takového, jako bylo to, čemu bu-dou možná muset čelit ve Věži, byl vlastně bezmocný jako ne-mluvně. A přesto s jeho odchodem odešel vlastně jeden z nich, a ona bude vždycky přesvědčená, že je užitečné mít kolem sebe muže s mečem. A byl také spojením s Randem a Perrinem. Teď mám spoustu vlastních starostí. Rand a Perrin to budou muset zvládnout s Moirain, která na ně snad dá pozor. A Min bude urči-tě dávat pozor na Randa, pomyslela si, a hned pocítila bodnutí žárlivosti, kterou se snažila potlačit. Téměř se jí to povedlo.
S povzdechem uchopila otěže vedoucího koně. Mat ležel zabale-ný až po bradu a skoro chroptěl. Brzy, řekla si Egwain v duchu. Brzy tě vyléčí. A pak zjistíme, co nás čeká. Přála si, aby je Verin přestala strašit. Přála si, aby nebyla tolik přesvědčená, že Verin má dobrý dů-vod je strašit.
Verin je malou boční brankou, kterou hlídali dva strážní, pro-vedla na pozemek Věže. Aes Sedai se v otevřené brance zastavila, stáhla si kapuci, sklonila se ze sedla a tiše pohovořila s jedním ze strážných. Ten sebou trhl a překvapeně se podíval na Egwain a ostatní. Pak vyhrkl: "Jak velíš, Aes Sedai," a rozběhl se k Věži. Ještě než domluvil, Verin už projížděla brankou. Jela, jako by ni-kam nespěchala.
Egwain ji následovala s nosítky a cestou si vyměnila pohled s Nyneivou a Elain. Moc ráda by věděla, co Verin tomu muži vlast-ně řekla.
Za bránou stála strážnice z šedého kamene ve tvaru šesticípé hvězdy položené na bok. Ve dveřích postávala skupinka strážných. Když Verin projížděla kolem, zmlkli a poklonili se jí.
Tahle část pozemků připomínala zámecký park; - všude rostly stromy a trnité keře a vedly tudy široké chodníčky vysypané štěr-kem. Mezi stromy byla vidět další stavení, a nade vším se tyčila samotná Věž.
Cesta je zavedla ke stájím mezi stromy, odkud již vybíhali štol-bové v kožených kazajkách, aby převzali koně. Na rozkaz Aes Se-dai někteří odvázali nosítka a jemně je položili na zem. Koně od-vedli do stáje.
Verin vzala kožený vak, který měl Mat položený v nohách, a bezstarostně si ho zastrčila pod paži.
Nyneiva se zastavila a protáhla si záda. Potom se zamračila na Aes Sedai: "Říkalas, že mu zbývá tak pár hodin. To chceš jistě je-nom -"
Verin zvedla ruku, ale Egwain nepoznala, jestli Nyneivu zarazi-lo to gesto, nebo skřípění kroků na štěrku.
Ve chvilce se objevila Sheriam Sedai následovaná třemi přijatý-mi novickami, které měly bílé šaty lemované barvami všech sedmi adžah od modrého po červené, a dvěma drsnými muži v hrubých šatech dělníků. Správkyně novicek byla žena s náběhem k tloušť-ce, s vysedlými lícními kostmi typickými pro lidi pocházející ze Saldeie. Ohnivě rudé vlasy a jasné, mírně zešikmené zelené oči ještě přidávaly půvabu její hladkým lícím. Všechny si klidně pro-hlédla, ale rty měla pevně stisknuté.
"Takže jsi přivedla zpátky tři uprchlice, Verin. S tím, co se sta-lo, bych si skoro přála, abys to nebyla

udělala."
"My jsme ne -" začala Egwain, avšak Verin ji uťala ostrým: "Mlč!" Verin se na ni podívala - i na druhé dvě ženy - jako by je sama naléhavost v jejím pohledu dokázala umlčet.
Egwain si byla jistá, že přinejmenším na ni to fungovalo. Ještě ni-kdy neviděla, že by se Verin zlobila.
Nyneiva zkřížila ruce na prsou a cosi si mumlala, ale nahlas neřekla nic. Tři přijaté novicky za Sheriam také nic neříkaly, ale Egwain měla dojem, že se jim vy-tahují uši, jak pozorně poslouchaly.
Když si byla Verin konečně jistá, že Egwain i ostatní budou ml-čet, obrátila se zpátky k Sheriam. "Toho chlapce musíme odnést ně-kam do ústraní. Je nemocný, a je to velice nebezpečné. Nebez-pečné pro něho i pro ostatní."
"Řekli mi, že budeš mít s sebou nosítka." Sheriam pokynula obě-ma mužům a jednomu cosi tiše nakázala. Nosítka byla rychle odnese-na pryč.
Egwain otevřela ústa, aby řekla, že pomoc potřebuje hned, ale Verinin pohled, když na ni Aes Sedai rozzuřeně mrkla, ji zase uml-čel. Nyneiva se tahala za cop tak silně, že si málem rvala vlasy.
"Předpokládám," začala Verin, "že teď už celá Věž ví, že jsme se vrátily?"
"Ti, kdo to ještě neví," řekla jí Sheriam, "se to zanedlouho dozvě-dí také. Příchody a odchody jsou hlavním námětem hovorů a klepů. Dokonce i před Falme, i dávno před válkou v Cairhienu. Tys to chtěla uchovat v tajnosti?"
Verin teď vzala kožený vak do náručí. "Musím vidět amyrlin. Okamžitě."
"A co tyhle tři?"
Verin se na Egwain a její přítelkyně zamračila a zamyslela se. "Ty musí být drženy stranou, dokud je nebude chtít vidět amyrlin. Jestli je bude chtít vidět. Musí se na ně dohlédnout. Jejich pokoje bu-dou, myslím, stačit. Cely nebudou potřeba. A nikomu o tom ani slo-vo."
Verin sice mluvila k Sheriam, ale Egwain věděla, že její posled-ní slova byla připomínkou jí a ostatním.
Nyneiva se mračila a tak se tr-hala za cop, jako by chtěla někoho praštit. Elain měla modré oči doši-roka otevřené a byla ještě bledší než obvykle. Egwain si nebyla jistá, jestli sama cítí hněv, strach či starosti. Něco z toho to bylo určitě.
Verin se na své společnice z cesty ještě naposledy pátrávě zadí-vala, pak si přitiskla ranec k hrudi a odspěchala, až za ní plášť vlál. Sheriam si dala ruce v bok a tři dívky si prohlédla. Egwain cítila, jak z ní opadá napětí. Správkyně novicek byla vždycky vyrovnaná a měla soucitný smysl pro humor, i když vám zadávala úkoly na-víc, protože jste porušily pravidla.
Ale když Sheriam promluvila, povzbudivě to rozhodně neznělo. "Ani slovo, řekla Verin Sedai, a tak to taky bude. Jestli jedna z vás promluví, samozřejmě pokud zrovna nebude odpovídat některé Aes Sedai - tak si bude přát, aby vás čekal jenom výprask a umý-vání pod-lah. Rozuměly jste mi?"
"Ano, Aes Sedai," odpověděla Egwain, a druhé dvě dívky se k ní připojily, i když od Nyneivy to znělo spíš jako výzva.
Sheriam si znechuceně odfrkla, skoro to připomínalo zavrčení. "Do Věže teď přichází méně dívek k výcviku než dřív, ale přichá-zejí pořád. Většina odejde, aniž se vůbec naučí vycítit pravý zdroj, natož aby se ho dotkla. A jen pár se před odchodem naučí dost, aby si neu-blížily. A jenom hrstka je přijata, a ještě méně jich dostane šátek. Je to těžký život a tvrdá disciplína, a přesto každá novicka bojuje, aby vy-držela, aby získala prsten a šátek. I když se bojí tak, že každý večer usínají s pláčem, bojují, aby mohly zůstat. A vy tři, které máte vroze-no víc schopností, než jsem čekala, že spatřím za celý svůj život do-hromady, opustíte bez dovolení Věž, utečete uprostřed výcviku jako nezodpovědná děcka a zůstanete pryč celé měsíce. A teď si přijedete, jako by se nechumelilo, jako kdybyste zítra mohly klidně pokračovat ve výcviku." Dlouze vydechla, jako by jinak musela vybuchnout. "Fa-olain!"
Tři přijaté novicky nadskočily, jako kdyby byly přichyceny při odposlouchávání, a jedna z nich, žena s tmavší pletí a kudrnatými vla-sy, přistoupila blíž. Všechny tři byly mladé ženy, i když byly starší než Nyneiva. Nyneivino rychlé přijetí bylo dost neobvyklé. Za nor-málních okolností trvalo celá léta, než si novicka vysloužila prsten s Velkým hadem, a další léta trvalo, než mohla doufat, že bude pozved-nuta mezi hotové Aes Sedai.
"Odveďte je do pokojů," nařídila Sheriam, "a držte je tam. Bu-dou dostávat chléb, polévku a vodu, dokud amyrlin neřekne jinak. A jestli jedna z nich pronese jediné slovíčko, můžete ji odvést do kuchyně

a nechat ji drhnout kotle." Když se pak otočila k odcho-du, i z jejích zad vyzařoval hněv.
Faolain si Egwain a ostatní prohlédla téměř s nadějí, zvláště Ny-neivu, která se mračila jako kakabus. Podle toho, jak se tvářila, ne-chovala Faolain žádné sympatie k nikomu, kdo tak ohromně po-rušil pravidla, natož když je to někdo jako Nyneiva, divoženka, která si vysloužila prsten, aniž kdy byla novickou, a která uměla usměrňovat dřív, než vůbec vstoupila do Bílé věže. Když bylo zřejmé, že se Ny-neiva vyprovokovat nenechá, pokrčila Faolain ra-meny. "Až pro vás amyrlin pošle, nejspíš vás utiší."
"Nech toho, Faolain," ozvala se jiná z přijatých. Byla z těch tří nejstarší, měla dlouhou labutí šíji a měděnou pleť a půvabné po-hyby. "Odvedu tě," řekla Nyneivě. "Jmenuji se Theodrin a jsem také divo-ženka. Dohlédnu na splnění rozkazu Sheriam Sedai, ale nekousnu tě. Pojď."
Nyneiva se ustaraně ohlédla na Egwain s Elain, potom si po-vzdechla a nechala se Theodrin odvést.
"Divoženky," zamumlala Faolain. Od ní to znělo jako nadávka. Obrátila se k Egwain.
Třetí přijatá, hezoučká mladá žena s tvářemi jako jablíčka, se po-stavila vedle Elain. Koutky úst měla stočené nahoru, jako by se ráda smála, ale vážný pohled, který upřela na Elain, jasně říkal, že teď žád-né hlouposti nepřipustí.
Egwain opětovala Faolainin pohled co nejklidněji a, jak doufa-la, také s oním povýšeným tichým opovržením, které odkoukala od Elain. Červené adžah, pomyslela si. Tahle si určitě vybere čer-vené adžah. Ale bylo těžké nemyslet na vlastní problémy. Světlo, co s námi uděla-jí? Myslela Aes Sedai, Bílou věž, ne tyhle ženy.
"No, tak jdeme," štěkla Faolain. "Už je dost špatné, že musím stát na stráži u tvých dveří, abych ještě celý den musela stát tady. Tak pů-jdeme."
Egwain se zhluboka nadechla, stiskla Elain ruku a následovala Faolain. Světlo, ať vyléčí Mata.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Amyrlinin stolec

Siuan Sanche přecházela pomalu po své pracovně a každou chvíli se zastavila a upřela modré oči na předmět, jenž vyrážel dech i krá-lům, totiž na truhlici z vyřezávaného ebenového dřeva, stojící na vel-kém stole uprostřed pokoje. Doufala, že nebude mu-set použít žádný z pečlivě stylizovaných dokumentů ve skříňce uložených. Připravila a zapečetila je v tajnosti vlastní rukou pro nejrůznější případy. Na truh-lici umístila ochranu, takže kdyby ji otevřel někdo jiný, obsah by se vmžiku změnil v popel. Nejspíš by se vzňala i skříňka sama.
"A spálila by toho zlodějského ptáčka, ať by to byl kdokoliv, tak-že by na to ta ženská nikdy nezapomněla. Aspoň doufám," za-mumlala. Už posté od chvíle, kdy jí oznámili, že se Verin vrátila, si bezmyšlenkovitě upravila štólu na ramenou. Široká štóla jí vise-la pod pás a byly na ní pruhy v barvách všech sedmi adžah. Amyr-linin stolec byl ze všech adžah a z žádného, bez ohledu na to, z kte-rého adžah sama amyrlin pocházela.
Místnost byla vyzdobená, neboť patřila pokolením žen, které tuto štólu nosily. Vysoký nový krb a široký starý byly obloženy zlatým mramorem z Kandoru a šestihranné kachle na podlaze by-ly z leštěné krevele pocházející z pohoří Oparů. Stěny byly oblo-ženy nějakým světlým pruhovaným dřevem tvrdým jako železo, do nějž byla vyře-zána divoká zvířata a ptáci s neuvěřitelným pe-řím. Desky přivezli ob-chodníci Mořského národa ze zemí za Aielskou pustinou dávno před-tím, než se vůbec narodil Artuš Jestřábí křídlo. Vysoké oblouky oken, jež byla nyní otevřená, aby dovnitř mohla vůně květin, vedly na bal-kon, z něhož bylo vidět do malé soukromé zahrady, kde amyrlin měla tak málo času se procházet.
Všechna ta nádhera byla ve zcela ostrém protikladu k nábytku, který si sem přinesla Siuan Sanche. Jediný stůl a pevná židle za ním byly obyčejné, i když je léta leštili včelím voskem, stejně ja-ko jediná další židle v místnosti. Ta stála stranou, dost blízko, aby ji mohla při-táhnout, pokud si přála, aby se návštěvník mohl posa-dit. Před stolem ležel malý tairenský kobereček s vetkanými pros-tými vzory v modré, hnědé a zlaté barvě. Nad starým krbem pak visel jediný obrázek, ma-ličké rybářské čluny v rákosí. Jinak tu bylo rozestavěno na půl tuctu stojanů s otevřenými knihami. To bylo všechno. Dokonce i lampy by zapadly do domu nějakého sed-láka.
Siuan Sanche se narodila v chudé rodině v Tearu a pracovala na otcově rybářské bárce, právě takové, jaké byly na obrázku, v širo-kém ústí řeky nazývaném Dračí Prsty, a ani se jí nesnilo, že skon-čí v Tar Valonu. Dokonce ani po těch deseti letech od chvíle, kdy byla zvolena na stolec, se mezi vším tím přepychem necítila dob-ře. Její ložnice byla ještě prostší.
Deset let se štólou, pomyslela si. Skoro dvacet od chvíle, kdy jsem se rozhodla vyplout na tyto nebezpečné vody. A jestli teď uklouznu, budu si přát, abych zase vytahovala sítě.
Cosi se ozvalo a ona se otočila. Do místnosti vklouzla jiná Aes Sedai, žena s měděnou pletí a nakrátko přistřiženými tmavými vla-sy. Amyrlin se vzpamatovala včas a promluvila vyrovnaným hla-sem. Řekla jen to, co se od ní čekalo: "Co se děje, Leano?"
Kronikářka se uklonila stejně hluboko, jako by byl přítomen i ně-kdo další. Aes Sedai byla skoro stejně vysoká jako většina mu-žů, a v Bílé věži byla hodností hned po amyrlin. Ačkoliv se znaly ještě jako novicky, když Leana občas trvala na dodržování důstoj-nosti amyrlini-na stolce, chtělo se Siuan křičet.
"Je tu Verin, matko, a žádá o přijetí. Řekla jsem jí, že máš mno-ho práce, ale ona žádá -"
"Tolik práce zase nemám, abych s ní nepromluvila," přerušila ji Siuan. Věděla, že to bylo příliš rychle, ale

nezáleželo jí na tom. "Pošli ji sem. Není třeba, abys zůstávala, Leano. Promluvím s ní o samotě."
Mírně zvednuté obočí bylo jedinou známkou kronikářčina pře-kvapení. Amyrlin zřídkakdy přijímala návštěvy, dokonce ani byla-li tou návštěvnicí nějaká královna, bez své kronikářky. Ale amyr-lin byla amyrlin. Leana se jí cestou ven poklonila a ve chvilce její místo zaujala Verin a poklekla, aby mohla políbit prsten s Velkým hadem na Siuanině prstě. Hnědá sestra měla pod paží poměrně vel-ký kožený ranec.
"Děkuji za přijetí, matko," začala Verin, když se narovnala. "Ne-su naléhavé zprávy z Falme. A víc. Ani pořádně nevím, kde začít."
Začni, kde chceš," řekla Siuan. "Tyto pokoje jsou stráženy pro případ, že by někoho napadlo použít dětské triky k odposlouchá-vání." Verin překvapeně zvedla obočí a amyrlin dodala: "Od té do-by, cos odjela, se hodně změnilo. Mluv."
"Takže to nejdůležitější, Rand alThor se prohlásil za Draka Zno-vuzrozeného."
Siuan cítila, jak jí padá kámen ze srdce. "Doufala jsem, že to je on," pravila tiše. "Dostala jsem zprávu od dvou žen, které mi moh-ly sdělit jen to, co samy zaslechly, a takové zprávy teď přicházejí s kaž-dou kupeckou lodí či kupeckým povozem, ale nebyla jsem si jistá." Zhluboka se nadechla. "Přesto si myslím, že znám den, kdy se to stalo. Věděla jsi, že ti dva falešní Draci už nedělají potíže?"
"To jsem neslyšela, matko. To jsou dobré zprávy."
"Ano. Mazrim Taim je v rukou našich sester v Saldeii a toho ubo-žáka z Haddon Mirku, Světlo se slituj nad jeho duší, zajali Tairenové a na místě ho popravili. Nikdo zřejmě ani nezná jeho jméno. Oba chytili ten stejný den, a podle toho, co se povídá, i za stejných okolností. Zrovna bojovali a vítězili, když se náhle po ob-loze mihlo obrovské světlo a na okamžik se objevil obraz. Existu-jí tucty různých verzí, co to vlastně bylo, ale výsledky byly v obou případech stejné. Koně se pod falešnými Draky vzepjali a shodili je. Oba zůstali ležet v bezvě-domí a jejich stoupenci začali křičet, že jsou mrtví, a utekli z pole, a tak byli falešní Draci zajati. Ně-které z mých zdrojů vyprávějí o vidině na obloze nad Falme. Sázím zlatou marku proti starému říčnímu okounovi, že to bylo ve chvíli, kdy se Rand al'Thor prohlásil."
"Pravý Drak se znovu zrodil," řekla Verin spíš k sobě, "a tak už vzor nemá pro falešné Draky místo. Vypustily jsme Draka Znovuzro-zeného do světa. Světlo se nad námi smiluj."
Amyrlin podrážděně zavrtěla hlavou. "Udělaly jsme, co bylo tře-ba udělat." A jestli to zjistí třeba poslední novicka, do rána mě utiší, jestli mě dřív neroztrhají na kusy. Mě a Moirain a Verin, a nejspíš taky každou, kterou budou počítat mezi naše přítelkyně. Nebylo snad-né pokračovat v tak velkém spiknutí, byť o něm vě-děly jen tři ženy, když by je zradila i nejbližší přítelkyně a pova-žovala to za svou po-vinnost. Světlo, jak moc ráda bych věděla, že by to neudělaly po prá-vu. "Aspoň je bezpečně v rukou Moirain. Ona ho povede a udělá, co bude třeba. Co mi ještě chceš povědět, dcero?"
Místo odpovědi Verin položila kožený vak na stůl a vytáhla z něj zakřivený zlatý roh se stříbrným nápisem, vloženým kolem devaje. Položila roh na stůl a vyčkávavě se podívala na amyrlin.
Siuan ani nemusela být blízko, aby věděla, co tam stojí psáno. Ti-am mi aven Moridin isainde vadin. "Hrob není překážkou mému vo-lání."
"Valerský roh?" vydechla. "Tys ho sem přinesla celou tu cestu, stovky leguí, když po něm všude pátrají hledači? Světlo, ženská, ten měl zůstat Randu al'Thorovi."
"Já vím, matko," odvětila Verin klidně, "ale hledači všichni čeka-jí, že na roh narazí při nějakém úžasném dobrodružství, a ne v pytli u čtyř ženských doprovázejících nemocného mládence. A Randovi by to nijak neprospělo."
"Co tím myslíš? On má bojovat v Tarmon Gai'donu. Roh má po-volat mrtvé hrdiny z hrobů, aby bojovali v Poslední bitvě. Co-pak Moi-rain zase naplánovala něco nového, aniž by to se mnou nejdřív pro-brala?"
"Tohle není Moirainina práce, matko. My plánujeme, ale kolo tká, jak si kolo přeje. Rand na roh nezatroubil. To udělal Matrim Cauthon. A Mat teď leží dole a umírá na spojení s dýkou z Shadar Logothu. Pokud ho tu nevyléčíme."
Siuan se zachvěla. Shadar Logoth, mrtvé město tolik pošpiněné, že se do něj báli vstoupit i trolloci, a měli k tomu dobrý důvod. Čirou náhodou se dýka z toho místa dostala do rukou mladému Matoví a pokřivila a pošpinila ho svým zlem, které před dávnými dobami zabilo město. A teď zabíjelo Mata. Čirou

náhodou? Nebo to byla práce vzo-ru? On je, koneckonců, také ta'veren. Ale... Mat zatroubil na roh. Po-tom -
"Dokud Mat žije," pokračovala Verin, "není pro ostatní Valerský roh ničím víc než pouhým rohem. Ovšem jestli zemře, může na něj zatroubit jiný a ukout nové spojení mezi člověkem a ro-hem." Pohled měla vyrovnaný a zřejmě jí nedělalo starosti, co prá-vě navrhovala.
"Mnoho lidí ještě zemře, než skončíme, dcero." A koho jiného mohu použít, aby na něj zatroubil? Už nemohu riskovat a vracet ho teď Moirain. Možná by to mohl být jeden z gaidinů. Možná. "Vzor ještě musí jasně určit jeho osud."
"Ano, matko. A roh?"
"Prozatím," řekla amyrlin po chvíli, "najdeme nějakou skrýš, o které budeme vědět jenom my dvě. Pak uvážím, co dělat dál."
Verin kývla. "Jak pravíš, matko. Ovšem za pár hodin se jedna věc rozhodne za tebe."
"To je vše, co pro mne máš?" štěkla Siuan. "Jestli ano, tak to mu-sím vyřídit s těmi třemi uprchlicemi."
"Je tu ta záležitost se Seanchany, matko."
"Co je s nimi? Všechny mé zprávy se shodují v tom, že uprchli zpátky přes oceán, nebo odkud to vlastně přišli."
"Vypadá to tak, matko. Ale obávám se, že se s nimi ještě střetne-me." Verin vytáhla z opasku v kůži vázaný notýsek a začala jím listo-vat. "Mluví o sobě jako o Předběžnících, o Těch, kdo přišli předtím, a mluví o návratu a o tom, že získají zpět zemi, která jim patří. Zapsala jsem si všechno, co jsem se o nich dozvěděla. Sa-mozřejmě jen od těch, kteří je opravdu viděli, nebo s nimi měli co do činění."
"Verin, děláš si hlavu s perutínem v Bouřlivém moři, když nám teď okusují sítě pilouni."
Hnědá sestra dál otáčela stránky. "Vhodné přirovnání, matko. Pe-rutín ohnivý. Jednou jsem viděla velkého žraloka, kterého perutín za-hnal na mělčinu a on tam zahynul." Prstem poklepala na jed-nu strán-ku. "Ano. Tohle je nejhorší, matko. Seanchani používají jedinou sílu v boji. Používají ji jako zbraň."
Siuan pevně sepjala ruce. Zprávy přinesené holuby o tom také mluvily. Většinou jenom z doslechu, ale pár žen psalo, že to vidě-lo na vlastní oči. Jediná síla používaná jako zbraň. Když o tom psaly, každá kapka inkoustu málem hystericky křičela. "To nám už způsobuje potíže, Verin, a ještě nám jich způsobí mnohem víc, až se ta zpráva roznese, čímž se ještě hodně nafoukne. S tím ale ne-mohu nic dělat. Sdělili mi, že ti lidé odešli, dcero. Máš snad opač-ný důkaz?"
"No, to ani ne, matko, ale -"
"Dokud ho nebudeš mít, budeme se věnovat těm pilounům u na-šich sítí, než nám prohryžou díry do člunu."
Verin váhavě zavřela notes a zastrčila si jej zase za pás. "Jak pra-víš, matko. Jestli se smím zeptat, co hodláš udělat s Nyneivou a těmi dvěma dívkami?"
Amyrlin zaváhala a zamyslela se. "Než s nimi skončím, budou si přát, aby mohly dojít k řece a prodat se jako návnada." Byla to prostá pravda, ale bylo možné ji chápat více způsoby. "Takže se posaď a pověz mi všechno, co ty tři řekly nebo udělaly za tu dobu, cos byla s nimi. Všechno."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Tresty

Egwain ležela na úzké posteli a mračila se na mihotavé stíny, kte-ré na strop házela její jediná lampa. Moc ráda by vymyslela ně-jaký plán, nebo aspoň uhodla, co může čekat. Nic ji nenapadalo. Stíny měly víc nápadů než ona. Ani si nedokázala dělat starosti kvůli Mato-vi, a přesto se za to skoro nestyděla. Všechno v míst-nosti na ni padalo.

Místnost byla strohá, bez oken, jako všechny pokojíky novicek, malá, vylíčená na bílo. Do jedné stěny byly zatlučeny kolíčky, kam si mohla věšet věci, u druhé stálo lůžko a na třetí visela po-lička, na níž mívala pár knih vypůjčených z věžové knihovny. Sto-jan s umyvadlem a třínožka vybavení pokoje doplňovaly. Prkna na podlaze byla téměř bílá od neustálého drhnutí. To dělala každý den, co tu bydlela, kromě ostatních povinností a učení. Novicky ži-ly prostě, ať už to byly dcery hostinského, nebo dědičky Andoru.

Znovu měla bílý oděv novicky - dokonce i opasek a měšec mě-la bílé - ale nijak ji netěšilo, že se mohla konečně zbavit té nená-viděné šedé. Její pokoj se vlastně změnil v žalářní kobku. A co kdyby mě tu chtěly držet. V tomhle pokoji. Jako v kobce. Jako s obojkem a...

Podívala se na dveře - věděla, že tmavá přijatá novicka pořád stojí na druhé straně - a obrátila se blíž ke stěně. Těsně nad slamníkem byla malá dírka, téměř neviditelná, pokud jste nevěděli, kde hledat, vyvrta-ná před dávnými časy novickami skrz zeď do ved-lejšího pokoje. Egwain zašeptala.

"Elain?" Žádná odpověď. "Elain? Spíš?"

"Jak můžu spát?" ozvala se Elainina odpověď, slaboučký šepot z druhé strany zdi. "Myslela jsem, že bychom se mohly dostat do potíží, ale něco takového jsem vskutku nečekala. Egwain, co s ná-mi uděla-jí?"

Na to Egwain odpověď neznala a své dohady rozhodně nechtě-la slyšet vyslovené nahlas. Dokonce na to ani nechtěla myslet. "Vlastně jsem si myslela, že z nás budou hrdinky, Elain. Přece jsme bezpečně přinesly Valerský roh. A objevily jsme, že Liandrin je z černého adžah." Teď jí uklouzl hlas. Aes Sedai vždycky popí-raly existenci černého adžah, adžah, které sloužilo Temnému, a kdykoliv někdo je-nom naznačil, že snad opravdu existuje, velice se zlobily. Ale my ví-me, že existuje. "Měly by z nás být hrdinky, Elain."

",Kdyby byly v kapse ryby, nemusely by být rybníky,'" ocito-vala Elain. "Světlo, vždycky jsem nenáviděla, když mi to máti ří-kala, ale je to pravda. Verin říkala, že o rohu ani o Liandrin ne-smíme mluvit s nikým jiným než s ní nebo s amyrlin. A podle mě to stejně nebude fungovat tak, jak jsme si to představovaly. Není to spravedlivé. Tolik jsme toho prožily, hlavně ty. Prostě to není spravedlivé."

"Verin říkala. Moirain říkala. Vím, proč si lidi myslí, že Aes Se-dai jsou loutkářky. Skoro cítím, jak mám na rukou a na nohou pro-vázky. Ať udělají cokoliv, bude to něco, co budou považovat za nej-lepší pro Bílou věž, ne to, co je správné a dobré pro nás."

"Stejně ale chceš být Aes Sedai, viď?"

Egwain zaváhala, ale odpověď pro ni vlastně vždycky existova-la jen jedna jediná. "Ano," řekla. "Pořád

to chci. Je to jediný způ-sob, jak můžeme kdy být v bezpečí. Ale něco ti povím. Nenechám se utišit." To byla nová myšlenka, vyslovená v okamžiku, kdy ji napadla, ale Egwain si uvědomila, že to nechce vzít zpátky. Vzdát se pravého zdroje? Cítila ho, dokonce i teď, jeho záři těsně za hla-vou, svítil těsně mimo dosah. Odolala touze dotknout se ho. Vzdát se možnosti nechat se naplnit jedinou silou, cítit se víc naživu než kdykoliv předtím? Ni-kdy! "Ne bez boje."
Na druhé straně zdi bylo dlouho ticho. "Jak bys je mohla za-stavit? Sice jsi možná silnější než ony všechny dohromady, ale ani jedna z nás toho neví dost, aby zarazila byť jedinou Aes Sedai, která by nám chtěla zabránit dotknout se zdroje, a jich jsou zde tucty."
Egwain to uvážila a nakonec řekla: "Mohla bych utýct. Tento-krát opravdu utýct."
"Šly by po nás, Egwain. Tím jsem si jistá. Jakmile jednou uká-žeš ždibeček schopnosti, nenechají tě odejít, dokud se nenaučíš dost, aby ses nezabila. Leda bys při učení zemřela."
"Já už nejsem obyčejná holka z vesnice. Viděla jsem kus světa. Dokázala bych se držet z dosahu Aes Sedai, kdybych chtěla." Sna-žila se přesvědčit sebe stejně jako Elain. A co jestli toho ještě nevím dost? Dost o světě, dost o síle? Co jestli mě může usměrňo-vání pořád zabít? Odmítla na to myslet. Tolik jsem se už naučila. Nenechám je, aby mě zastavily.
"Máti by nás mohla ochránit," řekla Elain, Jestli je pravda to, co říkali ti bělokabátníci. Nikdy by mě nenapadlo, že si budu přát, aby něco takového byla pravda. Ale jestli není, tak by nás máti nej-spíš poslala zpátky v řetězech. Naučíš mě, jak žít na vsi?"
Egwain zamrkala. "Ty chceš jít s sebou? Totiž, jestli dojde až na tohle?"
Následovalo dlouhé ticho, pak tichá odpověď: "Nechci, aby mě utišily, Egwain. To nedopustím. Nedopustím!"
Dveře se rozlétly, až narazily na zeď, a Egwain se prudce posadi-la. Z druhé strany zdi také zaslechla prásknutí dveří. Do pokoje vstou-pila Faolain a usmívala se, když jí zrak padl na dírku ve zdi. Většinu pokojů novicek spojovaly obdobné dírky. Každá žena, která kdy byla novickou, o nich věděla.
"Špitáš si s přítelkyní, co?" řekla kudrnatá přijatá novicka pře-kvapivě vřele. "No, musí tě tížit samota, když tu tak sama čekáš. Po-povídaly jste si hezky?" Egwain otevřela ústa, ale hned je za-vřela. Může odpovídat Aes Sedai, řekla Sheriam. Nikomu jinému. Vyrovna-ně se na Faolain zadívala a čekala.
Falešný soucit zmizel Faolain z tváře, jako voda stékající ze stře-chy. - "Vstávat. Amyrlin takové, jako vy, nenechávají čekat. Máte štěstí, že jsem nepřišla včas, abych vás zaslechla. Pohyb!"
Od mladších novicek se očekávalo, že přijatou novicku poslech-nou stejně rychle jako samotnou Aes Sedai, ale Egwain se zvedala jen pomalu a dala si na čas, když si uhlazovala šaty. Udě-lala před Faolain pukrle a pousmála se. Mrak, který se objevil na tváři přijaté novicky, způsobil, že se Egwain usmála víc, než se vzpamatovala. Nemělo smysl Faolain příliš dráždit. Proto se na-rovnala, přičemž se snažila, aby se jí netřásla kolena, a vyšla před Faolain z pokoje.
Elain už byla venku s přijatou novickou s tvářemi jako jablíčka a snažila se tvářit se odhodlaně a srdnatě. Nějak se jí podařilo, že přijatá novicka vedle ní vypadala jako komorná, která jí nese ru-kavičky. Egwain doufala, že si vede stejně dobře.
Balkony před pokoji novicek, chráněné zábradlím, se zvedaly do výše jako dutý sloup, a stejně tolik podlaží bylo pod nimi a konči-lo na Nádvoří novicek. Na dohled se neobjevila jediná žena. Avšak i kdyby tu byly všechny novicky, které se v současné době cvičily ve Věži, do jediné, nebyla by plná ani čtvrtina pokojů. Čtveřice žen kráčela prázdnými arkádami dolů po točitých rampách mlčky. Žád-ná by nesnesla, aby její hlas zdůraznil tu prázdnotu.
Egwain nikdy nebyla v té části Věže, kde měla pokoje amyrlin. Chodby zde byly dost široké, aby jimi projel vůz, a na výšku mě-ly víc než na šířku. Na stěnách tu visely barevné nástěnné koberce v tuctech různých stylů, od květinových vzorů a lesních výjevů po hrdinské činy a složité vzory. Některé byly tak staré, až se zdálo, že se při nejmenším doteku rozpadnou. Na šestihranných dlaždi-cích v barvách sedmi adžah jejich boty hlasitě klapaly.
V dohledu bylo jen pár žen - občas se objevila některá Aes Se-dai a majestátně proplula kolem, nemajíc čas všímat si přijatých a mlad-ších novicek, pět či šest přijatých novicek důležitě spěcha-lo za svými úkoly či za studiem, pár služebných neslo podnosy, mopy či náruče povlečení a ručníků, několik novicek chvátalo vy-řídit nějaké pochůz-ky, ještě rychleji než služebné.

Připojily se k nim Nyneiva se svým doprovodem s dlouhou šíjí, Theodrin. Žádná nepromluvila. Nyneiva teď na sobě měla šat při-jaté novicky, bílé šaty se sedmi pruhy na lemu, ale opasek a měšec byly její vlastní. Povzbudivě se na Egwain s Elain usmála a obja-la je - Egwain se tak ulevilo, že vidí další přátelskou tvář, že její objetí opě-tovala, aniž si uvědomila, že Nyneiva jako by uklidňo-vala malé hol-čičky - ale když vykročily, Nyneiva se čas od času prudce zatahala za cop.
Do této části Bílé věže přišlo jen málo mužů. Egwain zahlédla je-nom dva. Byli to strážci a šli zabraní do hovoru. Jeden měl meč u pa-su, druhý na zádech. Jeden byl pomenší a štíhlý, dokonce útlý, druhý skoro tak široký, jako byl vysoký, a přesto se oba pohybo-vali s nebez-pečným půvabem. Díky jejich měňavým plášťům, kdy jednotlivé části tohoto kusu oděvu jako by občas splynuly se stě-nou za nimi, se na strážce nedalo dívat dlouho, aby se člověku ne-zvedl žaludek. Egwain si všimla, jak na ně Nyneiva upřeně hledí, a potřásla hlavou. Musí s Lanem něco udělat. Jestli po dnešku bu-de některá z nás vůbec schop-ná něco udělat.
Předpokoj pracovny amyrlin byl tak velký, že by se klidně ho-dil do paláce, i když židle, jež tu byly rozestavěné pro lidi čekají-cí na rozhovor s amyrlin, byly zcela prosté. Egwain však měla oči jenom pro Leanu Sedai. Kronikářka měla úzkou štólu svého úřa-du, modrou, aby bylo vidět, že je z modrých adžah, a obličej jako by měla vytesaný z hladkého nahnědlého kamene. Nikdo jiný tu nebyl.
"Dělaly nějaké potíže?" Kronikářka mluvila úsečně a nebylo po-znat, hněvá-li se, či cítí-li s nimi.
"Ne, Aes Sedai," odpověděly Theodrin a přijatá novicka s tvá-řemi jako jablíčka.
"Tuhle jsem musela vytáhnout za uši, Aes Sedai," řekla Faolain, ukazujíc na Egwain. Přijatá mluvila rozhořčeně. "Vzpírá se, jako by zapomněla, jaká je v Bílé věži disciplína."
"Vést," prohodila Leana, "neznamená ani tlačit, ani táhnout. Za-jdi za Marris Sedai, Faolain, a požádej ji, ať ti o tom dovolí rozjí-mat při hrabání chodníčků v Jarní zahradě." - Propustila Faolain i druhé dvě přijaté, které před odchodem provedly hluboké pukrle. Faolain při úkloně vrhla rozzuřený pohled na Egwain.
Kronikářka jim už nevěnovala pozornost. Místo toho si prohlí-žela ženy, které zůstaly, a poklepávala si ukazováčkem na rty, až Egwain nabyla dojmu, že je všechny zvažuje do nejmenších po-drobností. Nyneivě se nebezpečně zablesklo v očích a pevně si stiskla cop.
Nakonec Leana zvedla ruku a ukázala na dveře do amyrlininy pracovny. Velký had požírající vlastní ocas dobrého půl sáhu v prů-měru byl vyobrazen na obou křídlech dveří. "Vstupte," vy-zvala je Le-ana.
Nyneiva hbitě vykročila a otevřela dveře. To stačilo, aby se po-hnula i Egwain. Když vstupovaly, Elain pevně držela Egwain za ruku, a Egwain ji také tiskla. Leana je následovala a postavila se stranou na půl cestě mezi nimi a stolem uprostřed místnosti.
Amyrlin seděla za stolem a prohlížela nějaké papíry. Když vstou-pily, ani nevzhlédla. Nyneiva jednou otevřela ústa, ale když se na ni kronikářka ostře podívala, zase je zavřela. Tři dívky stály v řadě před amyrlinińym stolem a čekaly. Egwain dalo dost práce, aby se neoší-vala. Minuty se vlekly - zdálo se, že uplynuly celé hodiny - než amyr-lin zvedla hlavu, ale když postupně na každou upřela své modré oči, Egwain si řekla, že by klidně čekala dál. Při amyrlinině pohledu jí bylo, jako by se jí do srdce zabodly dva rampouchy. V místnosti bylo poměrně chladno, ale Egwain tekl po zádech pot.
"Takže!" promluvila po delší době amyrlin. "Naše uprchlice se vrátily."
"My jsme neuprchly, matko." Nyneivě dalo očividně spoustu prá-ce zůstat klidná, ale hlas se jí třásl. Egwain věděla, že hněvem. Tato silná mladá žena se hněvala velmi často. "Liandrin nám řek-la, že má-me jít s ní a -" Hlasité prásknutí, když amyrlin uhodila do stolu, ji za-razilo.
"Už nikdy tady nevyšlovuj Liandrinino jméno, dítě!" štěkla amy-rlin. Leana je všechny sledovala s klidnou vážností.
"Matko, Liandrin je z černého adžah," vybreptla Egwain.
"To já vím, dítě. Přinejmenším jsem to tušila, a byla to pravda. Liandrin opustila Věž před mnoha měsíci, a dvanáct dalších - žen - odešlo s ní. Žádnou od té doby nikdo neviděl. Než odešly, poku-sily se vloupat do skladu, kde jsou uschovány angrialy a sa'angrialy, a podařilo se jim dostat do místnosti, kde jsou menší ter'angrialy. Ukradly jich dost, včetně několika, o jejichž použití nemáme ponětí."
Nyneiva v hrůze sledovala amyrlin a Elain si náhle zamnula ru-ce, jako by jí byla zima. Egwain věděla, že se sama také chvěje. Mnohokrát si představovala, jak se vrátí, postaví se Liandrin a ob-viní ji, jak ji uvidí

odsouzenou k nějakému trestu - jen si nikdy ne-uměla představit trest dost hrozný, aby odpovídal zločinům, jichž se Aes Sedai s tváří panenky dopustila. Dokonce si uměla předsta-vit i to, že se vrátí a Liandrin mezitím uprchne - v jejích předsta-vách prchala obvykle v hrůze z Egwainina návratu. Jestli Liandrin a ty ostatní - ani se jí nechtělo věřit, že jich bylo víc - ukradly po-zůstatky z věku pověstí, tak se nedalo říci, co s nimi mohou napáchat. Díky Světlu, že nedostaly žádný sa'angrial, pomyslela si. To ostatní bohatě stačilo.

Sa'angrialy byly jako angrialy, umožňovaly Aes Sedai usměr-ňovat více síly, než by bezpečně zvládla bez pomoci, ale byly mno-hem mocnější než angrialy, a také mnohem vzácnější. Ter'-angrialy byly ovšem něco jiného. Existovalo jich mnohem víc než angrialů či sa'angrialů, i když nebyly doslova běžné, a jedinou sí-lu spíš používa-ly, než že by ji pomáhaly usměrňovat, a nikdo jim pořádně nerozuměl. Mnohé fungovaly jen pro někoho, kdo uměl usměrňovat, potřebovaly usměrňování jediné síly, aby něco uděla-ly, zatímco jiné fungovaly pro každého. Všechny angrialy a sa'angrialy, o kterých kdy Egwain slyšela, byly malé, ter'angrialy se zřejmě vyskytovaly ve všech možných velikostech. Každý byl Aes Sedai před třemi tisíci lety pravděpodobně vytvořen k nějakému konkrétnímu úkolu, aby dělal jednu jedinou věc, a Aes Sedai od té doby umíraly, aby zjistily, jakou. Umíraly, nebo ztrácely schopnost usměrňovat. Některé sestry z hnědého adžah zasvětily studiu ter'angrialů celý život.

Některé ter'angrialy se používaly, byť nejspíš ne k účelům, pro něž byly vytvořeny. Silná bílá hůl, kterou držely přijaté novicky, když skládaly tři přísahy, než byly přijaty mezi Aes Sedai, byl ter'angrial, který je s přísahami svazoval stejně jistě, jako by je měly vrozené. Jiný ter'angrial byl místem konečné zkoušky, než byla mladší novicka přijata. Existovaly další, včetně mnoha, které nikdo nedokázal přimět k jakékoliv práci, a mnohé další, které zřejmě neměly žádné praktické použití.

Proč s sebou braly věci, o kterých nikdo neví, jak je používat? hloubala Egwain. Nebo to možná černé adžah vědí. Při tomto po-myšlení se jí sevřel žaludek. V rukou temných druhů mohly být stejně špatné jako sa'angrialy.

"Krádež," - pokračovala amyrlin hlasem stejně ledovým, jako měla i pohled, "bylo to poslední, co spáchaly. Té noci zemřely tři sest-ry, spolu se dvěma strážci, sedmi strážnými a devíti sloužícími. Byla to vražda, spáchaná, aby zakryla jejich krádež a útěk. Možná to není dostatečný důkaz, že jsou - černé adžah -," ta slova pro-nesla řezavým tónem - "ale jen málokdo tomu nevěří. A já také ne. Když jsou ve vo-dě rybí hlavy a krev, nepotřebuješ pilouny vidět, abys věděla, že tam jsou."

"Tak proč s námi zacházejí jako se zločinci?" chtěla vědět Nynei-va. "Oklamala nás žena z - z černého adžah. To by nás mělo očistit od všeho zlého."

Amyrlin se nevesele zasmála. "Ty si to opravdu myslíš, že, dí-tě? Vaší jedinou záchranou může být, že kromě Verin, Leany a mě nikoho jiného ve Věži ani nenapadlo, že máte s Liandrin něco spo-lečného. Kdyby to vešlo ve známost, natož ta malá ukázka, kterou jste před-vedly bělokabátníkům - nemusíte se tvářit tak překvape-ně, Verin mi všechno řekla - kdyby vešlo ve známost, že jste ode-šly s Liandrin, sněmovna by určitě odhlasovala vaše utišení dřív, než byste stačily říct rybář."

"To není spravedlivý!" vyjela Nyneiva. Leana se pohnula, ale Nyneiva pokračovala. "To není správný! To -!"

Amyrlin povstala. To bylo vše, ale Nyneiva okamžitě zmlkla.

Egwain usoudila, že mlčet bylo moudré. Vždycky Nyneivu po-važovala za nejsilnější ženu s nejsilnější vůlí. Dokud nepoznala ženu s pruhovanou štólou. Prosím, ovládej se, Nyneivo. Je to, jako bychom byly malé holčičky - a stály před svou matkou, a tahle matka může udělat něco mnohem horšího než nám naplácat.

V tom, co amyrlin říkala, byla zřejmě nějaká cesta ven, jen ne-mohla přijít na to jaká. "Matko, odpusť, že se ptám, ale co s námi chceš udělat?"

"S vámi udělat, dítě? Hodlám tě s Elain potrestat za opuštění Vě-že bez dovolení a Nyneivu za opuštění města bez dovolení. Nej-dřív si vás všechny zavolá Sheriam Sedai, které jsem řekla, aby vám naprás-kala, až budete celý týden potřebovat k sezení ten nejměkčí polštář. Už jsem to ohlásila novickám i přijatým."

Egwain překvapeně zamrkala. Elain hlasitě vyjekla, narovnala se a cosi si pro sebe zamumlala. Nyneiva byla jediná, koho to nepřekva-pilo. Trest, ať už práce navíc nebo něco jiného, vždycky zů-stal jen mezi

správkyní noviček a tím, koho si zavolala. Obvykle to byly mladší novicky, ale také přijaté, které občas překročily hra-nice. Sheri-am si to přece vždycky nechává pro sebe, pomyslela si Egwain za-chmuřeně. Nesmí to každému vykládat. Ale pořád je to lepší než být zavřená. Lepší než být utišená.
"Ohlášení je ovšem součástí trestu," mluvila amyrlin, jako by četla Egwain myšlenky. "Také jsem nechala vejít ve známost, že jste všechny přiděleny do kuchyně na pomocné práce, dokud nebude roz-hodnuto jinak. A nechala jsem rozšířit, že ‚dokud nebude rozhodnuto jinak', může docela dobře znamenat do konce vašeho života. Máte nějaké námitky?"
"Ne, matko," vyhrkla Egwain rychle. Nyneiva bude nenávidět drhnutí hrnců ještě víc než to první. Mohlo to být horší, Nyneivo. Světlo, mohlo to být mnohem horší. Nyneivě se chvělo chřípí, ale krát-ce kývla hlavou.
"A ty, Elain?" zeptala se amyrlin. "Dědička Andoru je uvyklá na jemnější zacházení."
"Chci se stát Aes Sedai, matko," pravila Elain pevně.
Amyrlin přejela prstem po papíře před sebou a zřejmě ho chvíli studovala. Když zvedla hlavu, její úsměv vůbec nebyl příjemný. "Kdyby byla některá z vás tak hloupá a odpověděla jinak, dodala bych něco, co by způsobilo, že byste proklínaly své matky, že vů-bec dovo-lily otcům, aby je poprvé políbili. Nechat se takhle vylá-kat z Věže jako hloupá děcka. Dokonce ani nemluvně by nikdy nepadlo do tako-vé pasti. Naučím vás myslet dřív, než něco udělá-te, nebo s vámi ucpu díry ve vodní bráně!"
Egwain jí v duchu tiše děkovala. Ale když amyrlin znovu pro-mluvila, zamrazilo ji.
"Teď k tomu, co s vámi plánuji dál. Zdá se, že jste se všechny od té doby, co jste odešly z Věže, výrazně zlepšily v usměrňování. Hodně jste se naučily. Včetně několika věcí," dodala ostře, "u kte-rých bych byla raději, kdybyste se je nebyly naučily!"
Nyneiva Egwain překvapila, když řekla: "Vím, že jsme uděla-ly... pár věcí... které jsme neměly, matko. Ujišťuju tě, že uděláme, co bude v našich silách, abychom nadále žily, jako bychom už tři přísahy slo-žily."
Amyrlin zabručela. "To rozhodně," procedila suše. "Kdybych mohla, hned dneska v noci bych vám strčila do rukou hůl přísah, ale ta patří do rukou jenom Aes Sedai, a já se musím spolehnout na váš zdravý rozum - totiž jestli vůbec nějaký máte - že se vám nic nestane. Zatím ty, Egwain, a ty, Elain, budete pozvednuty mezi přijaté."
Elain zalapala po dechu a Egwain šokované vykoktala: "Děkuju, matko." Leana přešlápla. Egwain nepřipadalo, že to kronikářka schvaluje. Sice ji to nepřekvapilo - očividně věděla, co přijde - ale ani nepotěšilo.
"Mně neděkuj. Vaše schopnosti jsou příliš velké, abyste zůstaly novickami. Někdo si bude myslet, že byste neměly nosit prsten, ne po tom, co jste provedly, ale pohled na to, jak budete až po lokty v mast-né špíně, by měl tyto hlasy umlčet. A pokud si myslíte, že je to nějaká odměna, tak pamatujte, že během prvních týdnů mezi přijatými bývají v košíku odděleny shnilé ryby od zdravých. I ten nejhorší den mladší novicky vám teď bude připadat jako příjemný sen ve srovnání se stu-diem během dalších týdnů. Mám takové tu-šení, že některé sestry vám vaše úkoly ztíží víc, než bude nezbyt-ně nutné, ale nemyslím, že si bu-dete stěžovat. Nebo snad ano?"
Budu se učit, řekla si v duchu Egwain. Sama se rozhodnu, co. Chci se učit o snech, učit se o...
Amyrlinin úsměv její myšlenky zarazil. Ten úsměv říkal, že nic, co jim sestry udělají, nebude horší, než má být, pokud zůstanou na-živu. Nyneivin výraz byl směsicí hlubokého soucitu a hrůzných vzpomínek na vlastních několik týdnů po přijetí. To spojení stači-lo, aby Egwain ztěžka polkla. "Ne, matko," řekla slabě. Elain jen chra-plavě zašeptala.
"Takže domluveno. Matku tvoje zmizení rozhodně nepotěšilo, Elain."
"Ona to ví?" vykvikla Elain.
Leana si odfrkla a amyrlin zvedla obočí se slovy: "To jsem jí mohla těžko zatajit. Ani ne o měsíc jste se minuly, což je pro tebe nej-spíš jen dobře. To setkání jsi nemusela přežít. Byla na tebe tak rozzlo-bená, až byla málem schopná překousnout veslo. Zlobila se i na mě a na Bílou věž."
"To si umím představit, matko," vydechla Elain.
"Myslím, že neumíš, dítě. Málem jsi ukončila tradici, která se za-čala dřív, než vznikl Andor. Byl to zvyk silnější než většina zá-konů. Morgasa odmítla vzít s sebou zpátky Elaidu. Vůbec poprvé nemá královna

Andoru Aes Sedai jako rádkyni. Žádala, aby ses ihned vrátila do Caemlynu, jakmile tě najdeme. Přesvědčila jsem ji, že pro tebe bude bezpečnější, když se budeš ještě chvíli učit ta-dy. Taky byla při-pravena odvést s sebou oba tvé bratry z výcviku na strážce. Ti jí to naštěstí rozmluvili sami. Pořád nevím jak."
Elain měla náhle nepřítomný pohled, možná viděla rozhněva-nou Morgasu. Zachvěla se. "Gawyn je můj bratr," prohlásila ne-přítomně. "Galad není."
"Nebuď dětinská," napomenula ji amyrlin. "Jelikož máte stej-ného otce, je i Galad tvým bratrem, ať už se ti to líbí nebo ne. A já ti žádné dětinskosti nedovolím, děvče. U mladší novicky se jistá míra hlouposti dá tolerovat, u přijaté ale rozhodně ne."
"Ano, matko," řekla ponuře Elain.
"Královna pro tebe u Sheriam zanechala dopis. Kromě toho, že tě v něm nejspíš hubuje, tak v něm myslím stojí, že se máš vrátit domů, jakmile to pro tebe bude bezpečné. Je si jistá, že při nejhor-ším za pár měsíců budeš schopná usměrňovat, aniž by ses při tom zabila."
"Ale já se chci učit, matko." Do Elainina hlasu se vrátilo ostří. "Chci se stát Aes Sedai."
Amyrlinin nový úsměv byl ještě pochmurnější než ten předešlý. "To rozhodně budeš, dítě, protože já tě nehodlám přenechat Morgase. Máš možnost stát se jednou z nejsilnějších Aes Sedai za po-sledních tisíc let, a já tě nenechám odejít, dokud nedostaneš kromě prstenu i šátek. Nepustím tě, i kdybych tě měla namlít do klobás, abys to zvládla. Nenechám tě odejít. Je to jasné?"
"Ano, matko." Elain teď znejistěla, a Egwain se jí ani nedivila. Ocitnout se mezi Morgasou a Bílou věží, mezi královnou Andoru a amyrlinným stolcem, bylo jako stát se kostí, o kterou se perou dva psi. Pokud Egwain někdy Elain záviděla bohatství a trůn, na který jednoho dne usedne, v této chvíli to rozhodně nebylo.
Amyrlin důrazně prohlásila: "Leano, odveď ihned Elain do pra-covny Sheriam. S těmihle dvěma si ještě musím o něčem promlu-vit. O něčem, co se jim, myslím, nebude moc líbit."
Egwain si vyměnila poplašený pohled s Nyneivou. Na okamžik se obě zatvářily nesmírně ustaraně. Co ještě musí říci nám, ale ne Elain? uvažovala Egwain. Nezáleží mi na tom, pokud mi nebude bránit v učení. Ale proč ne taky Elain?
Elain se při zmínce o pracovně správkyně novicek zamračila, ale pak se sebrala. "Jak přikazuješ, matko," řekla obřadně a před-vedla dokonalé pukrle, přičemž ladně mávla suknicemi, "tak uči-ním." S tím následovala Leanu, nesouc hlavu vysoko vztyčenou.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Bodnutí trnu

Amyrlin nepromluvila hned - s rukama sepjatýma za zády při-stoupila k vysokému lomenému oblouku okna a vyhlédla přes bal-kon do zahrady dole. Uplynula delší doba, než opět promluvila, stále stojíc zády k oběma dívkám.
"Zabránila jsem, aby se ven dostalo to nejhorší, ale jak dlouho to vydrží? Sloužící o ukradených ter'angrialech nevědí, takže si ty mrtvé nespojují s odchodem Liandrin a ostatních. Nebylo snadné to udržet v tajnosti, pořád se vedou řeči. Oni si myslí, že ty mrtvé mají na svědo-mí temní druzi. A to taky mají. A nějaké řeči už pro-sákly i do města. Že se temní druzi dostali do Věže a že tu vraždi-li. Tomu se zabránit nedalo. Naší pověsti to rozhodně neprospělo, ale je to pořád lepší než pravda. Nikdo mimo Bílou věž neví, že byly zabity Aes Sedai, a tady zná pravdu jen pár z nás. Temní dru-zi v Bílé věži. Pcha! Strávila jsem život tím, že jsem to popírala. Nenechám je tady. Pochytám je, vyku-chám a pověsím na slunce usušit."
Nyneiva se nejistě poohlédla po Egwain - která se také necítila nejlépe - a pak se zhluboka nadechla. "Matko, máme být potresta-né ještě víc? Kromě toho, k čemu jsi nás už odsoudila?"
Amyrlin se na ně ohlédla přes rameno. Oči měla zastíněné. "Víc potrestané? Taky se to tak dá říci. Někteří řeknou, že tím povýše-ním jsem vás obdarovala. Tak teď pocítíte, jak bolí, když se popícháte o růži." Rychle se vrátila ke své židli, posadila se, a pak ja-ko kdyby znovu ztratila sílu. Nebo znejistěla.
Při pohledu na amyrlininu nejistotu se Egwain stáhl žaludek. Amyrlinin stolec byl vždy pevný, vždy věděl, kudy se dát. Amyrlin byla zosobněná síla. Přes všechnu svou obrovskou moc měla žena na druhé straně stolu dost vědomostí a zkušeností, aby se do-kázala vy-hnout překážkám. Vidět ji náhle na vážkách - jako dí-venku, která ví, že musí skočit po hlavě do rybníka, a přitom neví, kolik je tam vody a je-li na dně písek či kamení - z toho pohledu Egwain zamrazilo až do morku kostí. Co tím myslela, že se sku-tečně popícháme o růži? Světlo, co s námi chce udělat?
Amyrlin přejela prstem po vyřezávané truhličce, která stála na stole před ní, a přitom na ni hleděla, jako by se dívala na něco za ní. "Otázkou je, komu lze věřit," pravila tiše. "Měla bych věřit as-poň Le-aně a Sheriam. Ale odvážím se toho? Nebo Verin?" Náhle se otřásla tichým smíchem. "Verin už věřím víc, než je zdrávo, ale jak daleko to ještě zajde? A Moirain?" Na chvíli se odmlčela. "Vždycky jsem si myslela, že Moirain věřit mohu."
Egwain přešlápla. Kolik toho amyrlin ví? Na to se ale zeptat ne-odvážila, ne amyrlinina stolce. Víš, že ten mladý muž z mé vesnice, muž, o kterém jsem si myslela, že se za něj jednoho dne provdám, je Drak Znovuzrozený? Víš, že mu pomáhají dvě ze tvých Aes Sedai? Byla jistá přinejmenším tím, že amyrlin neví, jak se jí o něm včera v noci zdálo, že od Moirain utekl. Byla si tím jistá. Ale neřekla nic.

"O čem to mluvíš?" chtěla vědět Nyneiva. Amyrlin k ní vzhléd-la, a Nyneiva dodala, teď již mírnějším tónem: "Odpusť, matko, ale chceš nás ještě potrestat? Těmhle řečem o důvěře nerozumím. Jestli chceš znát můj názor, tak Moirain se rozhodně věřit nedá."
"To je tvůj názor, co?" prohodila amyrlin. "Teprve před rokem jsi opustila svoji rodnou vesnici a myslíš si, že znáš svět natolik, abys věděla, které Aes Sedai můžeš věřit, a které ne? Kapitán lo-di, co se teprve naučil vytahovat plachtu!"
"Ona tím nic nemyslela, matko," vložila se do hovoru Egwain, ale věděla, že Nyneiva myslela přesně to, co řekla. Vrhla na Nyneivu va-rovný pohled. Nyneiva se prudce zatahala za cop, ale pu-su držela za-vřenou.
"No, co k tomu říci," zamyslela se amyrlin. "Důvěra je občas kluzká jako vrš plný úhořů. Důležité ale je, že vy dvě s tím máte co do činění, i když jste takové třtiny ve větru."
Nyneiva stiskla rty, i když hlas měla stále vyrovnaný. "Třtiny ve větru, matko?"
Amyrlin pokračovala, jako by Nyneiva vůbec nepromluvila. "Li-andrin se vám nejdřív pokusila nacpat hlavu pod jez, ale mož-ná odjela proto, že se dozvěděla o vašem návratu, a došlo jí, že byste ji odhalily, takže budu muset věřit, že nejste - černé adžah. Raději bych jedla šupiny a rybí hlavy," zamumlala, "ale asi si na to jméno budu muset zvyknout."
Egwain na ni zírala s otevřenými ústy - Černé adžah? My? Svět-lo! - ale Nyneiva vyštěkla: "To teda rozhodně nejsme! Jak se opova-žuješ něco takového vůbec říct? Jak se to opovažuješ jenom nazna-čit?"
"Jestli o tom pochybuješ, dítě, tak jen do toho!" vybuchla amyr-lin přísně. "Možná máš občas sílu jako Aes Sedai, ale ještě Aes Se-dai nejsi, ani zdaleka ne. Takže? Mluv, jestli máš ještě co říci. Sli-buji ti, že budeš plakat a prosit o odpuštění! ‚Třtina ve větru'? Zlomím tě jako třtinu! Už mi dochází trpělivost."
Nyneiva chvíli kroutila rty. Nakonec se však otřásla a zhluboka se nadechla na uklidněnou. Když promluvila, ozýval se jí v hlase sice stále ostrý podtón, ale už jenom slabě. "Odpusť, matko. Ale neměla bys - My nejsme - Něco takového bychom rozhodně ni-kdy neuděla-ly."
Amyrlin potlačila úsměv a opřela se o opěradlo. "Takže když chceš, dokážeš se udržet na uzdě. To jsem chtěla vědět." Egwain na-padlo, kolik z toho vlastně byla zkouška. Amyrlin však měla na-pětí kolem očí, které naznačovalo, že jí trpělivost opravdu dochá-zí. "Moc ráda bych znala způsob, jak tě povýšit a dát ti šátek, dce-ro. Verin ří-kala, že už teď jsi zdaleka nejsilnější ženou ve Věži."
"Šátek!" vydechla Nyneiva. "Aes Sedai? Já?"
Amyrlin mávla rukou, jako by něco odhazovala, ale tvářila se přitom lítostivě. "Nemá smysl toužit po něčem, co je nemožné. Těžko tě můžu povýšit mezi hotové sestry a pak tě poslat drhnout kotle. A Verin taky říkala, že pořád neumíš usměrňovat vědomě, pokud nejsi rozzuřená. Byla jsem připravená tě odříznout od pra-vého zdroje, kdy-bys chtěla sáhnout po saidaru. Konečná zkouš-ka vyžaduje, abys usměrňovala, a zároveň pod tlakem zůstala na-prosto klidná. Pod vel-kým tlakem. A ani já nemohu - a nechci - tento požadavek pominout."
Nyneiva se tvářila ohromeně. Zírala na amyrlin s otevřenými ús-ty.
"Tomu nerozumím, matko," řekla po chvíli Egwain.
"Asi ne, zatím. Vy jste jediné dvě ve Věži, o kterých jsem si ab-solutně jistá, že nepatříte k černým adžah." Amyrlin při posledních slovech zkřivila rty. "Liandrin a těch dvanáct odešly, ale odešly všechny? Nenechaly snad některou tady, jako pahýl v mělké vodě, který sice neuvidíte, ale stejně vám udělá díru do člunu? To mož-ná nezjistím, dokud nebude pozdě, ale nedovolím, aby Liandrin a těm druhým prošlo, co udělaly. Ani tu krádež, a zvlášť ne vraž-dy. Nikdo, kdo zabije moje lidi, neujde trestu. A nedovolím, aby třináct cviče-ných Aes Sedai sloužilo Stínu. Chci je najít a utišit!"
"Já ale nechápu, co to má společnýho s námi," poznamenala po-malu Nyneiva. Podle toho, jak se tvářila, se jí nelíbilo, nad čím právě uvažovala.
"Prostě tohle, dítě. Vy dvě budete mými honícími psy, budete lo-vit černé adžah. Od vás to nikdo nebude čekat, ne od párku na-půl vy-cvičených přijatých novicek, které jsem otevřeně pokořila."
"To je šílený!" Když amyrlin došla ke slovům "černé adžah", Ny-neiva měla oči doširoka otevřené a klouby na ruce měla bílé, jak se silně tahala za cop. Každé slovo jako by vyplivla: "Ony jsou hotové Aes Sedai. Egwain ještě ani nebyla přijatá a ty víš, že já ne-dokážu usměrnit ani tolik, abych zapálila svíčku,

když se zrovna nevztekám, rozhodně ne o svý vůli. Jakou pak máme naději?"
Egwain souhlasně přikyvovala. Jazyk ale měla přilepený na pat-ro. Lovit černě adžah? To budu raději lovit medvěda jenom s klac-kem! Snaží se nás vyděsit, potrestat nás ještě víc. Musí to tak být! Jestli se amyrlin opravdu snažila o tohle, tak se jí to povedlo až pří-liš dobře.
Amyrlin také přikyvovala. "Každé slovo je pravda. Ale co se tý-če čiré síly, ani pro jednu z vás není Liandrin soupeřkou, a ona je z nich nejsilnější. Ony jsou však vycvičené a vy ne, a ty, Nyneivo, máš zatím pořád jistá omezení. Když ale nemáš veslo, dítě, pomů-že ti člun na břeh dopravit jakékoliv prkno."
"Já ale nebudu k ničemu," vybreptla Egwain. Skoro kvílela, ale bála se tolik, že se za to ani nestyděla. Ona to myslí vážně! Ó, Svět-lo, ona to mysli vážně! Liandrin mě předala Seanchanům a ona teď chce, aby honila třináct takových, jako je ona? "Musím studovat, učit se, pracovat v kuchyni. Anaiya Sedai mě bude určitě chtít dál zkoušet, aby zjistila, jestli jsem snílek. Nebudu mít pořádně ani čas se najíst a vyspat. Jak mám pak někoho ulovit?"
"Budeš si ten čas muset najít," prohlásila amyrlin znovu chlad-ným a vážným hlasem, jako by hon na černé adžah nebyl ničím víc než zametáním podlahy. "Jako jedna z přijatých si budeš studium do určité míry určovat sama, a taky si budeš vybírat čas ke studiu. A pro přijaté jsou pravidla trošičku mírnější. Trochu mírnější. Mu-síme je najít, dítě."
Egwain se podívala na Nyneivu, ale ta řekla jen: "Proč se toho neúčastní Elain? Přece si nemůžeš myslet, že ona patří k černým adžah. Je to proto, že je dědička Andoru?"
"Plná síť na první zatáhnutí, dítě. Kdybych mohla, požádala bych ji taky, ale zrovna teď už mám s Morgasou i bez toho dost po-tíží. Až se mi ji povede uklidnit, až zase získám její přízeň a po-strčím ji na správnou cestu, možná se k vám Elain připojí. Možná pak."
"Tak vynechej i Egwain," navrhla Nyneiva. "Vždyť jen tak tak odrostla dětským střevíčkům. Já je pro tebe najdu." Egwain chtěla namítnout - Já jsem žena! - ale amyrlin promluvila dřív.
"Nechci z vás udělat návnadu, dítě. Kdybych měla stovku tako-vých, jako jste vy, pořád by mi to nestačilo, ale vy jste jenom dvě, takže to bude muset stačit."
"Nyneivo," dostala se Egwain konečně ke slovu, „já ti nerozu-mím. Chceš říct, že do toho půjdeš?"
"Ne že bych chtěla," odtušila unaveně Nyneiva, "ale raději je bu-du honit, než abych se užírala, jestli Aes Sedai, která mě zrovna učí, náhodou není temná družka. Ať už mají za lubem cokoliv, ne-chci če-kat, až to budou mít připravený, abych zjistila, co to je."
Z toho rozhodnutí se Egwain obrátil žaludek. "Tak já to taky udělám. Nechci jen tak čekat. O nic víc než ty." Nyneiva otevřela ústa a Egwain pocítila záchvěv hněvu. Po všem tom strachu to by-la ne-smírná úleva. "A neopovažuj se zase říct, že jsem na to moc mladá. Aspoň umím usměrňovat, když chci. Teda většinou. Už nejsem malá holka, Nyneivo."
Nyneiva tam stála, tahala se za cop a nevzmohla se ani na slo-vo. Nakonec ji strnulost přešla. "To nejsi, co? Sama jsem sice řek-la, že už je z tebe žena, ale nějak jsem tomu pořád nevěřila. Děvče, já - ne, jsi opravdu dospělá. Prostě jenom doufám, že ti je jas-ný, že se mnou lezeš do kotle, a někdo by pod ním mohl zapálit oheň."
"To já vím." Egwain byla pyšná, že se jí téměř nezachvěl hlas.
Amyrlin se usmála, jako by ji to potěšilo, ale v jejích modrých očích bylo cosi, co Egwain prozradilo, že celou dobu věděla, jak se rozhodnou. Na okamžik zase ucítila ty vodicí provázky na ru-kou a na nohou.
"Verin..." Amyrlin zaváhala, a pak dodala spíš pro sebe. "Jestli už musím někomu věřit, tak to klidně může být ona. Už tak toho ví stejně tolik, co já, a možná víc." Promluvila hlasitěji. "Verin vám sdělí všechno, co je známo o Liandrin a ostatních, a také vám dá seznam ter'angrialů, které ukradly, s popisem toho, co dělají. Aspoň u těch, u kterých to víme. A co se týče černých adžah, jež snad zůstaly ve Vě-ži... Poslouchejte, dívejte se a dávejte si pozor, nač se ptáte. Buďte jako myšky. Když budete mít sebemenší po-dezření, přijďte za mnou. Sama na vás budu dohlížet. Nikdo v tom neuvidí nic divného, vzhle-dem k tomu, zač jste trestány. Můžete mi podat zprávu, až si vás za-volám. A nezapomeňte, že už zabíje-ly. Klidně to můžou zopakovat."
"To je všechno moc hezký," řekla Nyneiva, "ale my pořád bu-deme jenom přijaté, a ony Aes Sedai. Kterákoliv hotová sestra nám může nařídit, abychom si šly po svý práci, nebo nás poslat do prádel-ny, a

my budeme muset poslechnout. Jsou místa, kde přijaté novicky nemají co dělat, věci, který by neměly dělat. Světlo, i kdy-bychom ná-hodou nějakou černou adžah objevily, může klidně na-řídit strážným, aby nás zamkli do našich pokojů, a oni to udělají. Rozhodně nedají na slova přijatých víc než na slova Aes Sedai."
"Většinou," pravila amyrlin, "budete muset pracovat s omezení-mi přijatých. Nesmíte se dostat do podezření. Ale..." Otevřela truhličku na stole, zaváhala a zadívala se na obě mladé ženy, jako by si nebyla jistá, jestli to opravdu chce udělat. Pak přece jen vy-táhla několik tuhých složených papírů. Opatrně je rozložila, znovu zaváhala, a pak dva vybrala. Zbývající vrátila zpátky do truhličky a ty dva podala Egwain a Nyneivě. "Mějte to pečlivě schované. Jsou jenom pro případ nejvyšší nouze."
Egwain rozbalila silný papír. Byl popsán úhledným okrouhlým písmem a dole byla pečeť s bílým plamenem Tar Valonu.

Cokoliv nositel tohoto listu udělal, je na můj rozkaz a s mým po-věřením. Poslechni a mlč, na můj rozkaz.

Siuan Sanche
strážkyně zámků
plamen Tar Valonu
amyrlinin stolec

"S tímhle bych mohla udělat cokoliv," vydechla ohromeně Ny-neiva. "Nařídit strážím vytáhnout do boje. Rozkazovat strážcům." Zasmála se. "S tímhle bych mohla nechat strážce tancovat."
"Dokud bych to nezjistila," připustila amyrlin suše. "Pokud to po-užijete a nebudete mít skutečně přesvědčivý důkaz, tak si bude-te přát, aby vás do rukou dostala Liandrin."
"Já jsem nic z toho nechtěla udělat," spěchala ji ujistit Nyneiva. "Jenom jsem chtěla říct, že nám to dává takovou autoritu, o jaký se mi nikdy ani nesnilo."
"Možná z ní budete potřebovat každičký ždibeček. Hlavně si pa-matuj, dítě. Temné družce na tom nebude záležet o nic víc než bělo-kabátníkovi. Oba by tě za něco takového nejspíš na místě za-bili. Má-li ten papír být štítem... no, papírové štíty jsou dost tenké, a tenhle má možná uprostřed namalovaný terč."
"Ano, matko," řekly Egwain s Nyneivou zároveň. Egwain papír složila a vložila ho do míšku u pasu rozhodnuta, že jej nevytáhne, leda by opravdu neměla na vybranou. A jak poznám, že už nemám na vy-branou?
"A co Mat?" zeptala se Nyneiva. "Je vážně nemocný, matko, a už mu nezbývá moc času."
"Dám vám vědět," řekla stroze amyrlin.
"Ale matko -"
"Dám vám vědět! A teď se ztraťte, děti. Naděje Věže leží ve va-šich rukou. Jděte do svých pokojů a odpočiňte si. A nezapomeňte, máte schůzku se Sheriam a s hrnci."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Šedý muž

Když Egwain a Nyneiva vyšly před amyrlininu pracovnu, byly chodby až na občasnou služebnou, spěchající po své práci, prázd-né. Egwain byla vděčná i za přítomnost služebných. Síně jí náhle přes všechny ty nástěnné koberce a sochy připadaly jako jeskyně. Nebez-pečné jeskyně.
Nyneiva šla cílevědomě a znovu se znepokojeně popotahovala za cop a Egwain musela přidat do kroku, aby jí stačila. Nechtěla tu zůstat sama.
"Jestli tu černé adžah pořád jsou, Nyneivo, a jestli mají třeba nejmenší podezření, co děláme... Doufám, žes to nemyslela vážně, když jsi říkala, že se budeme chovat, jako bychom už tři přísahy slo-žily. Já se nehodlám nechat zabít, ne jestli jim v tom budu moct za-bránit díky usměrňování."
"Jestli tu některé z nich zůstaly, Egwain, tak poznají, co děláme, jakmile nás uvidí." Přes to, co říkala, mluvila zamyšleně. "Nebo v nás přinejmenším budou vidět hrozbu, a to je pro tyhle ženský skoro stej-ný."
"Jak by v nás mohly vidět hrozbu? Někdo, komu můžeš nařizo-vat, co má dělat, tě přece nemůže ohrožovat. Rozhodně ne někdo, kdo musí drhnout hrnce a třikrát denně obracet rožně. Proto nás amyrlin poslala pracovat do kuchyně. Aspoň částečně."
"Možná si to amyrlin pořádně nepromyslela," utrousila nepřítom-ně Nyneiva. "Nebo možná ano, a má pro nás v plánu něco jiného, než tvrdí. Mysli, Egwain. Liandrin by se nás nesnažila dostat z cesty, kdy-by si nemyslela, že ji nějak ohrožujeme. Sice si ne-umím představit jakým způsobem, ale taky mi není jasný, jak by se to mohlo změnit. Jestli tu ještě nějaký černý adžah zůstaly, tak nás taky budou pokládat za hrozbu, ať už nás budou z něčeho po-dezírat nebo ne."
Egwain polkla. "To mě nenapadlo. Světlo, chtěla bych být nevi-ditelná. Nyneivo, jestli po nás půjdou, budu raději riskovat, že mě utiší, než abych se nechala zabít, nebo něco ještě horšího, nějakou temnou

družkou. A nevěřím, že ty by ses od nich taky nechala chy-tit, ať už jsi amyrlin navykládala cokoliv."
"Myslela jsem to vážně." Na okamžik se Nyneiva probrala ze za-myšlení a zpomalila. Kolem rychle prošla světlovlasá novicka s pod-nosem. "Myslela jsem vážně každý slovo, Egwain," pokra-čovala Ny-neiva, když byla novicka z doslechu. "Existují i jiný způsoby, jak se bránit. Kdyby ne, tak by zabili každou Aes Sedai ve chvíli, kdy by vytáhla paty z Věže. Jenom musíme přijít na to, jak to udělat, a pak to použít."
"Já už pár způsobů znám, a ty taky."
"Ty jsou nebezpečný." Egwain otevřela ústa, aby řekla, že nebez-pečné jsou pouze pro toho, kdo by je napadl, ale Nyneiva ji ne-nechala promluvit. "Mohly by se ti začít líbit až moc. Když jsem ráno vypus-tila na ty bělokabátníky všechen svůj hněv... moc se mi to líbilo. Je to hrozně nebezpečný." Zachvěla se a znovu přidala do kroku. Egwain popoběhla, aby jí stačila.
"Mluvíš jako Sheriam. Tos nikdy nedělala. Vždycky jsi tlačila na všechna omezení, který ti uložily. Proč bys je teď měla dodržo-vat, když bys je mohla ignorovat, abys zůstala naživu?"
"K čemu by mi bylo, kdyby mě vyhodily z Bílé věže? I kdyby mě třeba neutišily, k čemu by mi to bylo?" Nyneiva ztišila hlas, ja-ko by mluvila spíš sama k sobě. "Dokážu to. Musím, jestli tu mám zůstat dost dlouho, abych se něco naučila, a já se musím učit, jest-li mám -" Náhle si uvědomila, že mluví nahlas. Ostře se podívala na Egwain a hlas měla pevný, když řekla: "Nech mě přemýšlet. Prosím tě, mlč a nech mě myslet."
Egwain tedy mlčela, ale uvnitř bublaly nepoložené otázky. Jaký zvláštní důvod může Nyneiva mít k tomu, aby se naučila víc z to-ho, co ji mohla naučit Bílá věž? Co to chtěla udělat? Proč před ní má ně-jaké tajemství? Tajemství. Od té doby, co jsme přišly do Věže, jsme se naučily udržovat příliš mnoho tajemství. A amyrlin před námi taky udržuje něco v tajnosti. Světlo, co to jen chce udě-lat s Matem?
Nyneiva Egwain doprovodila až do obydlí novicek, nezahnula k pokojům přijatých. Arkády byly pořád prázdné a cestou po toči-tých rampách nepotkaly živou duši.
Když došly k Elaininým dveřím, Nyneiva se zastavila, jednou za-klepala a okamžitě otevřela dveře a strčila dovnitř hlavu. Pak ne-chala dveře zabouchnout a totéž udělala u Egwainina pokoje, kte-rý byl hned vedle. "Ještě tu není," řekla. "Potřebuju si promluvit s vámi oběma."
Egwain ji popadla za ramena a zastavila ji. "Co -?" Něco ji za-tahalo za vlasy a štíplo ji do ucha. Před obličejem se jí mihlo cosi čer-ného a cinklo to o zeď. Vzápětí ji Nyneiva strhla na podlahu za zábra-dlí. Egwain, ležíc bezmocně na břiše, s vytřeštěným očima zírala na předmět, který ležel přede dveřmi jejího pokoje, kam spadl. Střela z kuše. Na čtyřech silných ozubech, vyrobených k proraže-ní nepřátel-ského pancíře, viselo několik jejích tmavých vlasů. Egwain zvedla třesoucí se ruku a dotkla se ucha v místě, kde jí z ranky skápla kapka krve. Kdybych se právě v té chvíli nezastavi-la... Kdybych ne... Střela by jí bývala prošla hlavou a nejspíš by byla zabila i Nyneivu. "Krev a popel!" vydechla. "Krev a zatracenej popel!"
"Dávej si pozor na jazyk," vyplísnila ji Nyneiva, ale od srdce jí to nešlo. Ležela a vyhlížela mezi bílou kamennou balustrádou na arkády naproti. Egwain si všimla, že ji obklopila záře. Spojila se se saidarem. Egwain se spěšně pokusila také dosáhnout na pravý zdroj, ale zprvu ji spěch zradil. Spěch a představy, které neustále vstupovaly do prázdnoty, představy, jak se jí rozlétává hlava jako přezrálý me-loun, když do ní naráží těžká střela, která pak pokračuje dál a za-bíjí i Ny-neivu. Zhluboka se nadechla a zkusila to znovu, a nako-nec se růže, vznášející se v nicotě, rozvinula k pravému zdroji a Egwain naplnila jediná síla.
Překulila se na břicho a vyhlédla skrze zábradlí vedle Nyneivy. "Vidíš něco? Vidíš ho? Srazím ho bleskem!" Cítila, jak v ní roste na-pětí, jen jen vybuchnout. "Je to přece muž, ne?" Neuměla si představit muže v obydlí novicek, ale to, že by Bílou věží nesla ku-ši žena, bylo mnohem nepravděpodobnější.
"Nevím." Nyneivě se z hlasu ozýval tichý vztek. Její hněv byl vždycky nejhorší, když nekřičela. "Myslím, že jsem zahlídla - Ano! Támhle!" Egwain cítila, jak z druhé ženy vyšlehla jediná sí-la, a pak se Nyneiva klidně zvedala na nohy a oprašovala si šaty, jako by si nemusely s ničím lámat hlavu.
Egwain na ni zírala. "Co? Cos to udělala? Nyneivo?"
",Z pěti sil,'" vykládala Nyneiva poučným, zároveň však mírně posměšným tónem, ",je vzduch, občas nazývaný vítr, považován za nejméně užitečný. To však ani zdaleka není pravda.'" Krátce se za-smála.

"Říkala jsem ti, že existují i jiný způsoby, jak se bránit. Použila jsem vzduch, držím ho vzduchem. Jestli je to muž. Pořád-ně jsem ho neviděla. Je to trik, který mi jednou ukázala amyrlin, i když podle mě nečekala, že si všimnu, jak to udělala. No, hodláš tu ležet celý den?"
Egwain se rychle zvedla a chvátala za přítelkyní po ochoze. Za-nedlouho se za ohybem objevil muž oblečený v prostých hnědých spodcích a kazajce. Stál na špičce jedné nohy, druhou nohu měl zdvi-ženou, jako by byl zachycen uprostřed běhu, a byl otočený na druhou stranu. Vypadalo to, jako by uvízl v hustém rosolu, a pře-sto kolem něho byl jenom zahuštěný vzduch. Egwain se na ten amyrlinin trik pamatovala, ale určitě by ho nedokázala zopakovat. Pokud by se jí vůbec podařilo usměrňovat.
Přišly blíž a Egwain se s hrůzou od jediné síly odtáhla. Muži tr-čel z prsou jílec dýky. Tváře měl propadlé a smrt mu už potáhla přivřené oči mázdrou. Když Nyneiva uvolnila past, která ho drže-la, zhroutil se na ochoz.
Muž nevypadal nijak výjimečně, byl průměrné výšky a průměr-ně stavěný. Rysy měl tak nenápadné, že by ho Egwain nepoznala ani me-zi třemi muži. Ale prohlížela si ho jen chvilku, než si uvě-domila, že tu něco chybí. Ta kuše.
Trhla sebou a rychle se začala rozhlížet kolem sebe. "Musí tu být ještě jeden, Nyneivo. Někdo sebral tu kuši. A někdo ho bodl. Mohl by tu někde být a zase na nás mířit."
"Uklidni se," řekla Nyneiva, ale také se rozhlížela kolem a ta-hala se za cop. "Jen se uklidni, a vymyslíme, co -" Odmlčela se, když se ozvaly blížící se kroky.
Egwain se rozbušilo srdce a měla je až v krku. Upřela oči na hro-mádku na podlaze a zoufale se snažila dosáhnout na saidín, ale to vy-žadovalo klid, a ona se uklidnit nedokázala.
Na vrcholku rampy se nyní objevila Sheriam Sedai, zastavila se a zamračila se na to, co spatřila. "Co se to tu, ve jménu Světla, sta-lo?" Rychle se přiblížila, a obvyklá vážnost ji pro tentokrát opus-tila.
"Našly jsme ho," řekla Nyneiva, když správkyně novicek po-klekla k mrtvole.
Sheriam mu položila ruku na prsa a dvakrát se syknutím ucuk-la. Viditelně se obrnila, znovu se ho dotkla a chvíli mu ruku na hrudi po-držela. "Je mrtvý," zamumlala. "Tak mrtvý, jak jen to jde, a víc." Když se narovnala, vytáhla z rukávu kapesník a otřela si prsty. "Vy jste ho našly? Tady? A takhle?"
Egwain kývla a byla si jistá, že kdyby promluvila nahlas, Sheri-am by poznala, že lže. "Takhle," prohlásila pevně Nyneiva.
Sheriam zavrtěla hlavou. "Muž - a navíc mrtvý muž! - v obyd-lí novicek už tak znamená pěkný skandál, ale tohle...!"
"Co je na něm divnýho?" zeptala se Nyneiva. "A jak by mohl být víc než mrtvý?"
Sheriam se zhluboka nadechla a na obě mladé ženy se pátravě podívala. "Je to jeden z bezduchých. Šedý muž." Nepřítomně si znovu otřela prsty a pohledem znovu zabloudila k mrtvole. Usta-raným po-hledem.
"Bezduchý?" vyjekla Egwain roztřeseným hlasem a Nyneiva zá-roveň vyhrkla: "Šedý muž?"
Sheriam se na ně podívala pohledem stejně pronikavým, jako byl krátký. "To ještě není součástí vašeho studia, ale vy už jste zřejmě zašly dost daleko ve spoustě věcí. A vzhledem k tomu..." Ukázala na mrtvolu. "Bezduší, šedí muži, se vzdávají svých duší, aby mohli slou-žit jako Temného zabijáci. Potom už nejsou skuteč-ně živí. Sice nejsou úplně mrtví, ale živí taky ne. A přes to jméno jsou někteří z šedých mužů ženy. Je jich ale velice málo. Dokonce i mezi temnými družkami je jen málokterá tak hloupá, aby přine-sla takovou oběť. Můžete se dívat přímo na ně, a skoro si jich ne-všimnete, dokud není pozdě. - Byl skoro stejně mrtvý, když ještě chodil. Jenom to, že ho tu vidím ležet, mi říká, že vůbec kdy žil."
Znovu se na ženy dlouze zadívala. "Do Tar Valonu se neodvážil šedý muž vstoupit od trollockých válek."
"Co uděláš?" zeptala se Egwain. Sheriam zvedla poněkud obo-čí, a tak Egwain rychle dodala: "Jestli se smím zeptat, Sheriam Sedai."
Aes Sedai zaváhala. "Asi můžeš, když už jsi měla tu smůlu a po-tkala ho. Sice to záleží na amyrlin, ale s tím vším, co se tu při-hodilo, si myslím, že tohle bude chtít udržet pokud možno pod pokličkou. Další divoké povídačky nepotřebujeme. Vy o tom ne-budete s nikým mluvit, kromě se mnou nebo s amyrlin, pokud se o tom ona zmíní jako první."
"Ano, Aes Sedai," řekla Egwain důrazně. Nyneiva odpovídala chladnějším tónem.
Sheriam očividně pokládala za samozřejmé, že ji poslechnou. Ne-dala najevo, že by je vůbec slyšela.

Pozornost zcela věnovala mrtvému muži. Šedému muži. Bezduchému. "Nemůžeme nijak za-tajit, že tu byl zabit muž." Náhle ji obklopila záře jediné síly, a stej-ně náhle mrtvolu na zemi zakryla nízká našedlá téměř zcela ne-průhledná kopule, takže tělo téměř nebylo vidět. "Ale tohle snad zabrání, aby se ho dotkl někdo jiný a zjistil, co je zač. Musím to odstranit, než se vrátí novicky."
Upřela na ženy šikmé zelené oči, jako by si právě uvědomila, že tu jsou. "Vy dvě jděte. Do tvého pokoje, myslím, Nyneivo. Vzhle-dem k tomu, co vás už tak čeká, kdyby se někdo dozvěděl, že jste byly za-pletené do tohohle, byť jenom okrajově... Jděte."
Egwain udělala pukrle a zatahala Nyneivu za rukáv, ale ta řek-la: "Proč jsi sem přišla, Sheriam Sedai?"
Na chvíli se Sheriam zatvářila polekaně, ale vmžiku se zamra-čila. S rukama v bok se podívala na Nyneivu se vší váhou svého úřadu za sebou. "Odkdy potřebuje správkyně novicek důvod přijít do obydlí novicek, přijatá?" pravila tiše. "Odkdy se přijaté vyptá-vají Aes Sedai? Amyrlin chce z vás dvou něco udělat, ale bez ohle-du na její záměry, přinejmenším slušnému chování vás naučím já. A teď obě odejděte, než si vás vezmu do pracovny, a to nikoliv na schůzku, kterou už pro vás domluvila amyrlin."
Egwain najednou cosi napadlo. "Odpusť, Sheriam Sedai," řekla rychle, "ale musím si dojít pro plášť. Je mi zima." - Odběhla po ocho-ze dřív, než Aes Sedai stačila něco říci.
Kdyby Sheriam našla tu střelu před jejími dveřmi, kladla by pří-liš mnoho otázek. Už by nemohly předstírat, že toho muže našly, že s nimi neměl nic do činění. Ale když došla ke dveřím do svého pokoje, těžká šipka byla pryč. Jedině zubatá rýha vedle dveří do-svědčovala, že tu kdy byla.
Egwain naskočila husí kůže. Jak ji mohl někdo vzít, aniž bychom ho viděly... Jiný šedý muž! Dřív než si to uvědomila, se natáhla po saidaru, a teprve sladké proudění jediné síly ji upozornilo, co vlastně udělala. Přesto jednou z nejtěžších věcí, které v životě udě-lala, bylo otevřít ty dveře a vstoupit do pokoje. Nikdo tam nebyl. Egwain se-brala bílý plášť z háčku a vyběhla ven. Saidar nepusti-la, dokud nebyla na půl cestě k ostatním.
Když byla pryč, cosi se mezi oběma ženami přihodilo. Nyneiva se snažila vypadat pokorně, ale podařilo se jí tvářit se pouze, jako kdyby ji bolelo břicho. Sheriam měla ruce v bok a podrážděně po-dupávala. Oči, které upírala na Nyneivu, připomínaly zelené mlýn-ské kameny připravené ke mletí ječné mouky, a Egwain obdařila podobným po-hledem.
"Odpusť, Sheriam Sedai," omlouvala se Egwain spěšně, uděla-la pukrle a zároveň si upravovala plášť na ramenou. "Tohle... najít mrt-vého muže - šedého muže! - úplně mě rozrazila zima. Teď už můžeme jít?"
Sheriam je krátkým kývnutím propustila a Nyneiva udělala stej-ně krátké pukrle. Egwain ji popadla za loket a táhla ji pryč.
"Copak na nás chceš přivolat ještě víc potíží?" chtěla vědět, když byly o dvě poschodí níž a bezpečně z doslechu Sheriam, jak doufala. "Cos jí ještě řekla, že se tak mračila? Na něco ses vyptá-vala, co? Dou-fám, žes aspoň zjistila něco užitečnýho."
"Ona mi nic neřekla," zamumlala Nyneiva. "Musíme se ptát, jestli máme něčeho dosáhnout, Egwain. Budeme muset trochu ris-kovat, nebo nic nezjistíme."
Egwain si povzdechla. "No, buď aspoň trochu opatrná." Podle to-ho, jak se Nyneiva tvářila, to rozhodně nehodlala udělat, ani se ne-hodlala vyhýbat riziku. Egwain si povzdechla znovu. "Ta střela z kuše byla pryč, Nyneivo. Musel tady být jiný šedý muž, a ten ji vzal."
"Takže proto jsi... Světlo!" Nyneiva se zamračila a prudce trhla za svůj cop.
Po chvíli se Egwain ozvala: "Čím to zakryla tu... tu mrtvolu?" Nechtěla na mrtvého myslet jako na šedého muže. To jí připomí-nalo, že jich tu bylo víc. V té chvíli prostě nechtěla myslet vůbec na nic.
"Vzduch," odpověděla Nyneiva. "Použila vzduch. Hezkej trik, a já myslím, že vím, jak ho využít."
Jediná síla se dělila na pět sil. Tvořily je země, vzduch, oheň, vo-da a duch. Různá nadání vyžadovala různé kombinace pěti sil. "Ne-chápu některý způsoby, jak je pět sil propojeno. Vezmi si tře-ba léčení. Chápu, proč to vyžaduje ducha, a možná vzduch, ale proč vodu?"
Nyneiva se k ní otočila. "O čem to žbleptáš? Copak jsi zapomně-la, co děláme?" Rozhlédla se kolem. Dorazily do obydlí přija-tých no-vicek. Arkády tu byly nižší než v obydlí mladších novicek a obklopo-valy spíš zahradu než nádvoří. Na dohled byla jen jedi-ná přijatá, která spěchala po jiném ochozu, ale Nyneiva ztišila hlas. "Copak jsi zapo-mněla na černé adžah?"
"Snažím se na ně zapomenout," odsekla ohnivě Egwain. "As-poň na chvilku. Snažím se zapomenout, že

jsme právě opustily mrtvého člověka. Snažím se zapomenout, že mě málem zabil a že měl společ-níka, který to může zkusit znova." Dotkla se ucha. Kap-ka krve již za-schla, ale škrábnutí stejně bolelo. "Měly jsme štěstí, že nejsme obě mrtvé."
Nyneivin výraz změkl, ale když promluvila, v hlase se jí ozýva-lo něco z toho, co používala, když byla ještě vědmou v Emondově Roli, když říkala něco, co bylo třeba pro dobro toho, s kým mlu-vila.
"Neza-pomeň na to tělo, Egwain. Nezapomeň, že se nás sna-žil zabít. Zabít nás. A taky nezapomeň na černý adžah. Na ně ne-smíš zapomenout. Protože jestli to uděláš, jenom na chvilku, tak tam příště možná budeš ležet mrtvá ty."
"Já vím," povzdychla si Egwain. "Ale stejně se mi to nemusí lí-bit."
"Všimla sis, o čem se Sheriam nezmínila?"
"Ne. O čem?"
"Vůbec ji nezajímalo, kdo ho bodl. Tak a teď pojď. Můj pokoj je hned tady dole. Promluvíme si. Můžeš si přitom dát nohy na stůl."

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Tři na lovu

Nyneivin pokoj byl o hodně větší než pokoje novicek. Měla tu ta-ké skutečné lůžko, ne kavalec přiražený ke stěně, dvě křesla mís-to stoličky a na šaty dokonec skříň. Nábytek byl sice prostý, zapadl by do slušného hospodářství, ale ve srovnání s mladšími novickami si přijaté žily vyloženě v přepychu. Byl tu dokonce i malý ko-bereček, s vetkanými žlutými a červenými spirálami na modrém podkladě. Když Egwain s Nyneivou vstoupily, místnost nebyla prázdná.
U krbu stála se zkříženýma rukama Elain a oči měla, aspoň čás-tečně, zrudlé hněvem. V křeslech seděli dva vytáhlí mladí muži, samá ruka samá noha. Jeden, v tmavozeleném kabátci, který měl rozepnutý, aby byla vidět sněhobílá košile vespod, měl Elaininy modré oči a ru-dozlaté vlasy a široce se zubil, takže to byl jasně je-jí bratr. Ten druhý, asi v Nyneivině věku, v šedém kabátci úhledně dopnutém ke krku, byl štíhlý, ale svalnatý, s tmavými vlasy i oči-ma. Když Egwain s Nynei-vou vešly, vstal se sebejistým půvabem. Egwain nikoliv poprvé na-padlo, že je to ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Jmenoval se Ga-lad.
"Rád vás zase vidím," řekl a vzal Egwain za ruku. "Dělal jsem si kvůli vám velké starosti. Dělali jsme si starosti."
Egwain se zrychlil tep a ona rychle stáhla ruku zpátky, aby si to-ho nevšiml. "Děkuju, Galade," zamumlala. Světlo, ale že je to kra-savec. V duchu si zakazovala takhle myslet. Nebylo to ale snadné. Přistihla se, že si uhlazuje šaty a přeje si přitom, aby na sobě místo prosté bílé vlny měla hedvábí. Třeba jedny z těch domanských šatů, o kterých jí vyprávěla Min. Ty, které lnou k tělu a jsou tak tenké, až vám připadají průhledné, i když nejsou. Zrudla a rychle tu představu zaplašila. Přála si přitom, aby se na ni Galad přestal dívat. Rozhodně jí nepomáhalo, že se na něho dobrá polovina žen ve Věži, od kuchtiček po samotné Aes Sedai, dívá, jako by měla přesně stejné představy. A taky jí nepomohlo, že se usmíval jako-by jenom pro ni. Vlastně to ten úsměv ještě zhoršil. Světlo, jestli někdy vytuší, co mě napadá, tak umřu!
Zlatovlasý mládenec se předklonil. "Otázkou zůstává, kde jste byly? Elain před otázkami uhýbá, jako by měla kapsu plnou fíků a nechtěla mi žádný dát."
"Už jsem ti to říkala, Gawyne," zavrčela Elain, "nic ti do toho ne-ní. Přišla jsem sem," obrátila se na Nyneivu, "protože jsem ne-chtěla být sama. Oni mě uviděli a šli za mnou. Ne za odpověď ne-vzali."

"To se divím," prohodila Nyneiva bezvýrazně.
"Ale nám do toho něco je, sestřičko," namítl Galad. "Tvoje bez-pečnost je naše starost." Podíval se na Egwain a ona ucítila, jak jí po-skočilo srdce. "Bezpečnost vás všech je pro mne velice důleži-tá. Pro nás."
"Já nejsem tvoje sestra," odsekla Elain.
"Jestli toužíš po společnosti," usmál se Gawyn na Elain, "my jsme stejně dobří jako kdokoliv jiný. A po tom, čím jsme prošli, jenom abychom mohli být tady, si zasloužíme nějaké vysvětlení, kde jste byly. Raději bych, aby mě Galad celý den prohánět po cvi-čišti, než abych znovu musel čelit máti třebas na jedinou minutu. Raději bych, aby se na mě hněval Coulin." Coulin byl učitel šer-mu a mezi mladými muži, kteří se přišli učit do Bílé věže, ať už na strážce nebo se jenom něčemu naučit, udržoval tuhou disciplínu.
"Můžeš to sice popírat," řekl Elain vážně Galad, "ale pořád to bu-de pravda. A máti vložila tvoje bezpečí do našich rukou."
Gawyn se ušklíbl. "Kdyby se ti něco stalo, Elain, nechala by nás stáhnout z kůže. Museli jsme mluvit hodně přesvědčivě, jinak nás od-táhla s sebou domů. Ještě nikdy jsem neslyšel o tom, že by krá-lovna poslala vlastního syna pod popravčí meč, ale máti se skoro tvářila, že hodlá udělat výjimku, jestli tě bezpečně nepřivedeme domů."
"Jsem si jistá," řekla Elain, "že jste se tolik namáhali výhradně kvůli mně, a ne proto, abyste tu mohli zůstat a učit se se strážci." Gawyn zrudl.
"Tvoje bezpečí bylo naší první starostí." Galad mluvil, jako by to myslel vážně, a Egwain si taky byla jistá, že to vážně myslí. "Podařilo se nám máti přesvědčit, že pokud se sem vrátíš, budeš potřebovat ně-koho, kdo by na tebe dohlédl."
"Dohlédl na mne!" vzkřikla Egwain, ale Galad pokračoval klid-ně dál.
"Z Bílé věže se stalo nebezpečné místo. Došlo tu k několika úmr-tím - vraždám - aniž by to někdo vysvětlil. Dokonce bylo za-bito ně-kolik Aes Sedai, i když se to snažily udržet v tajnosti. A ta-ky jsem se doslechl o černých adžah, prý jsou v samotné Věži. Na rozkaz máti, až pro tebe bude bezpečné opustit studia, se s tebou vrátíme do Caemly-nu."
Elain místo odpovědi zvedla bradu a odvrátila se od něho.
Gawyn si zoufale prohrábl vlasy. "Světlo, Nyneivo, my s Gala-dem nejsme žádní zločinci. Chceme vám jenom pomoct. Udělali by-chom to stejně, ale máti nám to nařídila, takže nemáte naději, že nám to rozmluvíte."
"Morgasiny rozkazy nemají v Tar Valonu žádnou váhu," odtuši-la vyrovnaně Nyneiva. "A co se týče nabídky pomoci, budu si to pama-tovat. Jestli budeme nějakou pomoc potřebovat, tak budete první, kdo o tom uslyší. Zatím bych ocenila, kdybyste odešli." A významně uká-zala na dveře, ale Gawyn si jí nevšímal.
"To je sice všechno moc hezké, ale máti bude chtít vědět, že se Elain vrátila. A proč beze slova utekla a co celé ty měsíce dělala. Světlo, Elain! Celá Věž byla jako rozkopnuté mraveniště. Máti by-la napůl bez sebe strachy. Myslel jsem, že celou Věž strhne holý-ma ru-kama." Elain se zatvářila poněkud provinile a Gawyn toho hned vyu-žil. "Aspoň to mi dlužíš, Elain. To mi dlužíš. Ať shořím, jsi umíněná jako kámen. Byla jsi pryč několik měsíců, a jediné, co o tom vím, je, žes byla na koberečku u Sheriam. A jediný důvod, proč to vím, je, žes plakala a odmítáš si sednout." Elainin vzdorovitý pohled jasně říkal, že jakoukoliv okamžitou výhodu ztratil.
"Dost," ozvala se Nyneiva. Galad s Gawynem otevřeli ústa. Ny-neiva zvýšila hlas. "Řekla jsem dost!" Zlostně se na ně mračila, dokud nebylo jasné, že budou zticha. Pak pokračovala. "Elain vám dvěma nic nedluží. A jelikož se rozhodla, že vám nic neřekne, tak tím to kon-čí. A tohle je můj pokoj, ne nějaký šenk v hostinci, a já chci, abyste vypadli."
"Ale Elain -" začal Gawyn a Galad řekl: "Chtěli jsme jenom -"
Nyneiva pronesla dost nahlas, aby je překřičela: "Pochybuju, že jste požádali o dovolení vstoupit do obydlí přijatých." Překvapeně se na ni podívali. "Myslím, že ne. Takže ať už jste z mýho pokoje a vů-bec z dohledu, než napočítám do tří, nebo o tom napíšu učite-li šermu. Coulin Gaidin má mnohem pádnější ruku než Sheriam Sedai, a mů-žete si být jistí, že budu u toho, abych dohlídla, jestli odvedl dobrou práci."

"Nyneivo, to bys neudělala -" začal ustaraně Gawyn, ale Galad ho pokynem ruky umlčel a přistoupil blíž k Nyneivě.
Ta se stále tvářila odhodlaně, ale když se na ni usmál, nevě-domky si uhladila šaty. Egwain to nepřekvapilo. Kromě červených adžah nepotkala ženu, na kterou by Galadův úsměv neúčinkoval.
"Omlouvám se, Nyneivo, za to, že jsme se ti takhle vnutili," pra-vil Galad klidně. "Samozřejmě ihned odejdeme. Ale nezapomeň, že jsme tady, kdybys nás potřebovala. A ať už byl důvod vašeho útěku jakýkoliv, s tím vám pomůžeme také."
Nyneiva jeho úsměv opětovala. "Jedna," řekla.
Galad zamrkal a jeho úsměv pohasl. Obrátil se k Egwain. Ga-wyn vstal a vykročil ke dveřím. "Egwain," pravil Galad, "víš, že zvlášť ty mě můžeš kdykoliv zavolat, že udělám cokoliv. Doufám, že to víš."
"Dvě," řekla Nyneiva.
Galad se na ni podrážděně podíval. "Ještě si promluvíme," řekl Egwain a sklonil se k její ruce. S posledním úsměvem neuspěcha-ně vykročil ke dveřím.
"Třřřřřřř," Gawyn vyletěl ze dveří a dokonce i Galad poněkud zrychlil svůj ladný krok - "ři," dokončila Nyneiva ve chvíli, kdy se dveře za oběma muži zabouchly.
Elain jí potěšeně stiskla ruce. "Ó, skvělá práce," pochválila Ny-neivu. "Skvělá práce. Já ani nevěděla, že oni do obydlí přijatých ne-smějí."
"Ovšemže smějí," odtušila suše Nyneiva, "ale ti hulváti to taky nevěděli." Elain zatleskala a rozesmála se.
"Nechala bych je pro-stě odejít," dodala Nyneiva, "kdyby si Galad nedával s tím odchodem tak na čas. Ten mladý muž má pro svý dobro moc hezkou tvá-řičku." Egwain se málem zasmála. Galad nebyl ani o rok mladší než Nyneiva. Ta si zatím znovu uhlazovala šaty.
"Galad!" odfrkla si Elain. "Zase nás bude obtěžovat, a já nevím, jestli ten trik bude fungovat víc než jednou. On dělá, co považuje za správné, bez ohledu na to, komu tím ublíží, dokonce i sobě."
"Tak vymyslím něco jinýho," prohlásila Nyneiva. "Nemůžeme je nechat, aby nám pořád koukali přes rameno. Elain, jestli chceš, nami-chám ti mast na uklidnění."
Elain zavrtěla hlavou a pak si lehla na břicho na postel a bradu složila do dlaní. "Kdyby to Sheriam zjistila, určitě bychom se obě mohly těšit na další návštěvu v její pracovně. Moc jsi toho neřekla, Egwain. Snad ti nezdřevěněl jazyk?" Zatvářila se ponuře. "Ne-bo to snad má na svědomí Galad?"
Egwain se proti své vůli zapýřila. "Já jsem se s nimi prostě ne-chtěla hádat," prohlásila tím nejdůstojnějším tónem, na jaký se zmoh-la.
"Ovšem," zabručela nevraživě Elain. "Připouštím, že Galad vypa-dá dobře. Ale je hrozný. Vždycky udělá tu správnou věc, jak ji vidí on. Já vím, že to moc hrozně nezní, ale je to tak. Nikdy se ne-stalo, že by neposlechl máti. Co já vím, tak ani v tom nejmenším. Nikdy by nevy-slovil lež, ani malou, ani by neporušil pravidla. A když na tebe říká, žes nějaké pravidlo porušila, není v něm ani špetka zášti - pokud něco, tak se tváří, jako by mu bylo líto, že ne-dokážeš žít podle jeho žebříčku hodnot - ale to nic nemění na tom, že tě udá."
"To zní - dost nepříjemně," připustila Egwain opatrně, "ale ne hrozně. Neumím si představit, že by Galad udělal něco hroznýho."
Elain zavrtěla hlavou, jako by nemohla uvěřit, že je pro Egwain tak těžké pochopit, co jí bylo zcela jasné. "Jestli se už chceš o ně-koho zajímat, tak zkus Gawyna. Je docela milý - většinou - a tys mu po-pletla hlavu."
"Gawyn! Ani se na mě pořádně nepodívá."
"Ovšemže ne, ty hlupáčku, při tom, jak pořád zíráš na Galada, až ti málem vypadnou oči z důlků."
Egwain cítila, jak jí hoří tvá-ře, ale měla nepříjemný pocit, že to může být pravda. "Galad mu zachránil život, když byl ještě Gawyn malý," pokračovala Elain. "A Gawyn teď nikdy nepřizná, že se mu líbí nějaká žena, pokud se o ni zajímá Galad, ale slyšela jsem ho o tobě mluvit, tak to vím. Přede mnou nikdy nedo-kázal nic utajit."
"To ráda slyším," řekla Egwain, a pak se zasmála, když viděla, jak se Elain tváří. "Třeba bych ho mohla přimět, aby něco z toho řekl mně, místo aby to vykládal tobě."
"Mohla by ses rozhodnout pro zelené adžah, víš. Zelené sestry se občas vdávají. Gawyn je opravdu zamilovaný až po uši a ty by ses k němu skvěle hodila. Kromě toho bych tě měla docela ráda za sestru."

"Jestli jste vy dvě už skončily s těmi holčičími řečmi," přeruši-la je Nyneiva, "tak si musíme konečně promluvit o důležitějších věcech."
"Ano," pravila Elain, "jako třeba o tom, co vám řekla amyrlin, když jsem odešla."
"O tom bych radši nemluvila," odmítla Egwain nešikovně. Ne-chtěla Elain lhát. "Neříkala nic veselýho."
Elain se netvářila, že ji to přesvědčilo. "Většina lidí si myslí, že se ze všeho dostanu líp, protože jsem dědička Andoru. Ale prav-dou je, že to spíš odnáším mnohem hůř než ostatní, protože jsem dědička Andoru. Ani jedna z vás neudělala nic, co jsem já neudě-lala taky, a jestli na vás byla amyrlin tvrdá, tak na mě bude tvrdá dvojnásob. Takže co říkala?"
"Tohle musí zůstat jen mezi námi třemi," řekla Nyneiva. "Čer-né adžah -"
"Nyneivo!" vyjekla Egwain. "Amyrlin říkala, že z toho máme Elain vynechat!"
"Černé adžah!" Elain málem křičela a klekla si na posteli. "Ne-můžete mě vynechat teď, když jste mi řekly tohle. To vám prostě ne-dovolím."
"To jsem ani nikdy nechtěla," ujišťovala ji Nyneiva. Egwain na ni jenom užasle hleděla. "Egwain, Liandrin viděla hrozbu v tobě a mně. A nás dvě taky právě málem zabili -"
"Málem zabili?" zašeptala Elain.
"- možná proto, že pořád znamenáme hrozbu, a možná taky už věděli, že jsme zůstaly samy s amyrlin, a možná dokonce i věděli, o čem s námi mluvila. Potřebujeme někoho, o kom nevědí, a jest-li o ní neví ani amyrlin, tak tím líp. Nejsem si jistá, jestli amyrlin můžeme důvěřovat kromě tý věci s černýma adžah. Ona nás chce nějak využít pro svý cíle, a já nechci, aby nás využívala vůbec. Je to jasný?"
Egwain váhavě kývla a stejně váhavě řekla: "Bude to nebezpeč-ný, Elain, stejně nebezpečný, jako to bylo ve Falme. Možná víc. Tentokrát se do toho nemusíš nechat zatáhnout."
"Já vím," prohlásila Elain tiše. Odmlčela se a po chvíli pokra-čovala. "Když jde Andor do války, první kníže mečů sice velí voj-skům, ale královna s nimi jede také. Před sedmi sty lety, v bitvě u Cu-allin Dhen, byli Andořané zatlačeni zpátky, když královna Modrellein, sama a neozbrojená, vjela se Lví zástavou přímo do-prostřed tairenské-ho vojska. Andořané se přeskupili a znovu za-útočili, královnu zachrá-nili a v bitvě zvítězili. Taková odvaha se čeká od královny andorské. Jestli jsem se ještě nenaučila ovládat svůj strach, musím to rozhodně zvládnout do chvíle, než zaujmu matčino místo na Lvím trůnu." Náhle její vážnost zmizela a Elain se zahihňala. "Kromě toho, copak si vážně myslíte, že bych si ne-chala ujít nějaké dobrodružství a místo toho drhla hrnce?"
"Stejně budeš muset," zchladila ji Nyneiva, "a doufej, že si bu-dou všichni myslet, že taky nic jiného neděláš. A teď pozorně po-slouchej."
Elain poslouchala s otevřenými ústy, jak před ní Nyneiva odha-lovala, co jim amyrlin svěřila, jaký úkol vložila na jejich bedra a jak se je někdo pokusil zavraždit. Při vyprávění o šedém muži se roztřásla a ohromeně si přečetla dokument, který Nyneivě dala amyrlin. Když ho vracela, podotkla: "Přála bych si, abych to mě-la, až zase uvidím máti." Ale když Nyneiva domluvila, tvářila se pobouřeně.
"To je, jako by vám řekla, abyste se vydaly do kopců a našly lvy, jenomže vy vůbec nevíte, jestli tam nějací lvi jsou. A pokud ano, tak by mohli klidně lovit oni vás a mohli by přitom být převlečení za keře. Ó, a kdybyste na nějaké lvy narazily, nenechte se jimi se-žrat dřív, než zjistíte, kde vlastně jsou."
"Jestli se bojíš," prohlásila Nyneiva, "můžeš se držet stranou. Jak jednou začneme, tak už bude pozdě."
Elain pohodila hlavou. "Ovšemže se bojím. Nejsem hloupá. Ale nebojím se natolik, abych přestala, když už jednou začnu."
"Je tu ještě něco," řekla Nyneiva. "Bojím se, že amyrlin chce ne-chat Mata umřít."
"Ale Aes Sedai by měly uzdravit každého, kdo o to požádá." Dě-dička se tvářila částečně pobouřeně a částečně nevěřícně. "Proč by nechávala Mata umřít? Tomu nevěřím! Nevěřím!"
"Já taky ne!" vydechla Egwain. To přece nemohla myslet vážně! Amyrlin ho nemůže nechat zemřít!
"Celou cestu sem Verin říkala, že amyrlin dohlédne na to, aby ho vyléčily."
Nyneiva zavrtěla hlavou. "Verin říkala, že amyrlin ‚na něj do-hlédne'. To není to stejné. A amyrlin se vyhýbala tomu říct ano ne-bo ne, když jsem se jí zeptala přímo. Možná se ještě nerozhodla."
"Ale proč?" chtěla vědět Elain.
"Protože Bílá věž dělá to, co dělá, ze svých vlastních důvodů." Při zvuku Nyneivina hlasu se Egwain zachvěla. "Já nevím proč. Jestli Matovi pomůžou žít nebo zemřít záleží na tom, co jim víc poslouží. Žádná

ze tří přísah je nezavazuje k tomu, že ho musejí vyléčit. Mat je v amyrlininých očích jenom nástroj. My ostatně ta-ky. Použije nás k hledání černých adžah, ale když rozbiješ nástroj tak, že už nejde spra-vit, tak nad tím rozhodně nebrečíš. Prostě si pořídíš jiný. Obě byste na to neměly zapomínat."
"Co s ním uděláme?" zeptala se Egwain. "Co můžeme udělat?"
Nyneiva došla ke skříni a chvíli se v ní hrabala. Když se narov-nala, držela pruhovaný pytlík s bylinkami. "Se svými bylinkami - a s trochou štěstí - ho možná vyléčím sama."
"Verin to nedokázala," poukázala Elain. "Ani Moirain a Verin dohromady, a Moirain měla angrial. Nyneivo, jestli vytáhneš moc jediné síly, mohla bys sama shořet na popel. Nebo sama sebe uti-šit, když budeš mít štěstí. Jestli se tomu vůbec dá říkat štěstí."
Nyneiva pokrčila rameny. "Pořád mi říkají, že se ze mě možná stane nejmocnější Aes Sedai za posledních tisíc let. Třeba přišel čas zjistit, jestli mají pravdu." Zatahala se za cop.
Bylo však zřejmé, že i přes svá srdnatá slova má Nyneiva strach. Ale nenechá Mata zemřít, i kdyby to znamenalo riskovat vlastní život. "Pořád nám vykládají, jak jsme my tři silné - nebo jak silné budeme. Možná když to zkusíme společně, mohly bychom mezi sebou to prou-dění rozdělit."
"Ještě nikdy jsme nezkusily pracovat společně," připomněla po-malu Nyneiva. "Nejsem si jistá, jestli vím, jak naše schopnosti zkom-binovat. Když to zkusíme, mohlo by to být stejně nebezpeč-né jako natáhnout příliš mnoho jediné síly."
"Hmm, jestli to máme udělat," řekla Elain a slezla z postele, "tak do toho. Čím déle o tom budeme mluvit, tím vystrašenější bu-deme. Mat je v hostinských pokojích. Nevím, v kterém přesně, ale tolik mi Sheriam řekla."
Jako tečka za její větou se náhle s třesknutím otevřely dveře a do místnosti vstoupila Aes Sedai, jako by to byl její pokoj a ony tři byly narušitelky.
Egwain udělala hodně hluboké pukrle, aby zakryla zklamání.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Červená sestra

Elaida byla spíš hezká než krasavice, a vážný výraz dodával do-spělosti jejím bezvěkým rysům. Nevypadala stará, ale Egwain si ne-dokázala představit, že někdy byla mladá. Až na nejformálnější příle-žitosti nosilo šátek lemovaný výšivkou vinné révy a velkou bílou sl-zou tarvalonského plamene na zádech jen pár Aes Sedai, ale Elaida ten svůj měla, a dlouhé červené třásně oznamovaly její adžah. Na smetanově bílých šatech měla navíc červené pruhy a zpod dlouhých suknic vykoukly červené střevíčky, když přechá-zela přes pokoj. Upí-rala na ně tmavé oči, jako když si kos prohlí-ží žížaly.
"Takže jste všechny hezky pohromadě. Nějak mě to ani nepře-kvapuje." Ani její hlas nic nepředstíral, stejně jako postoj. Byla to že-na vládnoucí velkou mocí a připravená tuto moc použít, pokud by usoudila, že je to nutné. Žena, která věděla víc než ti, s nimiž se bavi-la. Což platilo stejně pro královnu, jako pro novicku.
"Odpusť, Elaido Sedai," řekla Nyneiva a udělala další pukrle, "ale právě jsem chtěla odejít. Musím toho při studiu hodně dohá-nět. Jestli mě omluvíš -"
"Tvoje studium počká," zarazila ji Elaida. "Koneckonců, už če-kalo dost dlouho." Sebrala plátěný pytlík Nyneivě z rukou a rozvázala šňůrky, ale když se podívala dovnitř, odhodila pytlík na podlahu. "Byliny. Ty už nejsi vesnická vědma, dítě. Jestli se budeš držet své minulosti, jenom tě to bude zdržovat."
"Elaido Sedai," ozvala se Elain, "já -"
"Ty mlč, novicko." Elaida měla chladný a hebký hlas, jako je hebké hedvábí ovinuté kolem ocelové čepele. "Tys možná zlomila pouto mezi Tar Valonem a Caemlynem, které trvalo po tři tisíce let. Budeš mluvit, až budeš tázána." Elain si pozorně prohlížela podlahu před svýma nohama. Na lících jí naskočily rudé skvrny. Vina, nebo hněv? Egwain si nebyla jistá.
Elaida si nikoho nevšímala, usadila se do křesla a pečlivě si upra-vila sukně. Ostatní nevyzvala, aby se posadily. Nyneiva měla napjatý výraz. Začala se popotahovat za cop. Egwain doufala, že se udrží na-tolik, aby se bez dovolení neposadila.
Když se Elaida uvelebila ke své spokojenosti, dlouho si je mlč-ky, s nečitelným výrazem prohlížela. Nakonec promluvila: "Vědě-ly jste, že jsou mezi námi černé adžah?"
Egwain si vyměnila poplašený pohled s Nyneivou a Elain.
"Řekli nám to," odpověděla opatrně Nyneiva. "Elaido Sedai," do-dala po odmlce.
Elaida zvedla obočí. "Ano. Napadlo mě, že byste o tom mohly vědět." Egwain sebou při jejím tónu trhla, čímž naznačila mnohem víc, než bylo řečeno, a Nyneiva rozzlobeně otevřela ústa, ale bezvý-razný pohled Aes Sedai je všechny umlčel. "Vy dvě," pokračo-vala Elaida nedbalým tónem, "jste si zmizely a vzaly jste s sebou dědičku Andoru - dívku, která by se jednoho dne mohla stát krá-lovnou Ando-ru, pokud ji nestáhnu z kůže a tu neprodám rukavičkáři - zmizely jste bez dovolení, beze slova, beze stopy."
"Mě nikdo neunesl," prohlásila Elain do podlahy. "Šla jsem dob-rovolně."
"Budeš konečně poslouchat, dítě?" Elaidu obklopila záře a po-hled upírala na Elain. "Nebo tě to musím naučit, teď a tady?"
Elain zvedla hlavu a její výraz nebylo možné zaměnit s žádným jiným. Hněv. Dlouho se Elaidě dívala do očí.
Egwain zarývala své nehty hluboko do dlaní. Bylo to k zbláz-nění. Elain, Nyneiva či ona sama by mohly Elaidu na místě zničit. Při-nejmenším kdyby ji přistihly zcela nepřipravenou, koneckon-ců, byla vycvičenou Aes Sedai. Avšak kdybychom udělaly cokoli a nenechaly si od ní všechno líbit, všechno bychom prozradily. Ne-zahazuj to, Elain.
Elain sklopila hlavu. "Odpusť, Elaido Sedai," zamumlala. "Za-pomněla jsem se."

Záře pohasla a Elaida si hlasitě odfrkla. "Ať už tě tyhle dvě od-vedly kamkoliv, naučila ses tam velice špatným způsobům. A ty si nemůžeš dovolit, dítě. Budeš první královnou Andoru, která bude zá-roveň Aes Sedai. První královnou Aes Sedai na světě po víc než tisíci letech. Budeš jednou z nejsilnějších od Rozbití světa, možná budeš od Rozbití první dost silná vládkyně, abys světu otevřeně řekla, že jsi Aes Sedai. Tak to neohrožuj, dítě, protože pořád mů-žeš všechno ztratit. Obětovala jsem příliš mnoho času, abych toho dosáhla. Rozumíš mi?"
"Myslím, že ano, Elaido Sedai," řekla Elain. Ale znělo to, jako by nepochopila jediné slovo. Egwain ovšem také ne.
Elaida změnila předmět hovoru. "Můžete být ve vážném nebez-pečí. Všechny tři. Zmizely jste a vrátily jste se, a mezitím nás Liandrin a její... společnice opustily. Někdo to určitě bude spojo-vat. Jsme si jisté, že Liandrin a ty, které odešly s ní, jsou temnými družkami. Čer-né adžah. Nechci, aby z toho stejného byla obvině-na i Elain, a abych ji chránila, zřejmě budu muset chránit vás všechny. Řekněte mi, proč jste utekly a co jste celé ty měsíce dě-laly, a já pro vás udělám, co bude v mých silách." Oči, které upí-rala na Egwain, připomínaly hákovací kotvice.
Egwain se snažila vymyslet nějakou odpověď, která by Aes Se-dai uspokojila. Povídalo se, že Elaida občas rozezná lež. "To... to kvůli Matovi. Je moc nemocný." Snažila se opatrně volit slova a neříci nic, co by nebyla pravda, aby to přesto vzbudilo dojem, kte-rý se pravdě neblížil ani zdaleka. Aes Sedai to dělají pořád. "Jely jsme za... Přivezly jsme ho zpátky, aby ho tu vyléčily. Kdybychom to neudělaly, umřel by. Amyrlin ho vyléčí." Doufám. Přinutila se neuhnout před pohledem červené Aes Sedai a přiměla se provinile nepřešlapovat. Z Elaidina výrazu se nedalo vyčíst, jestli jí uvěřila.
"To stačí, Egwain," zarazila ji Nyneiva. Elaidin pronikavý po-hled se přesunul na ni, ale Nyneiva nevypadala, že to na ni uděla-lo nějaký dojem. Bez mrknutí se dívala Aes Sedai do očí. "Odpusť, že jsem ji přerušila, Elaido Sedai," pravila Nyneiva hladce, "ale amyrlin řekla, že naše přestupky budou zapomenuty. Jako součást nového začátku o nich nesmíme mluvit. Amyrlin řekla, že to bude, jako by se to nikdy nestalo."
"To řekla, hm?" Stále nic v Elaidině hlase či výraze neprozrazo-valo, jestli jim věří nebo ne. "Zajímavé. Těžko můžete úplně zapome-nout, když váš trest byl ohlášen celé Věži. Což nemá ob-doby. Je to neslýchané, ohlašuje se pouze utišení. Chápu, proč na to chcete zapo-menout. Dověděla jsem se, že máš být pozvednuta mezi přijaté, Elain. A ty taky, Egwain. To není zrovna trest."
Elain se podívala na Aes Sedai, jako by žádala o dovolení pro-mluvit. "Matka říkala, že jsme připravené," prohlásila. Do hlasu se jí vloudil vzdor. "Učila jsem se, Elaido Sedai, a dospěla jsem. Ne-nechala by mě přijmout, kdyby to nebyla pravda."
"Učila ses," přemítala Elaida. "A dospěla. Možná ano." Z jejího tónu se nedalo poznat, jestli to považuje za prospěšné. Pátravým po-hledem zabloudila zpátky k Egwain a Nyneivě. "Vrátily jste se s Ma-tem, mladíkem z vaší vesnice. Ale byl tu ještě jeden mláde-nec od vás ze vsi. Rand al'Thor."
Egwain měla pocit, jako by se jí kolem srdce najednou sevřela le-dová ruka.
"Doufám, že je v pořádku," utrousila vyrovnaně Nyneiva, nicmé-ně se prudce zatahala za cop. "Už nějakou dobu jsme ho ne-viděly."
"Zajímavý mladý muž." Elaida si je při řeči prohlížela. "Setka-la jsem se s ním jenom jednou, ale připadal mi - zajímavý. Mys-lím, že musí být ta'veren. Ano. To by pak odpovídalo na mnoho otázek ohledně jeho osoby. Ta vaše Emondova Role musí být ne-obvyklé místo, když zplodila takové, jako jste vy dvě. A Randa al'Thora."
"Je to jenom taková obyčejná vesnice," poznamenala Nyneiva. "Prostě vesnice jako každá jiná."
"Ano. Zajisté." Elaida se usmála, jenom rychle zvedla koutky úst, ale Egwain se z toho udělalo špatně. "Povězte mi o něm něco víc. Amyrlin vám nenakázala, abyste i o něm zachovaly mlčení, že ne?"
Nyneiva trhla copem. Elain si prohlížela kobereček, jako by v něm bylo skryto nějaké důležité poselství. A Egwain zoufale přemýš-lela o nějaké vhodné odpovědi. Povídá se o ní, že pozná lež. Světlo, jestli je to pravda... Chvíle se táhla do nekonečna, až na-konec otevřela ústa Nyneiva.
V té chvíli se dveře rozlétly podruhé. Sheriam si, značně překva-pená, prohlédla místnost. "To je dobře, že tě tu vidím, Elain. Chci všechny tři. Tebe jsem tu nečekala, Elaido."
Elaida vstala a upravila si šátek. "Všechny jsme na tyhle dívky zvědavé. Proč utekly. Jaká dobrodružství

zažily. Říkají, že jim matka zakázala o tom mluvit."
"Ještě že tak," prohlásila Sheriam. "Mají být potrestány, a tím by to mělo skončit. Já jsem vždycky byla přesvědčená, že když trest skončí, měla by být chyba, která byla na jeho počátku, prostě smazá-na."
Obě Aes Sedai dlouho stály a dívaly se na sebe. Ani na jedné hladké tváři se však neobjevil žádný výraz. Nakonec promluvila Elai-da: "Ovšem. Možná si s nimi promluvím jindy. O jiných vě-cech." Po-hled, kterým všechny tři ženy v bílém obdařila, Egwain připadal jako varování. S tím Elaida proklouzla kolem Sheriam.
Správkyně novicek jí podržela dveře a dívala se, jak druhá Aes Sedai odchází po ochoze. - Z jejího výrazu stále nebylo možné cokoliv vyčíst.
Egwain si pomalu, dlouze vydechla, a totéž zaslechla od Nyneivy a Elain.
"Vyhrožovala mi," promluvila Elain nevěřícně spíš k sobě. "Vy-hrožovala mi utišením, jestli nepřestanu být - svéhlavá!"
"Špatně jsi ji pochopila," řekla Sheriam. "Kdyby byla svéhlavost zločin hodný utišení, tak by seznam utišených byl delší, než byste si vůbec dokázaly zapamatovat. Jenom málokterá poddajná žena dokáže získat prsten a šátek. Tím ovšem neříkám, že se ne-musíte učit chovat poddajně, když je to nutné."
"Ano, Sheriam Sedai," odpověděly všechny tři dívky téměř zá-roveň a Sheriam se usmála.
"Vidíte? Přinejmenším se umíte poddajně tvářit. A budete mít spoustu příležitostí si to procvičit, než si znovu zasloužíte amyrlininu přízeň. A moji. A tu moji získáte velice těžko."
"Ano, Sheriam Sedai," řekla Egwain, ale tentokrát se k ní při-dala jenom Elain.
Nyneiva se zeptala: "Co to... tělo, Sheriam Sedai? Ten... bezdu-chý? Zjistila jsi, kdo ho zabil? Nebo proč vůbec přišel do Věže?"
Sheriam stiskla rty. "Ty uděláš krok dopředu, Nyneivo, a pak za-se krok zpátky. Protože se Elain netváří nijak překvapeně, tak jste jí o tom očividně řekly - poté, co jsem vám nařídila, abyste o tom nemlu-vily! - takže teď přesně sedm lidí ve Věži ví, že dneska byl v obydlí novicek zabit muž, a dva z nich jsou muži, kteří nevědí nic víc. Kromě toho, že mají držet jazyk za zuby. Pokud pro vás rozkaz správkyně novicek vůbec nic neznamená - a pokud tomu tak vskutku je, tak vás brzy opravím - možná poslechnete rozkaz amyrlinina stolce. O tomhle nebudete mluvit s nikým jiným než se mnou nebo s matkou. Amyrlin nedovolí, aby se tu rozšířilo víc kle-pů, než s kolika jsme se zatím mu-sely smířit. Je to jasné?"
Její pevný hlas vyvolal sborovou odpověď: "Ano, Sheriam Se-dai," - ale Nyneiva odmítla skončit jen u toho. "Sedm, říkáš, Sheriam Sedai. Navíc ten, kdo ho zabil. A možná ti, co mu po-mohli dostat se do Věže."
"Do toho vám nic není." Sheriam je všechny přelétla vyrovna-ným pohledem. "Pátrat po okolnostech souvisejících s tím mužem budu já. Vy zapomenete, že o něm vůbec něco víte. Jestli zjistím, že děláte něco jiného... No, existují horší způsoby, jak zaujmout vaši pozornost, než drhnutí hrnců. A nestrpím žádné výmluvy. Sly-ším tu nějaké další otázky?"
"Ne, Sheriam Sedai." Tentokrát se Nyneiva, k Egwainině úlevě, připojila. Ne že by cítila nějakou obzvláštní úlevu. Sheriaminy pozor-né oči jim bezpochyby značně ztíží pátrání po černých adžah. Chtělo se jí hystericky se rozesmát. Jestli nás nechytí černé adžah, tak nás chytí Sheriam. Nutkání ke smíchu ji přešlo. Pokud ovšem Sheriam není sama z černého adžah. Náhle si přála, aby tu myš-lenku dokázala zahnat.
Sheriam kývla. "Tak dobrá. Pojďte se mnou."
"Kam?" zeptala se Nyneiva a připojila: "Sheriam Sedai," jen chviličku předtím, než Aes Sedai přimhouřila oči.
"Copak jste zapomněly," řekla Sheriam napjatým hlasem, "že ve Věži se léčení vždycky provádí v přítomnosti těch, kteří k nám ne-mocného přivedli?"
Egwain měla dojem, že správkyni novicek už začíná docházet tr-pělivost, kterou s nimi zatím měla, ale než se stačila zarazit, vy-hrkla: "Takže ona ho chce vyléčit!"
"Dohlédne na něho amyrlinin stolec samotný, kromě jiných." Sheriam měla tvář stejně vyrovnanou jako hlas. "Měly jste snad důvod o tom pochybovat?" Egwain dokázala jenom zavrtět hla-vou. "Takže když tady jen tak postáváte, marníte tím čas svého pří-tele. Amyrlinin stolec se čekat nenechává." Přes její

slova měla Egwain dojem, že Aes Sedai nikam nespěchá.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Léčení

Chodby hluboko pod Věží, kam je Sheriam zavedla, osvětlova-ly lampy v železných nástěnných kruzích. Minuly několikero dve-ří, které byly zavřené, některé dokonce zamčené a jiné tak umně vypracované, že nebyly vidět, dokud Egwain nebyla těsně u nich. Ve většině chodeb, které křižovaly, byla tma, ale v některých byla v dálce vidět matná světla rozestavěná dost daleko od sebe. Cestou nikoho nepotkaly. Sem Aes Sedai zrovna často nechodily. Vzduch nebyl ani studený, ani teplý, ale Egwain se stejně chvěla a zároveň jí po zádech stékal čůrek potu.

Tady dole, v hlubinách pod Bílou věží, procházely mladší novic-ky posledními zkouškami, než byly přijaty. Nebo vyloučeny z Věže, pokud neuspěly. Tady dole skládaly přijaté konečné tři pří-sahy poté, co složily závěrečnou zkoušku. Náhle si Egwain uvě-domila, že jí ni-kdy nikdo neřekl, co se stane s přijatou, pokud ne-uspěje. Někde tady dole byla místnost, kde bylo uloženo těch pár angrialů a sa'angrialů, které Věž vlastnila. Černé adžah zaútočily tady. A pokud nějaká černá adžah číhala v jedné z těch černých chodeb, pokud je Sheriam nevedla k Matovi, ale k...

Když se Aes Sedai zprudka zastavila, Egwain vyjekla, a když se na ni ostatní zvědavě ohlédly, zapýřila se. "Myslela jsem na černé adžah," řekla slabě.
"Nemysli na ně," poradila jí Sheriam, a pro jednou mluvila jako ta stará, laskavá, i když pevná Sheriam. "Černé adžah vám nemu-sí dělat starosti ještě hezkých pár let. Vy máte to, co nám ostatním schází. Totiž dost času, než s nimi budete muset jednat. Máte ješ-tě spoustu času. Až vstoupíme, držte se u zdi a mlčte. To, že sem můžete přijít, je projev blahovůle, nemáte pomáhat ani rušit, ani se do ničeho plést."
Otevřela dveře pokryté šedým kováním, které mělo připomínat ká-men.
Čtverhranná místnost byla rozlehlá a stěny ze světlého kamene holé. Jediným kusem nábytku byl dlouhý kamenný stůl zakrytý bí-lou látkou, stojící uprostřed místnosti. Na stole ležel Mat, až na bo-ty a plášť plně oblečený. Oči měl zavřené a obličej tak vyhublý, až z toho bylo Egwain do pláče. Při dýchání sípavě chrčel. Dýka z Shadar Lo-gothu mu visela u pasu a rubín na hlavici jako by chy-tal světlo, takže zářil jako nějaké divoké rudé oko, i když tu svíti-lo na tucet lamp, je-jichž záři zesilovaly světlé zdi a bílé dlaždice na podlaze.
U hlavy Matovi stála amyrlin a v nohách Leana. Po jedné stra-ně stolu stály ještě čtyři další Aes Sedai, a tři na druhé. Sheriam se posta-vila k těm třem. Jednou z nich byla Verin. Egwain poznala ještě Sera-felle, další hnědou sestru, Alannu Mosvani ze zeleného adžah a Anaiyu z modrého, jež bylo také Moiraininým adžah.
Alanna s Anaiyou je obě učily, jak se otevřít pravému zdroji, jak se poddat saidaru, aby jej bylo možné ovládat. A od jejich první-ho příjezdu do Bílé věže do odjezdu musela Anaiya Egwain aspoň pade-sátkrát zkoušet, jestli není snílek. Zkoušky sice nic neproká-zaly, ale mírná a laskavá Anaiya, jejíž jedinou krásou byl její hře-jivý úsměv, si ji pořád volala k dalším zkouškám, stejně neúpros-ná jako balvan, valí-cí se dolů horou.
Ostatní Aes Sedai Egwain neznala, jen jednu ženu s chladnýma očima, kterou pokládala za bílou adžah. Amyrlin a kronikářka mě-ly samozřejmě své štóly, ale žádná z ostatních neměla šátek, který by je označoval, pouze prsten a tu bezvěkou tvář pro Aes Sedai ty-pickou. Žádná také neuznala Egwain a ostatní za hodny pohledu.
Přes vnější klid měla Egwain dojem, že u žen kolem stolu za-hlédla známky nejistoty. Anaiya měla kolem úst napjaté vrásky. Alan-na se maličko mračila. Žena s chladnýma očima si neustále uhlazovala světle modré šaty na bocích, aniž si zřejmě uvědomo-vala, co vlastně dělá.
Jedna z těch Aes Sedai, které Egwain neznala, položila na stůl prostou protáhlou skříňku z leštěného dřeva a otevřela ji. Uvnitř byla skříňka vyložena rudým hedvábím. Amyrlin z ní vyňala bílou dutou hůlku zhruba o délce předloktí. Mohla to být kost nebo slo-novina, ale nebylo to ani jedno, ani druhé. Nikdo živý nevěděl, z čeho byla hůlka vyrobena.
Egwain takovou hůlku nikdy neviděla, ale poznala ji podle lek-cí, které novickám dávala Anaiya. Jeden ze sa'angrialů, a možná ten nejmocnější, který Věž vlastnila. Sa'angrialy samozřejmě ne-měly sa-my o sobě žádnou moc - byly to jenom nástroje k soustře-dění a zesíle-ní proudu síly, kterou Aes Sedai usměrnily - ale s tou hůlkou by silná Aes Sedai dokázala strhnout hradby Tar Valonu.
Egwain stiskla ruku Nyneivě na jedné straně a Elain na druhé. Světlo! Ony ani nevědí, jestli ho dokážou vyléčit, dokonce ani se sa'angrialem - s tímhle sa'angrialem/ Jakou naději bychom pak měly my? Pravděpodobně bychom ho byly zabily, a sebe nejspíš taky. Světlo!
"Spojím proudy," promluvila amyrlin. "Dávejte pozor. Síla, po-třebná k tomu, aby bylo zlomeno pouto s dýkou a vyléčeny škody, které to pouto napáchalo, bude dost blízká tomu, aby ho zabila. Sou-středťuji sílu. Pozor." Oběma rukama podržela hůlku před se-bou nad Matovým obličejem. Ten, stále v bezvědomí, začal házet hlavou a pevněji stiskl jílec dýky. Přitom si mumlal cosi, co znělo jako odmít-nutí.
Kolem všech Aes Sedai se objevila záře, to měkké bílé světlo, které viděla pouze žena, která sama mohla usměrňovat. Světlo, vyza-řující z každé ženy, se pomalu šířilo, až se setkalo se září že-ny vedle a spojilo se, takže bylo jen jedno světlo, světlo, vedle ně-hož, alespoň podle Egwain, lampy úplně pohasínaly. A ve všem tom jasu bylo jed-no světlo ještě silnější. Tyč z ohně bílého jako ohlazená kost. Sa'an-grial.
Egwain zoufale bojovala s touhou také se otevřít saidaru a při-dat svůj proud k záplavě. Táhlo ji to tak

silně, že ji to málem sho-dilo na zem. Elain jí tiskla ruku čím dál tím pevněji. Nyneiva udě-lala krok ke stolu, ale pak se zarazila a rozzlobeně potřásla hlavou. Světlo, pomys-lela si Egwain, já bych to dokázala. Ale nevěděla, co by dokázala. Světlo, je to tak silné. Je to tak - nádherné. Elain se začala třást ruka.
Na stole se Mat zmítal uprostřed veškeré té záře, házel sebou ze strany na stranu a nesrozumitelně si mumlal. Ale dýku stále nepouštěl z ruky a oči měl zavřené. Pomalu, velice pomalu se začal prohýbat v zádech, a svaly měl tak napjaté, až se celý chvěl. Ale pořád sebou há-zel a kopal, až se stolu dotýkal jen patami a rame-ny. Náhle prudce otevřel ruku a pomaličku, roztřeseně ji odtahoval od jílce. Jako by mu ji někdo odtahoval násilím. Rty měl ohrnuté a zuby vyceněné v úšklebku, byl to však škleb bolesti, a namáha-vě lapal po dechu.
"Ony ho zabíjejí," zašeptala Egwain. "Amyrlin ho zabíjí! Musí-me něco udělat."
Právě tak tiše Nyneiva odvětila: "Jestli je přerušíme - kdyby-chom to dokázaly - on zemře. Nemyslím, že bych zvládla jen po-lovinu té síly." Odmlčela se, jako by si teprve teď uvědomila, co právě řekla - že dokáže usměrnit polovinu toho, co deset hotových Aes Sedai s pomocí sa'angrialu - a hlas jí ještě zeslábl. "Světlo mi pomoz, ale chtěla bych."
Náhle se odmlčela. Myslela tím, že chce pomoci Matovi, nebo že by chtěla usměrňovat ten proud síly sama? Egwain to nutkání cítila také, bylo jako píseň, která ji nutí do tance.
"Musíme jim důvěřovat," prohlásila nakonec Nyneiva důraz-ným šeptem. "Mat jinou šanci nemá."
Najednou Mat zařval, hlasitě, zplna hrdla. "Muad'drin tia dar al-lende caba'drin rhadiem!" Prohnul se v zádech, oči měl pevně zavřené a zcela zřetelně řval: "Los Valdar Cuebiyari! Los! Carai an Caldazar! Al Caldazar!"
Egwain se zamračila. Naučila se dost, aby poznala starý jazyk, i když rozuměla jen pár slovům. Carai an Caldazar! Al Caldazar! "Za čest Rudého Orla! Za Rudého Orla!" Prastarý válečný pokřik Mane-therenu, státu, který zmizel za trollockých válek. Státu, kte-rý se roz-kládal tam, kde nyní leželo Dvouříčí. Tolik věděla. Ale nějakým způ-sobem jí připadalo, že na okamžik rozumí i tomu ostatnímu, jako by význam slov byl těsně mimo dosah, a ona se musela jenom otočit, aby se to dozvěděla.
S hlasitým lupnutím praskající kůže se dýka ve zlaté pochvě utrhla od Matova opasku a vznesla se na půl sáhu nad jeho vzpí-nající se tělo. Rubín se třpytil a vrhal karmínové jiskry, které jako by také bojovaly proti léčení.
Mat otevřel oči a zlobně se mračil na ženy stojící kolem něho. "Mia ayende, Aes Sedai! Caballein misain ye! Inde muagdhe Aes Se-dai misain ye! Mia ayende!" A pak začal ječet, řval vzteky a ne-bralo to konce, až se Egwain divila, kde na to bere dech.
Anaiya se rychle sehnula a vytáhla zpod stolu truhličku z nějaké-ho tmavého kovu. Podle toho, jak ji vlekla, byla zřejmě dost těžká. Když ji položila vedle Mata a otevřela víko, mezi dva cou-ly silnými stěnami už moc místa nezbývalo. Anaiya se sehnula znovu a vytáhla kleště, jaké by se klidně hodily do kuchyně oby-čejné hospodyně. Kleštěmi opatrně, jako by to byl smrtelně jedo-vatý had, zachytila vznášející se dýku.
Matův křik zesílil a byl ještě zoufalejší. Rubín jasně zazářil a je-ho barva teď připomínala krev.
Aes Sedai strčila dýku do skříňky a prudce zavřela víko. Když za-cvaklo, slyšitelně si oddechla. "Hnusná věc," prohodila.
Jakmile byla dýka schována, Mat umlkl a zhroutil se, jako by se mu svaly a kosti změnily ve vodu. O chvíli později záře, obklopu-jící Aes Sedai a stůl, pohasla.
"Hotovo," zachraptěla amyrlin, jako by také celou dobu křičela. "Je to hotovo."
Některé Aes Sedai viditelně poklesly v kolenou a nejedné se na čele perlil pot. Anaiya si z rukávu vyndala obyčejný lněný kapesníček a otevřeně si otírala obličej. Bílá sestra s chladnýma očima si oťuká-vala líčka kouskem lugardské krajky.
"Úžasné," poznamenala Verin. "Že stará krev může být i dnes v někom tak silná." Se Serafelle daly hlavy dohromady a tiše spo-lu ho-vořily, přitom však prudce mávaly rukama.
"Je vyléčený?" zeptala se Nyneiva. "Bude... žít?"
Mat ležel, jako by spal, ale stále byl málem na kost vyhublý. Egwain ještě nikdy neslyšela, že by léčení nevyléčilo všechno. Pokud pouhé oddělení od tě dýky nespotřebovalo všechnu sílu, kterou použi-ly. Světlo!

"Brendas," řekla amyrlin, "dohlédneš na to, aby ho odnesli zpát-ky do jeho pokoje?"
"Jak přikazuješ, matko," odpověděla Aes Sedai s chladnýma oči-ma a její pukrle bylo stejně vyrovnané, jako celé její dosavad-ní cho-vání. Když odešla, aby zavolala nosiče, několik Aes Sedai odešlo s ní, včetně Anaiyy. Verin se Serafelle je následovaly a stá-le si cosi poví-daly, ale tak velice tiše, že jim Egwain nerozuměla ani slovo.
"Je Mat v pořádku?" chtěla vědět Nyneiva. Sheriam jen zvedla obočí.
Obrátila se k nim amyrlin. "Je mu tak dobře, jak jen může být," pravila chladně. "Teprve se uvidí. Nosit něco pošpiněné dotykem Shadar Logothu tak dlouho při sobě... kdo ví, jak ho to mohlo ovliv-nit? Možná vůbec, možná hodně. Uvidíme. Ale pouto s dý-kou je pře-rušeno. Teď potřebuje jen odpočívat a jíst, co se do něj vejde. Měl by to přežít."
"Co to vlastně křičel, matko?" zeptala se Elain, a pak rychle do-dala: "Jestli se smím zeptat?"
"Rozkazoval vojákům." Amyrlin vrhla na mladého muže ležící-ho na stole zvláštní pohled. Mat se nepohnul, co se zhroutil, ale Egwain měla dojem, že přece jen dýchá lehčeji, a také hruď se mu zvedala a klesala pravidelněji. "V bitvě před dvěma tisíci lety, řek-la bych. Stará krev se vrací."
"Ale všechno to nebylo jenom o bitvě," poznamenala Nyneiva. "Slyšela jsem, jak říká Aes Sedai. To nebylo kvůli boji. Matko," do-dala opožděně.
Amyrlin se na chvíli zamyslela, možná uvažovala o tom, co ří-ci, nebo zda vůbec něco říkat. "Na chvíli," pravila nakonec, Jsem si myslela, že se minulost a přítomnost spojily. Byl tady a byl tam a vě-děl, kdo jsme. Velel nám, abychom ho propustily." Znovu se odmlče-la. "‚Jsem volný muž, Aes Sedai. Nejsem žádné maso pro Aes Sedai.' To říkal."
Leana si hlasitě odfrkla a některé Aes Sedai, které tu ještě zů-staly, si cosi rozzlobeně mumlaly.
"Ale matko," namítla Egwain, "nemohl to myslet tak, jak to zně-lo. Manetheren byl přece spojencem Tar Valonu."
"Manetheren byl spojencem, dítě," prohlásila amyrlin, "ale kdo se vyzná v srdci muže? Mám takový dojem, že dokonce ani on sám. Muž je zvíře, které se nejsnadněji uvazuje na vodítko, a nej-hůř se na tom vodítku udržuje. Dokonce i když si je vybere sám."
"Matko," ozvala se Sheriam, "je pozdě. Kuchaři budou čekat na ty, které ti pomáhaly."
"Matko," zeptala se ještě nervózně Egwain, "nemohly bychom zůstat s Matem? Jestli může pořád ještě umřít..."
Amyrlin se tvářila vyrovnaně, bezvýrazně. "Vy máte své povin-nosti, dítě."
Egwain si byla jistá, že tím nemyslela mytí nádobí. "Ano, mat-ko." Udělala pukrle a suknicemi se otřela o Nyneivu a Elain, kte-ré se také klaněly. Ještě se naposled podívala na Mata a pak vyšla za Sheriam z místnosti. Mat se dosud nepohnul.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Probuzení

Mat pomalu otevřel oči a zahleděl se na bíle omítnutý strop. Uva-žoval, kde je a jak se sem dostal. Strop byl lemován umným štukem z pozlacených lístků, a matrace, kterou pod sebou cítil, by-la hodně na-cpaná peřím. Takže u někoho bohatého. U někoho, kdo má hodně pe-něz. Neměl ale nejmenší ponětí o tom, kde je, jak se sem dostal, a ještě o spoustě dalších věcí.
Něco se mu zdálo a kousky snů se mu v hlavě pořád propléta-ly se vzpomínkami. Nedokázal je od sebe oddělit. Divoké útěky a rvačky, zvláštní lidé z druhé strany oceánu, cesty a portálové ka-meny a kousky jiných životů, příhody rovnou z kejklířských vy-právěnek, to musely být sny. Aspoň si to myslel. Ale Loial žádný sen nebyl, a to byl ogier. Hlavou mu táhly útržky hovorů, rozho-vory s otcem, s přáteli a s dobře oblečeným mužem, který s ním mluvil jako otec a uděloval mu moudré rady. To bylo nejspíš sku-tečné. Ale všechno to byly jenom zlomky a útržky. Jenom se zma-teně míhaly.
"Muad'drin tia dar allende caba'drin rhadiem," zamumlal si pro sebe. Ta slova byla jenom zvuky, ale přesto vykřísla - cosi.
Těsné řady oštěpníků se táhly na míli či víc na obě strany, a nad nimi vlály korouhve a praporce měst a menších rodů. Řeka mu za-bezpečovala levý bok, napravo měl močály a slatiny. Z kopce při-hlížel, jak oštěpníci bojují proti masám trolloků, kteří se snažili prorazit. Trolloků bylo desetkrát víc než lidí. Oštěpy prorážely čer-né trolločí brnění a sekery s bodci prosekávaly krvavé rány do lidských řad. Vzduchem se nesl křik - a řev. Slunce pálilo na bez-mračné obloze a nad bojovníky se chvěl vzduch žárem. Z nepřátel-ských řad stále létaly šípy a pobíjely trolloky i lidi bez rozdílu. On své lučistníky odvolal, ale hrůzopáni se nestarali o nic jiného, než jak prorazit řadami lidí. Na hřebeni za ním čekala Srdcová garda na jeho rozkaz. Koně netrpělivě podupávali. Brnění na mužích i koních se ve slunci lesklo jako stříbro. Ani lidé, ani zvířata už to vedro o moc děle nevy-drží.
Musejí zvítězit, nebo padnout. Byl znám jako hazardní hráč, a teď nadešla chvíle, kdy musel vrhnout kostky. - Hlasem, který se nesl nad vřavu dole, vydal rozkaz a vyhoupl se do sedla. "Pěšáci se připraví pustit jízdu dopředu!" Jeho praporečník dojel blíž, a jak jeho rozkaz opakovali podél celé řady, nad hlavou mu vlála korouhev s rudým orlem.
Dole se oštěpníci náhle pohnuli a disciplinovaně ustoupili stra-nou, zúžili formace a tak otevřeli široké mezery. Mezery, do nichž se nahrnuli trolloci jako černá, odporná vlna smrti, vyrážejíce pří-šerný řev. On sám tasil meč a zvedl ho nad hlavu. "Kupředu Srdcová gar-do! " Pobídl koně a ten skočil ze svahu. Za nim zaduněla kopyta koní útočících těžkooděnců. - "Kupředu!" Na trolloky udeřil jako první, má-chal mečem, a praporečník se držel těsně za ním. "Za čest Rudého Orla!" Srdcová garda se vrhla do mezer mezi oštěpníky, rozdrtila čer-ný příliv a zatlačila ho zpátky. - "Rudý Orel!" Půllidé na něho vrčeli a snažili se ho zasáhnout podivně zakři-venými meči, ale on se proseká-val stále hlouběji do jejich řad. Zvítězit, nebo padnout. "Manetheren!"
Když Mat zvedal ruku k čelu, třásla se mu. "Los Valdar Cuabiya-ri, " mumlal. Byl si téměř jistý, že ví, co

to znamená - "Ku-předu, Srd-cová gardo," nebo možná "Srdcová garda postoupí," - ale to přece nebylo možné. Moirain mu řekla pár slov ze starého jazyka, a ta byla jediná, která znal. To ostatní mohla být klidně taj-ná mluva zlodějů.
"Zvláštní," řekl chraplavě. "Nejspíš to ani není starý jazyk. Je-nom nějaká hatmatilka. Ta Aes Sedai je blázen. Byl to jenom sen."
Aes Sedai. Moirain. Náhle si uvědomil, jak má kostnatou ruku a zápěstí, a zadíval se na ně. Byl nemocný. Mělo to něco společ-ného s dýkou. S dýkou s rubínem na jílci a dávno mrtvým, pošpiněným měs-tem nazývaným Shadar Logoth. Všechno to bylo nějak vzdálené a v mlze, nedávalo to dohromady žádný smysl, ale on vě-děl, že to nebyl sen. Egwain a Nyneiva ho vezly do Tar Valonu na léčení. Tolik si pamatoval.
Pokusil se posadit, ale zhroutil se zpátky, protože byl slabý ja-ko novorozené jehňátko. S námahou se vytáhl do sedu a odhrnul vlněnou pokrývku stranou. Jeho šaty byly pryč, nejspíš v tom šat-níku s vyřezá-vanými liánami, který stál u zdi. Pro tuto chvíli mu ale na šatech ani nezáleželo. Postavil se a překlopýtal po koberci s květinovým vzorem ke křeslu s vysokým opěradlem, kterého se zachytil. Od křesla se od-razil ke stolu, jenž měl na nohách a okra-jích desky pozlacené spirály.
Místnost jasně osvětlovaly voskovice, čtyři na každém z vyso-kých svícnů se zrcátkem za plamínky. Větší zrcadlo viselo na stěně nad silně lakovaným stojanem s umyvadlem a džbánem na vodu. Když se do něj podíval, uviděl svůj odraz. Byl vyhublý, s propad-lými tvářemi a zapadlýma očima s černými kruhy, vlasy měl pro-pocené, ohnutý byl jako stařec nad hrobem a kymácel se jako tři-na ve větru. Narovnal se, ale přílišné zlepšení to nebylo.
Na stole před jeho rukama ležel velký zakrytý podnos. Ucítil vů-ni jídla. Strhl látku a objevily se dva velké stříbrné džbány a mísy z ten-kého zeleného porcelánu. Slyšel, že Mořský národ si za tento porcelán žádá jeho váhu ve stříbře. Čekal hovězí vývar, případně brzlíky a po-dobné jídlo, které se obvykle nutí invalidům. Místo to-ho byly na jed-nom talíři silné plátky hovězího s tmavou hořčicí a křenem. Na dalších byly opékané brambůrky, fazole s cibulkou, klobásy a hrách. Naklá-daná zelenina a kousky žlutého sýra. Silné krajíce křupavého chleba a miska másla. V jednom džbánu bylo mléko a džbán byl zvenčí ještě orosený, v druhém bylo něco, co vo-nělo jako svařené víno. Dohroma-dy toho bylo pro čtyři dospělé mu-že. V ústech se mu začaly sbíhat sliny a zakručelo mu v žaludku.
Nejdřív zjistím, kde to jsem. Ale stejně smotal plátek hovězího a namočil si jej do hořčice, než se odstrčil od stolu a vydal se ke třem úzkým vysokým oknům.
Okna byla zakryta dřevěnými okenicemi vyřezávanými jako kraj-ka, ale otvory viděl, že venku je noc. Světla z ostatních oken tvořila tečky na tmavém pozadí. Na chvíli se v zoufalství sesul na bílý kámen parapetu, ale pak začal myslet.
Jeho otec vždycky říkával, že to, co přichází, lze obrátit ke své-mu prospěchu, jen když člověk myslí, a Abell Cauthon byl ten nej-lepší koňský handlíř v celém Dvouříčí. Vždy, když to vypadalo, že někdo na Matova otce vyzrál, nakonec to dopadlo tak, že mu zů-stala kratší slámka. Ne že by Abell Cauthon někdy udělal něco ne-čestného, ale dokonce ani lidi z Tarenského Přívozu na něj nikdy nevyzráli, a každý věděl, jací to jsou ostří hoši. A to všechno jen díky tomu, že si všechno vždycky promyslel ze všech stran.
Tar Valon. Musel to být Tar Valon. Tento pokoj se hodil do palá-ce. Jenom ten květovaný domanský koberec sám stál tolik, co slušný statek. Navíc si byl jist, že už není nemocný, a podle toho, co mu řek-li, byl Tar Valon jeho jedinou nadějí na uzdravení. Nikdy se sice necí-til skutečně nemocen, alespoň si na to nevzpomínal, dokonce ani když Verin - z oparu se vynořilo další jméno - říkala někomu poblíž, že umírá. Teď se cítil slabý jako moucha a hlad měl jako vlk, ale nějak si byl jist, že léčení již bylo dokončeno. Cítím se - celý a zdravý, to je všechno. Jsem vyléčený. Zamračil se na okenice.
Vyléčený. To znamenalo, že na něj použily jedinou sílu. Z toho pomyšlení mu naskočila husí kůže, ale věděl, že to udělaly. "Lep-ší než umřít," řekl si. Vzpomněl si na některé z příběhů, které o Aes Sedai slyšel. "Musí to být lepší než umřít. Dokonce i Ny-neiva si myslela, že umřu. No, je to hotovo, a dělat si teď kvůli to-mu starosti ničemu nepomůže." Uvědomil si, že dojedl plátek ho-věziny a olizuje si z prstů šťávu.
Na nejistých nohou se vrátil ke stolu. Pod ním byla zasunutá sto-lička. Vytáhl si ji a posadil se.

Nenamáhaje se s nožem a vidlič-kou, stočil si další plátek masa. Jak by mohl změnit to, že je v Tar Valonu - v Bílé věži. Musí to být ona - ke svému prospěchu?
Tar Valon znamenal Aes Sedai. To rozhodně nebyl důvod zůstá-vat tu třeba jen o hodinu déle. Právě naopak. Co si pamatoval z do-by strávené s Moirain a později s Verin, mu moc nepomáhalo. Ne-vzpomínal si, že by některá udělala něco skutečně hrozného, ale on se na většinu té doby nepamatoval vůbec. Stejně, ať už Aes Sedai dělaly cokoliv, dělaly to ze svých vlastních důvodů.
"A ty nejsou vždycky takové, za jaké je považuješ," zamumlal s ústy plnými brambor. Polkl. "Aes Sedai nikdy nelžou, ale prav-da, kte-rou ti Aes Sedai řekne, nemusí být vždycky taková, za jakou ji poklá-dáš. Na to nesmím zapomenout. Nemůžu si jimi být jistý ani tehdy, když si myslím, že pravdu skutečně znám." Nebyl to zrovna povzbu-divý závěr. Dal si do úst lžíci hrachu.
Jak tak myslel na Aes Sedai, trochu se rozpomněl na to, co o nich ví. Sedm adžah: modré, červené, zelené, hnědé, žluté, bílé a šedé. Červené adžah byly nejhorší. Až na černé, o kterých ale ty ostatní tvr-dí, že neexistují. Ale červené adžah by pro něj neměly znamenat hroz-bu. Ty zajímali jenom muži, kteří dokázali usměr-ňovat jedinou sílu.
Rand. Ať shořím, jak jsem na něj mohl zapomenout? Kde je? Je v pořádku? Lítostivě si povzdechl a natřel si máslem kousek stále ještě teplého chleba. Rád bych věděl, jestli už zešílel.
I kdyby ale znal odpověď, nemohl by udělat nic, co by Randovi pomohlo. A nebyl si ani jistý, jestli by to udělal, kdyby mohl. Rand mohl usměrňovat a Mat vyrostl na příbězích o mužích, kteří to uměli, na příbězích, které se používaly ke strašení dětí. Děsily však také do-spělé, protože některé z nich byly až příliš pravdivé. Když Mat zjistil, co Rand dokáže, bylo to jako zjistit, že váš nej-lepší přítel trhá mou-chám křidélka a zabíjí malé děti. Jakmile jste se však jednou přiměli tomu uvěřit, bylo těžké ho nadále nazývat přítelem.
"Musím se postarat o sebe," řekl rozzlobeně. Obrátil džbán s ví-nem nad stříbrným pohárem a překvapilo ho zjištění, že je džbán prázdný. Místo toho si nalil mléko. "Egwain a Nyneiva se chtějí stát Aes Sedai." Nevzpomněl si na to, dokud to nevyslovil nahlas. "Rand chodí za Moirain jako pejsek a říká si Drak Znovuzrozený. Světlo ví, co má za lubem Perrin. Od tý doby, co se mu tak divně změnily oči, se chová jako blázen. Musím se o sebe postarat sám." Ať shořím, musím! Jsem poslední z nás, kdo je ještě duševně v po-řádku. Takže je to jenom na mně.
Tar Valon. No, mělo to být nejbohatší město na světě a bylo stře-diskem obchodu mezi Hraničními státy a jihem, střediskem moci Aes Sedai. Mat si nemyslel, že by dokázal přimět Aes Sedai, aby si s ním zahrály. Nebo že by věřil kostkám nebo kartám, kdyby to některá udělala. Ale museli tu přece být kupci a další lidé s kapsa-mi plnými zlata a stříbra. Město samo bude stát za pár dní jeho času. Věděl, že od chvíle, kdy opustil Dvouříčí, toho hodně pro-cestoval, ale kromě něko-lika matných vzpomínek na Caemlyn a Cairhien si z velkých měst nevzpomínal na nic. Vždycky chtěl vidět nějaké velké město.
"Ale ne takový, který je plný Aes Sedai," zabručel kysele a vy-škrábal poslední hrášek. Spolykal ho a vzal si další kus masa.
Maně zauvažoval, jestli by mu Aes Sedai nenechaly alespoň ten rubín z dýky ze Shadar Logothu. Na tu dýku si vzpomínal jen velice matně, ale bylo to jako vzpomínat si na hrozné zranění. Stáhl se mu žaludek a ve spáncích mu zabušila bolest. Rubín pře-sto jasně viděl, byl velký jako nehet na palci a tmavý jako kap-ka krve a leskl se jako karmínové oko. Rozhodně na něj měl vět-ší právo než ony, a takový rubín by doma musel stát snad tucet statků.
Nejspíš řeknou, že je taky pošpiněný. Což taky nejspíš byl. Pře-sto si chvíli představoval, jak rubín vymění s některými Coplinovými za jejich nejlepší pozemky. Většina členů té rodiny - od ko-lébky buřiči a navíc i zloději a lháři - by si zasloužila, co by se jim přihodilo, i něco horšího. Ale opravdu nevěřil, že by mu jej Aes Sedai vrátily, a roz-hodně by ho netěšilo, kdyby jej musel nést až do Emondovy Role, kdyby mu jej daly. A pomyšlení na vlastnic-tví největšího statku ve Dvouříčí už nebylo tak lákavé jako kdysi. Kdysi to bylo jeho největší touhou, to, a pověst koňského handlíře rovnající se té otcově. Teď mu to připadalo bezvýznamné. Ubohá maličkost, když tam venku čekal celý svět.
Rozhodl se, že nejdřív najde Egwain s Nyneivou. Možná se už vzpamatovaly. Možná se vzdaly toho hloupého nápadu, že se sta-nou Aes Sedai. Nemyslel si, že to udělaly, ale nemohl odejít, aniž by je předtím nenavštívil. Tím, že odejde, si byl jist. Návštěva u děvčat, den na prohlídku města, možná si

trochu zahraje v kost-ky, aby si vylepšil obsah měšce, a pak odejde někam, kde nejsou žádné Aes Sedai. Než se vrátí domů - jednou se domů vrátím. Jed-nou se určitě vrátím - chtěl vidět kus světa, a to bez toho, aby ho Aes Sedai nutily tancovat, jak budou pískat.
Prohlížel si podnos, že by ještě něco snědl, a zděšeně si uvědo-mil, že už zůstaly jen drobky chleba a sýra a trocha mastnoty na ta-líři. Oba džbány bylý prázdné. Užasle se podíval na své břicho. Po všem, co snědl, by měl být nacpaný k prasknutí, ale měl pocit, ja-ko by skoro nejedl. Prsty vyškrábal poslední kousky sýra. V půli cesty k ústům mu ruka ztuhla.
Zatroubil jsem na Valerský roh. Tiše si zahvízdal kousek melo-die, pak si vzpomněl na slova:

Jsem na dně studny.
Je noc a padá déšť.
Stěny se bortí a chybí provaz ke šplhání.
Jsem na dně studny.

"Radši by tam měl být ten zatracenej provaz," zašeptal. Nechal drobky spadnout na talíř. Na chvíli se mu zase udělalo zle. Začal myslet, snažil se proniknout mlhou, která mu halila vzpomínky.
Verin přivezla Valerský roh do Tar Valonu, ale nemohl si vzpo-menout, jestli ví, že na něj zadul on. Nikdy neřekla nic, co by to po-tvrzovalo. Tím si byl jist. Aspoň si myslel, že je. A co jestli to ví? Co jestli to vědí všechny? Pokud s ním Verin neudělala něco, o čem ne-vím, tak mají ten roh. Mě už nepotřebují. Ale kdo mohl ří-ci, o čem si Aes Sedai budou myslet, že to potřebují?
"Jestli se zeptají," prohlásil ponuře, "tak jsem se ho nikdy ani prstem nedotkl. Jestli to vědí... Jestli to vědí, tak... tak to vyřídím, až na to dojde. Ať shořím, nemůžou ode mě nic chtít. Nemůžou!"
Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Mat roztřeseně vyskočil, při-praven uprchnout. Pokud by tu bylo kam utéci a pokud by do-kázal udělat víc než tři kroky. Ale tady nebylo kde se schovat, a on nemohl chodit.
Dveře se otevřely.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Návštěvy

Vstoupila žena, oblečená celá v bílém hedvábí a stříbře, zavřela za sebou dveře a opřela se o ně, aby si ho mohla prohlédnout těma nejtmavšíma očima, jaké kdy Mat viděl. Byla tak velice krásná, že málem zapomněl dýchat. Vlasy černé jako noc jí přidržova-la jemně tkaná stříbrná čelenka, a i když stála, vypadala tak pů-vabně, jako jiné ženy při tanci. Mat měl nejasný pocit, že ji zná, ale hned ten nápad zahnal. Na takovou ženu by žádný muž ne-mohl zapomenout.

"Nejspíš docela ujdeš, až zase přibereš," řekla, "ale zatím by sis mohl něco obléknout."
Mat na ni ještě chvíli jenom zíral. Pak si náhle uvědomil, že tu stojí nahý. S nachovou tváří se dobelhal k posteli a přehodil si přes sebe pokrývku jako plášť, a spíš upadl, než se posadil na okraj po-stele. "Mrzí mě to... nechtěl jsem... totiž, nečekal jsem... já... já..." Zhluboka se nadechl. "Omlouvám se, žes mě našla takhle."
Pořád cítil, jak mu hoří tváře. Na okamžik si přál, aby tu byl Rand, ať už se z něho stalo cokoliv, nebo dokonce Perrin, a pora-dili mu. Oni to se ženami vždycky uměli. Dokonce i dívky, které věděly, že Rand je téměř zasnouben s Egwain, na něj hledívaly s obdivem, a některé považovaly Perrinovy pomalé způsoby za jemné a přitažlivé. Ale ať se on sám snažil, jak chtěl, vždycky se mu ze sebe před dívka-mi podařilo udělat hlupáka. Právě jako teď.
"Nechodila bych za tebou takhle, Mate, jenže jsem byla tady v... v Bílé věži -" Usmála se, jako by ji to jméno pobavilo - "z jiného důvo-du a chtěla jsem vás všechny vidět." Mat znovu zrudl a přitáhl si po-krývku úžeji k tělu, ale ona si z něho zřejmě neutahovala. Nad labuť půvabnější doplula ke stolu.
"Máš hlad. To se da-lo čekat při tom, jak to ony dělají. Rozhodně musíš sníst všechno, co ti dají. Budeš překva-pen, jak rychle zase přibereš a získáš sílu."
"Pardon," řekl Mat nesměle, "ale neznáme se? Nechci se tě do-tknout, ale připadáš mi... povědomá."
Žena se na něho podívala, až se rozpačitě zavrtěl. Žena jako tahle očekávala, že si ji budou lidé pa-matovat.
"Možná jsi mne již viděl," pravila nakonec. "Někde. Říkej mi Seléné." Lehce naklonila hlavu na stranu. Vypadalo to, jako by če-kala, že pozná její jméno.
To se mu také mihlo okrajem paměti. Měl dojem, že už ho mu-sel někde slyšet, ale nemohl si vzpomenout kdy nebo kde. "Ty jsi Aes Sedai, Seléné?"
"Ne." Řekla to tiše, ale překvapivě důrazně.
Poprvé, co se na ni díval, dokázal vidět víc než jen její krásu. Byla skoro tak vysoká jako on, štíhlá, a podle toho, jak se pohy-bovala, také silná. Jejím věkem si nebyl jist - mohla být o rok o dva starší než on, nebo možná o deset - ale líce měla hladké. Mě-la náhrdelník z hladkých bílých kamenů a tkaného stříbra, který jí ladil se širokým opaskem, ale prsten s Velkým hadem neměla. To ho nemělo překvapit - žádná Aes Sedai by nikdy přímo neřekla, že není Aes Sedai - ale jeho to přesto překvapilo. Bylo na ní něco - sebevědomí, jistota, že její moc se klidně vyrovná královnám, a ještě něco navíc - co si spojoval s Aes Sedai.
"Náhodou nejsi ani novicka, že ne?" Slyšel, že novicky chodí v bílém, ale stejně mu to na ni nesedělo. Dokonce i Elain vedle ní vypa-dá jako služtička. Elain. Další jméno se mu vrátilo.
"To těžko," prohlásila Seléné se zkřivenými rty. "Řekněme, že jsem někdo, jehož zájmy se shodují s tvými. Tyhle... Aes Sedai tě chtějí využít ke svým cílům, ale myslím, že se ti to asi bude líbit. A přijmeš to. Tebe není nutné přesvědčovat, abys šel hledat slávu."
"Využít?" Při tom pomyšlení se mu vrátila další vzpomínka, ale týkala se Randa. Byl to Rand, koho chtěly Aes Sedai využít, ne on. Pro mě žádný zatracený využití nemají. Světlo, nemůžou mít! "Co tím myslíš? Já nejsem nikdo důležitej. Nejsem k ničemu nikomu kromě sebe. Jakou slávu?"
"Věděla jsem, že to na tebe zapůsobí. Tvoji, hlavně."
Z jejího úsměvu se mu znovu zatočila hlava. Prohrábl si vlasy. Pokrývka mu sklouzla a on ji rychle zachytil, než mu upadne. "Teď poslouchej. Ony se o mě nezajímají." A co to, že jsem za-troubil na Valerský roh? "Jsem jenom obyčejnej sedlák." Možná si myslí, že jsem nějak ve spojení s Randem. Ne, Verin říkala... Nebyl si jist, co vlastně Verin říkala, nebo Moirain, ale byl přesvědčen, že většina Aes Sedai o Randovi neví nic. A chtěl je nechat při tom, aspoň dokud ne-bude dávno pryč. "Jsem prostě obyčejnej venko-van. Já chci jenom vidět kousek světa a jednou se vrátit na tátův statek." Co myslela tou slávou?
Seléné zavrtěla hlavou, jako by mu četla myšlenky. "Ty jsi důle-žitější, než zatím sám tušíš. Rozhodně důležitější, než vědí tyhle tak zvané Aes Sedai. Ty můžeš získat slávu, jestli budeš dost chyt-rý, abys jim nevěřil."
"Ty rozhodně mluvíš, jako bys jim ani trochu nevěřila." Tak zva-né? Cosi ho napadlo, ale nemohl se vůbec přimět, aby to vy-slovil. "Ty jsi...? Jsi...?" Nebylo to něco, z čeho někoho jen tak ob-viníte.

"Temná družka?" dokončila za něho Selené posměšně. Mluvila pobaveně, ne rozzlobeně. A opovržlivě. "Jedna z těch dojemných ná-sledovnic Ba'alzamona, které si myslí, že jim dá nesmrtelnost a moc? Já nejdu za nikým. Je tu jeden muž, kterého bych snesla po svém bo-ku, ale nejsem ničí stoupenec."
Mat se nervózně zasmál. "Ovšemže ne." Krev a popel, temná družka by se přece sama za temnou družku neprohlásila. Možná má otrávený nůž, jestli jí je. Nejasně si vzpomínal na ženu obleče-nou jako urozená paní, temnou družku se smrtící dýkou v útlé dla-ni. "To jsem vůbec nemyslel. Vypadáš jako... Vypadáš jako krá-lovna. To jsem myslel. Jsi urozená paní?"
"Mate, Mate, musíš se naučit mi důvěřovat. Ó, já tě taky využi-ji - máš příliš podezíravou povahu, zvlášť od té doby, co jsi měl u sebe tu dýku, abych to popírala - ale díky mně získáš bohatství a moc a slávu. A taky tě neodeženu. Vždycky jsem zastávala ná-zor, že člověk vykoná víc, když to dělá z přesvědčení, a ne z do-nucení. Tyhle Aes Sedai si ještě ani neuvědomují, jak jsi důležitý, a on se tě bude snažit odradit nebo zabít, ale já ti mohu dát, po čem toužíš."
"On?" řekl Mat ostře. Zabít mě? Světlo, jdou přece po Randovi, ne po mně. Jak vůbec ví o té dýce? Asi to už ví celá Věž. "Kdo mě chce zabít?"
Seléné stiskla rty, jako by řekla příliš. "Ty víš, co chceš, Mate, a já to vím stejně dobře jako ty. Musíš se rozhodnout, komu budeš dů-věřovat, abys to získal. Já připouštím, že tě využiji. To tyhle Aes Se-dai nikdy neudělají. Já tě povedu k bohatství a slávě. Ony tě po-vedou na krátkém vodítku, dokud nezemřeš."
"Řeklas toho hodně," prohlásil Mat, "ale jak mám vědět, že je ně-co z toho pravda? Jak mám vědět, že tobě můžu věřit víc než jim?"
"Tak, že budeš poslouchat, co ti říkají a co ne. Řeknou ti, že do Tar Valonu přijel tvůj otec?"
"Táta byl tady?"
"Muž jménem Abell Cauthon a další jménem Tam al'Thor. Ob-těžovali tak dlouho, až si vynutili přijetí, jak jsem slyšela, a chtěli vě-dět, kde s tvými přáteli jste. A Siuan Sanche je poslala zpátky do Dvouříčí s prázdnýma rukama, dokonce jim ani neřekla, jestli jste naživu. Řeknou ti to, pokud se nezeptáš? Možná ani pak ne, pro-tože by ses mohl pokusit utéci domů."
"Táta si myslí, že jsem mrtvej?" zeptal se Mat pomalu.
"Může se dozvědět, že jsi naživu. Mohu se o to postarat. Mysli na to, komu budeš důvěřovat, Mate Cauthone. Myslíš, že ti řek-nou, že Rand al'Thor se zrovna teď snaží uniknout a že ho proná-sleduje žena jménem Moirain? Řeknou ti, že tu jejich milovanou Bílou věž zamo-řily černé adžah? Řeknou ti snad, jak tě chtějí vy-užít?"
"Rand se snaží utýct? Ale -" Možná věděla, že se Rand prohlá-sil za Draka Znovuzrozeného, a možná taky ne, ale on jí to neřekne. Čer-né adžah? Krev a zatracenej popel! "Kdo jsi, Seléné? Když nejsi Aes Sedai, tak kdo?"
V jejím úsměvu se skrývalo tajemství. "Jenom si pamatuj, že máš na vybranou. Nemusíš být loutkou Bílé věže nebo kořistí Ba'alzamo-nových temných druhů. Svět je mnohem složitější, než si umíš před-stavit. Zatím dělej, co po tobě budou chtít Aes Sedai, ale pamatuj si, že se můžeš rozhodnout jinak. Uděláš to?"
"Mně teda nepřipadá, že mám moc na výběr," prohlásil ponuře Mat. "Asi to udělám."
Seléné se na něho náhle ostře zadívala. Přátelství se jí slouplo z hlasu, jako když had svléká starou kůži. "Asi? Nepřišla jsem sem a nemluvila s tebou kvůli nějakému asi, Matrime Cauthone." Na-táhla štíhlou ruku.
Dlaň měla prázdnou a stála uprostřed pokoje, ale Mat se přesto zaklonil dál od její ruky, jako by byla těsně u něj s obnaženou dý-kou. Vlastně ani pořádně nevěděl proč, jen viděl hrozbu v jejích očích a byl si jist, že je skutečná. Začalo ho svrbět celé tělo a bo-lest hlavy se vrá-tila.
Náhle obojí zmizelo a Seléné se obrátila, jako by se snažila za-slechnout něco za zdí. Zamračila se a sklonila ruku. Vrásky zmi-zely. "Ještě si promluvíme, Mate. Mám ti toho hodně co povídat.
Nezapo-meň, co máš na vybranou. Nezapomeň, že je tu mnoho ru-kou, které by tě ochotně zabily. Jen já ti zaručím život a všechno to, po čem toužíš, jestli uděláš, co ti řeknu." Vyklouzla ze dveří stejně tiše a půvabně, jako vstoupila.
Mat si dlouze vydechl. Obličej měl zbrocený potem. Kdo to, pro Světlo, je? Nejspíš temná družka. Až

na to, že když mluvila o Ba'al-zamonovi, mluvila o něm stejně opovržlivě jako o Aes Se-dai. A temní druzi mluvili o Ba'alzamonovi tak, jak ostatní mluvi-li o Stvořiteli. A nepožádala ho, aby její návštěvu zamlčel před Aes Sedai.
Správně, pomyslel si trpce. Odpusťte, Aes Sedai, ale tahle žena mě přišla navštívit. Nebyla to Aes Sedai, ale myslím, že na mě chtě-la použít jedinou sílu. Říkala, že není temná družka, ale taky ří-kala, že mě chce využit a že máte ve Věži černé adžah. Ó, a ještě říkala, že jsem důležitý. Nevím jak. Nebude vám vadit, když teď odejdu, že ne?
Odchod mu připadal s každou minutou lákavější. Neohrabaně se zvedl z postele a na nejistých nohou došel k šatníku, přičemž si stále držel pokrývku u těla. Uvnitř stály jeho boty, na háčku tu vi-sel jeho plášť a opasek s měšcem a nožem v pochvě. Byl to jenom obyčejný nůž s pevnou čepelí, ale dokázal by tolik co jemně vy-pracovaná dýka. Jeho ostatní šaty - dva pevné vlněné kabátce, troje spodky, půl tuctu lněných košil a spodní prádlo - byly vykartáčovány či vyprány a úhledně složeny na policích po jedné straně šatníku. Sáhl na měšec na opasku, ale byl prázdný. Jeho obsah ležel na poličce spolu s tím, co měl předtím v kapsách.
Odsunul stranou pero z jestřába, hladký pruhovaný kamínek, na němž se mu líbily barvy, břitvu a kapesní nůž s kostěnou rukojetí a ze smyček náhradních tětiv vytáhl jelenicovou peněženku. Když ji ote-vřel, zjistil, že v tomto případě byly jeho vzpomínky napros-to přesné.
"Dvě stříbrný marky a hrst měďáků," zamumlal si pro sebe. "S tím se daleko nedostanu." Kdysi by mu to připadalo jako malé jmění, ale to bylo předtím, než opustil Emondovu Roli.
Sklonil se, aby se podíval do poličky. Kde jsou? Začal se bát, že je snad Aes Sedai vyhodily, tak jako by to udělala jeho matka, kdy-by je našla. Kde...? Zalila ho vlna úlevy. Až vzadu, za krabičkou s trou-dem a klubkem provázků na nástrahy a podobných věcí, by-ly jeho dva kožené pohárky na hru v kostky.
Když je vytáhl, zachřestily, ale on přesto sundal těsně padnoucí víčka. Všechno bylo tak, jak být mělo. Pět kostek s vyřezanými znač-kami pro koruny a pět označených tečkami. Tečkované kost-ky se pou-živaly pro více druhů her, ale víc mužů zřejmě raději hrá-lo koruny než co jiného. S kostkami mu budou dvě marky stačit, aby se dostal hezky daleko od Tar Valonu. A taky hodně daleko od Aes Sedai a Seléné.
Ozvalo se rozhodné zaklepání a vzápětí se dveře otevřely. Mat se prudce otočil. Vstupovala amyrlin a kronikářka. Mat by je byl poznal i bez amyrlininy široké pruhované štóly a kronikářčiny úz-ké modré. Jednou, a pouze jednou, je už viděl, daleko od Tar Va-lonu, ale na dvě nejmocnější ženy mezi Aes Sedai by zapomenout nedokázal.
Amyrlin při pohledu na něj, jak tam stojí s pokrývkou na ramenou a peněženkou a pohárky na kostky v rukou, zvedla obočí. "Myslím, že tohle ještě chvíli nebudeš potřebovat, můj synu," po-dotkla suše. "Dej to zpátky a vrať se do postele, než upadneš."
Mat zaváhal a narovnal se, ale právě v té chvíli se mu podlomi-la kolena, a navíc na něho hleděly obě Aes Sedai, tmavé a modré oči, jako by si přečetly každou jeho vzpurnou myšlenku. Udělal tedy, co mu řekly, a pokrývku si u těla držel oběma rukama. Ležel rovný jako prkno a nebyl si jíst, co jiného by mohl udělat.
"Jak se cítíš?" zeptala se rázně amyrlin, když mu kladla ruku na čelo. Matovi naskočila husí kůže. Dělala něco s jedinou silou, ne-bo stačil pouhý dotyk Aes Sedai, aby ho zamrazilo?
"Je mi dobře," řekl jí. "No, vlastně můžu hned vyrazit. Jenom mě nechte se rozloučit s Egwain a Nyneivou, a přestanu vás otra-vovat. Chci říct, že odejdu... ehm, matko." Moirain a Verin zřejmě nijak zvlášť nezáleželo na jeho mluvě, ale tohle byla koneckonců amyrlin.
"Nesmysl," prohlásila amyrlin. Přitáhla si křeslo blíž k lůžku, po-sadila se a obrátila se na Leanu. "Muži jaksi vždycky odmítají přiznat, že jim není dobře, dokud nejsou tak nemocní, že s nimi po-tom mají ženy dvakrát tolik práce. Pak prohlašují, že je jim lépe, příliš brzy, a výsledek je stejný."
Kronikářka se zadívala na Mata a kývla. "Ano, matko, i když ten-hle nemůže tvrdit, že je mu dobře, když skoro nedokáže stát. Aspoň že snědl všechno, co tu bylo."
"Překvapilo by mě, kdyby nechal dost drobků i pro sýkorku. A jestli se nemýlím, tak má pořád hlad."
"Můžu někoho poslat pro koláč, matko. Nebo nějaké sušenky."

"Ne. Myslím, že zatím snědl tolik, kolik v sobě udrží. Kdyby to všechno vyzvrátil, rozhodně by mu to neprospělo."
Mat se zamračil. Měl pocit, že když onemocníte, stanete se pro ženy neviditelní, pokud náhodou nemluví přímo s vámi. A pak vám na věku uberou přinejmenším deset let. Nyneiva, jeho matka, sestry, amyrlin, všechny to dělaly.
"Vůbec nemám hlad," prohlásil tedy. "Je mi dobře. Jestli mě ne-cháte se oblíknout, ukážu vám, že je to pravda. Zmizím dřív, než si to uvědomíte." Teď se na něho dívaly obě ženy. Mat si odkašlal. "Ehm... matko."
Amyrlin si odfrkla. "Snědl jsi jídla, že by to stačilo pro pět lidí, a tolik teď budeš ještě hezkých pár dní jíst aspoň třikrát nebo čty-řikrát denně, jinak umřeš hladem. Právě jsi byl vyléčen ze spojení se zlem, které v Aridholu zabilo všechny muže, ženy a děti do jed-noho, a za těch skoro dva tisíce let, kdy čekalo, až ho vyhmátneš, nijak neze-sláblo. Zabíjelo tě stejně jistě, jako zabíjelo je. To není jako když ti zaskočí rybí kostička, chlapče. Skoro jsme tě zabily, když jsme se tě snažily zachránit."
"Nemám hlad," trval na svém Mat. Hlasitě mu zakručelo v žalud-ku, což ho obvinilo ze lži.
"Měla jsem tě přečteného, hned jak jsem tě uviděla," prohodila amyrlin. "Už tenkrát jsem věděla, že se budeš cukat jako polekaný rybařík, jestli budeš mít pocit, že se tě někdo snaží zadržet. Ještě že jsem podnikla vhodná opatření."
Ostražitě se na ni zadíval. "Opatření?" Ony se zase dívaly na ně-ho a byly smrtelně vážné. Mat měl pocit, jako by ho jejich pohle-dy přibodávaly k posteli.
"Tvoje jméno a popis jsou na cestě ke všem strážným na mos-tech," řekla amyrlin, "a správcům přístavů. Nebudu se tě snažit udržet ve Věži, ale Tar Valon neopustíš, dokud nebudeš v pořádku. Kdyby ses pokusil skrýt ve městě, hlad tě nakonec vyžene ven, a pokud ne, my si tě včas najdeme, než zemřeš."
"Proč mě tu tolik chcete udržet?" chtěl vědět Mat. Uslyšel Selé-né. Chtějí tě využít. "Proč by vám mělo záležet na tom, jestli umřu hladem nebo ne? Já se umím nakrmit sám."
Amyrlin se poněkud pousmála, ale vesele to nevypadalo. "Se dvěma stříbrnými markami a hrstkou měďáků, můj synu? S těmi kost-kami bys opravdu musel mít štěstí, aby sis koupil dost jídla, kolik bu-deš v příštích dnech potřebovat. My neléčíme lidi, aby-chom je pak nechaly promarnit naši námahu tím, že zemřou, když ještě potřebují naši péči. Navíc možná budeš potřebovat další lé-čení."
"Další? Říkalas, že jste mě vyléčily. Proč bych potřeboval další léčení?"
"Milý synu, tu dýku jsi u sebe měl celé měsíce. Myslím, že jsme z tebe dostaly i tu nejmenší stopu, ale kdyby nám unikl jenom kou-síček, mohlo by to pořád být smrtící. A kdo ví, jaký vliv na tebe mohlo tak dlouhé držení mít? Za půl roku, možná za rok, si můžeš přát, abys měl po ruce Aes Sedai, která by tě znovu vyléčila."
"Chcete, abych tu zůstal celej rok?" zeptal se Mat nevěřícně a hodně nahlas. Leana přešlápla a ostře se na něho zadívala, ale amyrlin se stále tvářila nepohnutě.
"Možná ne tak dlouho, synu. Ale dost dlouho, abychom si moh-ly být jisté. Ty přece chceš to samé. Copak bys vyplul v člunu na vodu, kdybys nevěděl jistě, jestli je dobře utěsněný, nebo jestli ná-hodou ne-má nahnilý kýl?"
"Já toho o člunech moc nevím," zavrčel Mat. Mohla to být prav-da. Aes Sedai nikdy nelžou, ale pro něho v tom bylo příliš mnoho kdyby a možná. "Už jsem dlouho pryč z domu, matko. Táta s má-mou si nejspíš myslí, že jsem mrtvej."
"Jestli chceš, napiš jim dopis. Zařídím, aby jej poslali do Emon-dovy Role."
Mat čekal ještě na něco víc, ale amyrlin už nic dalšího neřekla. "Děkuju, matko." Krátce se zasmál. "Jenom se divím, že mě táta ne-přišel hledat. Je to ten druh chlapa, co by to moh udělat." Nebyl si jist, ale měl dojem, že než amyrlin odpověděla, chviličku váhala.
"Přišel. Leana s ním mluvila."
Kronikářka se hned chopila slova. "Tehdy jsme nevěděli, kde jsi, Mate. To jsem mu taky řekla, a tak odešel, než začalo sněžit. Dala jsem mu trochu zlata, aby se mohl snáze vrátit domů."
"Nepochybně," dodala amyrlin, "ho zpráva od tebe velice potě-ší. A tvoji matku určitě taky. Až ten dopis napíšeš, dej mi jej, a já to zaří-dím."
Řekly mu to, ale musel se zeptat. A o Randově tátovi se nezmí-nily. Možná si myslely, že mi na něm

nezáleží, možná... Ať shořím, já nevím. Kdo ví, u Aes Sedai? "Jel jsem s přítelem, matko. Ran-dem al'Thorem. Určitě si na něj vzpomínáš. Nevíš, jestli je v po-řádku? Sázím se, že jeho táta si taky dělá starosti."
"Pokud vím," odvětila amyrlin hladce, "tak je docela v pořádku, ale kdo ví? Viděla jsem ho jednou, tenkrát s tebou, ve Fal Daře." Ob-rátila se ke kronikářce. "Možná by mu prospěl kousek koláče, Leano. A něco na krk, jestli bude pořád tolik mluvit. Zařídíš, aby mu sem něco přinesli?"
Vysoká Aes Sedai odešla s tichým: "Jak přikazuješ, matko."
Když se amyrlin obrátila zpátky k Matovi, usmívala se, ale oči měla jako modrý led. "O některých věcech je pro tebe nebezpečné mluvit, dokonce i před Leanou. A to, že moc mluvili, zabilo víc li-dí než krupobití."
"Nebezpečný, matko?" Náhle mu vyschlo v ústech, ale odolal nutkání olíznout si rty. Světlo, kolik toho o Randovi ví? Kdyby je-nom Moirain pořád nedělala se vším tolik tajností. "Matko, já ani o ničem nebezpečným nevím. A na to, co vím, si ani pořádně ne-vzpomínám."
"Co si pamatuješ o Valerském rohu?"
"Co je to za roh, matko?"
Postavila se a naklonila se nad něj tak rychle, že ji málem nevi-děl se pohnout. "Budeš si se mnou zahrávat, chlapče, a já zařídím, že budeš plakat a volat svoji mámu. Já na takové hrátky nemám čas, a ty taky ne. A teď, vzpomínáš - si?"
Mat si přitiskl pokrývku k tělu a musel polknout, než ze sebe vy-pravil: "Vzpomínám, matko."
Amyrlin se uvolnila, i když jen trošičku, a Mat stísněně pokrčil rameny. Měl pocit, jako by mu právě dovolila vstát z popravčího špal-ku.
"Dobře. To je dobře, Mate." Amyrlin se znovu posadila a prohlí-žela si ho. "Víš, že jsi teď s rohem spojen?" Mat tiše zopakoval "spo-jen" a zděšeně přikývl. "Nemyslela jsem, že to budeš vědět. Tys první zadul na roh poté, co byl nalezen. Pro tebe teď povolá mrtvé hrdiny z hrobů. Pro všechny ostatní je to jenom roh - dokud jsi naživu ty."
Mat se zhluboka nadechl. "Dokud jsem naživu," řekl otupěle a amyrlin kývla. "Mohlas mě nechat umřít."
Amyrlin znovu kýv-la. "Pak bys na něj mohla nechat zatroubit, koho bys chtěla, a roh by pak pracoval pro něho." Další přikývnutí. "Krev a popel! Ty chceš, abych na něj pro tebe zatroubil. Až přijde Poslední bitva, chceš, abych já povolal hrdiny z hrobu, aby za tebe bojovali proti Temnému. Krev a zatracenej popel!"
Amyrlin se loktem opřela o lenoch křesla a podepřela si bradu. Ani na okamžik z něho nespouštěla oči. "Líbila by se ti ta druhá mož-nost?"
Mat se zamračil a rozpomněl se, co to je. Kdyby na roh zatrou-bil někdo jiný... "Chceš, abych na roh zatroubil? Tak na něj za-troubím. Nikdy jsem přece neřekl, že to neudělám, ne?"
Amyrlin si vyčerpaně povzdechla. "Připomínáš mi mého strýč-ka Huana. Toho taky nikdo nedokázal zadržet. Taky moc rád hrál ha-zardní hry a mnohem raději se bavil, než pracoval. Zemřel, když vyta-hoval děti z hořícího domu. Dokud byl někdo uvnitř, pořád se tam vracel. Jsi jako on, Mate? Budeš tam, až budou plameny šle-hat nej-výš?"
Nedokázal se jí podívat do očí. Nervózně popotahoval za po-krývku a zrak upíral na své prsty. "Já nejsem žádnej hrdina. Udě-lám, co budu muset, ale nejsem hrdina."
"Většina z těch, kterým říkáme hrdinové, dělali jenom to, co mu-seli. Asi to bude muset stačit. Prozatím. Kromě se mnou se ne-smíš o rohu s nikým bavit, můj synu. Ani o svém spojení s ním."
Prozatím? pomyslel si Mat. To je taky zatraceně všechno, co do-staneš, teď i potom. "Zatraceně, nechtěl jsem to povídat kaž -" Amyr-lin zvedla obočí a on se rychle sebral. "Nechtěl jsem to ni-komu pově-dět. Přál bych si, aby to nikdo nevěděl. Proč to chceš uchovat v taj-nosti? Copak ty svým Aes Sedai nevěříš?"
Dlouhou dobu si myslel, že zašel příliš daleko. Amyrlinin výraz ztvrdl a pohledem by mohla štípat dříví. "Pokud bych to mohla zařídit tak, abychom o tom věděli jen my dva," řekla chladně, "udělala bych to. Čím víc lidí o něčem ví, tím větší je šance, že to někdo prozradí, i když třeba nechtě. Většina světa si myslí, že Valerský roh je jenom pověst, a ti, kteří vědí pravdu, si pořád myslí, že jej musí najít některý z hledačů. Ale Shayol Ghul ví, že byl již nalezen, a to znamená, že to vědí aspoň někteří z temných druhů.

Ti ale nevědí, kde je, a jestli na nás Svět-lo svítí, nevědí, žes na něj zatroubil ty. Opravdu chceš, aby po to-bě šli temní druzi? Půllidé, nebo nějací jiní zplozenci Stínu? Oni chtějí roh. To ti musí být jasné. Pro Stín bude fungovat stejně jako pro Světlo. Ale jestli má fungovat pro ně, musejí dostat i tebe, ne-bo tě zabít. Chceš tohle riskovat?"

Mat zatoužil po další pokrývce, a možná i hodně nacpané pe-řině. V místnosti jako by se náhle velice ochladilo. "Chceš mi snad říct, že temní druzi si pro mě můžou přijít i sem? Myslel jsem, že Bílá věž dokáže temný druhy zahnat." Vzpomněl si, co Seléné říkala o černých adžah, a napadlo ho, co by na to asi řek-la amyrlin.

"To je dobrý důvod, abys zůstal, nemyslíš?" Vstala a uhladila si suknice. "Odpočívej, můj synu. Brzy ti bude mnohem lépe. Odpo-čívej." Tiše za sebou zavřela dveře.

Mat dlouhou dobu jenom zíral do stropu. Skoro si nevšiml, když mu služebná přinesla závin a další džbán mléka a při odchodu odnesla podnos s prázdnými talíři. Když ucítil vůni teplých jablek a koření, zakručelo mu v břiše, ale to také nevnímal. Amyrlin si myslela, že ho má jako ovci v košáru. A Seléné... Kdo to, pro Světlo, je? Co chce? Seléné měla v některých věcech úplnou prav-du. Ale amyrlin mu řekla, že ho chce využít a jak. Jistým způso-bem. V tom, co řekla, bylo příliš mnoho děr, aby mu to stačilo, příliš mnoho děr, kterými mohla prostrčit něco smrtelně nebezpeč-ného. Amyrlin něco chtěla, Seléné něco chtěla, a on byl lanem, kterým se mezi sebou přetahovaly. Napadlo ho, že by raději čelil trollokům, než se dostat mezi ty dvě.

Musel přece existovat nějaký způsob, jak uniknout z Tar Valonu, způsob, jak uniknout z dosahu jich obou. Jakmile by se dostal za řeku, mohl by vyklouznout z rukou Aes Sedai, Seléné i temných druhů. Tím si byl jist. Nějaký způsob musel existovat. Musel to je-nom promyslet ze všech stran.

Závin na stole chladl.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Svět snů

Egwain si cestou nejasně osvětlenou chodbou utírala ruce do ruč-níku. Už dvakrát si je umývala, ale pořád měla pocit, že je má mastné. Nikdy by ji nenapadlo, že je na světě tolik hrnců. A dnes-ka byl den, kdy se peklo, takže bylo třeba vytahat z pecí vědra po-pele. A vyčistit krby. A stoly se musely vydrhnout doběla jemným pískem a podlahy se myly pěkně na kolenou. Bílé šaty měla celé od popela a mastné špíny. Bolelo ji v kříži a chtěla jít do postele, ale do kuchyně za nimi přišla Verin, zdánlivě aby si odnesla jídlo do pokoje, ale cestou jí po-šeptala, že ji má přijít navštívit.
Verin měla pokoje nad knihovnou v chodbách, které používalo jenom pár dalších hnědých sester. Tady byl v chodbách zatuchlý vzduch, jako by ženy, které tu bydlely, měly příliš mnoho práce s ji-nými věcmi, než aby ještě stačily honit sloužící, aby tu častěji uklízeli, a chodby se navíc divně kroutily a zatáčely a občas zne-nadání stou-paly či klesaly. - Nástěnných koberců tu bylo pomalu a jejich barvy byly vybledlé, zřejmě také nebyly čištěny příliš čas-to, jako všechno tady. Mnoho lamp ani nebylo zapáleno, takže vět-šinou bylo v chodbě dost šero. Egwain měla dojem, že ji má jenom sama pro sebe, jen vep-ředu se mihlo cosi bílého. Možná novicka nebo služka spěchající za nějakým úkolem. Boty jí klapaly na ho-lých černobílých dlaždicích, až se tvořila ozvěna. Nebylo to pří-hodné místo, aby si tu člověk vzpo-mněl na černé adžah.
Našla přesně to, co jí Verin řekla, že má hledat. Tmavé dveře na vrcholku stoupání vedle zaprášeného nástěnného koberce zobrazující-ho krále sedícího na koni, jak přijímá kapitulaci od jiného krále. Verin jí řekla jejich jména - oba zemřeli dávno předtím, než se narodil Artuš Jestřábí křídlo. Verin zřejmě tyhle věci vždycky věděla - jenže Egwain si na ně nedokázala vzpomenout, ani na dávno zmizelé země, kterým vládli. Ona viděla jenom koberec, který odpovídal Verininu popisu.
Kromě zvuků jejích vlastních kroků byly chodby ještě pustější než předtím, a mnohem hrozivější. Zaťukala na dveře, a jakmile se ozvalo nepřítomné: "Kdo je to? Dále," rychle vstoupila.
Když se ocitla v pokoji, ztuhla a vytřeštila oči. Stěny byly lemo-vány kolem dokola policemi, až na dveře, které zřejmě vedly do vnitř-ních pokojů, pověšené mapy, občas i v několika vrstvách, a někdy zřejmě zobrazující hvězdnou oblohu. Poznala jména ně-kterých sou-hvězdí - Oráč a Žebřiňák, Lukostřelec a Pět sester - ale další neznala. Skoro každá rovná plocha byla pokryta knihami, pa-píry a svitky, a mezi hromádkami a občas i na nich byly rozloženy různé zvláštní předměty. Podivně tvarované kousky skla či kovů, propojené koule a trubičky, kruhy držené uvnitř jiných kruhů, to všechno stálo mezi kostmi a lebkami všech možných tvarů. Cosi, co vypadalo jako vy-cpaná hnědá sova o velikosti Egwaininy dla-ně, stálo na něčem, co připomínalo vybělenou ještěří lebku, což byl ale nesmysl, protože ta lebka byla delší než paže a měla za-hnuté zuby dlouhé jako Egwaininy prsty. Ledabyle tu byly roze-stavěny svícny, takže jasné světlo střídaly stíny, a někdy málem hrozilo, že od plamenů chytnou papíry. Sova na Egwain zamrkala a dívka nadskočila.
"Aha, ano," řekla Verin. Seděla za stolem stejně přecpaným, ja-ko byl ostatek místnosti, a opatrně držela potrhanou stránku. "To jsi ty. Ano." Všimla si, jak Egwain úkosem sleduje sovu, a nepří-tomně řekla: "Chytá myši. Ty žerou papír." Gestem zahrnula celou místnost a Egwain si připomněla onu roztrhanou stránku, kterou Aes Sedai drže-la. "Tohle je úžasné. Rosel z Essamu tvrdí, že Roz-bití přežilo víc než sto stránek, a ona by to měla vědět, protože to napsala ani ne o dvě stě let později, ale do dnešní doby přežila, po-kud vím, jenom tahle jedna. Možná jenom tahle jediná kopie. Ro-sel psala, že obsahuje tajemství, kterým svět nedokáže čelit, a ne-zmiňovala se o nich nijak jasně. Tuhle stránku jsem četla aspoň tisíckrát, a pořád se snažím přijít na to, co tím myslela."
Sovička na Egwain znovu zamrkala. Dívka se snažila na ni ne-dívat. "Co tam stojí, Verin Sedai?"
Verin zamrkala, docela jako sovička. "Co tu stojí? Je to přímý překlad, víš, a zní to skoro jako když bard odříkává vznešenou ře-čí. Poslouchej. ‚Srdce Temnoty. Ba'alzamon. Jméno skryté ve jmé-ně, zahalené jménem. Tajemství pohřbené v tajemství zakryté ta-jemstvím. Zrádce naděje. Izmael zrazuje veškerou naději. Pravda pálí a seżehuje. Naděje neuspěje před pravdou. Lež je naším ští-tem. Kdo se

může postavit Srdci Temnoty? Kdo dokáže čelit Zrád-ci naděje? Duše stínu, Duše Stínu, on je -'" S povzdechem se od-mlčela. "Tady to končí. Co si o tom myslíš?"
"Nevím," řekla Egwain. "Nelíbí se mi to."
"No, proč by mělo, dítě? Proč by se ti to mělo líbit, nebo proč bys tomu měla rozumět? Já to studuji skoro čtyřicet let, a taky se mi to nelíbí a nerozumím tomu." Verin opatrně vložila stránku do hedvábím potaženého koženého pouzdra a pouzdro pak nedbale nacpala do hro-mady papírů. "Ale tys nepřišla kvůli tomu." Chvíli se hrabala ve vě-cech na stole a něco si mumlala. Několikrát jen tak tak zachytila hro-mádku knih nebo rukopisů, aby nespadla. Nako-nec vytáhla hrst papírů popsaných hustým, pavučinovým písmem a převázaných zauzleným provázkem. "Tady, dítě. Všechno, co je známo o Liandrin a ženách, které odešly s ní. Jména, věk, adžah, kde se narodily. Všechno, co jsem našla v záznamech. I to, jak si vedly při studiu. Také to, co víme o ter'angrialech, které si odne-sly, což není mnoho. Většinou jenom popis. Nevím, jestli ti něco z toho pomůže. Já v tom nic užitečného nenašla."
"Možná v tom jedna z nás něco uvidí." Egwain náhle zavalila vl-na podezření. Jestli něco nevynechala. Amyrlin Verin věřila zřej-mě jenom proto, že musela. Co jestli je Verin sama z černého adžah? Prudce se otřásla. Projela s ní celou cestu z Tomovy Hlavy do Tar Valonu a odmítala uvěřit, že by tahle baculatá učená žena mohla být temnou družkou. "Věřím ti, Verin Sedai." Ale můžu?
Aes Sedai na ni znovu zamrkala a pak zavrtěla hlavou, aby za-hnala myšlenku, která ji zřejmě napadla. "Ten seznam, který jsem ti dala, by mohl být důležitý, ale možná je to jenom plýtvání papí-rem. Není to však jediný důvod, proč jsem tě sem zavolala." Zno-vu začala přeskládávat věci na stole a na některé již tak nepříliš stabilní hro-mádky dávala další věci, aby si udělala místo. "Z toho, co mi řekla Anaiya, jsem vyrozuměla, že bys mohla být snílek. Po-sledním snílkem byla Corianin Nedeal před čtyřmi sty sedmdesáti lety, a podle záznamů si to jméno skoro nezasloužila. Bylo by do-cela zajímavé, kdybys jím byla ty."
"Ona mě už zkoušela, Verin Sedai, ale nebyla si jistá, jestli mo-je sny předpovídají budoucnost."
"To je jenom část toho, co snílkové dělají, dítě. Možná ta nej-menší. Podle mého názoru na to jde Anaiya příliš pomalu. Podívej se sem." Na místě, které si uklidila, načrtla prstem několik rovno-běžných čar, které byly v prachu na starém vosku jasně viditelné. "Představ si, že to jsou světy, které by mohly existovat, kdyby li-dé učinili jiná rozhodnutí, kdyby hlavní zvraty ve vzoru proběhly jinak."
"Světy, do kterých se lze dostat přes portálové kameny," řekla Egwain, aby ukázala, že při Verininých lekcích cestou od Tomovy Hlavy dávala pozor. Co to mohlo mít společného s tím, jestli je ne-bo není snílek?
"Správně. Ale vzor by mohl být ještě složitější než tohle, dítě. Kolo tká naše životy, aby vytvořilo vzor věku, ale věky samy jsou vetkány do krajky věků, do velkého vzoru. A kdo ví, jestli je to as-poň desetina celého tkaniva? Někteří lidé ve věku pověstí zřejmě věřili, že existují ještě další světy - kterých je ještě těžší dosáhnout než světů spojených portálovými kameny, jestli se tomu dá věřit - a leží takhle." Načmárala další čáry, které křižovaly ty první. Na chvíli se na ně za-hleděla. "Osnova a útek tkaniny. Možná kolo ča-su tká ze světů ještě větší vzor." Narovnala se a oprášila si ruce. "No, ten není ani tady, ani tam. Na všech těchto světech, ať už jsou jakkoliv rozdílné, existuje pár věcí, které jsou všem společné. Jed-nou z nich je, že Temný je na všech uvězněn."
Egwain proti své vůli přistoupila, aby se mohla lépe podívat na čáry, které Verin namalovala. "Ve všech? Jak je to možné? Chceš říct, že pro každý z těch světů existuje jeden Otec lží?" Pomyšlení na tolik Temných ji roztřáslo.
"Ne, dítě. Je jen jeden Stvořitel, který existuje zároveň ve všech těch světech. A stejně je jen jeden Temný, který také existuje ve všech světech zároveň. Jestli se osvobodí z věznice, kterou vytvo-řil Stvoři-tel, na jednom světě, osvobodí se na všech. Dokud je držen ve vězení na jednom světě, zůstává uvězněn na všech."
"To nedává smysl," namítla Egwain.
"Paradox, dítě. Temný je ztělesněním paradoxů a chaosu, je to ni-čitel rozumu a logiky, rozvraceč rovnováhy, kazitel řádu."
Sovička se náhle vznesla a přistála na velké bílé lebce na polici za Aes Sedai. Zadívala se na obě ženy a zamrkala. Egwain si té lebky všimla, když vstoupila. Byla to lebka se zakřivenými rohy a čenichem, a

Egwain maně napadlo, jaký beran asi měl tak vel-kou hlavu. Teď si všimla, jak je lebka kulatá a jak má vysoké če-lo. To nebyla lebka be-rana. Tahle patřívala trollokovi.
Roztřeseně se nadechla. "Verin Sedai, co to má společného se snílky? Temný je vázán v Shayol Ghulu a já nechci ani pomyslet na to, že snad unikne." Ale zámky na jeho věznici slábnou. Teď to vědí dokonce i novicky.
"Co to má společného se snílky? No, nic, dítě. Až na to, že všechno musíme porovnat s Temným. On je teď ve vězení, ale vzor nepřivedl Randa al'Thora na svět jen tak pro nic za nic. Drak Znovu-zrozený bude čelit Pánu hrobů. To je jisté. Jestli ovšem Rand přežije tak dlouho. Temný se pokusí pokřivit vzor, pokud do-stane příležitost. No, teď jsme hodně odbočily, co?"
"Odpusť, Verin Sedai, ale jestli tohle, -" Egwain ukázala na čá-ry v prachu - "nemá nic společného se snílky, tak proč mi o tom vyklá-dáš?"
Verin na ni zírala, jako by byla schválně natvrdlá. "Nic? Ovšem-že to s tím má něco společného, dítě. Totiž - kromě Stvořitele a Temného existuje ještě třetí konstanta. Existuje svět, který leží uvnitř každého z ostatních zároveň. Nebo je možná obklopuje. Pi-satelé ve věku pověstí ho nazývali Tel'aran'rhiod, ‚neviděný svět'. Nebo možná ‚svět snů' je lepší překlad. Mnoho lidí - obyčejných lidí, kteří neumějí usměrňovat - občas zahlédnou Tel'aran'rhiod ve svých snech. Ale snílek, dítě - pravý snílek - ten může do Tel'aran'rhiodu vstoupit."
Egwain se pokusila polknout, ale měla v krku knedlík, který jí v tom zabránil. Vstoupit do něj? "Já... já si nemyslím, že jsem sní-lek, Verin Sedai. Anaiya Sedai dělala zkoušky -"
Verin ji umlčela. "- a neprokázala nic, co by ukazovalo jedním nebo druhým směrem. A Anaiya stále věří, že bys jím být mohla."
"Předpokládám, že to nakonec zjistím," zamumlala Egwain. Světlo, chci jím přece být, ne? Chci se učit! Chci všechno.
"Ty nemáš času nazbyt, dítě. Amyrlin tobě s Nyneivou svěřila ohromný úkol. Musíš použít všechno, co by ti mohlo pomoci." Verin ze změti na stole vylovila krabičku z červeného dřeva. Krabič-ka byla dost velká, aby se do ní vešly papíry, ale když Aes Sedai pootevřela jen na škvírku víko, vytáhla odtamtud prsten vyřezaný z nějakého kamene. Prsten byl posetý tečkami modré, hnědé a čer-vené barvy a byl příliš velký, aby se dal nosit na prstě. "Na, dítě."
Egwain posunula nějaké papíry, aby si jej mohla vzít, a oči se jí překvapením rozšířily. Prsten opravdu vypadal jako z kamene, ale na omak byl tvrdší než ocel a těžší než olovo. A byl zkroucený, takže když jela prstem po jedné hraně, objela vlastně celý kroužek dvakrát, zvenku stejně jako zevnitř. Měl ve skutečnosti jenom jed-nu hranu. Dvakrát po ní přejela prstem, jen aby se ujistila, že je to-mu opravdu tak.
"Corianin Nedeal," vykládala Verin, "vlastnila tento ter'angrial většinu života. Teď ho budeš mít ty."
Egwain prsten málem upustila. Ter'angrial? Já mám mít ter'an-grial?
Verin si jejího úžasu nevšímala. "Podle ní to usnadňuje průchod do Tel'aran'rhiodu. Tvrdila, že pro ty bez nadání funguje stejně jako pro Aes Sedai, pokud se jej dotýkáš ve spánku. Samozřejmě tu jsou jistá nebezpečí. Tel'aran'rhiod není jako jiné sny. Co se tam stane, může být skutečné. Opravdu se tam ocitneš, není to, ja-ko by ses na něj jenom dívala." Ohrnula si rukáv a ukázala Eg-wain blednoucí jizvu na předloktí. "Jednou, před mnoha lety, jsem to zkusila sama. Anaiyno léčení nefungovalo tak dobře, jak by mělo. Na to nesmíš zapomenout." Aes Sedai si zase shrnula rukáv přes jizvu.
"Budu opatrná, Verin Sedai." Skutečný? Moje sny jsou už tak dost hrozné. Nechci žádné sny, které zanechávají jizvy! Dám ho do pytlíku a ten strčím někam na dno skříně a nechám ho tam. Udě-lám - Ale chtěla se učit. Chtěla se stát Aes Sedai, a žádná Aes Se-dai nebyla sníl-kem už skoro pět set let. "Budu velice opatrná." Za-sunula prsten do měšce a zatáhla šňůrky. Pak zvedla papíry, které jí Verin dala.
"Nezapomínej, že jej musíš mít schovaný, dítě. Žádná novicka, dokonce ani přijatá, by neměla mít u sebe něco takového. Ale to-bě by mohl pomoci. Tak jej měj schovaný."
"Ano, Verin Sedai." Vzpomněla si na Verininu jizvu a skoro si přála, aby přišla jiná Aes Sedai a hned jí prsten sebrala.
"Dobrá, dítě. A teď zmiz. Připozdívá se a ty musíš ráno brzy vstávat, abys mohla pomoci se snídaní. Hezky se vyspi."

* * *

Verin ještě dlouho jen tak seděla a dívala se na dveře, které se za Egwain zavřely. Sovička za ní tiše zahoukala. Verin si přitáhla červe-nou skříňku, otevřela víko dokořán a zamračila se na to, co ji vyplňo-valo málem po okraj.

Stránka za stránkou, popsané pečlivou rukou, na nichž černý in-koust po téměř pěti stech letech již dost vybledl. Poznámky Co-rianin Nedeal, všechno, co zjistila za padesát let studia onoho zvláštního ter'angrialu. Pěkná tajnůstkářka, ta Corianin. Větší část svých znalostí nesdělila nikomu a svěřila je pouze těmto papírům. Jedině díky náho-dě a tomu, že se s oblibou hrabala ve starých pa-pírech v knihovně, je Verin získala. Pokud věděla, žádná Aes Se-dai o tom ter'angrialu ne-věděla. Corianin se podařilo vymazat je-ho existenci ze záznamů.

Znovu uvážila, zda má rukopis spálit, nebo ho dát Egwain. Ale zničit vědomosti, jakékoliv vědomosti, bylo pro ni tou nejhorší vě-cí, jakou si uměla představit. A pro jiné... Ne. Nejlepší bude nechat všechno při starém. Co se má stát, stane se. Zase víko zavřela. Tak kam jsem dala tu stránku?

Zamračila se a začala mezi hromádkami knih a papírů hledat ko-žené pouzdro. Na Egwain už zapomněla.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Cena za prsten

Egwain ušla jenom kousek od Verininých pokojů, když ji po-tkala Sheriam. Správkyně novicek se zaneprázdněné mračila.

"Kdyby si někdo nevzpomněl, že s tebou mluvila Verin, tak jsem tě nenašla." Aes Sedai mluvila mírně podrážděně. "Tak pojď, dítě. Jenom všechno zdržuješ! Co to máš za papíry?"

Egwain je stiskla pevněji. Snažila se mluvit poddajně a uctivě. "Verin Sedai si myslí, že bych si je měla prostudovat, Aes Sedai." Co by dělala, kdyby ji Sheriam požádala, aby jí je ukázala? Jaký důvod k odmítnutí by uvedla, jak by vysvětlila, že na těch strán-kách je všechno o třinácti ženách z černého adžah a ter'angrialech, které ukradly?

Ale Sheriam zřejmě na papíry úplně zapomněla ve chvíli, kdy se zeptala. "Zapomeň na to. Je po tobě velká sháňka a všichni ostatní čekají." Vzala Egwain za loket a přiměla ji vykročit rychleji.

"Sháňka, Sheriam Sedai? Čekají na co?"

Sheriam se na ni podrážděně podívala. "Copak jsi zapomněla, že máš být přijata? Až přijdeš zítra do mé pracovny, budeš mít prsten, i když pochybuji, že ti to příliš pomůže."

Egwain se chtěla zastavit, ale Aes Sedai ji táhla dál a zabočila na úzké schodiště, které se stáčelo mezi zdmi knihovny. "Dneska v noci? Už? Ale mně se chce hrozně spát, Aes Sedai, a jsem špi-navá, a... Myslela jsem, že to bude až za pár dní. Abych se připra-vila. Abych se mohla připravit."

"Hodina nečeká na žádnou ženu," řekla Sheriam. "Kolo tká, jak si kolo přeje, kdy si kolo přeje. Kromě toho, jak by ses chtěla připravit? Už víš všechno, co potřebuješ vědět. Víc, než věděla tvoje přítelkyně

Nyneiva." Strčila Egwain do maličkých dvířek u paty schodiště a protáhla ji další chodbou k rampě stáčející se dolů.
"Poslouchala jsem při výuce," namítala Egwain, "a pamatuju si to, ale... nemohla bych se aspoň přes noc vyspat?" Točitá rampa jako by neměla konce.
"Amyrlinin stolec rozhodl, že nemá smysl čekat." Sheriam se na Egwain podívala úkosem. "Její slova byla: ‚Když už se jednou roz-hodneš vykuchat rybu, nemá smysl čekat, až začne zahnívat.' Elain už touto dobou oblouky prošla a amyrlin chce, abys to zvlád-la dneska v noci taky. Ne že bych viděla k takovému spěchu něja-ký důvod," při-pojila napůl k sobě, "ale když amyrlin přikáže, my posloucháme."
Egwain se mlčky nechala táhnout pořád níž a svíral se jí žalu-dek. Nyneiva nebyla zrovna sdílná ohledně toho, co se při jejím přijímání přihodilo. Vlastně o tom vůbec odmítala mluvit, jen se zamračila a řekla: "Nenávidím Aes Sedai!" Když rampa konečně vyústila do širo-ké chodby vytesané do kamenného podloží ostrova hluboko pod Věží, Egwain se třásla.
Chodba byla prostá a bez ozdob, světlý kámen byl sice ohlazen, ale jinak s ním dělníci nic dalšího neudělali, a jenom na protějším konci chodby byly dveře z tmavého dřeva, vysoké a široké jako brána do pevnosti, a stejně prosté, i když pečlivě ohlazené, a des-ky do sebe dokonale zapadaly. Ty velké dveře byly tak dokonale vyvážené, že je Sheriam snadno otevřela. Pak za sebou vtáhla Eg-wain do velké kom-naty s klenutým stropem.
"Ale že vám to trvalo!" vyštěkla Elaida. Stála stranou ve svém šálu s červenými třásněmi u stolu, na němž stály tři velké stříbrné ka-lichy.
Místnost osvětlovaly vysoké stojací lampy a to, co stálo upro-střed. Tři kulaté stříbrné oblouky, dost vysoké, aby pod nimi bylo možné projít, stojící na silném stříbrném prstenci a dotýkající se na-vzájem v místě, kde nasedaly na prstenec. Před každým místem, kde se oblouky dotýkaly prstence, seděla na holém kameni se zkří-ženýma nohama jedna Aes Sedai, a každá měla svůj šál. Alana Mosvani byla ze zeleného adžah, ale žlutou ani bílou sestru Egwain neznala.
Tři Aes Sedai byly obklopeny září saidaru, který povolaly, a upřeně hleděly na oblouky. Ve stříbrné stavbě se mihotala a síli-la od-povídající záře. Ta věc byla ter'angrial, a ať už byl ve věku pověstí postaven z jakéhokoliv důvodu, nyní jím procházely novicky, které měly být přijaty. Uvnitř se Egwain bude muset posta-vit svému stra-chu. Třikrát. Bílé světlo v obloucích se již nemihotalo. Zůstávalo v obloucích, jako by je tam něco drželo, a zcela vyplňovalo prostor, který lehce opaleskoval.
"Jen klid, Elaido," řekla mírně Sheriam. "Brzy to skončíme." Ob-rátila se k Egwain. "Novicky tady dostávají tři možnosti. Dva-krát mů-žeš odmítnout vstoupit, ale při třetím odmítnutí tě pošlou z Bílé věže navždy. Tak se to obvykle dělá, a ty máš rozhodně prá-vo odmítnout, ale já nemyslím, že by amyrlin potěšilo, kdybys to udělala."
"Ona by hlavně vůbec neměla dostávat tuhle šanci." V Elaidině hlase se ozýval tvrdý tón a její výraz nebyl o nic měkčí než její hlas. "Mně je jedno, jaké má nadání. Ona by měla být z Věže vy-loučena. Anebo by aspoň měla příštích deset let drhnout podlahy."
Sheriam se na červenou sestru pronikavě zadívala. "Kvůli Elain jsi nebyla tak umíněná. Chtěla ses toho zúčastnit, Elaido - možná kvůli Elain - a pro tuhle dívku uděláš taky to, co je třeba, jak se od tebe očekává, nebo odejdi, a já seženu někoho jiného."
Obě Aes Sedai se na sebe dívaly tak upřeně, že by Egwain nijak nepřekvapilo, kdyby je obklopila záře jediné síly. Nakonec Elaida pohodila hlavou a hlasitě si odfrkla.
"Jestli se to musí udělat, tak do toho. Dejte té ubohé holce její šanci odmítnout a skoncujeme s tím. Je pozdě."
"Já neodmítnu." Egwain se sice zachvěl hlas, ale hned se vzpa-matovala a zvedla vysoko hlavu. "Já chci jít."
"Dobrá," řekla Sheriam. "Dobrá. Teď ti řeknu dvě věci, které žádná žena neuslyší, dokud nestojí tam, co ty. Jakmile jednou za-čneš, musíš tím projít až do konce. Ve chvíli, kdy odmítneš pokra-čovat, budeš vyloučena z Věže, jako kdybys odmítla potřetí začít. Za druhé. Hledat, usilovat, znamená poznat nebezpečí." Mluvila, jako by tohle říkala už mnohokrát. V očích měla soucit, ale výraz měla skoro stejně vážný jako Elaida. Ten soucit Egwain poděsil víc než vážnost. "Ně-které ženy, které vstoupily, už nikdy nevyšly ven. Když se ter'angrial uklidnil, ony - tam - nebyly. A už je ni-kdy nikdo neviděl. Jestli máš

přežít, musíš být odhodlaná. Zavá-háš, neuspěješ, a..." Sheriam se od-mlčela. Egwain se zachvěla. "Tohle je tvoje poslední možnost. Od-mítni teď, a bude se to počí-tat jako poprvé. Ještě budeš mít dva další pokusy. Jestli teď při-jmeš, nebudeš se moci vrátit. Odmítnout není žádná hanba. Já to napoprvé také nezvládla. Vol."
Už nikdy nevyšly ven? Egwain ztěžka polkla. Chci se stát Aes Se-dai. A proto se musím nejdřív stát přijatou. "Přijímám."
Sheriam kývla. "Tak se připrav."
Egwain zamrkala a pak se rozpomněla. Musí vstoupit bez šatů. Sklonila se a položila na zem svazek papírů, které jí dala Verin - a zaváhala. Jestli je tu nechá, Sheriam nebo Elaida by si je mohly pro-hlédnout, zatímco bude uvnitř ter'angrialu. A v jejím váčku by mohly najít ten menší ter'angrial. Jestli odmítne jít dál, mohla by je schovat, možná by je mohla nechat u Nyneivy. Zadržela dech. Teď už nemůžu odmítnout. Už to začalo.
"Už ses rozhodla odmítnout, dítě?" zeptala se podmračeně She-riam. "I když víš, co to znamená?"
"Ne, Aes Sedai," řekla Egwain rychle. Spěšně se svlékla, složi-la si šaty a pak je položila na váček a papíry. Bude to muset stačit. Vedle ter'angrialu náhle promluvila Alanna. "Je tu - nějaký souzvuk." Celou dobu však neodtrhla oči od oblouků. "Skoro jako ozvěna. Nevím, od-kud se to bere."
"Je to problém?" zeptala se ostře Sheriam. - Také mluvila překva-peně. "Nepošlu tam ženu, jestli se objevily nějaké problémy." Egwain se toužebně zadívala na své složené šaty. Prosím, ano, Světlo, pro-blém. Něco, co mi dovolí schovat tyhle papíry, aniž bych musela od-mítnout vstoupit.
"Ne," řekla Alanna. "Je to jako kdyby ti kolem uší bzučela kou-salka, když se snažíš přemýšlet, ale neruší to. Nezmiňovala bych se o tom, jenomže pokud jsem slyšela, ještě nikdy k ničemu tako-vému ne-došlo." Potřásla hlavou. "Už je to pryč."
"Možná," podotkla suše Elaida, "ostatní nepovažovaly za nutné se o takové maličkosti zmiňovat."
"Budeme pokračovat." Sheriam už nehodlala připustit žádné další zdržování. "Pojď."
S posledním pohledem na své šaty a schované papíry ji Egwain následovala k obloukům. Kámen jí pod bosýma nohama připadal stu-dený jako led.
"Koho sem přivádíš, sestro?" odříkala Elaida.
Sheriam, pokračujíc v odměřené chůzi, odvětila: "Tu, která sem přichází ucházet se o přijetí mezi sestry."
Tři Aes Sedai kolem ter'an-grialu se ani nepohnuly.
"Je připravená?"
"Je připravená zanechat za sebou, čím byla, a projít svým stra-chem, aby dosáhla přijetí."
"Zná svůj strach?"
"Ještě nikdy mu necelila, ale teď je hotova tak učinit."
"Nechť tedy čelí tomu, čeho se bojí." I při této obřadnosti Elaidě v hlase zaznívalo uspokojení.
"Poprvé," řekla Sheriam, „je pro to, co bylo. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná."
Egwain se zhluboka nadechla a vykročila. Prošla obloukem a vnořila se do záře. Světlo ji celou pohltilo.
* * *
"Zastavil se tu Jaim Dawtry. Ten forman přinesl z Baerlonu něja-ké divné zprávy."
Egwain zvedla hlavu od kolébky, kterou houpala. Ve dveřích stál Rand. Na okamžik se jí zatočila hlava. Ohromeně se podívala z Randa - svého manžela - na dítě v kolébce - svoji dcerku - a zpátky.
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
To nebyla její myšlenka, ale hlas bez těla, který jí zněl v uších, možná mužský, možná ženský, ale prost citu a nepoznatelný. Ně-jak jí to nepřipadalo divné.
Chvíle úžasu pominula a ji udivovalo jedině to, proč ji vlastně na-padlo, že něco není v pořádku. Ovšem, Rand byl její manžel - její hezký, milující manžel - a Joiya byla její dcerka - ta nejkrás-nější, nej-sladší dívenka v celém Dvouříčí. Tam, Randův otec, byl venku s ov-cemi, údajně proto, aby mohl Rand pracovat na stodo-le, ale ve skuteč-nosti proto, aby měl víc času na hraní si s Joiyou. Toho odpoledne přijdou ze vsi na návštěvu Egwainini rodiče.
A možná Nyneiva, aby se podívala, jestli mateřství nenarušuje její učení, protože Egwain měla jednoho dne vědmu nahradit.
"Jaké zprávy?" zeptala se. Znovu začala kolébat a Rand při-stoupil blíž a zazubil se na maličkou holčičku

zabalenou v plen-kách. Egwain se pro sebe tiše zasmála. Byl dcerkou tak uchvácen, že často ani neslyšel, co lidé kolem něho vykládají. "Rande! Jaké zprávy? Rande?"
"Cože?" Jeho úsměv pohasl. "Zvláštní zprávy. O válce. Vede se nějaká velká válka, už zachvátila asi polovinu světa, aspoň tak to Jaim říkal." To opravdu byla zvláštní zpráva. Novinky o válkách do Dvou-říčí obvykle dorazily, až když bylo dávno po boji. "Říká, že všichni bojují s nějakýma lidma, co se jmenují Šaukinové nebo Sančani nebo tak nějak. Nikdy jsem o nich neslyšel."
Egwain věděla - aspoň měla dojem, že ví - Ať to bylo cokoliv, už to bylo pryč.
"Jsi v pořádku?" zeptal se jí Rand. "Nás to tady děsit nemusí, zlato moje. Do Dvouříčí válka nikdy nedorazí. Jsme moc daleko ode-všad, aby na nás někomu záleželo." "Mě to neděsí. Říkal Jaim ještě něco?"
"Nic, čemu by se dalo věřit. Mluvil jako Coplin. Říkal, že ten forman mu tvrdil, že tihle lidi používají v boji Aes Sedai, ale taky tvr-dil, že nabízejí tisíc zlatých marek každému, kdo by jim nějа-kou Aes Sedai přivedl. A že zabijí každého, kdo nějakou schová. Nedává to smysl. No, nám tady to starosti dělat nemusí. Sem je to daleko."
Aes Sedai. Egwain se dotkla čela. Cesta zpátky bude jenom jed-na. Buď odhodlaná.
Všimla si, že si Rand taky drží ruku na čele. "Zase máš to bole-ní hlavy?" zeptala se.
Rand kývl a přimhouřil oči. "Ten prášek, co mi dala Nyneiva, v posledních dnech nějak nezabírá."
Egwain zaváhala. Tyhle bolesti hlavy jí dělaly starosti. V po-slední době se neustále zhoršovaly. A nejhorší ze všeho bylo to, čeho si zprvu nevšimla a o čem si skoro přála, aby si toho ne-všimla. Když Randa bolela hlava, brzy se stalo něco divného. Blesk z čistého nebe roztříštil na padrť ten velký dubový pařez, který se už dva dny snažil vyvrátit, jak s Tamem klučili místo na nové pole. Bouře, které ani Nyneiva neslyšela přicházet, když naslouchala větru. Lesní požáry. A čím víc se bolest zhoršovala, tím děsivější věci následovaly. Nikdo jiný si tyhle události s Randem nespojoval, dokonce ani Nyneiva ne, a Egwain za to byla vděčná. Nechtěla ani pomyslet na to, co by to mohlo znamenat.
To je jasně úplná hloupost, říkala si. Musím to vědět, jestli mu mám pomoci. Protože ona měla vlastní tajemství, které ji děsilo, i když se vlastně teprve snažila rozluštit, co znamená. Nyneiva ji učila znát bylinky, aby po ní Egwain mohla jednoho dne nastoupit jako vědma. Nyneiviny lektvary často fungovaly téměř zázračně, rány se hojily bez jizev, nemocní skoro na pokraji hrobu se uzdra-vovali. Ale Egwain už třikrát vyléčila člověka, kterého Nyneiva považovala za ztraceného. Už třikrát seděla u umírajícího v jeho poslední hodince a držela ho za ruku a dívala se, jak dotyčný vstá-vá z úmrtního lože. Nyneiva se po-drobně vyptávala, co přitom dě-lala, jaké byliny použila a v jakém spojení. Egwain zatím nenašla odvahu jí přiznat, že neudělala nic. Něco jsem udělat musela. Jed-nou by to mohla být náhoda, ale třikrát... Musím na to přijít. Mu-sím se učit. To jí v hlavě rozeznělo poplašný zvonek, jako by se jí ta slova odrážela v hlavě. Jestli jsem mohla udělat něco pro ně, můžu udělat i něco pro svého manžela.
"Ukaž, Rande," řekla. A když vstala, zahlédla otevřenými dveř-mi před domem stát stříbrný oblouk, oblouk plný bílého světla. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná. Udělala dva kro-ky ke dve-řím, než se zarazila.
Zůstala stát a ohlédla se na Joiyu vrnící v kolébce a na Randa, který si tiskl ruku k čelu a díval se na ni, jako by se divil, kam to vlastně jde. "Ne," řekla. "Ne, tohle chci! Tak proč to nemůžu mít?" Nerozuměla vlastním slovům. Ovšemže to chtěla, a měla to.
"Co chceš, Egwain?" zeptal se Rand. "Jestli ti to můžu sehnat, tak víš, že to udělám. A jestli to neseženu, vyrobím ti to."
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Udělala další krok směrem ke dveřím. Stříbrný oblouk jí kynul. Něco tam venku čekalo. Něco, co chtěla víc než cokoliv jiného na světě. Něco, co musela udělat.
"Egwain, já -"
Za ní se ozvalo žuchnuti. Když se ohlédla přes rameno, uviděla Randa klečet. Skláněl hlavu a držel si ji rukama. Bolest ho ještě ni-kdy nezasáhla tak silně. Co se stane potom?
"Ó, Světlo!" lapal Rand po dechu. "Světlo! To bolí! Světlo, to strašně bolí! Egwain!"
Buď odhodlaná.
Čekalo to na ni. Něco, co musela udělat. Musela. Udělala další krok. Bylo to těžké, těžší než cokoliv, co

kdy v životě učinila. Ven, směrem k oblouku. Za ní se Joiya smála.
"Egwain? Egwain, nemůžu -" Nedomluvil a začal sténat.
Odhodlaná.
Narovnala se a znovu vykročila, ale nedokázala zabránit tomu, aby se jí po lících nekoulely slzy.
Randovo sténání zesílilo ve kví-lení a přehlušilo Joiyin smích. Koutkem oka Egwain zahlédla Tama.
Utí-kal k domu, jak nejrychleji dokázal.
Nemůže pomoci, pomyslela si a slzy se změnily v prudké vzly-kání. Nemůže nic udělat. Ale já můžu. Já můžu.
Vstoupila do světla a to ji pohltilo.
* * *
Třesoucí se a vzlykající Egwain vystoupila z oblouku, z toho sa-mého, jímž vstoupila, a když zahlédla Sheriaminu tvář, vzpo-mínky se jí vrátily. Studená voda jí smyla slzy, když jí Elaida na hlavu pomalu vyprázdnila obsah jednoho stříbrného kalicha. Ale Egwain plakala dál. Neuměla si představit, že kdy dokáže přestat.
"Nyní jsou z tebe smyty," oznámila Elaida, "hříchy, které jsi snad spáchala, i ty, které někdo spáchal na tobě. Jsou z tebe smy-ty zločiny, které jsi snad spáchala, i ty, které někdo spáchal proti tobě. Přicházíš k nám omytá a čistá, na srdci i na duši."
Světlo, pomyslela si Egwain, z níž kapala voda, ať tomu tak je. Může voda smýt všechno, co jsem učinila? "Jmenovala se Joiya," vy-kládala Sheriam mezi vzlyky. "Joiya. Nic nemůže stát tolik, ja-ko to, co jsem zrovna... co jsem..."
"Za to, stát se Aes Sedai, musíš zaplatit jistou cenu," odpovědě-la Sheriam, ale v očích měla zase soucit, a silnější než předtím. "Vždyc-ky musíš zaplatit cenu."
"Bylo to skutečné? Nebo se mi to zdálo?" Pláč pohltil, co chtě-la říci. Nechala jsem ho tam umřít? Opustila jsem své děťátko?
Sheriam jí položila ruku kolem ramen a odváděla ji okolo kru-hu k dalšímu oblouku. "Každá žena, kterou jsem kdy viděla vycházet, si kladla tu stejnou otázku. Odpověď zní, že to nikdo neví. Odhaduje se, že možná některé z těch, které se nikdy nevrátily, se rozhodly zůstat, protože tam našly šťastnější místo a dožily tam své životy." Hlas jí ztvrdl. "Jestli je to skutečné a ony zůstaly dob-rovolně, tak doufám, že životy, které prožívají, nejsou ani zdaleka šťastné. Rozhodně nesoucí-tím s nikým, kdo uteče od svých povin-ností." Ostrý tón v jejím hlase trochu změkl. "Já sama nevěřím, že je to skutečné. Ale nebezpečí je. Na to nezapomínej." Zastavila se před dalším rozzářeným obloukem. "Jsi připravená?"
Egwain přešlápla a kývla a Sheriam odtáhla ruku.
"Podruhé je pro to, co je. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná."
Egwain se roztřásla. Cokoliv se stane, nemůže to být horší než po-sledně. Vstoupila do záře.
* * *
Zadívala se na své šaty, z modrého hedvábí pošité perlami, celé uprášené a potrhané. Zvedla hlavu a spatřila kolem sebe trosky velké-ho paláce. Andorského královského paláce v Caemlynu. Vě-děla to a chtělo se jí křičet.
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Svět nebyl ani trochu takový, jaký by ho chtěla mít, a vždycky, když si to uvědomila, bylo jí do pláče, ale všechny slzy už dávno vy-plakala, a svět byl takový, jaký byl. Trosky toho, co čekala, že uvidí.
Nestarajíc se o to, že si víc potrhá šaty, ale dávajíc převeliký po-zor, zda něco nezaslechne, vyšplhala na jednu hromadu rumu a vy-hlédla do křivolakých uliček Vnitřního Města. Pokud viděla, všu-de byly jen trosky a zbořeniště, budovy, které vypadaly, jako by je strhl šílenec, a hustá oblaka dýmu stoupající z ještě neuhašených ohňů. V ulicích byli lidé, ozbrojené tlupy mužů, kteří se potlouka-li městem a hledali, co ještě uloupit. A trolloci. Muži před trolloky ustupovali a trolloci na ně poštěkávali a smáli se svým drsným hrdelním smíchem. Ale věděli o sobě a pracovali společně.
Ulicí kráčel myrddraal a jeho černý plášť se mírně pohupoval s každým jeho krokem, když kolem vítr hnal prach a smetí. Jak li-dé, tak trolloci se pod jeho bezokým pohledem krčili. "Hledejte!" Jeho hlas zněl, jako když se rozpadá něco, co je už dlouho mrtvé. "Nestůjte tady jako ovce! Najděte ho!"
Egwain sklouzla z hromady kamenů, jak nejtišeji dokázala.

Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Zastavila se, protože se lekla, že ten šepot přišel od zplozence Stínu. Jistým způsobem si ale byla jistá, že tomu tak není. Ohléd-la se přes rameno v obavě, že uvidí myrddraala stát na místě, kde byla před chvílí, a pak se rozběhla do pobořeného paláce. Cestou přelézala zří-cené stropní trámy a protahovala se mezi těžkými kvádry z pobo̊e-ných zdí. Jednou dokonce šlápla na ženskou ruku trčící zpod hromady omítky a cihel, které kdysi bývaly vnitřní zdí a možná i součástí pod-lahy horního poschodí. Ruky si nevšímala o nic víc než prstene s Vel-kým hadem na jednom prstě. Zatvrdila se, aby neviděla mrtvé pohřbe-né v rumu, který z Caemlynu uděla-li trolloci a temní druzi. Pro mrtvé již nemohla nic udělat.
Protáhla se úzkou mezerou, kde spadla část stropu, a ocitla se v místnosti napůl zasypané tím, co kdysi stálo nad ní. Rand ležel na ze-mi a těžký trám ho v pase tiskl k zemi. Nohy měl pod hro-madou ka-menných kvádrů, které vyplňovaly polovinu místnosti. Obličej měl pokrytý prachem a potem. Když přistoupila blíž, ote-vřel oči.
"Vrátila ses." Znělo to jako drsné zachrčení. "Bál jsem se - To je jedno. Musíš mi pomoct."
Egwain unaveně klesla na podlahu. "S pomocí vzduchu bych mohla ten trám snadno zvednout, ale to by se okamžitě sesypalo všechno to ostatní, co na tobě leží. Na nás na oba. Všechno to ne-zvládnu, Rande."
Jeho smích zněl hořce a bolestně a vzápětí utichl. Obličej se mu leskl potem a mluvil se značnou námahou. "Mohl bych ten trám posu-nout sám. To víš. Mohl bych posunout trám i ty kameny nad ním, všechny. Ale to bych se musel uvolnit, a toho se bojím. Ne-můžu věřit -" Odmlčel se a lapal po dechu.
"Tomu nerozumím," řekla Egwain pomalu. "Uvolnit se? Čemu nemůžeš věřit?" Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná. Pře-třela si rukama uši.
"Šílenství. Egwain. Právě - teď - ho - držím - na - uzdě." Při jeho sípavém smíchu jí naskočila husí kůže. "Ale jenom to vyža-duje všechnu sílu, kterou mám. Jestli se uvolním, jenom maličko, jenom na chviličku, šílenství mě dostane. Pak mi bude jedno, co udělám. Musíš mi pomoct."
"Jak, Rande! Zkusila jsem všechno, co umím. Řekni mi jak, a já to udělám."
Natáhl ruku, ale na obnaženou dýku ležící v prachu nedosáhl. "Tu dýku," zašeptal. S bolestí si ruku zase položil na prsa. "Sem. Do srdce. Zabij mě."
Zírala na něho a na tu dýku, jako by oba byli jedovatí hadi. "Ne! Rande, to prostě neudělám. Nemůžu! Jak po mně můžeš žádat ně-co takového!"
Pomalu se znovu natáhl po dýce. Znovu nedosáhl. Namáhal se a sténal. Dotkl se zbraně konečkem prstu. Než to mohl zkusit zno-vu, Egwain dýku odkopla z jeho dosahu. Se vzlykem se zhroutil.
"Řekni mi proč," chtěla vědět. "Proč mě žádáš abych - abych tě zabila? Vyléčím tě, udělám cokoliv, abych tě odsud dostala, ale ne-můžu tě zabít. Proč?"
"Můžou mě obrátit, Egwain." Dýchal s takovými mukami, že za-toužila, aby mohla plakat. "Jestli mě dostanou - myrddraalové -Hrůzopáni - můžou mě obrátit pro Stín. Jestli mě dostane šílenství, nebudu s nimi moct bojovat. Nepoznám, co dělají, dokud nebude poz-dě. Jestli ve mně zůstane jenom jiskřička života, až mě najdou, doká-žou to. Prosím, Egwain. Pro lásku Světla. Zabij mě."
"Já - já nemůžu, Rande. Světlo mi pomáhej, nemůžu!"
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Ohlédla se přes rameno na stříbrný oblouk plný bílé záře, který téměř zcela vyplňoval otevřený prostor mezi troskami.
"Egwain, pomoz mi."
Buď odhodlaná.
Vstala a udělala krok k oblouku. Byl přímo před ní. Ještě jeden krok a...
"Prosím, Egwain. Pomoz mi. Nedosáhnu na ni. Pro lásku Svět-la, Egwain, pomoz mi!"
"Nemůžu tě zabít," zašeptala. "Nemůžu. Odpusť." Vykročila do-předu.
"POMOZ MI, EGWAIN!"
Světlo ji sežehlo na popel.
* * *
Roztřeseně vystoupila z oblouku. Své nahoty si nevšímala a na-víc jí na tom nezáleželo. Třásla se a oběma rukama si zakrývala ús-ta. "Nemohla jsem, Rande," zašeptala. "Nemohla. Prosím, odpusť mi."

Světlo, pomoz mu. Prosím, Světlo, pomoz Randovi.
Na hlavu jí stekla studená voda.
"Nyní je z tebe smyta falešná pýcha," odříkávala Elaida. "Je z te-be smyta falešná ctižádost. Přicházíš k nám čistá, na srdci i na duši."
Když se červená sestra otočila, Sheriam jemně uchopila Egwain kolem ramen a odváděla ji k poslednímu oblouku. "Ještě jednou, dítě. Ještě jednou, a bude to hotovo."
"Říkal, že by ho mohli obrátit ke Stínu," mumlala Egwain. "Ří-kal, že by ho myrddraalové a Hrůzopáni mohli přinutit."
Sheriam klopýtla a rychle se kolem sebe rozhlédla. Elaida už byla skoro zpátky u stolu. Aes Sedai sedící kolem ter'angrialu na něj hle-děly a zřejmě si ničeho jiného nevšímaly. "O tom se veli-ce špatně mluví, dítě," pravila Sheriam nakonec tiše. "Pojď. Ještě jednou."
"Můžou?" naléhala Egwain.
"Zvyk," vysvětlila jí Sheriam, "nedovoluje hovořit o tom, co se stane uvnitř ter'angrialu. Strach ženy patří jen jí."
"Můžou?"
Sheriam si povzdechla a znovu se ohlédla na ostatní Aes Sedai. Pak ztišila hlas do šepotu a rychle pravila: "O tomhle ví jenom ve-lice málo lidí, dítě, dokonce i ve Věži. Neměla by ses to dozvědět teď, vlastně by ses to neměla dozvědět vůbec, ale já ti to povím. V usměr-ňování je - jistá slabost. To, že se naučíme otevřít pravé-mu zdroji, znamená, že můžeme být otevřeny - i jiným věcem." Egwain se za-chvěla. "Uklidni se, dítě. Není to zase tak snadné. A pokud vím, tak k tomu nedošlo - a Světlo dej, ať už k tomu ni-kdy nedojde! - od trolloc-kých válek. Tenkrát bylo potřeba třinácti Hrůzopánů - temných druhů, kteří mohou usměrňovat - aby usměrnili prameny skrze třináct myrd-draalů. Vidíš? Není to snad-né. A dneska už žádní Hrůzopáni nejsou. Tohle je tajemství Věže, dítě. Kdyby se to dozvěděly ostatní, nikdy bychom žádnou další ženu nepřesvědčily, že je v bezpečí. Jenom toho, kdo může usměr-ňovat, lze takto obrátit. To je slabost naší síly. Všich-ni ostatní jsou v bezpečí jako v pevnosti. Jedině jejich činy a vůle je mohou ob-rátit ke Stínu."
"Třináct," vydechla slabým hláskem Egwain. "Tolik, kolik jich opustilo Věž. Liandrin a dvanáct dalších."
Sheriamin výraz ztvrdl. "Tímhle se nesmíš zabývat. Zapomeň na to." Zesílila hlas. "Potřetí je pro to, co bude. Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná."
Egwain upírala zrak na zářící oblouk a dívala se kamsi za něj. Li-andrin a dvanáct dalších. Třináct temných družek, které mohou usměrňovat. Světlo nám všem pomáhej. - Vstoupila do světla. To ji naplnilo. Svítilo skrze ni. Spálilo ji na kost, sežehlo ji na duši. Světlo ji rozpálilo doběla. Světlo, pomoz mi! Existovalo jen to světlo. A bo-lest.
* * *
Egwain hleděla do stojacího zrcadla a nebyla si jistá, jestli ji víc překvapila bezvěká hladkost obličeje či pruhovaná štóla, kterou měla kolem krku. Štólu amyrlinina stolce.
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Třináct.
Zapotácela se, zachytila se zrcadla a málem je shodila a sama spadla na modré dlaždice podlahy své oblékárny. Něco není v po-řádku, pomyslela si. Nemělo to nic společného s náhlou závratí, která ji přemohla. Přinejmenším ta jí nepřipadala nenormální. By-lo to něco jiného. Ale neměla ponětí co.
Vedle ní stála Aes Sedai, žena, která měla vysedlé lícní kosti jako Sheriam, ale vlasy měla tmavé a v hnědých očích ustaraný vý-raz a na ramenou na dlaň širokou štólu kronikářky. Ale nebyla to Sheriam. Egwain tuto ženu ještě nikdy neviděla. Byla si jistá, že ji zná, stejně jako znala sebe. Pomalu se rozpomněla na jméno té že-ny. Beldeine.
"Není ti dobře, matko?"
Štólu má zelenou. To znamená, že byla vyvolena ze zeleného adžah. Kronikářka vždycky pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Což znamená, že jestli jsem já amyrlin - jestli? - tak jsem by-la také v zeleném adžah. To pomyšlení jí otřáslo. Ne že patřila k zeleným adžah, ale že si to musela takhle odvodit.
Světlo, něco se mnou není v pořádku.
Cesta zpátky bude... Hlas, který se jí ozval v hlavě, přešel do ne-srozumitelného bzučení.

Třináct temných družek.
"Jsem v pořádku, Beldeine," pravila Egwain. To jméno jí přišlo divné, měla dojem, jako by ho vyslovovala už celá léta. "Nesmí-me je nechat čekat." Nechat čekat koho? To nevěděla, jen kvůli konci, jenž čekal, cítila nesmírný smutek, nekonečnou nechuť.
"Budou netrpěliví, matko." V Beldeinině hlase se ozvalo zavá-hání, jako by cítila stejnou nechuť jako Egwain, avšak z jiného důvo-du. Pokud se Egwain nemýlila, tak za navenek klidným výra-zem byla Beldeine k smrti vyděšená.
"V tom případě bychom se do toho měly dát."
Beldeine kývla a zhluboka se nadechla, než přešla na druhou stra-nu místnosti, kde měla vedle dveří opřenou hůl, odznak svého úřadu, se sněhovou slzou bílého plamene Tar Valonu. "Asi musí-me, matko." Vzala hůl a otevřela Egwain dveře. Pak ji předběhla, takže vytvořily procesí o dvou lidech. Kronikářka vedla amyrlin.
Egwain si příliš nevšímala chodeb, jimiž procházely. Veškerou pozornost upírala dopředu. Co je to se mnou? Proč si nevzpomí-nám? Proč je většina toho, co... si skoro pamatuji, špatně? Dotkla se štóly se sedmi pruhy na ramenou. Proč jsem si skoro jistá, že jsem pořád teprve novicka?
Cesta zpátky bude jenom - Tentokrát byl ten cizí hlas uťat upro-střed věty.
Třináct černých adžah.
Při tom klopýtla. Bylo to děsivé pomyšlení, ale ji zamrazilo až do morku kostí, bylo to víc než jen strach. Bylo to - osobní. Chtě-la zaje-čet, utéci a skrýt se. Měla pocit, jako by šly po ní. Nesmysl. Černé adžah byly zničeny. To jí také připadalo podivné. Jedna část její mysli se rozpomínala na něco, co se nazývalo velká očista. Druhá část její mysli si byla jistá, že se nic takového nestalo.
Beldeine, s pohledem upřeným přímo před sebe, si jejího klo-pýtnutí nevšimla. Egwain musela prodloužit krok, aby jí stačila. Tahle žena je vyděšená jako králík. Kam mě to, pro Světlo, vede?
Beldeine se zastavila před vysokými dvoukřídlými dveřmi, kde do tmavého dřeva obou křídel byl vložen velký stříbrný plamen Tar Valonu. Než otevřela dveře, otřela si dlaně do šatů, jako by se jí zpo-tily. Pak zavedla Egwain nahoru po rovné rampě ze stejného bílého kamene se stříbřitými žilkami, z něhož byly postaveny hradby Tar Valonu. Dokonce i tady kámen jako by zářil.
Rampa vedla do velké okrouhlé síně s klenutým stropem nej-méně patnáct sáhů vysokým. Kolem stěny byly postaveny vyvýše-né plošiny, k nimž vedly schody. Ty nebyly pouze v místech, kde ústila rampa, po níž přišly, a ještě dvě další, pravidelně rozmístěné po obvodu místnosti. Uprostřed byl v podlaze vyložen plamen Tar Valonu obklopený rozšiřujícími se barevnými spirálami. Spirálami v barvách sedmi adžah. Na protější straně místnosti stálo křeslo s vysokým opěradlem, celé pokryté vyřezávanými liánami a lístky a pomalované barvami všech adžah.
Beldeine prudce zaťukala holí o zem. Hlas se jí třásl. "Přichází. Strážkyně zámků. Plamen Tar Valonu. Amyrlinin stolec. Přichází."
Se zašustěním suknic ženy se šátky na plošině povstávaly z kře-sel. Dvacet jedna sedadel ve skupinách po třech, a každá trojice byla pomalována a očalouněna stejnou barvou, jakou měly třásně na šát-cích žen, které stály před nimi.
Věžová sněmovna, pomyslela si Egwain, když kráčela ke svému křeslu. To je všechno. Věžová sněmovna a sedadla zástupkyň všech adžah. Byla jsem tu už tisíckrát. Ale nemohla si vzpomenout ani na jednu příležitost. Co dělám ve věžové sněmovně? Světlo, zaživa mě stáhnou z kůže, jestli poznají...
Nebyla si jistá, co by měly po-znat, jen se modlila, aby k tomu nedošlo.
Cesta zpátky bude jenom -
Cesta zpátky bude -
Cesta -
Černé adžah čekají. To, přinejmenším, bylo celé. Přicházelo to odevšad. Proč to neslyšel taky někdo jiný?
Usadila se na amyrlinině stolci - křeslo bylo zároveň stolcem - a uvědomila si, že nemá tušení, co přijde dál. Aes Sedai se také po-sadily, všechny až na Beldeine, která stála vedle ní s holí a ner-vózně polykala. Všechny zřejmě čekaly na ni.
"Začněte," řekla nakonec.

Zdálo se, že to stačí. Jedna z červených sester povstala. Egwain s úlekem poznala Elaidu. V té chvíli poznala, že Elaida je nejvyš-ší ze zástupkyň červeného adžah a její nejtrpčí nepřítelkyně. Z vý-razu v Elaidině tváři, když se na ni dívala přes rozlehlou síň, se Egwain roz-třásla. Elaida se tvářila vážně a chladně - a vítězoslav-ně. To slibovalo věci, na něž bylo lépe nemyslet.
"Přiveďte ho," pronesla Elaida nahlas.
Z jiné rampy - ne z té, po níž vstoupila Egwain - se vzápětí ozval dupot kroků. Objevili se lidé. Tucet Aes Sedai obklopujících tři muže. Dva z nich, mohutní strážní s bílými slzami plamene Tar Valonu na prsou, táhli v řetězech třetího muže, který klopýtal, ja-ko by byl omá-mený.
Egwain sebou v křesle trhla. Muž v řetězech byl Rand. Oči měl přivřené, hlava mu padala a zdálo se, že málem spí. Pohyboval se jen díky tomu, že ho strážní táhli.
"Tento muž," oznámila Elaida, "se prohlásil Drakem Znovuzro-zeným." Ozval se šum znechucených hlasů, ne jako by posluchač-ky byly překvapeny, ale jako by to bylo něco, co nechtějí slyšet. "Tento muž usměrňoval jedinou sílu." Šum zesílil a znechucení se promísilo se strachem. "Za to existuje pouze jediný trest, známý a uznávaný ve všech státech, ale vykonávaný pouze tady, v Tar Va-lonu, ve věžové sněmovně. Žádám amyrlinin stolec, aby vynesl rozsudek zkrocení nad tímto mužem."
Když se Elaida podívala na Egwain, oči se jí třpytily. Rand. Co mám dělat? Světlo, co mám dělat?
"Proč váháš?" dožadovala se Elaida. "Rozsudek byl stanoven před třemi tisíci lety. Proč váháš, Egwain al'Vere?"
Jedna trojice zelených sester vyskočila a jejím klidem probleskl hněv. "Hanba, Elaido! Prokazuj amyrlin úctu! Úctu matce!"
"Úctu," odtušila Elaida chladně, „je možno ztratit, stejně jako zís-kat. Nuže, Egwain? Konečně tedy ukazuješ svoji slabost, to, že se nehodíš pro svůj úřad? Nechceš ani vynést rozsudek nad tímto mu-žem?"
Rand se pokusil zvednout hlavu a neuspěl. Egwain se postavila. Točila se jí hlava. Snažila se rozpomenout na to, že je amyrlin se vší mocí přikazovat těmto ženám. Křičela, že je jen novicka, že sem ne-patří, že je něco hrozně špatně. "Ne," řekla rozechvěle. "Ne, to nemo-hu! Neudělám -"
"Sama se prozradila!" Elaida překřičela Egwaininy pokusy pro-mluvit. "Odsoudila se sama svými vlastními ústy! Zajměte ji!"
Když Egwain otevřela ústa, Beldeine k ní přistoupila. Potom ji kronikářka udeřila holí do hlavy. Černota.
Nejdřív přišla bolest hlavy. Pod zády měla něco tvrdého a stu-deného. Pak přišly hlasy. Mumlání.
"Je pořád ještě v bezvědomí?" Hlas to byl drsný, jako když se pi-lují kosti.
"Nedělej si starosti." To byl ženský hlas odněkud zdaleka. Žena mluvila nejistě, jako by se bála, ale snažila se to neukázat. "Bude to s ní vyřízeno dřív, než pozná, co se s ní děje. Pak bude naše, bu-deme si s ní moci dělat, co budeme chtít. Možná ji dokonce dáme tobě na hra-ní."
"Až ji využijete samy."
"Ovšem."
Vzdálené hlasy se vzdálily ještě víc.
Rukou se dotkla nohy a ucítila holou studenou kůži. Pootevřela oči. Byl nahá, potlučená a ležela na dřevěném stole v místnosti, která připomínala dávno nepoužívané skladiště. Do zad ji píchaly třísky. V ústech cítila kovovou příchuť krve.
Na jedné straně místnosti stál hlouček Aes Sedai, které mezi se-bou hovořily tichými, ale naléhavými hlasy. Bolest hlavy jí zne-snadňovala myšlení, nicméně jí připadalo důležité je přepočítat. Tři-náct.
K Aes Sedai, které se zároveň snažily přikrčit i vypadat, že ma-jí situaci plně v rukou, se připojila skupinka mužů v černých pláš-tích s kapucemi. Jeden z mužů se otočil, aby se podíval na stůl. Obličej pod kápí měl mrtvolně bledý a neměl oči.
Egwain myrddraaly ani nemusela počítat. Věděla to. Třináct my-rddraalů a třináct Aes Sedai. Bez dalšího uvažování zaječela či-rou hrůzou. Ale přesto i ve strachu, kdy se třásla tolik, že se jí málem roz-padaly kosti, se natáhla po pravém zdroji a zoufale se snažila nahmát-nout saidar.
"Je vzhůru!"
"To není možné! Ještě ne!"
"Odstiňte ji! Rychle! Rychle! Odřízněte ji od pravého zdroje!"

"Už je pozdě! Je moc silná!"
"Chyťte ji! Honem!"
Chtěli ji chytit za paže a za nohy. Rukama bledýma jako larvy pod kamenem, vedené myslí za těmi světlými, bezokými tvářemi. Vě-děla, že jestli se jí ty ruce dotknou, zblázní se. Síla ji naplnila.
Z kůže myrddraalů vyšlehly plameny a prorazily černou látkou, jako by to byly dýky z pevného ohně. Ječící půllidé se scvrkávali a hořeli jako naolejovaný papír. Ze stěn se vytrhávaly kusy kamene o velikosti lidské pěsti a létaly po místnosti. Jak narážely do těl, vyvolá-valy křik a sténání. Vzduch se zachvěl a posunul a změnil se ve vzdušný vír.
Pomalu, bolestivě se Egwain posadila. Vlasy jí povlávaly ve větru a ona se zapotácela, ale klopýtajíc ke dveřím stále větrný vír roztáčela. Před ní se náhle vztyčila Aes Sedai, žena potlučená a krvácející, ob-klopená září jediné síly. Žena se smrtí v tmavých očích.
Egwain ji poznala. Gyldan. Elaidina nejbližší důvěrnice, vždy si spolu špitaly někde v rohu a zavíraly se spolu za nocí. Egwain stiskla rty. Opovrhujíc větrem i kameny, zaťala Egwain svou ruku v pěst a praštila Gyldan mezi oči, jak nejsilněji dokázala. Čer-vená sestra - čer-ná sestra - se zhroutila, jako by se jí rozpustily kosti.
Egwain si mnula ruku a vyklopýtala na chodbu. Děkuju ti, Perri-ne, řekla si v duchu, žes mi ukázal, jak na to. Ale neřekl jsi mi, jak to bolí, když to uděláš.
Prudce zavřela dveře proti větru, který usměrňovala. Kameny kolem dveří se zachvěly, popraskaly a zapřely se o dveře. Na dlou-ho je to nezadrží, ale cokoliv, co aspoň na chvíli zpomalí proná-sledování, stálo za pokus. Minuty mohly znamenat život. Sebrala sílu a rozběhla se. Kulhala, ale aspoň utíkala.
Usoudila, že si musí najít nějaké šaty. Oblečená žena má větší autoritu než žena nahá, a ona bude potřebovat každý kousíček auto-rity, na jaký se vzmůže. Nejdřív ji budou hledat v jejích poko-jích, ale náhradní šaty a boty měla ve studovně - i další štólu - a ta nebyla da-leko.
Bylo to znepokojující, klusat prázdnými chodbami. V Bílé věži už nebylo tolik lidí jako dřív, ale obvykle tu nebývalo úplně prázd-no. Nejhlasitější zvuk byl dusot jejích bosých nohou na dlaždicích.
Proběhla předpokojem pracovny do vnitřní místnosti a konečně někoho našla. Na podlaze tam seděla Beldeine, hlavu si držela v dla-ních a plakala.
Když k ní Beldeine zvedla zarudlé oči, Egwain se hned ostraži-tě zastavila. Kronikářku sice neobklopovala záře saidaru, ale Eg-wain se přesto měla na pozoru. A věřila si. Svou záři sice vidět ne-mohla, ale síla - jediná síla - která jí proudila v žilách, stačila. Zvláště když ji přidala ke svému tajemství.
Beldeine si otřela uslzené tváře. "Musela jsem. Musíš to pocho-pit. Musela jsem to udělat. Ony... Ony..." Zhluboka, roztřeseně se na-dechla a pak to z ní všechno vylétlo najednou. "Před třemi dny mě zajaly, když jsem spala, a utišily mě." Prudce zvedla hlas, až skoro vřískala. "Ony mě utišily! Už nemůžu usměrňovat!"
"Světlo," vydechla Egwain. Přival saidaru ji obrnil proti šoku. "Světlo ti pomáhej, dcero. Proč jsi mi to neřekla? Mohla jsem..." Ne-dořekla, neboť nevěděla, jestli by vůbec něco mohla udělat.
"Co bys byla udělala? Co? Nic! Ty nemůžeš udělat nic. Ale ony říkaly, že mi to vrátí, s pomocí... s pomocí Temného." Zavřela oči, aby zastavila slzy. "Ony mi hrozně ublížily, matko, a nechaly mě... Ó, Světlo, tolik mi ublížily! Elaida mi řekla, že mě zase zacelí, že mi vrátí schopnost usměrňovat, jestli je poslechnu. Proto jsem... musela!"
"Takže Elaidaye černá adžah," prohlásila Egwain ponuře. U stě-ny stál úzký šatník a v něm visely šaty ze zeleného hedvábí, které nosila, když neměla čas dojít do svých komnat. A vedle šatů vise-la pruhovaná štóla. Rychle se oblékla. "Co udělaly s Randem? Kam ho odvedly? Odpověz, Beldeine! Kde je Rand alThor?"
Beldeine se choulila a s nepřítomným výrazem se třásla, ale na-konec se probrala natolik, aby řekla: "Na Zrádcovském nádvoří, mat-ko. Vzaly ho na Zrádcovské nádvoří."
Egwain přepadly záchvaty třesu. Záchvaty strachu a záchvaty vzteku. Elaida nepočkala ani hodinu. Zrádcovské nádvoří se pou-žívalo pouze ke třem účelům. K popravám, utišování Aes Sedai nebo krocení mužů, kteří mohli usměrňovat. Jenže ke všem třem bylo potřeba přímého rozkazu amyrlin. Tak kdo tam venku nosí štólu? Elaida, tím si byla jista. Ale jak je dokázala přimět, aby ji přijaly tak rychle,

když mě ani nesoudily, ani neodsoudily? Další amyrlin přece nemůže být zvolena, dokud mi nevezmou štólu a hůl. A to tak snadno nezvládnou. Světlo! Rand! Zadívala se na dveře.
"Co chceš dělat, matko?" vzlykala Beldeine. "Co můžeš dělat?" Nebylo jasné, jestli myslí pro Randa nebo pro sebe.
"Víc, než kdo čeká," odvětila Egwain. "Nikdy jsem nedržela hůl přísahy, Beldeine." Beldeine zalapala po dechu a Egwain vyšla z místnosti.
Její vzpomínky si s ní pořád ještě hrály na schovávanou. Vědě-la, že žádná žena nemůže získat šál a prsten, aniž by složila tři přísahy s holí přísahy, s ter'angrialem, který zpečeťoval složené pří-sahy, jako kdyby je měla vrozené, pevně v ruce. Žádná žena se ne-mohla stát Aes Sedai, pokud ji tyto přísahy nevázaly. A přesto vě-děla, že nějakým způsobem, na nějž se nedokázala upomenout, právě to udělala. Běžela a podpatky jí hlasitě cvakaly. Alespoň teď věděla, proč jsou chodby prázdné. Každá Aes Sedai, možná až na ty, které opustila ve skladišti, každá přijatá i mladší novicka, dokonce i všichni sloužící, budou podle zvyku na Zrádcovském nádvoří při-hlížet naplnění vůle Tar Valonu.
A nádvoří bude obstoupeno strážci, kteří zabrání každému, kdo by se pokoušel osvobodit muže, jenž měl být zkrocen. Pozůstatky voj-ska Guaira Amalasana se o to pokusily koncem tak zvané vál-ky Dru-hého Draka, těsně předtím, než povstání krále Artuše Jest-řábí křídlo způsobilo Tar Valonu zcela jiné starosti, a taktéž stou-penci Raolina Zhoubce Temného o mnoho let dříve. Nemohla si vzpomenout, jestli měl Rand nějaké stoupence nebo ne, ale stráž-ci si to určitě pamatovali, a teď budou stát na stráži proti nim.
Jestli Elaida, nebo někdo jiný, opravdu nosí štólu amyrlinina stol-ce, strážci by ji docela dobře nemuseli na Zrádcovské nádvoří vpustit. Věděla, že si bude muset přístup vynutit. A bude to muset udělat rychle. Nemělo by to smysl, kdyby Randa zkrotily ve chví-li, kdy ona bude ještě obalovat strážce vzduchem. Dokonce i stráž-ci se rozutečou, když na ně udeří blesky a odřivousem a rozbije jim zemi pod nohama. Odřivousem? zamyslela se. Ale nic dobrého nevzejde ani z toho, jestli zlomí moc Tar Valonu, aby zachránila Ran-da. Musela zachránit oboje.
Těsně před vstupem vedoucím na Zrádcovské nádvoří zabočila, vyšla po schodech a po rampách, které se cestou nahoru stále zu-žovaly, až otevřela padací dveře a vyšplhala na šikmou střechu vě-že, střechu z téměř bílých tašek. Odsud viděla přes ostatní střechy, přes věže na široké otevřené Zrádcovské nádvoří. Nádvoří bylo plné lidí, jen uprostřed bylo volné místo. Lidé se tlačili i v oknech, aby co nejlépe viděli, a na balkonech, dokonce i na střechách, ale Egwain i odsud rozeznávala osamělého muže, maličké-ho z této vzdálenosti, kymácejícího se v řetězech uprostřed volného prostoru. Rand. Kolem něj stálo dvanáct Aes Sedai, a dal-ší - o které Egwain věděla, že má štólu se sedmi pruhy, i když jinerozpoznala - stála před Randem. Elaida. Slova, která Elaida právě musela pronášet, se ozývala Egwain v hlavě.
Tento muž, opuštěný Světlem, se dotkl saidínu, mužské polovice pravého zdroje. Proto ho držíme. Odporným způsobem tento muž usměrňoval jedinou sílu, věda, že saidín jest poskvrněn dotykem Tem-ného, pošpiněn skrze mužskou pýchu, pošpiněn skrze hříšné muže. Proto ho máme v řetězech.
Egwain násilím vyhnala ostatek proslovu z hlavy. Třináct Aes Se-dai. Dvanáct sester a amyrlin, tradiční počet pro zkrocení. Stej-ný po-čet pro... I tuto myšlenku vyhnala z hlavy. Neměla čas na nic, pouze na to, co musela udělat a proč také byla tady. Jen kdyby konečně vy-myslela jak.
Z této vzdálenosti by ho nejspíš dokázala zvednout s pomocí vzduchu. Vytáhnout ho přímo z kruhu Aes Sedai a přenést rovnou k sobě. Možná. I kdyby na to našla sílu, i kdyby ho v půlce cesty neu-pustila, aby se při pádu zabil, bylo by to pomalé, a on by tvo-řil bez-mocný cíl pro lučištníky. A záře saidaru by ukázala místo, kde stojí sama, každé Aes Sedai, která by se tím směrem podíva-la. Taky každému myrddraalovi.
"Světlo," zamumlala, "neexistuje jednodušší způsob, jak začít válku v Bílé věži. A to můžu nakonec udělat stejně." Nabrala sílu, oddělila jednotlivá vlákna a usměrnila prameny.
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Už to bylo tak dávno, co naposledy slyšela tato slova, že sebou trhla a uklouzla na hladkých taškách. Jen tak tak se stačila zachy-tit kousek od okraje. Země byla o padesát sáhů níž. Ohlédla se přes ra-meno. Na vrcholku věže, nakloněn, aby stál pevně na šikmých taškách, byl stříbrný oblouk naplněný září. Oblouk se mihotal a ztrácel. Bí-lým světlem prolétaly jedovaté červené a žluté pruhy.

Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Oblouk zeslábl, až byl průhledný, pak se znovu zhmotnil.
Egwain se zoufale podívala na Zrádcovské nádvoří. Musela ješ-tě zbývat trocha času. Musela. Potřebovala jen pár minut, možná deset, a štěstí.
Hlavou jí zněly hlasy, ne bez těla, neznámé hlasy, jako ten, kte-rý ji varoval, aby byla odhodlaná, ale hlasy žen, o kterých si sko-ro mys-lela, že je zná.
- už to moc dlouho neudržím. Jestli nevyjde hned - Vydržte! Vy-držte, Světlo vás spal, nebo vás vykuchám jako jese-tery!
- zbláznilo se to, matko! Nemůžeme -
Hlasy se ztišily do mumlání, mumlání do ticha, ale ten neznámý hlas se ozval znovu.
Cesta zpátky bude jenom jedna. Buď odhodlaná.
Za to, stát se Aes Sedai, musíš zaplatit jistou cenu.
Černé adžah čekají.
S výkřikem plným vzteku a pocitu ztráty se Egwain vrhla do ob-louku, který se mihotal jako vzduch rozpálený sluncem. Skoro si přá-la, aby minula a vrhala se vstříc smrti.
Světlo ji rozebralo vlákno po vlákně a vlákna rozřízlo na vlákénka a vlákénka rozdělilo na chomáčky nicoty. A to vše plulo odděleně ve světle. Věčně.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Přijatá

Světlo ji rozebralo vlákno po vlákně a vlákna rozřízlo na vlákénka a vlákénka se oddělila od sebe. Oddělila se a hořela, věčně. Věčně.
* * *
Egwain vyšla ze stříbrného oblouku promrzlá a ztuhlá hněvem. Toužila po tom, aby led jejího hněvu zmrazil pálící vzpomínku. Její tělo si vzpomínalo na ten žár, ale jiné vzpomínky ji popálily mnohem hlouběji. Hněv studený jako smrt.
"To je to jediné, co mě čeká?" chtěla vědět. "Že ho budu pořád dokola opouštět? Že ho pokaždé zradím a zklamu? To mě čeká?"
Náhle si uvědomila, že něco není takové, jak by být mělo. Teď tu byla amyrlin, jak Egwain učily, že tu bude, a sestry se šátkem každého z adžah, ale všechny se na ni ustaraně dívaly. Na každém místě kolem ter'angrialu teď seděly dvě Aes Sedai a po tvářích jim stékal pot. Ter'angrial bzučel, téměř vibroval, a bílé světlo v obloucích křižovaly pruhy divokých barev.
Sheriam na okamžik obklopila záře saidaru, když Egwain polo-žila ruku na čelo, z čehož dívku znovu zamrazilo. "Je v pořádku." V hlase správkyně novicek se ozývala úleva. "Nic se jí nestalo." Jako by to nečekala.
Napětí jako by opadlo i z ostatních Aes Sedai, které se dívaly na Egwain. Elaida si dlouze vydechla a pak chvátala pro třetí kalich. Je-dině Aes Sedai kolem ter'angrialu se neuvolnily. Hučení již utichalo a světlo se začínalo mihotat, což oznamovalo, že se ter'angrial uklid-ňuje, ale Aes Sedai kolem něj vypadaly, jako by mu-sely bojovat o každý coul.
"Co...? Co se stalo?" zeptala se Egwain.
"Mlč," vyzvala ji Sheriam, ale laskavě. "Zatím mlč. Jsi v po-řádku - to je hlavní - a my teď musíme dokončit obřad." Přistou-pila k nim Elaida, málem běžela, a poslední kalich podala amyrlin.

Egwain zaváhala jenom chviličku, než poklekla. Co se stalo?
Amyrlin Egwain pomalu vylila na hlavu vodu z kalicha. "Je z te-be smyta Egwain al'Vereová z Emondovy Role. Jsou z tebe smyta všechna pouta, jež tě váží ke světu. Přicházíš k nám čistá, na srdci i na duši. Jsi Egwain z al'Vereů, přijatá novicka Bílé věže." Poslední kapka dopadla Egwain do vlasů. "Teď patříš k nám."
Poslední slova jako by měla nějaký zvláštní význam, kterému ro-zuměly pouze Egwain s amyrlin. Amyrlin hodila kalich jedné z Aes Sedai a vytáhla zlatý prsten ve tvaru hada, jenž si požírá vlastní ocas. Egwain se proti své vůli třásla, když zvedala levici, a znovu se otřásla, když jí amyrlin nasunula prsten s Velkým ha-dem na prostředníček. Až se stane Aes Sedai, bude moci nosit prsten na prstu, na němž se jí bude líbit nejvíc, nebo vůbec, po-kud bude nutné skrýt, kým je, ale přijaté ho nosily na prostředníčku.
Amyrlin ji bez úsměvu zvedla z kleku. "Vítej, dcero," pravila a políbila ji na líc. Egwain překvapilo, že cítí vzrušení. Ne dítě, ale dce-ro. Zatím byla vždycky dítě. Amyrlin ji políbila na druhou líc. "Vítej."
Pak amyrlin ustoupila a kriticky si ji přeměřila, ale obrátila se k Sheriam. "Usuš ji a oblékni. A ať je určitě v pořádku. Určitě, rozu-míš."
"Určitě je v pořádku, matko." Sheriam mluvila překvapeně. "Vi-děla jsi, že ji prohlížím."
Amyrlin zabručela a zalétla pohledem k ter'angrialu. "Chci vě-dět, co se dneska večer pokazilo." A vykročila k místu, kam se dívala, přičemž se jí suknice odhodlaně pohupovaly. Většina ostatních Aes Se-dai se k ní připojila u ter'angrialu, jenž byl opět pouze stavbou ze stří-brných oblouků a kruhu.
"Matka si kvůli tobě dělá starosti," řekla Sheriam, když Egwain odváděla stranou k místu, kde ležel ručník na vlasy a osuška.
"A má k tomu nějaký důvod?" zeptala se Egwain. Amyrlin ne-chce, aby se jejímu honícímu psu něco stalo, dokud nebude jelen na zemi.
Sheriam neodpověděla. Jenom se lehce zamračila a počkala, do-kud se Egwain neosuší, než jí podala bílé šaty se sedmi prstenci u le-mu.
Egwain trochu zklamaně vklouzla do šatů. Byla jednou z přija-tých novicek, s prstenem na prstě a pruhy na šatech. Proč si ne-připadám jinak?
Přišla k nim Elaida s náručí plnou Egwaininých starých šatů mladší novicky a opaskem s váčkem. A papíry, které jí dala Verin. V Elaidiných rukou.
Egwain se přiměla vyčkat, než jí Aes Sedai raneček podá, mís-to aby jí ho vyškubla z rukou. "Děkuju, Aes Sedai." Kradmo se po-dívala na papíry. Nepoznala, jestli se v nich snad někdo nehrabal. Provázek byl stále zavázaný. A jak bych poznala, jestli si je třeba všechny nepřečetla? Zmáčkla váček pod šaty a uvnitř ucítila ten zvláštní prsten, ter'angriál. Alespoň že je tu. Světlo, mohla mi jej sebrat, a já vlastně ani nevím, jestli by mi to vadilo. Ano, vadilo. Myslím, že vadilo.
Elaida měla výraz studený jako hlas. - "Nechtěla jsem, aby tě dneska večer povýšily. Ne proto, že bych se bála toho, co se stalo. To nemohl nikdo tušit. Ale proto, čím jsi. Divoženka." Egwain chtěla něco namítnout, ale Elaida mluvila dál, nepohnutá jako hor-ský ledo-vec. "Ó, já vím, že ses učila usměrňovat pod vedením Aes Sedai, ale stejně jsi divoženka. Divoženka duchem i chováním. Máš ohromné nadání, jinak bys dneska večer nepřežila, ale nadání nic nemění. A já nevěřím, že se kdy staneš součástí Bílé věže, ne tak, jako jsme její součástí my ostatní, bez ohledu na to, na kterém prstě budeš nosit prsten. Bylo by pro tebe bývalo lepší, kdyby ses byla naučila dost na to, abys zůstala naživu, a pak se vrátila do té své ospalé vesnice. Mno-hem lepší." Otočila se na patě a odešla z komnaty.
Jestli ona není černá adžah, pomyslela si hořce Egwain, tak je-nom o fous. Nahlas zabručela k Sheriam: "Takys jí mohla něco říct. Mohlas mi pomoct."
"Novicce bych pomohla, dítě," odtušila klidně Sheriam, a Eg-wain sebou trhla. Už zase byla "dítě". "Snažím se novicky chránit, když toho potřebují, protože ony se nemohou bránit samy. Ty jsi teď přijatá. Je čas, aby ses učila bránit sama."
Egwain se zadívala Sheriam do očí a uvažovala, jestli si před-stavovala, že Aes Sedai poslední větu zdůraznila. Sheriam měla stej-nou příležitost si přečíst ta jména jako Elaida, a mohla usoudit, že se Egwain zapletla s černými adžah. Světlo, začínáš už podezí-rat každé-ho. Lepší to, než být mrtvá nebo zajatá těmi třinácti a... Rychle začala myslet na něco jiného. Vůbec nechtěla mít něco ta-kového v hlavě.
"Sheriam, co se dneska stalo?" zeptala se. "A neodbývej mě." Sheriam zvedla obočí málem až k vlasům a

Egwain otázku rychle poopravila: "Totiž Sheriam Sedai. Odpusť, Sheriam Sedai."
"Nezapomínej, že ještě nejsi Aes Sedai, dítě." I přes ocel v hla-se se Sheriam lehce zvlnily koutky úst v úsměvu, který však hned zmi-zel, když pokračovala: "Nevím, co se tu stalo. Ale vážně se bojím, žes málem umřela."
"Kdo ví, co se stalo těm, které nevyšly z ter'angrialu? Tohle řekla Alanna, která se k nim mezitím připojila. Zelená sestra byla známá výbuchy vzteku a smyslem pro humor. Někteří dokonce prohlašovali, že dokáže přejít od jednoho k druhému a zpátky dřív, než stačíte mrk-nout, ale pohled, který vrhla na Egwain, byl téměř ostýchavý. "Dítě, měla jsem to zastavit, když jsem ještě měla mož-nost. Když jsem si poprvé všimla toho - odrazu. Pak se to vrátilo. To se stalo. Vrátilo se to zesílené tisíckrát. Desettisíckrát. Skoro to vypadalo, jako by se ter'angrial snažil uzavřít před tokem ze saidaru - nebo se protavit podlahou. Omlouvám se ti, i když tady slo-va nestačí. Ne na to, co se ti málem stalo. Říkám to, a při první pří-saze víš, že je to pravda. Abych ti dokázala, co cítím, požádám matku, aby mě nechala podělit se s tebou o službu v kuchyni. A ano, o tvoji návštěvu u Sheriam také. Kdybych udělala, co jsem měla, nedostala by ses do ohrožení života, a já ti to vynahradím."
Sheriam se pohoršeně zasmála. "To ona nikdy nedovolí, Alanno. Sestra v kuchyni, natož... To je neslýchané. To je nemožné! Udělala jsi, cos považovala za správné. To není žádná chyba."
"To nebyla tvoje chyba, Alanno Sedai," řekla Egwain. Proč to Alanna dělá? Pokud se mě nesnaží přesvědčit, že s tím neměla nic společného, ať už se zvrtlo cokoliv. A možná tak na mě chce dohlí-žet. Právě ta představa hrdé Aes Sedai třikrát denně po lokty v umaštěných hrncích, jen aby mohla na někoho dohlížet, ji pře-svědčila, že se ne-chává unést vlastní představivostí. Ale bylo také nemyslitelné, že by Alanna splnila, co slibovala. Na každý pád ne-měla zelená sestra roz-hodně možnost prohlédnout si seznam jmen, když dohlížela na ter'an-grial. Ale jestli má Nyneiva pravdu, ne-potřebovala by vidět ta jména, aby mě chtěla zabít, jestli tedy je z černého adžah. Přestaň! "Opravdu, nebyla."
"Kdybych byla udělala, co jsem měla," trvala na svém Alanna, "nikdy by k tomu nedošlo. Něco podobného jsem viděla jen je-denkrát, když jsme se tehdy před lety pokoušely použít ter'angrial ve stejné místnosti s jiným, který s ním snad mohl být nějakým způsobem spojený. Je nesmírně vzácné najít dva takové. Ty dva se tenkrát spojily a každou sestru, která se dostala na sto kroků od nich, pak týden tak bolela hlava, že nedokázala usměrnit ani jis-křičku. Co se děje, dítě?"
Egwain stiskla váček tak velmi pevně, až se jí zkroucený prsten vtlačil i přes silnou látku do dlaně. Nebyl teplý? Světlo, to jsem udě-lala já sama. "To nic, Alanno Sedai. Aes Sedai, tys neudělala nic špatného. Nemáš důvod sdílet můj trest. Vůbec žádný. Oprav-du!"
"Trochu prudké," poznamenala Sheriam, "ale pravdivé." Alan-na jenom zavrtěla hlavou.
"Aes Sedai," řekla Egwain pomalu, "co to znamená být zelenou adžah?" Sheriam pobaveně otevřela doširoka oči a Alanna se otevřeně zazubila.
"Ten prsten ti na prstě ještě ani neoschl," pravila zelená sestra, "a ty už se chceš rozhodnout pro některé adžah? Tak nejdřív mu-síš milo-vat muže. Nemyslím být do nich zamilovaná, ale milovat je. Ne jako modré, kterým se muži prostě líbí, dokud mají stejný cíl a nelezou jim do cesty. A rozhodně ne jako červené, které jimi opovrhují, jako by všichni do jednoho byli zodpovědní za Rozbi-tí." Alviarin, bílá sestra, která přišla s amyrlin, jim věnovala chlad-ný pohled a šla dál. "A ne jako bílé," dodal Alanna se smíchem, "které nemají v životě místo na žádnou vášeň."
"Tak jsem to nemyslela, Alanno Sedai. Chci vědět, co znamená být zelenou sestrou." Nebyla si jistá, jestli jí Alanna rozumí, pro-tože si nebyla jistá, jestli sama rozumí tomu, co se chce dozvědět, ale Alanna pomalu kývla, jako by pochopila.
"Hnědé hledají vědomosti, modré se pořád do něčeho pletou a bílé s neochvějnou logikou zvažují otázku pravdy. Všechny z to-ho vlastně máme část. Ale být zelenou znamená být připravená." Do Alannina hlasu se vkradla pýcha. "Za trollockých válek nás často na-zývali bojovné adžah. Všechny Aes Sedai pomáhaly, kde mohly, ale jen zelené byly vždycky s vojsky a skoro v každé bitvě. To my jsme se postavily Hrůzopánům. Bojovné adžah. A teď jsme také připrave-ny, protože trolloci znovu vytáhnou na jih, do Tarmon Gai'donu, do Poslední bitvy. A my tam budeme. To znamená být zelenou sestrou."
"Děkuju, Aes Sedai," pravila Egwain. Tak to jsem byla? Nebo budu? Světlo, jak ráda bych věděla, jestli to byla pravda, jestli to mělo něco společného s tím, co je teď a tady.

Přistoupila k nim amyrlin a ony jí předvedly hlubokou úklonu. "Jsi v pořádku, dcero?" zeptala se amyrlin Egwain. Mrkla na rů-žek papírů, který vykukoval zpod šatu novicky v Egwaininých ru-kou, ale hned se vrátila k Egwainině tváři. "Zjistím důvod toho, co se dnes večer stalo, než tu skončím."
Egwain zrudla. "Jsem v pořádku, matko." Alanna ji překvapila, když amyrlin požádala, jak to předtím sli-bovala.
"O něčem takovém jsem v životě neslyšela," štěkla amyrlin. "Rejdař si nešpiní ruce s plavčíky, i když dostane loď na mělčinu." Podívala se na Egwain a zatvářila se ustaraně. A také rozzlobeně. "Sdílím tvůj zájem, Alanno. Ať už tohle dítě provedlo cokoliv, ně-co takového si nezasloužilo. No dobrá. Jestli ti to pomůže, můžeš navští-vit Sheriam. Ale bude to přísně mezi vámi dvěma. Nechci, aby nějaká Aes Sedai byla pro smích, i kdyby jenom uvnitř Bílé věže."
Egwain otevřela ústa, aby všechno přiznala a dala jim prsten - Já tu zatracenou věc nechci, opravdu - ale Alanna ji předešla.
"A to druhé, matko?"
"Nebuď směšná, dcero." Amyrlin se zlobila čím dál víc. "Celý den by se ti smáli všichni kromě těch, co by si mysleli, že ses zbláz-nila. A já nemyslím, že by ses toho někdy zbavila. Na takové pří-hody se nezapomíná. Od Tearu po Maradon bys slyšela vyprávět příběhy o Aes Sedai pomocnici v kuchyni. A to by se odrazilo na každé sestře. Ne. Jestli se potřebuješ zbavit nějakých pocitů viny a nedokážeš se tomu postavit jako dospělá žena, tak dobře. Řekla jsem ti, že můžeš navštívit Sheriam. Půjdeš s ní, až dneska odejde-te odsud. Pak si můžeš zbytek noci promýšlet, jestli ti to nějak po-mohlo. A zítra můžeš začít zjišťovat, co se tu dneska v noci zvrtlo."
"Ano, matko." Alanna mluvila dokonale bezvýrazně.
Touha přiznat se Egwain přešla. Alanna se jen na okamžik zatvá-řila zklamaně, když si uvědomila, že jí amyrlin nedovolí připo-jit se k Egwain v kuchyni. Ona nechce být potrestána o nic víc než jakákoliv rozumná bytost. Chtěla jenom důvod, aby mohla být v mé společnosti. Světlo, nemohla ter'angrial pobláznit schválně. To jsem udělala já. Mohla by patřit k černým adžah?
Egwain, celá zamyšlená, zaslechla, jak si kdosi odkašlal. - Pak znovu, důrazněji. Zaostřila zrak. Amyrlin na ni upírala oči, a když promluvila, jasně oddělovala slova.
"Protože zřejmě spíš ve stoje, dítě, navrhuji ti odebrat se do po-stele." Na okamžik mrkla na téměř schované papíry, které Egwain držela. "Zítra tě čeká spousta práce, a ještě několik dní poté taky." Ještě chvíli se dívala Egwain do očí a pak odešla dřív, než jí stači-ly udělat pukrle.
Sheriam se obrátila k Alanně hned, jak byla amyrlin z doslechu. Zelená Aes Sedai se mračila a neříkala nic. "Ty jsi blázen, Alanno! Hlupačka a dvojnásobná hlupačka, jestli si myslíš, že k tobě budu mírná jenom proto, že se známe od doby, kdy jsme byly novicky. Co-pak tě posedl Drak, že -?" Náhle si Sheriam uvědomila Egwain a její hněv změnil směr. "Copak jsi neslyšela amyrlin, když ti přikazovala jít do postele, přijatá? Jestli se o tomhle jenom slovíčkem zmíníš, bu-deš si přát, abych tě byla nechala zakopávat na poli hnůj. A ráno při-jdeš do mé pracovny, hned jak poprvé za-zvoní, a ani o chvíli později. Tak mazej!"
Egwain odešla. Točila se jí hlava. Je tu vůbec někdo, komu mů-žu věřit? - Amyrlin? Ta nás poslala honit třináct černých adžah a zapo-mněla se zmínit, že třináct je právě ten počet, který je tře-ba k tomu, aby ženu, co umí usměrňovat, obrátily proti její vůli ke Stínu. Komu můžu věřit?
Nechtěla zůstávat sama, nevydržela to pomyšlení, a tak spěcha-la do obydlí přijatých novicek a myslela na to, že se sem bude zít-ra stě-hovat. Hned po prvním zaklepání otevřela dveře do Nyneivina pokoje. Jí se mohla svěřit se vším. Jí a Elain.
Ale Nyneiva seděla na jedné ze dvou židlí, co tu byly, s Elaininou hlavou v klíně. Elain se třásla ramena. Dívka vzlykala tak ti-še, jak je to možné, jen když už člověku nezbývají síly, ale city se v něm stále ještě bouří. Nyneiva měla také zvlhlé tváře. Na ruce, kterou hladila Elain po vlasech, se jí třpytil Velký had, stejný, ja-ko měla Elain na ruce, jíž tiskla Nyneivinu sukni.
Elain zvedla tvář zarudlou a napuchlou od dlouhého pláče, a když spatřila Egwain, mezi vzlyky zaštkala: "Nemohla jsem být tak hrozná, Egwain. Prostě jsem nemohla!"
Nehoda s ter'angrialem a strach z toho, co by se mohla dočíst v papírech od Verin, podezření vůči každému v oné komnatě, to všech-no bylo hrozné, ale aspoň to drsným, nelaskavým způsobem

přehlu-šilo to, co se jí přihodilo v ter'angrialu. To vše přicházelo zvenčí, to druhé pocházelo zevnitř. Elainina slova to všechno zase obnažila tak rychle, jako by Egwain spadl na hlavu strop. Rand ja-ko její manžel a děťátko Joiya. Rand přitisknutý k zemi a žebronící, aby ho zabila. Rand v řetězech připravený ke zkrocení.
Než si to uvědomila, klečela vedle Elain, a všechny slzy, které měla vyplakat už dávno, se jí řinuly z očí jako potopa. "Nemohla jsem mu nijak pomoct, Nyneivo," vzlykala. "Prostě jsem ho tam nechala."
Nyneiva sebou trhla, jako by dostala ránu, ale vzápětí už objí-mala Elain i Egwain, chovala je a kolébala. "Šššš," uklidňovala je polohlasem. "S časem to přejde. Trochu to přejde. Jednou je do-nutíme, aby zaplatily naši cenu. Šššš. Šššš."

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Pátrání a objevy

Vyřezávanými okenicemi proniklo slunce, a jak putovalo přes po-stel, probudilo Mata. Ten chvíli jenom tak ležel a mračil se. Než ho přemohl spánek, ještě nestačil vymyslet, jak uniknout z Tar Valonu, ale zatím se nevzdával. Příliš mnoho vzpomínek ještě halila mlha, ale on se nevzdával.
Přišly dvě služebné s horkou vodou a podnosem plným jídla. Smály se a vykládaly mu, jak už vypadá mnohem lépe a jak bude brzy na nohou, jestli udělá, co mu Aes Sedai řeknou. Mat jim od-povídal stroze a snažil se, aby to neznělo trpce. Ať si myslí, že hraju s nimi. Když ucítil vůni jídla, zakručelo mu v žaludku.
Když služebné odešly, odhodil pokrývky a vyskočil z postele. Než si nalil vodu na mytí a holení, stačil si ještě nacpat do úst plá-tek šunky. Začal si mydlit obličej, ale při pohledu do zrcadla se za-razil. Opravdu vypadal lépe.
Tváře měl sice stále propadlé, ale ne tolik jako předtím. Tmavé kruhy pod očima zmizely a oči už také neměl tolik zapadlé. Bylo to, jako by se každičký kousek jídla, který včera pozřel, přeměnil na svaly. Dokonce se cítil silnější.
"Tímhle tempem," zabručel si pro sebe, "budu pryč dřív, než si to uvědomí." Ale když se oholil a usedl k jídlu, kupodivu spolykal všechno do posledního drobečku.
Byl si jist, že Aes Sedai čekají, že po jídle zase vleze zpátky do postele, ale on se místo toho oblékl. Zadupal, aby mu padly boty, a prohlédl si náhradní oblečení, ale rozhodl se nechat je tady. Musím nejdřív vědět, co udělám. A jestli to tu budu muset nechat... Do měšce si strčil poháry s kostkami. S těmi si opatří tolik šatů, ko-lik bude po-třebovat.
Otevřel dveře a vyhlédl do chodby. Uviděl další dveře s výplní ze světlého, nazlátlého dřeva a mezi nimi barevné nástěnné ko-berce a na podlaze z bílých dlaždic modrý běhoun. Ale nebyla tu živá duše. Žád-né

stráže. Přehodil si plášť přes rameno a vyrazil na chodbu. Teď musí najít cestu ven.
Chvíli bloudil, šel po schodech dolů a chodbami a přes otevře-ná nádvoří, a než se konečně dostal ven, potkal hezkých pár lidí. Služeb-né a bíle oděné novičky spěchající za svými povinnostmi, přičemž novicky chvátaly víc než služebné. Hrstku hrubě oděných sloužících s velkými truhlicemi a dalším těžkým nákladem. Přija-té novicky v ša-tech s pruhy. Dokonce i několik Aes Sedai.
Aes Sedai si ho buď vůbec nevšímaly, když procházel kolem, a soustředily se na své vlastní úkoly, nebo se na něj jen zběžně po-dívaly. Měl na sobě venkovský oděv, i když dobře ušitý, a nevy-padal jako vandrák, a přítomnost sloužících dokazovala, že muži do těchto částí Věže směli. Zřejmě ho považovaly za dalšího slu-hu, což Matovi vyhovovalo, pokud po něm nikdo nebude chtít, aby něco zvedal.
Trochu litoval, že žádná z žen, které zahlédl, nebyla Egwain ne-bo Nyneiva, nebo dokonce Elain. Je docela hezká, i když většinou nosí nos pěkně nahoru. A mohla by mi říct, jak najít Egwain a věd-mu. Ne-můžu odejít, dokud se s nimi nerozloučím. Světlo, doufám, že se ani jedna z nich neobrátí proti mně jenom proto, že se mají stát Aes Sedai. Ať shořím, jsem to ale hlupák! To by ony nikdy neudělaly. A stejně to risknu.
Ale jakmile se dostal ven, pustil ženy na chvíli z hlavy. Bylo krásné jasné ráno a po modré obloze plulo jen pár beránků. Před ním bylo rozlehlé dlážděné nádvoří s prostou kamennou fontánou upro-střed a kasárnami z šedého kamene naproti. Kasárna vypada-la skoro jako velikánský balvan mezi několika stromy, které vyrů-staly z pravi-delně rozmístěných otvorů v dlažebních kamenech. Před nevysokou budovou kasáren seděli strážní v košilích a čistili zbraně, zbroj a po-stroje. A on teď právě strážné hledal.
Loudal se po nádvoří a prohlížel si vojáky, jako by neměl nic lep-šího na práci. Ti si při práci povídali a smáli se, jako muži po sklizni. Občas se některý zvědavě podíval na Mata, který se pro-cházel mezi nimi, ale žádný se nezeptal, co tu pohledává. Mat se sem tam na něco zeptal. A nakonec dostal odpověď, na niž čekal.
"Mostní stráž?" To promluvil rozložitý tmavovlasý muž tak o pět let starší než Mat. Měl silný illianský přízvuk. I když byl mladý, měl na levé tváři bílou jizvu a pohyby při olejování meče měl jisté. Zašil-hal nahoru na Mata a hned se vrátil ke své práci. "Já budu hlídat most, vracím se tam večer. Proč se ptáš?"
"Jen mě tak napadlo, jak to asi vypadá na druhým břehu." To bych taky mohl zjistit. "Jak tam vypadají cesty? Nemůže tam být moc bláta, leda vám tu pršelo víc, než co vím."
"Na kterém břehu?" zeptal se klidně strážný. Oči ani nezvedl od klůcku, jímž přejížděl po čepeli.
"Ehm... na východním. Na východním břehu."
"Žádný bláto. Zato bělokabátníci." Muž se předklonil a odplivl si, ale hlas se mu nezměnil. "Bělokabátníci strkají nosy do každé vesnice na deset mil kolem. Zatím nikomu neublížili, ale už to, že tu jsou, lidi znervózňuje. Ať se picnu, ale podle mě se nás snaží vyprovokovat, protože vypadají, že kdyby mohli, tak okamžitě za-útočí. To není moc dobrý pro nikoho, kdo chce cestovat."
"Tak co západní břeh?"
"To samý." Strážný teď vzhlédl. "Ale ty stejně nikam nepůjdeš, chlapče, ani na západ, ani na východ. Ať se propadnu, jestli ty nejseš Matrim Cauthon. Včera v noci jedna sestra, osobně, přišla na most, kde jsem držel stráž. Všechny nás donutila si opakovat tvůj popis, dokud jsme ho neuměli nazpaměť. Říkala, že jseš host, kterýmu se nesmí ublížit. Ale taky nesmíš z města, i kdybychom tě měli svázat, abychom ti v tom zabránili." Přimhouřil oči. "Tys jim něco ukradl?" zeptal se pochybovačně. "Nevypadáš jako muži, kteří tu bývají hosty."
"Já nic neukrad!" vzepřel se Mat. Ať shořím, dokonce jsem ne-měl možnost se k tomu dostat. Všichni mě tu musejí znát. "Nejsem zloděj!"
"Ne, ani na očích ti to není vidět. Žádný zloděj. Ale vypadáš ja-ko ten chlap, co se mi před třemi dny pokusil prodat Valerský roh. Aspoň on tvrdil, že to je ten pravý roh, byl celý zprohýbaný a otlu-čený, jak by měl být. Nemáš na prodej Valerský roh? Nebo to snad je Dračí meč?"
Mat sebou při zmínce o Valerském rohu trhl, ale podařilo se mu promluvit klidně. "Byl jsem nemocný."
Teď už ho pozorovali i ostatní strážní. Světlo, teď už všichni vědí, že nesmím odejít. Při-nutil se za-smát. "Sestry mě vyléčily." Někteří strážní se na něho mračili. Možná si mysleli, že ostatní lidé by měli prokazovat Aes Sedai větší úctu a neříkat jim sestry. "Hádám, že Aes Sedai ne-chtějí, abych odešel, než

se mi vrátí síly." Chtěl, aby to tito muži, neboť teď už ho pozorovali všichni, přijali. Prostě jenom muž, kterého léčily. Nic víc. Není důvod si kvůli němu dělat další sta-rosti.
Illianec kývl. "Opravdu vypadáš trochu špatně. Možná je to ten důvod. Ale já ještě nikdy neslyšel, že by se tolik namáhaly udržet jed-noho nemocnýho chlapa ve městě."
"To je ten důvod," prohlásil Mat pevně. Všichni se pořád dívali na něj. "No, už budu muset jít. Říkaly, že musím chodit na pro-cházky. Hodně dlouhý procházky. Abych zase získal sílu, víte."
Při odchodu cítil v zádech jejich oči a zachmuřil se. Hodlal pro-stě zjistit, jak dobrý je jeho popis, který byl rozeslán. Kdyby ho měli je-nom důstojníci, možná by dokázal kolem hlídky proklouz-nout. Vždycky byl dobrý v tom, jak se někam dostat neviděn. A zase ven. Takové nadání rozvíjíte, když vás vaše matka neustá-le podezírá, že máte za lubem nějakou neplechu, a navíc máte čtyři sestry, které na vás všechno prozradí. A teď jsem zařídil, že mě pozná polovina hlídek z kasáren. Krev a zatracenej popel!
Většinu věžních pozemků tvořily zahrady plné stromů, kalin, bříz a jilmů, a Mat brzy kráčel po široké točité pěšině vysypané štěrkem. Kdyby nebyly nad vrcholky stromů vidět věže, vypadalo by to tu úpl-ně jako na venkově. Bílá masa Věže za ním ho tížila, jako by ji nesl na ramenou. Pokud někde na pozemcích Věže exis-tovalo místo, které nebylo hlídáno, tak tady by je mohl najít. Po-kud takové místo ovšem existovalo.
Na stezce před ním se objevila novicka v bílém a cílevědomě krá-čela proti němu. Jak byla zabraná do vlastních myšlenek, zprvu si ho nevšimla. Když došla dost blízko, aby viděl její velké tmavé oči a spletené vlasy, náhle se zazubil. Tohle děvče znal - ta vzpo-mínka se vynořila ze zamlžených hlubin - i když by nikdy neče-kal, že je najde tady. Začal se usmívat. Štěstí v neštěstí. Jak si vzpomínal, chlapci se jí docela líbili.
"Elsa," zavolal na ni. "Elsa Grinwellová. Pamatuješ se na mě, viď? Mat Cauthon. S kamarádem jsme byli na návštěvě na tátově stat-ku. Vzpomínáš si? Takže ses rozhodla stát se Aes Sedai?"
Dívka se prudce zastavila a upřela na něho zrak. "Co děláš ven-ku?" zeptala se.
"Ty o tom taky víš, co?" Přistoupil k ní blíž, ale ona couvla. Mat se zastavil. "Není to nakažlivý. Vyléčily mě, Elso." Ty velké tma-vé oči vypadaly nějak vědoucněji, než se pamatoval, a její pohled ani zdaleka nebyl tak hřejivý, ale Mat předpokládal, že učení se na Aes Sedai může se ženou tohle udělat. "Co se děje, Elso? Vypadáš, jako bys mě neznala."
"Já tě znám," řekla dívka. Ani se nechovala, jak se pamatoval. Napadlo ho, že teď by mohla dávat lekce i Elain. "Mám... nějakou práci. Nech mě projít."
Mat se zamračil. Stezka byla dost široká, aby vedle sebe mohlo projít šest lidí, a nemačkali by se. "Říkal jsem ti přece, že to není na-kažlivý!"
"Nech mě projít!"
Mat nasupeně ustoupil na kraj cestičky a ona kolem prošla po druhém kraji, a přitom dávala pozor, aby se k ní nepřiblížil. Jak-mile byla za ním, zrychlila krok a ohlížela se po něm, dokud ne-došla za zatáčku.
Chtěla se ujistit, že ji nebudu sledovat, pomyslel si Mat kysele. Nejdřív ten strážný a teď Elsa. Dneska prostě nemám štěstí.
Znovu vykročil a brzy zepředu zaslechl zuřivé rachocení, jako by o sebe tlouklo na tucet holí. Zvědavě zamířil mezi stromy ke zdroji zvuku.
Kousek od cesty dorazil na velké volné prostranství, kde byla ze-mě na padesát sáhů zdéli a pětadvacet na šíř udusaná. V pravi-delných rozestupech kolem volného místa stály pod mohutnými stromy dřevě-né stojany s holemi a cvičnými meči, které tvořily volně svázané kousky dřeva, a několika skutečnými meči, sekera-mi a oštěpy.
Na prostranství stály dvojice mužů, většinou svlečených do pa-su, kteří do sebe mlátili dalšími cvičnými meči. Někteří se pohy-bovali tak plynule, jako by spolu skoro tančili. Plavně přecházeli z jedné pozice do druhé a bez nejmenší přestávky vyráželi do úto-ku i odráželi výpady. Kromě jejich ohromné zručnosti při zacházení se zbraněmi je nic neodlišovalo od jiných mužů, ale Mat si byl jist, že se dívá na strážce.
Ti z nich, kteří se pohybovali méně ladně, byli vesměs mladší, a na každou dvojici dohlížel starší muž, z něhož, i když stál klid-ně, vy-zařoval nebezpečný půvab. Strážci a žáci, usoudil Mat.
Nebyl jediným divákem. Ani ne deset kroků od něj stálo půl tuc-tu žen s bezvěkými tvářemi Aes Sedai a mnohem víc žen v bílých šatech s pruhy přijatých novicek a dívalo se na jedinou dvojici stu-dentů,

svlečených do pasu, s těly lesknoucími se potem, cvičících pod pozorným vedením strážce, který silně připomínal kamenný kvádr. Strážce držel v ruce fajfku s krátkou troubelí, a jak svým žákům cosi předváděl, nechával za sebou dým.
Mat se posadil se zkříženýma nohama pod kalinu, vydloubl ze země tři větší kamínky a začal si jimi líně pohazovat. Necítil se sice slabý, ale posezení mu udělalo dobře. Pokud existuje cesta z pozemků Věže, tak mu neuteče, než si chvíli odpočine.
Nebyl tu ani pět minut, a už věděl, koho to Aes Sedai a přijaté po-zorují. Jeden z žáků hranatého strážce byl vysoký štíhlý mladý muž s kočičími pohyby. Je hezký skoro jako holka, pomyslel si Mat suše. Všechny ženy na něho upíraly zářící oči, dokonce i Aes Sedai.
Vysoký muž ovládal cvičný meč skoro stejně obratně jako stráž-ci a tu a tam si od učitele vysloužil pochvalnou poznámku. Ne že by jeho protivník, mládenec asi v Matově věku, s rudozlatými vla-sy, nebyl schopný. Ani zdaleka ne, pokud to Mat mohl posoudit, i když toho o mečích moc nevěděl. Zlatovlasý muž odrazil všech-ny bleskové výpady dřív, než ho mohla svázaná dřeva zasáhnout, a občas dokonce i sám zaútočil. Ale ten hezoun vždycky provedl protivýpad a ve zlomku vteřiny se vrátil na své místo.
Mat si přehodil kamínky do jedné ruky, ale nepřestával žonglo-vat. Rozhodně by nerad čelil oběma. S mečem tedy určitě.
"Přestávka!" Strážcův hlas zněl, jako když se ze sudu sype kame-ní. Oba muži, namáhavě dýchajíce, odhodili cvičné meče. Vla-sy měli slepené potem. "Můžete si odpočinout, dokud nedokouřím fajfku. Ale odpočívejte rychle. Už jsem skoro na dně."
Teď, když kolem sebe přestali tancovat, se Mat lépe podíval na toho zlatovlasého mládence a nechal kamínky klesnout. Ať shořím, ale sázím všechno, co mám, že je to Elainin bratr. A ten druhý bude Ga-lad, nebo sním boty. Cestou z Tomovy Hlavy měl dojem, že polovina Elaininých hovorů se týká Gawynových ctností a Galadových nešva-rů. I když měl Gawyn podle Elain také nějaké špat-né vlastnosti, ty nebyly důležité. Matovi to připadalo, že kromě sestry by je nikdo jiný za špatné vlastnosti nepovažoval. Co se tý-kalo Galada, tak podle toho, co Elain vyprávěla, to byl přesně ten druh syna, po jakém touží každá matka. Mat tedy po Galadově společnosti rozhodně netoužil. Egwain se ale začervenala pokaž-dé, když na Galada přišla řeč, i když si myslela, že si toho nikdo nevšimne.
Mezi přihlížejícími ženami jako by projela vlna, když se Gawyn s Galadem zastavili, a jako by chtěly jako jedna žena popojít do-předu. Ale Gawyn zahlédl Mata a cosi naléhavě řekl Galadovi, a oba pak prošli kolem žen. Aes Sedai a přijaté se obrátily za nimi a sledovaly je pohledem. Když se dvojice přiblížila, Mat se spěš-ně zvedl.
"Ty jsi Mat Cauthon, viď?" zeptal se s úsměvem Gawyn. "Byl jsem si jistý, že tě poznávám, podle toho, jak tě Egwain popisova-la. A Elain. Slyšel jsem, že jsi byl nemocný. Už je ti lépe?"
"Je mi dobře," řekl Mat. Napadlo ho, jestli snad nemá Gawyna oslovovat "můj pane" nebo tak něco. Odmítal říkat Elain "má pa-ní" - ne že by to po něm někdy chtěla - a rozhodl se, že ani její bratr nebude výjimkou.
"Přišel jsi sem, aby ses naučil šermovat s mečem?" zeptal se ho Galad.
Mat zavrtěl hlavou. "Jenom jsem byl na procházce. Já toho o me-čích moc nevím. Myslím, že se radši spolehnu na dobrej luk nebo na hůl. S těma umím zacházet."
"Jestli budeš trávit víc času s Nyneivou," podotkl Galad, "budeš potřebovat luk, hůl i meč, aby ses ochránil. A nejsem si jist, jestli to bude stačit."
Gawyn se na něho ohromeně podíval. "Galade, tys skoro udělal vtip."
"Já mám smysl pro humor, Gawyne," prohlásil podmračeně Ga-lad. "Ty si myslíš, že ho nemám, jenom proto, že si neustále neutahuji z lidí okolo."
Gawyn potřásl hlavou a obrátil se zpátky k Matovi. "Měl by ses naučit šermovat aspoň trochu. Dneska se to hodí každému. Tvůj přítel - Rand al'Thor - nosí velice neobvyklý meč. Neslyšel jsi o něm?"
"Už jsem Randa dlouho neviděl," zabručel rychle Mat. Jen na okamžik, když mluvil o Randovi, objevilo se Gawynovi v očích zau-jetí. Světlo, copak on taky ví o Randovi? To přece nemůže. Kdy-by to věděl, ohlásil by mě jako temného druha už jenom proto, že je Rand můj přítel. Ale něco ví. "Meče nejsou všechno, víš. Mys-lím, že bych vás oba zvládl, kdybyste měli meč a já svoji hůl."

Gawyn se zakuckal, ale bylo zřejmé, že tím zakrývá smích. Až příliš zdvořile pravil: "Tak to musíš být velice dobrý." Galad se ote-vřeně tvářil, že mu nevěří ani slovo.
Možná to bylo proto, že si oba zjevně mysleli, že se vytahuje. Možná proto, že tak špatně pochodil s tím strážným. Možná kvů-li El-se, které se tolik líbili chlapci, a s ním nechtěla mít nic spo-lečného, a všechny ty ženy zíraly na Galada, jako kočky sledují krajáč se smeta-nou. Ať už byly Aes Sedai či přijaté, pořád to byly ženy. Všechna tahle vysvětlení táhla Matovi hlavou, ale on je roz-zlobeně zahnal, zvláště to poslední. Udělá to, protože to bude le-grace. A navíc by si mohl přivydělat. Ani se mu nemuselo vracet štěstí.
"Sázím," řekl proto, "dvě stříbrný marky proti dvěma od každýho z vás, že vás porazím oba najednou, jak jsem říkal. Lepší po-měr dostat nemůžete. Jste dva a já jsem jeden, takže dva ku jedný je spravedlivý." Když viděl, jak se tváří ohromeně, málem se ro-zesmál nahlas.
"Mate," řekl Gawyn, "přece se nemusíš sázet. Byl jsi nemocný. Zkusíme to, až budeš silnější."
"I tak by to nebyla skutečně spravedlivá sázka," prohlásil Galad. "Já tvoji sázku nepřijímám, ani teď, ani později. Ty jsi ze stejné vesni-ce jako Egwain, že? Já... bych nechtěl, aby se na mě rozzlo-bila."
"Co s tím má ona co společnýho? Jednou mě praštíte tím vaším mečíkem, a já vám každýmu dám stříbrnou marku. Jestli vás zbou-chám, až budete mít dost, dáte každej dvě marky mně. Copak si mys-líte, že to nezvládnu?"
"Tohle je směšné," prohlásil Galad. "Ty bys neměl naději ani proti jednomu cvičenému šermíři, natož proti dvěma. Takovou vý-hodu nepřijmu."
"To si myslíš?" zeptal se chraplavý hlas. Připojil se k nim onen hranatý strážce a zamračeně vraštil husté černé obočí. "Myslíš, že vy dva s mečem stačíte na kluka s holí?"
"Nebylo by to vůbec spravedlivé, Hammare Gaidine," namítal Galad.
"Byl nemocný," dodával Gawyn. "Tohle přece není nutné."
"Na cvičiště," zachraptěl Hammar a trhl hlavou směrem k vol-nému prostranství. Galad i Gawyn vrhli na Mata lítostivý pohled a poslechli. Strážce si Mata pochybovačně prohlédl. "Opravdu na to máš, mladíku? Teď, když tě vidím pořádně, tak bys měl spíš ležet v posteli."
"Už jsem vstal," prohlásil Mat, "a jsem připravenej. Musím být. Nechci přijít o ty dvě marky."
Hammar překvapeně zvedl obočí. "Ty tu sázku myslíš vážně, mladíku?"
"Potřebuju peníze," zasmál se Mat.
Ale když se otočil k nejbližšímu stojanu s holemi, podlomila se mu kolena a smích ho přešel. Rychle se narovnal, aby si každý, kdo si toho náhodou všiml, myslel, že jenom klopýtl. Při výběru hole si dal na čas a vzal si hůl skoro dva couly v průměru a o půl lokte vyšší než byl sám. Tohle musím vyhrát. Vytahoval jsem se, a teď musím vyhrát. Nemůžu si dovolit přijít o ty dvě marky. Bez nich mi bude trvat věč-nost, než vyhraju dost peněz.
Když se obrátil, s holí v obou rukou, Gawyn a Galad už čekali tam, kde předtím cvičili. "Štěstí," zamumlal Mat. "Je čas vrhnout kostky."
Hammar se na něho podíval se zvláštním výrazem. "Ty mluvíš starým jazykem, mladíku?"
Mat na něj chvíli mlčky hleděl. Zamrazilo ho. Dalo mu práci vy-kročit ke cvičišti. "Nezapomeňte na sázku," pronesl nahlas. "Dvě stří-brný marky od každýho proti mým dvěma."
Když si přijaté novicky uvědomily, oč jde, začaly si vzrušeně po-vídat. Aes Sedai se dívaly mlčky. Rozhodně to neschvalovaly.
Gawyn s Galadem se rozestoupili a drželi se z dosahu. Meče měli pozdvižené.
"Žádné sázky," řekl Gawyn. "Žádná sázka není."
Zároveň se ozval Galad: "Takhle si tvoje peníze nevezmu."
"Já si hodlám vzít tvoje," opáčil Mat.
"Ujednáno!" zařval Hammar. "Jestli oni nemají odvahu se s te-bou vsadit, mladíku, tak ti zaplatím sám."
"No dobrá," prohlásil Gawyn. "Jestli na tom pořád trváš - tak ujednáno!"
Galad se zamračil. "Takže ujednáno. Skončeme s tou fraškou."
Ten okamžik Matovi stačil. Když proti němu Galad vyrazil, sklouzl rukou po holi a zatočil jí. Konec hole udeřil dlouhána do žeber a vyrazil mu dech. Mat nechal hůl odrazit od Galada a oto-čil se ve chvíli, kdy se na dosah dostal Gawyn. Sklonil hůl pod Gawynův cvič-ný meč a podrazil mu kotník. Jak Gawyn

padal, Mat dokončil otočku právě včas, aby mohl udeřit Galada přes pozdvi-žené zápěstí, takže mu cvičný meč vylétl z ruky. Galad, jako by ho ruka vůbec nebolela, přešel do plavného kotoulu, z něhož se zvedl s mečem v obou rukou.
Mat si ho na chvíli přestal všímat a pootočil se, přičemž stočil zá-pěstí a přitáhl si hůl k tělu. Gawyn, jenž se právě začal zvedat, dostal ránu z boku do hlavy. Úder jen částečně ztlumila jeho hustá kštice. Okamžitě se zhroutil.
Mat si jen nejasně uvědomoval Aes Sedai ženoucí se k Elaininu padlému bratru. Doufám, že je v pořádku. Měl by být. Sám jsem se praštil víc, když jsem spadl z plotu. Pořád ještě musel vyřídit Ga-lada, a podle toho, jak ten stál na špičkách s přesně pozdviženým mečem, začínal brát Mata vážně. Zrovna v tom okamžiku se Matovi roztřásly nohy. Světlo, teď se nemůžu složit. Ale cítil, jak se slabost vrací, a taky hlad, jako by čtr-náct dní nejedl. Jestli budu čekat, až zaútočí, tak dřív spadnu sám. Dalo mu práci udržet kolena pevná, když vykročil. Štěstí, zů-staň při mně.
Hned od první rány věděl, že štěstí, nebo zručnost, nebo co ho zatím drželo na nohou, je pořád ještě tu. Galadovi se podařilo od-razit výpad rychlým sekem, další také, a ještě jeden, i ten příští, ale začínal mu námahou tuhnout výraz v obličeji. Ten plavný šermíř, skoro tak dobrý jako strážci, bojoval za použití všech sil a schop-ností, aby si udržel Matovu hůl od těla. Neútočil, měl co dělat, aby se stihl jenom bránit. Neustále ustupoval do strany, jen aby nemu-sel couvat, a Mat na něj tlačil a hůl se v jeho rukou pohybovala jako blesk. A Galad ustoupil o krok, o další, a dřevěná čepel byla proti holi jen nevalným štítem.
Mat náhle dostal hlad jako vlk. Do očí mu stékal pot a síly mu ubývaly, jako by odtékaly s potem. Ještě ne. Ještě nemůžu pad-nout. Musím vyhrát. Teď. S výkřikem vrhl všechny zbylé síly do posledního útoku.
Hůl prolétla kolem Galadova meče a v rychlém sledu ho zasáh-la do kolena, do zápěstí a do žeber, a nakonec se mu jako oštěp za-razila do břicha. Galad se se zasténáním předklonil a snažil se ne-upadnout. Hůl v Matových rukou se zachvěla, vzápětí by Galada udeřila do hrdla a bylo by po všem. Galad se sesul.
Mat hůl málem pustil, když si uvědomil, co chtěl udělat. Vyhrát, nezabít. Světlo, nač jsem to myslel? Pudově opřel hůl o zem, a jak-mile to udělal, musel se jí zachytit, aby se udržel na nohou. Hlad v něm hlodal, jako když nožem vyškrabuje morek z kosti. Najed-nou si uvědomil, že se na něj nedívají jenom Aes Sedai a přijaté. Veškerý výcvik ustal. Strážci i studenti ho pozorně sledovali.
Ke Galadovi, který stále ještě sténal na zemi a snažil se zved-nout, přistoupil Hammar. Strážce zvedl hlas a zakřičel: "Kdo byl nejlepší šermíř všech dob?"
Z tuctů hrdel na cvičišti se ozval mohutný řev v odpověď: "Jea-rom, gaidine!"
"Ano!" křikl Hammar a otočil se, aby ho všichni slyšeli. "Za svůj život bojoval Jearom přes desettisíckrát, jak v bitvě, tak při souboji. A pouze jednou byl poražen. Sedlákem s holí! Pamatujte si to. Pamatujte si, co jste právě viděli." Sklopil oči ke Galadovi a ztlumil hlas. "Jestli se nedokážeš hned zvednout, tak je konec." Zvedl ruku a ke Galadovi přiběhly Aes Sedai a přijaté novicky.
Mat podél hole klesl na kolena. Žádná Aes Sedai se ani nepodí-vala jeho směrem. Ale jedna z přijatých to udělala, kyprá dívka, kte-rou by možná požádal o tanec, kdyby se nechtěla stát Aes Se-dai. Teď se na něho zamračila, odfrkla si a obrátila se k místu, kde ležel Galad.
Mat si s úlevou všiml, že Gawyn už stojí. Když k němu princ při-stoupil, vytáhl se na nohy. Nesmí to poznat. Nikdy se odtud ne-dostanu, jestli se mě rozhodnou ošetřovat od slunka do slunka. Ga-wyn měl rudozlaté kudrny na spánku ztmavlé krví, ale žádná rána ani boule vidět nebyla.
Strčil Matovi do ruky dvě stříbrné marky a suše podotkl: "Mys-lím, že příště budu poslouchat." Všiml si Matova pohledu a dotkl se svého spánku. "Vyléčily mi to, ale nebylo to tak zlé. Elain mi nejed-nou provedla něco horšího. S tou holí jsi dobrý."
"Ne tak dobrej jako táta. Ten vyhrál souboj na hole každej Bel Tin, co se pamatuju, jenom jednou nebo dvakrát ho porazil Randův táta." Gawynovi se v očích objevil zájem a Mat si hned přál, aby se o Tamu al'Thorovi nebyl nikdy zmiňoval. Aes Sedai i při-jaté novicky se pořád tlačily kolem Galada. "Já... musel jsem ho ošklivě zranit. To jsem nechtěl."
Gawyn se tím směrem také podíval - nebylo vidět nic než záda žen, a bílé šaty přijatých tvořily vnější

kruh, jak dívky nahlížely klečí-cím Aes Sedai přes ramena - a zasmál se. "Tys ho nezabil - slyšel jsem ho sténat - takže by už měl být pomalu na nohou, ale ony si tuhle šanci nenechají ujít, když ho teď dostaly do rukou. Světlo, čtyři z nich jsou ze zeleného adžah!" Mat se na něho užas-le podíval - Zelené adžah? Co to s tím má co společného? - a Ga-wyn potřásl hlavou. "Na tom nezáleží. Klidně odpočívej. To nej-horší, s čím si musí Galad dělat starosti, je to, že se stane strážcem některé zelené Aes Sedai dřív, než se mu rozjasní v hlavě." Vese-le se zasmál. "Ne, to by mu neudělaly. Ale sázím se o ty moje dvě stříbrné marky, co držíš v ruce, že některé z nich si přejí, aby to mohly udělat."
"Ne tvoje," opravil ho Mat a strčil mince do kapsy kabátce, "mo-je." To vysvětlení mu stejně nedávalo smysl. Pochopil jen, že je Galad v pořádku. O vztazích strážců a Aes Sedai věděl jenom to, co si pa-matoval o Lanovi a Moirain, a mezi nimi nepanovalo nic takového, o čem se zmiňoval Gawyn.
"Myslíš, že by jim vadi-lo, kdybych si od něho vybral výhru?"
"To by jim rozhodně vadilo," podotkl suše Hammar, jenž se k nim zatím připojil. "U těchto Aes Sedai teď nejsi zrovna oblíbe-ný." Odfrkl si. "Myslel by sis, že se i zelené Aes Sedai budou cho-vat líp než holky, co se právě dostaly zpod máminých sukní. Zas tak dobře nevypadá."
"To ne," souhlasil Mat.
Gawyn se na oba zazubil, ale Hammar se na něj zamračil. "Na," řekl strážce a vtiskl Matovi do dlaně dva stříbrňáky. "Vyberu si je od Galada později. Odkud jsi, mladíku?"
"Z Manetherenu." Mat ztuhl, když slyšel jméno, které vypustil z úst. "Chci říct, z Dvouříčí. Slyšel jsem moc starejch příběhů."
Oni na něho jen beze slova hleděli. "Myslím... že se vrátím a zku-sím si najít něco k jídlu." Ještě se neozvalo ani dopolední zvonění, ale oba muži přikyvovali, jako by jim to dávalo smysl.
Mat si hůl nechal - nikdo mu neřekl, aby ji vrátil - a pomalu od-cházel, až mu cvičný dvůr zakryly stromy. Potom se opřel o hůl, jako by to bylo to jediné, co ho ještě drželo na nohou. A nebyl si jist, jestli tomu tak není.
Napadlo ho, že kdyby si rozepjal kabátec, uviděl by v místě, kde by měl mít žaludek, jenom díru, která se stále zvětšuje, jak do se-be vtahuje zbytek jeho těla. Ale na hlad skoro nepomyslel. Pořád v hlavě slyšel hlasy. Ty mluvíš starým jazykem, mladíku? Manetheren. Roz-tříslo ho to. Světlo mi pomáhej, pořád do toho zabředávám hlouběji a hlouběji. Musím se odsud dostat. Ale jak? Dokulhal zpátky na poze-mek Věže jako stařec. Jak?

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Otázky

Egwain ležela na břiše na Nyneivině posteli, s bradou v dlaních, a dívala se, jak Nyneiva přechází sem a tam. Elain se usadila před krb, který byl stále ještě plný popela z večera. Elain znovu studo-vala se-znam jmen, které jim dodala Verin, a trpělivě četla všechno slovo od slova. Druhý papír, seznam ter'angrialů, ležel na stole. Jednou si jej vyděšeně přečetly a pak už se o něm ani nebavily, i když všechno ostatní probíraly pořád dokola. A také se neustále přely.
Egwain potlačila zívnutí. Bylo teprve dopoledne, ale ani jedna z nich se pořádně nevyspala. Musely brzy vstávat. Do kuchyně, připra-vovat snídani. A kvůli dalším věcem, na které Egwain od-mítala mys-let. Ta chvíle spánku, kterou si utrhla, byla plná nepří-jemných snů. Možná by mi je Anaiya pomohla pochopit, tedy ty, které mi nejsou jasné, ale... Ale co když je černá adžah? Poté, co si včera v komnatě prohlédla všechny ženy a uvažovala, která z nich je asi z černého adžah, zjistila, že kromě svých dvou spo-lečnic už nedokáže věřit ni-komu. Ale přála si, aby věděla, co ty sny znamenají.
Noční můry týkající se toho, co se předchozí noci stalo uvnitř ter'angrialů, bylo snadné pochopit, i když se z nich budila s plá-čem. Také se jí zdálo o Seanchankách, o ženách s blesky vetkanými do šatů na prsou, jak uvazují na obojky dlouhou řadu žen nosí-cích prsten s Velkým hadem a nutí je vrhat blesky na Bílou věž. Z tohoto snu se probudila zalitá studeným potem, ale to byla jenom obyčejná noční můra. Také se jí zdálo, jak bělokabátníci svazují ruce jejímu otci. Tuto noční můru nejspíš přivolal stesk po domo-vě. Ale ty další...
Znovu vzhlédla k druhým dvěma ženám. Elain si stále četla. Ny-neiva přecházela pravidelným krokem sem a tam.
Také se jí zdálo o Randovi, sahajícím pro meč, jenž jako by byl vyroben z čistého křišťálu, přičemž si nevšiml, jak se na něho sná-ší jemná síť. A také jak Rand klečí v komnatě, kde po podlaze ho-ní hor-ký vítr prach, a tvorové podobní onomu Draku na praporci, ale menší, poletují kolem a sedají mu na ramena. Také se jí zdálo, jak Rand vstu-puje do velké díry v černé hoře, do díry, v níž byla vidět narudlá záře ohromných ohňů hluboko dole, a dokonce se jí zdálo, jak Rand uklid-ňuje Seanchanku.
Tím posledním si nebyla jistá, ale věděla, že ostatní sny něco znamenají. Dřív, když byla přesvědčená, že může Anaiye věřit, dřív, než opustila Věž a než zjistila pravdu o černých adžah, opa-trně na Aes Sedai vyzvídala - s převelikou opatrností, aby si Anaiya myslela, že ji pohání pouhá zvědavost, jakou projevovala i ohledně jiných věcí - a zjistila, že snílkovy sny ohledně ta'veren mají téměř vždy nějaký vý-znam, a čím silnější dotyčný ta'veren byl, tím častěji "téměř vždy" znamenalo "zcela určitě".
Ale Mat s Perrinem byli také ta'veren, a o nich se jí zdálo rov-něž. Velice zvláštní sny, kterým rozuměla ještě méně než těm o Randovi. Perrin se sokolicí na rameni a Perrin s jestřábicí. Jen-že ta jestřábice držela v pařátech vodítko - Egwain si byla jis-tá, že jak sokol, tak jes-třáb jsou samičky - a snažila se je upevnit Perrinovi kolem krku. Z toho se třásla ještě teď. Neměla ráda sny, v nichž se objevovala vodít-ka. A ten sen o Perrinovi - s plno-vousem! - jak vede ohromnou smeč-ku vlků táhnoucí se, kam oko dohlédlo. - A sny o Matovi byly ještě odpornější. Mat kladoucí vlastní levé oko na váhy. Mat oběšený na stromě. Taky se jí zdá-lo o Matovi a Seanchance, ale to až příliš ochot-ně zahnala jako noční můru. Musela to být noční můra. Právě jako to, když Mat mluvil starým jazykem. To určitě pocházelo z toho, co za-slechla během jeho léčení.
Egwain si povzdechla a vzdech přešel do dalšího zívnutí. Po sní-dani šly všechny tři Mata navštívit, aby se podívaly, jak se mu vede, ale on byl pryč.
Nejspíš je mu tak dobře, že by mohl tancovat. Světlo, teď se mi nejspíš bude zdát, že tancuje se Seanchankou! Už žádné sny, řekla si pevně. Ne teď. Budu na ně myslet, až nebudu tak utahaná.
Vzpo-mněla si na kuchyně a na oběd, který se bude brzy podávat, a pak večeře, a zítřejší snídaně, a na všechny ty hrnce a věčné drhnutí a mytí. Jestli mě vůbec někdy ta únava přejde. Přesunula se na po-steli a znovu se podívala na své přítelkyně. Elain stále upírala oči do seznamu jmen. Nyneiva přecházela pomaleji. Každou chvíli to Nyneiva řekne znova. Každou chvíli.
Nyneiva se zastavila a zadívala se na Elain. "Dej to pryč. Už jsme to procházely aspoň dvacetkrát, a není tam jediný slovo, kte-rý by nám pomohlo. Verin nám dala jenom blábol. Otázkou je, jestli tohle je

všechno, co měla, nebo jestli nám ten blábol dala schválně."
Jak jsem čekala. Možná tak za půl hodiny to řekne zase. Egwain se zamračila na své ruce a byla ráda, že na ně pořádně nevidí. Prsten s Velkým hadem vypadal - nepatřičně - na ruce celé svraš-tělé od dlou-hého máchání v horké vodě s mýdlem.
"Když budeme znát všechna jejich jména, pomůže nám to," na-mítla Elain, aniž zvedla oči od čtení. "A taky nám pomůže, když bu-deme vědět, jak vypadají."
Egwain si povzdechla, sepjala před sebou ruce a opřela si do nich bradu. Když ráno vyšla ze Sheriaminy pracovny, slunce ještě dávno nevyšlo, a Nyneiva na ni čekala se svíčkou ve studené tma-vé chodbě. Neviděla sice moc dobře, ale byla si jista, že Nyneiva se tváří, jako by každou chvíli chtěla začít hryzat kámen. A přitom věděla, že ani hry-záni kamene v nejbližší době nic nezmění. Proto byla tak podrážděná. Je kvůli své pýše tak nedůtklivá, jako všichni muži, co jsem kdy po-znala. Neměla by si ale vylévat zlost na Elain a na mně. Světlo, jestli to vydrží Elain, tak by ona měla taky. Už není vědma.
Elain si příliš nevšímala, jakou má Nyneiva náladu. Zamyšleně se mračila do dálky. "Liandrin byla jediná červená. Všechny ostat-ní adžah přišly o dvě členky."
"Ale no tak, už mlč, dítě," zarazila ji Nyneiva.
Elain zamávala levou rukou, aby ukázala prsten s Velkým ha-dem, významně se na Nyneivu podívala a hned pokračovala: "Ani dvě nebyly ze stejného města, a nikdy nebyly víc než dvě ze stejné země. Amico Nagoyin byla nejmladší, jen o čtyři roky starší než já a Egwain. Joiya Byir by mohla být naší babičkou."
Egwain se nelíbilo, že jedna z černých adžah má stejné jméno ja-ko její dcerka. Holka hloupá! Lidé občas mívají stejná jména, a tys nikdy žádnou dceru neměla. To nebylo skutečné!
"A co nám to říká?" Nyneiva mluvila až příliš klidně. Byla při-pravená vybuchnout jako vůz plní rachejtlí. "Jaká další tajemství, kte-rá mi unikla, jsi ještě našla? Koneckonců, už začínám pomalu stárnout a slepnout."
"Říká nám to, že je to všechno až příliš hezké," vykládala nevzru-šeně Elain. "Jaká je naděje, že třináct žen, vybraných pouze proto, že jsou temnými družkami, bude tak hezky rozmístěno mezi všemi státy, adžah, a budou tak rozdílného stáří? Neměly by mezi nimi být třeba tři červené adžah, nebo čtyři původem z Cairhienu, nebo dvě stejného věku, kdyby to byla čistě náhoda? Můžou si vy-brat ze spousty žen, jinak by si nevybraly tak náhodný vzorek. Ve Věži jsou pořád černé adžah, jinak to není možné. Musí to být takhle."
Nyneiva se prudce zatahala za cop. "Světlo! Myslím, že máš možná pravdu. Opravdu jsi našla tajemství, na který já nepřišla. Svět-lo, doufala jsem, že všechny odešly s Liandrin."
"My dokonce ani nevíme, jestli je vede," podotkla Elain. "Moh-ly jí jenom přikázat, aby... aby se nás zbavila." Zkřivila rty. "Obá-vám se, že mě napadá jen jeden důvod, proč si daly tolik práce, aby bylo všechno tak náhodné, že jediný vzor je právě to, že tu žádný vzor není. Myslím, že to znamená, že černé adžah mají nějaký vzor."
"Jestli tu nějaký vzor je," prohlásila pevně Nyneiva, "tak ho na-jdeme. Elain, jestli ses pozorováním toho, jak matka vede svůj dvůr, naučila takhle myslet, tak jsem ráda, že ses dobře dívala." Elain se v odpověď usmála, až se jí udělaly dolíčky.
Egwain si starší ženu pozorně prohlížela. Připadalo jí, že Nynei-va se konečně pomalu přestává chovat jako medvěd, když ho bolí zub. Zvedla hlavu. "Leda by chtěly, abychom si myslely, že něja-ký vzor skrývají, takže budeme plýtvat časem na hledání něčeho, co neexistu-je. Já neříkám, že to neexistuje, jenom říkám, že to za-tím nevíme jistě. Podíváme se na to, ale já si myslím, že bychom se měly podívat i na jiný věci, ne?"
"Takže ty ses konečně probrala," prohodila Nyneiva. "Myslela jsem, žes usnula." Ale pořád se usmívala.
"Má pravdu," ozvala se znechuceně Elain. "Postavila jsem si vě-trný zámek. Hůř než větrný. Z přání. Možná máš taky pravdu, Nynei-vo. K čemu je tohle - tenhle blábol?" Sebrala papír z hro-mádky před sebou. "Rianna má černé vlasy s bílým pramenem nad levým uchem. Kdybych se dostala dost blízko, abych ho viděla, tak bych byla na můj vkus až moc blízko." Sebrala další papír. "Chesmal Emry je tou nej-nadanější léčitelkou za poslední roky. Světlo, umíte si představit, že váš léčí černá adžah?" Třetí papír. "Marillin Gemalfin má ráda kočky a ráda pomáhá zraněným zvířatům. Kočky! Pche!" Sebrala všechny papíry a zmačkala je. "Je to jenom blábol k ničemu."

Nyneiva si k ní klekla a jemně jí sebrala papíry z dlaně. "Mož-ná, a možná taky ne." Opatrně si stránky uhladila na prsou. "Našlas v nich něco, čeho se můžeme chytit. Možná najdeme víc, když si dáme práci. A je tu ještě ten další seznam." Obě se zadívaly na Egwain a ustaraně se mračily.
Egwain se pohledu na stůl, kde ležely ostatní papíry, vyhýbala. Nechtěla na ně ani pomyslet, ale nedokázala se tomu vyhnout. Se-znam ter'angrialů si vryla do paměti.
Položka. Tyč z čistého křišťálu, hladká a dokonale průzračná, půl lokte dlouhá a coul v průměru. Použití neznámé. - Naposle-dy studo-váno Corianin Nedeal. Položka. Postava neoblečené ženy z alabastru, dlaň vysoká. Použití neznámé. - Naposledy studováno Corianin Ne-deal. Položka. Kruh, zřejmě z obyčejného železa, nic-méně nedotčen rzí, tři couly v průměru, na obou stranách umně vy-rytá spirála. Použití neznámé. Naposledy studováno Corianin Ne-deal. Položka. Příliš mnoho položek, a víc než polovinu z těch, co k nim bylo připojeno "použití neznámé", naposledy studovala Co-rianin Nedeal. Přesně jich bylo třináct.
Egwain se zachvěla. Začíná mi vadit i pouhé pomyšlení na to číslo.
Známých položek bylo na seznamu pomálu a ne všechny byly na první pohled k něčemu, což ale Egwain nijak neuklidnilo. Dře-věná soška ježka, ne větší než poslední článek mužského palce. Taková prostá věc, a zcela jistě neškodná. Všechny ženy, které se skrze ni pokoušely usměrňovat, usnuly. Půl dne mírumilovného, bezesného spánku, ale bylo to příliš těsné, aby jí z toho nenaskočila husí kůže. I další tři předměty měly nějakým způsobem něco společného se spán-kem. Skoro se jí ulevilo, když došla k duté ty-či z černého kamene, skoro dva lokte zdéli, která vyvolávala ohni-vý odřivous a měla u sebe připsáno NEBEZPEČNÉ A SKORO NEMOŽNÉ OVLÁDAT Verini-ným písmem tak důrazně, že Aes Sedai při psaní málem na dvou mís-tech protrhla papír. Egwain si-ce pořád neměla ponětí, co je to ten od-řivous, ale i když to určitě znělo dost nebezpečně, zcela jistě to ne-mělo nic společného s Corianin Nedeal nebo sny.
Nyneiva donesla papíry ke stolu a rozložila je. Zaváhala, pak rozložila i ostatní a přejela prstem po jedné stránce a pak po další. "Tady je něco, co by se Matovi líbilo," řekla hlasem až příliš leh-kým a bezstarostným. "Položka. Šest vyřezávaných hracích kostek s tečkami, spojené v rozích, necelé dva couly napříč. Použití ne-známé, ale usměrňování skrze ně asi vylepšuje nějakým způsobem šance, nebo je kazí." Začala číst nahlas. ,"Hozené mince dopada-ly vždy na stejnou stranu, a při jedné zkoušce se stokrát po sobě postavily na hranu. Při tisíci hodech kostkami padlo tisíckrát pět korun.'" Nuceně se zasmála. "Mat by se z toho zbláznil radostí."
Egwain si povzdechla a vstala. Poněkud ztuhle došla ke krbu. Elain se zvedla a stejně jako Nyneiva se mlčky dívala. Egwain si vy-hrnula rukáv, jak nejvýš to šlo, a opatrně sáhla do komína. Prs-ty na-hmátla vlněnou látku a vytáhla smotanou punčochu s něčím tvrdým uvnitř. Otřela si z ruky saze, položila punčochu na stůl a vytřepala obsah. Na stole se roztočil zkroucený prsten z pruho-vaného a skvrna-mi posetého kamene a dopadl na zmačkanou stránku se seznamem ukradených ter'angrialů. Druhé dvě ženy na něj chvíli mlčky hleděly.
"Možná," prohodila nakonec Nyneiva, "Verin prostě uniklo, že jich tolik studovala Corianin." Ale neznělo to, jako by tomu oprav-du věřila.
Elain kývla, ale také pochybovačně. "Viděla jsem ji jednou jít v dešti, promoklou na kůži, a donesla jsem jí plášť. Byla tak za-myšlená, že podle mě ani nevěděla, že prší, dokud jsem jí ten plášť nepřehodila přes ramena. Mohlo jí to ujít."
"Možná," připustila Egwain. "A pokud ne, tak musela vědět, že si toho všimnu, jakmile si ten seznam přečtu. Nevím. Občas mám dojem, že Verin si všimne mnohem víc věcí, než řekne. Prostě nevím."
"Takže ji můžeme klidně podezírat," povzdechla si Elain. "Jest-li je černá adžah, tak věděly přesně, co dělají. A Alanna." Úkosem se nejistě zadívala na Egwain.
Egwain jim všechno pověděla. Až na to, co se událo uvnitř ter'angrialů během zkoušky. O tom se nedokázala přimět hovořit, stejně jako Nyneiva a Elain. Jinak se s nimi podělila o všechno, co se stalo ve zkušební komnatě, co říkala Sheriam o hrozné slabosti spoje-né se schopností usměrňovat, každičké slovo, které řekla Ve-rin, i když jí třeba nepřipadalo důležité. Její kamarádky měly nej-větší potíž uvěřit tomu, co říkala Alanna. Aes Sedai prostě takové věci nedělají. Nikdo s trochou zdravého rozumu by neudělal něco takového, ale Aes Sedai ze všech nejméně.

Egwain se na ně zamračila a skoro slyšela, jak to říkají. "Aes Se-dai by ale taky neměly lhát. Jenomže Verin a matka jsou tomu zatra-ceně blízko s tím, co nám vykládají. Žádné černé adžah by vůbec být neměly."
"Já mám Alannu ráda." Nyneiva se zatahala za cop a pak pokr-čila rameny. "No dobrá. Možná - totiž opravdu se chovala velice divně."
"Děkuju," odtušila Egwain a Nyneiva jí uznale kývla, jako by její sarkasmus přeslechla.
"Na každý pád to ví amyrlin a ona může na Alannu dohlížet mno-hem snáz než my."
"A co Elaida a Sheriam?" zeptala se Egwain.
"Nikdy jsem se nedokázala přimět k tomu, abych měla Elaidu rá-da," ozvala se Elain, "ale nemůžu uvěřit, že by byla černá adžah. A Sheriam? To je nemožné."
Nyneiva si odfrkla. - "Nemožný by to mělo být pro každou z nich. Jestli je najdeme, tak se nedá předem říct, že všechny bu-dou patřit k těm, co nemáme rády. Ale já nechci podezírat - z to-hohle podezírat! - žádnou ženu. Potřebujeme vědět víc, než to, že možná viděly něco, co neměly." Egwain souhlasně kývla, stejně jako Elain, a Nyneiva pokra-čovala: "Tohle řekneme amyrlin a ne-budeme tomu dávat větší váhu, než si to zaslouží. Jestli za námi vůbec přijde, jak říkala. Pokud u toho náhodou budeš, Elain, tak nezapomeň, že ona o tobě nic neví."
"Na to určitě nezapomenu," ujišťovala ji ohnivě Elain. "Ale mě-ly bychom mít nějaký jiný způsob, jak jí předat zprávu. Máti by to byla naplánovala lépe."
"Ne kdyby nemohla důvěřovat poslům," namítla Nyneiva. "Po-čkáme. Leda si vy dvě myslíte, že by si jedna z nás měla promlu-vit s Verin. To by nikdo nepovažoval za důležitý."
Elain zaváhala a pak kývla. Egwain souhlasila rychleji a důraz-něji. Ať už Verin občas zapomínala nebo ne, vynechala toho příliš, aby se jí dalo věřit.
"Dobrá." Nyneiva mluvila spokojeně. "Mě taky docela těší, že nemůžeme s amyrlin mluvit, kdy se nám zachce. Takhle se musí-me rozhodovat samy, a konat, když se rozhodneme, bez toho, aby nás na každým kroku řídila." Znovu přejela prstem po stránce se seznamem ukradených ter'angrialů, jako by jej četla znovu, a pak uchopila pru-hovaný kamenný prsten. "A první rozhodnutí se týká tohohle. Tohle je zatím první věc, co má určitě nějaký skutečný spojení s Liandrin a ostatníma." Zamračila se na prsten a pak se zhluboka nadechla. "Dneska se s tím vyspím."
Egwain nezaváhala a okamžitě Nyneivě prsten sebrala. Nechtě-la to udělat - chtěla jí prsten nechat - ale nakonec jí ho vzala a potěšilo ji to. "To o mně říkají, že bych mohla být snílek. Nevím, jestli je to vý-hoda, ale Verin říkala, že je nebezpečný ho používat. Ať už ho použije kdokoliv, potřebuje všechny výhody, které má."
Nyneiva se popadla za cop a otevřela ústa, jako by chtěla něco ří-ci. Když ale nakonec promluvila, řekla: "Jsi si jistá, Egwain? My do-konce ani nevíme, jestli jsi snílek, a já umím usměrňovat víc než ty. Pořád si myslím, že bych -" Egwain jí skočila do řeči.
"Můžeš usměrnit víc, když se zlobíš. Ale můžeš si být jistá, že se rozzlobíš ve snu? Budeš vůbec mít čas se naštvat dřív, než bu-deš mu-set usměrňovat? Světlo, my dokonce ani nevíme, jestli se ve snu dá usměrňovat. Jestli to bude muset jedna z nás udělat - a máš pravdu, je to jediný spojení, co máme - tak bych to měla být já. Možná jsem opravdu snílek. Kromě toho, Verin to dala mně."
Nyneiva se sice tvářila, že chce něco namítnout, ale nakonec jen zdráhavě kývla. "No dobře. Ale já s Elain budeme tady. Nevím, jestli budeme moct něco udělat, ale jestli se něco zvrtne, možná bychom tě mohly probudit, nebo... Budeme tady." Elain také při-kyvovala.
Teď, když Egwain vyhrála, měla velice nepříjemný pocit. Vemlu-vila jsem je do toho. Přála bych si, abych netoužila po tom, aby mi to vymluvily. Vtom si uvědomila, že ve dveřích kdosi stojí, že-na v bílém šatu novicky, s vlasy spletenými do dlouhých copů.
"To tě nikdo nenaučil klepat, Elso?" vyjela Nyneiva.
Egwain skryla kamenný prsten v dlani. Měla zvláštní pocit, že se na něj Elsa dívala.
"Mám pro vás zprávu," řekla Elsa chladně. Prohlédla si stůl po-krytý papíry a pak všechny tři ženy. "Od amyrlin."
Egwain si vyměnila zvědavý pohled s Elain a Nyneivou.
"No, a oč jde?" chtěla vědět Nyneiva.

Elsa pobaveně zvedla obočí. "Věci, které tu nechala Liandrin s ostatními, byly přeneseny do třetího skladiště napravo od hlavní-ho schodiště ve druhém poschodí ve sklepě pod knihovnou." Zno-vu mrkla na papíry na stole a odešla, nespěchala, ani se neloudala.
Egwain měla pocit, že nemůže dýchat. My se bojíme někomu dů-věřovat, a amyrlin si ze všech žen vybere Elsu?
"Tý hloupý holce se nedá věřit, že to nevyžvaní každýmu, kdo ji bude poslouchat!" Nyneiva vyrazila ke dveřím.
Egwain si zvedla suknice a proběhla kolem ní. Na dlaždicích na ochoze sice uklouzla, ale ještě zahlédla záblesk běli, jak mizí dolů po nejbližší rampě, a vyrazila za ním. Musí taky utíkat, když už má takový náskok. Proč utíká? Bílý šat už zmizel na další rampě. Eg-wain jej sle-dovala.
U paty rampy se k ní obrátila jakási žena a Egwain se zmateně za-stavila. Ať už to byl, kdo chtěl, rozhodně to nebyla Elsa. Celá ve stříb-ře a bílém hedvábí, tato žena v ní vyvolávala pocity, které Eg-wain ještě nikdy nezažila. Byla vyšší a velice krásná a při pohledu na výraz v jejích černých očích se Egwain cítila maličká, ošklivá a nepříliš čis-tá. A určitě taky umí usměrnit víc síly než já. Světlo, nejspíš je mnohem chytřejší než my tři dohromady. To není spra-vedlivé, aby nějaká žena - Náhle si uvědomila, kudy se ubírají je-jí myšlenky. Zapýřila se a prudce se otřásla. Ještě nikdy se necítila - méněcennější - než nějaká jiná žena a rozhodně s tím nehodlala začínat právě teď.
"Neohrožená," řekla ta žena. "Jsi neohrožená, když tu takhle po-bíháš sama potom, co došlo k tolika vraždám." Mluvila téměř pobave-ně.
Egwain se sebrala a rychle si uhladila šaty v naději, že si toho ta žena nevšimne, nicméně vědouc, že jí to neujde. Přála si, aby ji ta že-na neviděla běhat jako malé děcko. Přestaň s tím! "Omlouvám se, ale hledám jednu novicku, myslím, že šla tudy. Má velké tma-vé oči a tmavé vlasy spletené do copů. Je baculatá a jistým způso-bem hezká. Nevidělas, kudy se dala?"
Vysoká žena si ji pobaveně prohlédla od hlavy k patě. Egwain si nebyla jistá, ale měla pocit, že se žena na okamžik zastavila po-hledem u sevřené pěsti, v níž stále držela kamenný prsten. "Ne-myslím, že ji dohoníš. Viděla jsem ji, a utíkala dost rychle. Teď už bude hodně daleko."
"Aes Sedai," začala Egwain, ale neměla možnost se zeptat, kte-rým směrem Elsa odešla. V těch černých očích se mihlo něco, co mohl být hněv či podráždění.
"Už jsem s tebou ztratila dost času. Musím vyřídit důležitější vě-ci. Odejdi." A ukázala zpátky, kudy Egwain přišla.
Rozkazovačný tón v jejím hlase byl tak silný, že se Egwain oto-čila a udělala tři kroky, než si uvědomila, co vlastně dělá. Celá naje-žená se obrátila. Ať už je to Aes Sedai nebo ne -
Ochoz byl prázdný.
Zamračeně se podívala na nejbližší dveře - v těchto místnostech nikdo nebydlel, snad až na myši - a rozběhla se dolů rozhlížejíc se všemi směry, přičemž sledovala celou křivku ochozu. Dokonce se podívala přes zábradlí do malé Zahrady přijatých a rozhlížela se i po ostatních ochozech, nahoře i dole. Zahlédla dvě přijaté v ša-tech s pru-hy. Jednou z nich byla Faolain a druhou žena, již znala od vidění, ale ne jménem. Žena ve stříbrné a bílé však nebyla nikde v dohledu.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Pod zámkem

Egwain potřásla hlavou a vrátila se ke dveřím, které předtím za-vrhla. Někam jít musela. Za prvními dveřmi bylo pár kusů nábyt-ku přikrytého zaprášenými plachtami. Vzduch tu byl zatuchlý, ja-ko by už delší dobu nikdo neotevřel dveře. Egwain se zamračila. V prachu na podlaze byly stopy po myších, ale žádné jiné. Rychle otevřela dvoje další dveře, ale za nimi našla podobný obraz. Nijak ji to nepřekvapilo. V obydlí přijatých novicek bylo víc pokojů prázdných než obydle-ných.
Když Egwain vycházela ze třetího pokoje, přišly za ní Elain s Nyneivou, aniž by spěchaly.
"Ona se schovává?" zeptala se Nyneiva překvapeně. "Tady?"
"Ztratila jsem ji." Egwain se znovu rozhlédla oběma směry po ochoze. Kam jenom šla? Nemínila však Elsu.
"Kdyby mě napadlo, že tě Elsa předběhne," ozvala se Elain s úsměvem, "tak bych se za ní taky rozběhla, ale ona mi na běhá-ní vždycky připadala příliš tělnatá."
"Budeme ji muset najít později," řekla Nyneiva, "a já zajistím, aby věděla, že má držet pusu zavřenou. Jak mohla amyrlin tý hol-ce vůbec věřit?"
"Myslela jsem, že jsem hned za ní," vykládala Egwain pomalu, "ale byl to někdo jiný. Nyneivo, na chvíli jsem se k ní otočila zá-dy, a ona byla pryč. Ne Elsa - tu jsem ani nezahlídla! - ta žena, kterou jsem nejdřív na Elsu považovala. Byla prostě - pryč a já ne-vím, kam zmi-zela."
Elain se nadechla. "Jedna z bezduchých?" Rychle se rozhlédla kolem sebe, ale ochoz byl až na ně tři pořád prázdný.
"Ona ne," řekla přesvědčeně Egwain. "Ona -" Nebudu jim pře-ce vykládat, že jsem se vedle ní cítila, jako by mi bylo šest, měla jsem potrhané šaty, špinavý obličej a teklo mi z nosu. "Ona neby-la šedý muž. Byla vysoká, krásná, s černýma očima a černými vla-sy. I v davu byste si jí všimly. Ještě nikdy jsem ji neviděla, ale myslím, že je Aes Sedai. Musí být."
Nyneiva čekala, jestli Egwain ještě něco dodá, a pak netrpělivě řekla: "Jestli ji uvidíš znovu, ukaž mi ji. Pokud myslíš, že je to důle-žitý. Teď nemám čas tu postávat a povídat si. Musím vidět, co je v tom skladišti, dřív než bude mít Elsa možnost říct o něm nějaký ne-vhodný osobě. Možná byly opravdu neopatrný. A my bychom jim přece nechtěly poskytnout šanci to napravit."
Egwain vyšla s Nyneivou a Elain po boku a uvědomila si, že stá-le drží ten kamenný prsten - ter'angrial Corianin Nedeal - že jej pevně tiskne v dlani. Váhavě ho vrátila do váčku a zatáhla šňůrky. Pokud neusnu s tím zatraceným - Ale to právě chci, ne?
Prsten ale počká do večera, teď si s ním nemusela lámat hlavu. Cestou Věží neustále pátrala po ženě ve stříbrné a bílé. Nebyla si jistá, proč se jí tolik ulevilo, že ji už nezahlédla. Jsem dospělá že-na a docela schopná, děkuji. Přesto byla ráda, že nepotkaly niko-ho, kdo by ji třeba jen vzdáleně připomínal. Čím víc o té ženě pře-mýšlela, tím silnější měla pocit, že něco na ní nebylo v pořádku. Světlo, už začínám vidět černé adžah i pod svou postelí. Jenže ony možná jsou i pod mou postelí.
Knihovna stála stranou od vysoké a široké Bílé věže. Její svět-lý kámen byl hustě protkaný namodralými žilkami a celá budova přípo-mínala vlny ve chvíli, kdy se lámou. Ty vlny se v ranním světle tyčily do výšky slušného paláce a Egwain si byla celkem jistá, že mají i tolik místností, ale všechny ty komnaty - ty pod podivnými chodbami hor-ních poschodí, kde měla pokoje Verin - byly plné polic přecpaných knihami, rukopisy, papíry, svitky, ma-pami a nákresy nasbíranými ve všech státech během tří tisíciletí. Dokonce ani velké knihovny v Tearu a Cairhienu neobsahovaly tolik prací.
Knihovnice - všechno to byly hnědé sestry - ty police strážily, a hlídaly i dveře, aby knihovnu neopustil byť ten nejmenší papírek, pokud nevěděly, kdo si ho bere a proč. Když však Nyneiva vedla Egwain s Elain dovnitř, u vchodů nikdo nebyl.
V přízemí, které pevně dosedalo na zem ve stínu vysokých peka-nových stromů, byly další dveře, velké i malé. Dělníci občas po-třebovali přístup do skladišť pod knihovnou a knihovnicím se ne-líbilo, když se jejich hájemstvím courali upocení muži. Nyneiva otevřela jedny dveře, ne větší než vstupní dveře do statku, a poky-nula dívkám, aby ji následovaly po schodech vedoucích dolů do tmy. Když dveře za nimi

zavřela, nastala naprostá tma.
Egwain se otevřela saidaru - teď to pro ni bylo tak snadné, že si málem neuvědomila, co dělá - a usměrnila pramínek jediné síly, která ji zaplavila. Příval síly na okamžik hrozil přemoci všechny ostatní pocity. Objevila se malá koule namodralého světla a ustáli-la se kousek nad její dlaní. Egwain se zhluboka nadechla a připo-mněla si, proč jde tak ztuhle. Bylo to spojení se zbytkem světa. Znovu ucítila lněnou košili na těle, vlněné punčochy i šaty. S tro-chou lítosti potlačila touhu natáhnout víc, nechat se saidarem po-hltit.
Zároveň si Elain udělala vlastní světelnou kouli a ty dohromady vydávaly víc světla než dvě lampy. "Je to tak - nádherné, viď?" za-mumlala Elain.
"Buď opatrná," varovala ji Egwain.
"Jsem." Elain si povzdechla. "Je to tak... Budu opatrná."
"Tudy," vyzvala je ostře Nyneiva a prošla kolem nich, aby je vedla. Ale moc daleko dopředu nešla. Nebyla rozzlobená a potře-bovala světlo, které měly ony.
Zaprášená boční chodba, kterou procházely, lemovaná dřevěný-mi dveřmi zasazenými do šedých kamenných zdí, vedla asi sto kroků, než vyústila do mnohem širší hlavní chodby vedoucí pod celou knihov-nou. Jejich světla v prachu ukázala změť překrýva-jících se stop, větši-nou zanechaných velkými mužskými botami a částečně již také pře-krytých prachem. Strop tu byl vyšší a někte-ré dveře by se klidně ho-dily i do stodoly. Na konci bylo hlavní schodiště, dost široké, kudy se dolů nosily velké předměty. Další schodiště vedle velkého vedlo hlou-běji do budovy. Nyneiva se bez váhání vydala tudy.

Egwain ji rychle následovala. V namodralém světle vypadala Elainina tvář bezbarvě, ale Egwain měla stejně dojem, že Elain je bledší, než by měla. Tady dole bychom si mohly vykřičet plíce, a nikdo by nás neuslyšel.
Ucítila, jak tvoří blesk, přinejmenším se k tomu připravovala, a málem klopýtla. Ještě nikdy neusměrňovala dva proudy síly na-jednou. A vůbec jí to nepřipadalo těžké.
Hlavní chodba druhého sklepení se podobala té první, byla širo-ká, uprášená, jen tu byl nižší strop. Nyneiva spěchala ke třetím dveřím napravo a zarazila se.
Dveře to nebyly velké, ale hrubé dřevěné desky působily silným dojmem. Na pevném řetězu protaženém silnými petlicemi, jedné na dveřích a druhé ve zdi, visel kulatý železný zámek. Zámek i ře-těz vy-padaly nově a skoro na nich nebyl prach.
"Zámek!" Nyneiva za něj trhla. Řetěz nepovolil a zámek také ne. "Viděly jste už tady někde zámek?" Znovu zatahala a pak se zámkem udeřila o dveře takovou silou, až se železo odrazilo. Rá-na se rozlehla chodbou. "Tady jsem nikdy jiný zamčený dveře ne-viděla!" Uhodila pěstí do dveří. "Ani jedny!"
"Uklidni se," ozvala se Egwain. "Není třeba dělat takový rámus. Já bych ten zámek otevřela, jen bych se potřebovala kouknout, jak to uvnitř funguje. Nějak ho otevřeme."
"Já se nechci uklidnit," soptila Nyneiva. "Chci se rozčílit...!"
Egwain ji přestala poslouchat a dotkla se řetězu. Od té doby, co opustila Tar Valon, se naučila víc věcí než jen vrhat blesky. Jednou z nich byla náklonnost ke kovům. Ta pocházela ze země, jedné z pěti sil, v níž bylo dobrých jen pár žen - tou druhou byl oheň - ale ona jí vládla, a teď cítila řetěz, cítila vnitřek řetězu, cítila i ten nejmenší kou-síček chladného kovu, vzor, jakým byl tvořen. Síla v ní se chvěla v souladu s tímto vzorem.
"Ustup mi z cesty, Egwain."
Egwain se ohlédla a viděla, že je Nyneiva zahalená září saidaru a drží páčidlo, které se namodrale bílou barvou velice podobalo její světelné kouli, která teď byla skoro neviditelná. Nyneiva se za-mračila na řetěz a zabručela cosi o páce, a páčidlo bylo náhle dva-krát tak dlouhé.
"Uhni, Egwain."
Egwain uhnula.
Nyneiva zasunula konec páčidla za řetěz, připravila se a vší si-lou zatáhla. Řetěz praskl jako nit a Nyneiva vyhekla a překvapeně odlétla málem do půlky chodby. Páčidlo zarachotilo na podlaze.
Nyneiva se narovnala a užasle se dívala z páčidla na řetěz. Páčid-lo zmizelo.
"Myslím, že jsem s tím řetězem něco udělala," poznamenala Egwain. A přála bych si to vědět jistě.

"Taky jsi mohla něco říct," zavrčela Nyneiva. Vytáhla řetěz z petlic a otevřela dveře. "No? Hodláte tam stát celý den?"
Zaprášená místnost měla asi dvacet loktů napříč, ale byla tu jen hromada velkých pytlů z těžké hnědé látky. Každý pytel byl na-cpaný k prasknutí, zavázaný a zapečetěný plamenem Tar Valonu. Egwain je nemusela počítat, aby poznala, že jich je třináct.
Přesunula svou světelnou kouli ke zdi a tam ji upevnila. Nebyla si jistá, jak to udělala, ale když odtáhla ruku, světlo zůstalo. Pořád se učím dělat věci, aniž bych věděla, jak to vlastně dělám, pomys-lela si nervózně.
Elain se na ni zamračila, jako by něco zvažovala, a pak také zavě-sila světlo na zeď. Když ji Egwain pozorovala, nabyla dojmu, že vi-děla, jak to dělá. Naučila se to ode mne, ale já se to právě na-učila od ní. Zachvěla se.
Nyneiva se rovnou jala rozebírat hromadu pytlů a přitom čet-la vi-sačky. "Rianna. Joiya Byir. Po těchhle jdeme." Prohlédla si pečeť na jednom pytli a pak zlomila vosk a rozvázala tkanice. "Aspoň víme, že tu před náma nikdo nebyl."
Egwain vybrala jiný pytel a zlomila pečeť, aniž by si přečetla jméno na visačce. Nechtěla vědět, čí majetek vlastně prohledává. Když pytel obrátila na zaprášenou podlahu, ukázalo se, že je to pře-vážně staré šatstvo a boty. V pytli se našlo pár potrhaných a po-mačkaných papírů, jaké lze nalézt pod skříněmi u ženy, která si příliš nepotrpí na pořádek. "Nevidím tady nic užitečného. Plášť, který by se nehodil ani za hadr na podlahu. Utržená půlka mapy nějakého města. Tear stojí v rohu. Tři ponožky, co potřebují zastu-povat." Prostrčila prst dírou v sametovém střevíčku, jemuž chyběl druhý do páru, a za-mávala jím na ostatní. "Tahle za sebou žádné stopy nenechala."
"Amico taky nenechala nic," připojila nevesele Elain a odhodi-la šaty oběma rukama. "Jsou to jenom hadry. Počkat, tady je kníž-ka. Ať už to balil kdokoliv, musel spěchat, když ji sem přihodil. Zvyky a ob-řady tairenského dvora. Obálka je utržená, ale knihovnice ji budou stejně chtít zpátky." Knihovnice rozhodně. Nikdy by nezahodily knihu bez ohledu na to, jak moc byla poničená.
"Tear," pronesla bezvýrazně Nyneiva. Klečíc mezi velkou změ-tí šatstva vysypaného z pytle, který prohledávala, sebrala kousek papíru, jejž již odhodila pryč. "Seznam obchodních lodí na Erinin s daty, kdy vypluly z Tar Valonu, a daty, kdy by měly dorazit do Tearu."
"To by mohla být náhoda," poznamenala pomalu Egwain.
"Možná," připustila Nyneiva. Složila papír a zasunula si jej do ru-kávu. Pak zlomila pečeť na dalším pytli.
Když konečně skončily a každý pytel prohlédly dvakrát, v ro-zích místnosti ležely hromady odhozených věcí. Egwain se posa-dila na prázdné pytle a byla tak zamyšlená, že si málem nevšimla, jak sebou trhla. Přitáhla si kolena k bradě a zadívala se na sbírku, kterou udělaly. Předměty byly vyrovnány do řady.
"Je toho moc," pravila Elain. "Je tu toho moc."
"Moc," souhlasila Nyneiva.
Našly další knihu, potrhaný, v kůži vázaný svazek Poznámek k návštěvě Tearu, z něhož vypadávala půlka stránek. V podšívce dost silně potrhaného pláště, kam mohl propadnout dírou v kap-se, v pytli Chesmal Emry našly další seznam obchodních plavidel. Nebylo na něm nic jiného než jména, ale ta byla všechna i na tom druhém se-znamu, a podle toho ty lodi do jedné vypluly brzy ráno po oné noci, kdy Liandrin s ostatními opustila Tar Valon. Byl tu také spěšně načrt-nutý plánek nějaké budovy s jednou místností poznačenou jako "Srdce Kamene", a stránka se jmény pěti hos-tinců, slovo "Tear" na stránce sice silně ušmudlané, ale stále či-telné. Bylo tu...
"Zůstalo tu něco po každé z nich," zamumlala Elain. "Každá z nich tu zanechala něco, co ukazuje na cestu do Tearu. Jak si to-ho mohly nevšimnout, jestli se dívaly dobře? Proč o tom amyrlin nic ne-řekla?"
"Amyrlin," podotkla suše Nyneiva, "se drží jen svý vlastní rady a co jí záleží na tom, jestli my proto shoříme!" Zhluboka se na-dechla a vykašlala prach, který zvířily. "Mně ale dělá starosti to, že se tu dívám na návnadu."
"Návnadu?" zeptala se Egwain. Ale ještě než dořekla, tak po-chopila.
Nyneiva kývla. "Návnadu. Past. Nebo možná chtějí odvrátit po-zornost. Ale ať tak nebo tak, bije to tolik do očí, že by na to neměl nikdo skočit."

"Leda by jim nezáleželo na tom, jestli ten, kdo to najde, tu past uvidí." Elain mluvila nejistě. "Nebo možná chtěly, aby to bylo tak zřejmé, že ten, kdo to najde, Tear okamžitě zavrhne."
Egwain si přála, aby ji ani nenapadlo, že si černé adžah mohou být sebou tak jisté. Opět tiskla váček v prstech a hladila palcem křivku kamenného prstenu, který byl uvnitř. "Možná si chtěly z to-ho, kdo to najde, vystřelit," řekla tiše. "Možná si myslely, až ať to najde kdoko-liv, požene se za nimi, hrdý a rozzlobený." Věděly, že to najdeme my? Viděly nás takové?
"Ať shořím!" zavrčela Nyneiva. To byl šok, Nyneiva takhle ni-kdy nemluvila.
Chvíli si řádku jenom mlčky prohlížely.
"Co uděláme teď?" zeptala se Elain nakonec.
Egwain stiskla prsten. - Sny byly úzce spojeny s věštěním. Ve snech snílka se mohla objevit budoucnost i události, které se při-hodily na jiných, i vzdálených místech. "Možná to po dnešní noci budeme vědět."
Nyneiva se na ni podívala, mlčky a zadumaně, a potom vytáhla tmavou suknici se spoustou děr a trhlin a začala do ní skládat před-měty, které našly. "Prozatím," řekla, "si to odneseme ke mně do po-koje a schováme to. Myslím, že máme tak akorát čas, jestli ne-chceme přijít pozdě do kuchyně."
Pozdě, napadlo Egwain. Čím déle tiskla prsten ve váčku, tím větší nutkání cítila. Už tak jsme o krok pozadu, ale možná se o to-lik neopo-zdíme.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Tel'aran'rhiod

Egwain dostala pokoj na stejném podlaží jako Nyneiva a Elain, ale její se od Nyneivina maličko lišil. Postel byla o fous širší a sto-lek o něco menší. Na koberečku byly místo spirál květiny. To by-lo všechno. Poté, co bydlela v obydlí novicek, jí to připadalo jako komnata v paláci, ale když se tam pozdě v noci všechny tři sešly, Egwain si přála, aby byla zase zpátky mezi novickami, bez prste-nu a pruhů na šatech. Podle toho, jak se druhé dvě ženy tvářily, jim bylo stejně nepříjemně jako jí.
Odpracovaly si v kuchyni další dvě jídla a mezitím se snažily vyluštit význam toho, co našly ve skladišti. Byla to past, nebo po-kus odvést pátrání nesprávným směrem? Věděla o tom amyrlin, a pokud ano, proč se jim o tom nezmínila? Nepřišly na žádné vy-světlení a amyrlin se neobjevila, takže se jí nemohly na nic zeptat.
Po obědě přišla do kuchyně Verin a mrkala, jako by si nebyla jis-tá, kde vlastně je. Když zahlédla Egwain s přítelkyněmi na ko-lenou mezi kotly a hrnci, na okamžik se zatvářila překvapeně, a pak k nim došla a zeptala se dost hlasitě, aby to slyšel každý oko-lo: "Zjistily jste něco?"
Elain, s hlavou a rameny ve velkém kotli na polévku, se uhodi-la do hlavy o okraj, jak se rychle narovnávala. Modré oči měla jako talí-ře.
"Nic, jenom mastnotu a pot, Aes Sedai," odtušila Nyneiva. Jak se zatahala za cop, zůstaly jí v tmavých vlasech chomáčky mastné mý-dlové pěny, a Nyneiva se zamračila.
Verin kývla, jako by právě na tuto odpověď čekala. "Dobře, dob-ře. Hledejte dál." Znovu se podmračeně rozhlédla po kuchyni, jako by se snažila zjistit, kde je, a odešla.
Po obědě přišla do kuchyně také Alanna, která si tady vzala misku velkého zeleného angreštu a karafu s vínem, Elaida a po ní Sheriam se objevily po večeři, a po nich se tu zastavila ještě Anaiya.

Alanna se zeptala Egwain, jestli se chce dozvědět víc o zeleném adžah, a chtěla vědět, kdy budou pokračovat ve studiu. To, že si při-jaté novicky vybíraly vlastní předměty a tempo, ještě nezname-nalo, že nemusejí dělat vůbec nic. Prvních pár týdnů studia bylo samozřejmě zlých, ale musely si vybrat, jinak bylo vybráno za ně.

Elaida tam jenom chvíli postála, tvářila se vážně a upřeně je pozo-rovala s rukama v bok. Sheriam udělala totéž a zaujala skoro stejnou pózu. Anaiya také, ale tvářila se zaujatěji. Dokud si ne-všimla, že se na ni dívají. Pak nabyla její tvář výrazu, za který by se nemusela stydět ani Elaida před ní, ani Sheriam. Žádná z návštěv však, pokud Egwain viděla, nic neznamenala. Správkyně novicek měla rozhodně důvod si je překontrolovat, stejně jako mladší novicky pracující v kuchyni, a Elaida měla dů-vod dohlížet na dědičku Andoru. Egwain se snažila nemyslet na to, jak se červená Aes Sedai zajímala o Randa. Co se Alanny týkalo, ta nebyla jediná Aes Sedai, která si jídlo nosila do pokoje, místo aby jedla s ostatními. Polovina sester ve Věži měla příliš práce, než aby se stačila najíst nebo si aspoň pro jídlo poslat služebnou. A Anaiya...? Anaiya se docela dobře mohla zajímat o svého sníl-ka. Ne že by udělala něco, co by zmírnilo trest uvalený samotnou amyrlin. To mohl být její důvod k návštěvě. Mohl být.

Egwain si pověsila šaty do skříně a znovu si říkala, že Verinino uklouznutí mohlo být naprosto přirozené. Hnědá sestra se často cho-vala, jako by nebyla duchem přítomna. Pokud to vůbec bylo uklouz-nutí. Sedíc na okraji postele si Egwain natáhla noční košili a začala si stahovat punčochy. Bílá se jí začínala přejídat skoro ja-ko šedá.

Nyneiva stála před krbem s Egwaininým váčkem v rukou a ta-hala se za cop. Elain seděla u stolu a nervózně hovořila.

"Zelené adžah," říkala zlatovláska, podle Egwain za odpoledne již alespoň podvacáté. "Taky bych si mohla vybrat zelené, Egwain. Pak bych mohla mít tři nebo čtyři strážce a možná se za jednoho z nich provdat. Kdo by byl lepším královským manželem Andoru než stráž-ce? Leda by to byl..." Celá červená se odmlčela.

Egwain pocítila píchnutí žárlivosti, o níž si myslela, že ji dávno překonala, smíšené se soucitem. Světlo, jak můžu žárlit, když se ani nedokážu podívat na Galada, abych se hned celá neroztřásla a ne-podlomila se mi kolena? Rand byl můj, ale už není. Přála bych si, abych ti ho mohla přenechat, Elain, ale on nejspíš není určen ani pro jednu z nás. Dědička Andoru by si snad mohla vzít obyčejné-ho muže z lidu, pokud by to byl Andořan, ale rozhodně se nemůže provdat za Draka Znovuzrozeného. Pustila punčochy na podlahu a říkala si, že přece má dneska důležitější věci na práci než úklid. "Jsem připravená, Nyneivo."

Nyneiva jí podala váček a dlouhý tenký kožený řemínek. "Mož-ná ti to pomůže více způsoby. Mohla bych... jít s tebou. Možná."

Egwain si vysypala kamenný prsten do dlaně a protáhla jím ko-žený řemínek, který si pak uvázala kolem krku. Modré, červené a hnědé proužky a skvrnky se jasně odrážely od běli její košile. "A ne-chat Elain, aby nás obě hlídala sama? Když o nás možná už vědí černé adžah?"

"Já to zvládnu," tvrdila Elain umíněně. "Nebo bych mohla jít s te-bou já a Nyneiva by hlídala. Je z nás nejsilnější, když se roz-zlobí, a jestli je nutné hlídat, tak si můžeš být jistá, že rozzlobená bude."

Egwain zavrtěla hlavou. "A co když to pro dvě nefunguje? Co když to zkusíme obě, a ono to nebude fungovat? To se nedozvíme, dokud se neprobudíme, a pak bychom promarnily noc. A jestli je má-me dohnat, tak si nemůžeme dovolit promarnit ani chviličku." Byly to opodstatněné důvody a ona jim věřila, ale byl tu ještě je-den, bližší jejímu srdci. "Kromě toho se budu cítit líp, když budu vědět, že na mě dáváte pozor obě, kdyby náhodou..."

Nechtěla to ani vyslovit. Kdyby náhodou někdo přišel, zatímco bude spát. Šedí muži. Černé adžah. Kdokoliv z těch, kteří změnili Bí-lou věž z bezpečného místa na černočerný les plný jam a ná-strah. Ně-kdo, kdo by mohl přijít, zatímco tu bude bezmocně ležet a spát. Z je-jich výrazů poznala, že pochopily.

Když Egwain se natáhla na postel a upravila si pod hlavou polš-tář, Elain posunula židle a postavila každou na jednu stranu postele. Nyneiva pozhasínala svíčky a pak se potmě usadila na židli. Elain ji následovala.

Egwain zavřela oči a snažila se usnout, ale až příliš jasně si uvě-domovala předmět, který měla položený na prsou. Uvědomovala si jej mnohem jasněji než bolístky, které jí zůstaly po návštěvě Sheriaminy

pracovny. Teď měla dojem, že prsten váží tolik co cihla, a to roze-hnalo vzpomínky domov a tiché tůně. Tel'aran'rhiod. Ne-viděný svět. Svět snů. Čekající na druhém břehu spánku.
Nyneiva si začala tiše pobrukovat. Egwain rozpoznala nápěv beze slov a beze jména, který si broukávala její matka, když byla Egwain ještě malá. Když ležela v postýlce ve vlastním pokojíčku, s měkouč-kým polštářem pod hlavou, zakrytá po bradu teplými po-krývkami, a maminka byla cítit růžovým olejem a koláči a... Ran-de, jsi v pořádku? Perrine? Kdo byla ta žena? Usnula.
* * *
Stála mezi pahorky porostlými divokým kvítím, mezi nimiž, a občas i na hřebenech, rostly hájky listnáčů. Mezi květy poleto-vali motýli s jasně žlutými, modrými a zelenými křídly a nedaleko si pro-zpěvovali dva slavíci. Po něžně modré obloze plulo několik nadýcha-ných bílých beránků a vánek udržoval dokonalou rovno-váhu mezi zimou a horkem, jaká bývá pouze v těch několika má-lo dnech na jaře. Den to byl příliš dokonalý, aby to mohlo být ně-kde jinde než ve snu.
Podívala se na své šaty a potěšené se zasmála. Měla na sobě hed-vábné šaty ve svém nejoblíbenějším odstínu nebeské modři - který se zbarvil dozelena, když se na okamžik zamračila - s bílý-mi prostřihy na suknici, pošité na rukávcích a na prsou řadami perliček. Vystrčila nohu zpod sukní a spatřila špičku sametového střevíčku. Jediná rušivá věc byl zkroucený prsten z barevného ka-mene, který měla zavěšený kolem krku na koženém řemínku.
Vzala prsten do ruky a zalapala po dechu. Byl lehký jako peříč-ko. Byla si jistá, že kdyby jej vyhodila do vzduchu, odletěl by ja-ko pampeliščí chmýří. A dokonce se ho přestala bát. Zasunula si jej za vý-střih, aby jí nezavazel. "Takže tohle je ten Verinin Tel'aran'rhiod," řekla si. "Corianinin svět snů. Nepřipadá mi ne-bezpečný." Ale Verin říkala, že je. Ať už byla černou adžah nebo ne, Egwain si byla téměř jistá, že by nemohla vyslovit otevřenou lež. Mohla se zmýlit. Ale tomu také nevěřila.
Jen aby zjistila, zda to půjde, otevřela se jediné síle. Saidar ji na-plnil. Takže byl přítomen dokonce i tady. Usměrnila lehce jeden pra-mének a nasměrovala jej do vzduchu, až motýli zavířili jako mihotavá barevná spirála, jako propojené barevné kruhy.
Okamžitě toho nechala. Motýli se zase vrátili, aniž si uvědomi-li své krátké dobrodružství. Myrddraal nebo nějaký jiný zplozenec Stínu dokázal vycítit, když někdo usměrňoval. Rozhlédla se kolem sebe a neuměla si představit někoho z nich na takovém místě, ale to, že si je neuměla představit, ještě zdaleka neznamenalo, že tu nejsou. A černé adžah měly všechny ty ter'angrialy, které studo-vala Corianin Nedeal. To jí surovým způsobem připomnělo, proč tu je.
"Aspoň vím, že můžu usměrňovat," řekla si. "A když tady budu jen tak postávat, nic nezjistím. Třeba když se tu kolem porozhléd-nu..." Udělala krok...
...a stála ve vlhké tmavé chodbě v hostinci. Byla dcerou hostin-ského a tohle byl zcela jistě hostinec. Neozýval se tu jediný zvuk a všechny dveře v chodbě byly pevně zavřené. Právě začala uva-žovat, kdo je asi za prostými dřevěnými dveřmi před ní, když se ty dveře tiše otevřely.
Místnost za nimi byla holá a v otevřených oknech kvílel vítr a zvedal starý popel v krbu. Na podlaze v půli cesty mezi dveřmi a sil-ným sloupem z hrubě otesaného černého kamene ležel velký pes s huňatým ocasem přetaženým přes nos. O sloup se opíral vla-satý mla-dý muž, pouze ve spodním prádle, a hlavu měl sklopenou, jako kdyby spal. Kolem sloupu a muži přes prsa vedl silný černý řetěz, jehož kon-ce muž svíral v pěstích. I ve spánku napínal mo-hutné svaly, aby udržel řetěz napjatý, aby zůstal u sloupu.
"Perrine?" vydechla Egwain užasle. Vstoupila do místnosti. "Per-rine, co je to s tebou? Perrine!" Pes se probudil.
Nebyl to pes, ale vlk, celý černošedý. Teď ohrnul pysky a vyce-nil lesklé bílé zuby. Díval se na ni, jako by byla nějaká myš. Myš, kterou hodlá sežrat.
Egwain proti své vůli rychle ustoupila do chodby. "Perrine! Pro-buď se! Je tu vlk!" Verin říkala, že co se tady stane, je skuteč-né, a ukázala jí jizvu, aby to dokázala. Vlk měl zuby velké jako nože. "Per-rine, vzbuď se! Řekni mu, že jsem přítelkyně!" Sáhla po saidaru. Vlk se plížil k ní.
Perrin zvedl hlavu a ospale otevřel oči. Teď se na ni upíraly dva páry žlutých očí. Vlk se přikrčil.
"Hopsale!" zařval Perrin, "ne! Egwain!"
Dveře se jí zabouchly před nosem a ona se ocitla v naprosté tem-notě.
Nic neviděla, ale cítila, jak se jí na čele perlí pot. A nebylo to z horka. Světlo, kde to jsem? Tohle místo

se mi vůbec nelíbí. Chci se probudit!
Ozval se cvrkot a Egwain nadskočila, než poznala cvrčka. Kde-si v temnotě zakvákala žába a odpověděl jí sbor dalších žab. Její oči se přizpůsobily šeru a ona kolem sebe rozeznala stromy. Hvěz-dy byly schované za mraky a měsíc byl jenom tenký srpek.
Napravo se mezi stromy mihotalo další světlo. Byl to táborový oheň.
Chvíli o tom uvažovala, než vykročila. Přání vzbudit se zřejmě nestačilo, aby ji to dostalo odsud z Tel'aran'rhiodu, a pořád ne-mohla přijít na nic užitečného. Ale také jí zatím nic neublížilo. Za-tím, po-myslela si a zachvěla se. Ale neměla ponětí kdo - nebo co - byl u toho ohně. Mohl by to být myrddraal. Kromě toho nejsem oblečená na po-bíhání lesem. To poslední rozhodlo. Egwain se pyš-nila tím, že pozna-la, kdy se opravdu chová hloupě.
Zhluboka se nadechla, zvedla si hedvábné suknice a přikradla se blíž k ohni. Možná neměla Nyneiviny zkušenosti s plížením, ale znala toho dost, aby nešlápla na suchou větvičku. Nakonec opatr-ně vyhlédla zpoza kmene starého dubu k ohništi.
Tam seděl samotný vysoký mladý muž a hleděl do plamenů. Rand. Ty plameny ale nehořely na dřevě. Nehořely na ničem, co vi-děla. Oheň tancoval nad holou zemí. Dokonce ani neožehl hlínu.
Než se stačila pohnout, Rand zvedl hlavu. Egwain překvapilo, když viděla, že kouří fajfku, z níž stoupá tenký pramínek tabáko-vého dýmu. Rand vypadal unaveně, velice unaveně.
"Kdo je tam?" zeptal se nahlas. "Šustíš listím, že by to probudi-lo mrtvého, tak by ses mohl ukázat."
Egwain stiskla rty, ale vystoupila. Nešustila jsem! "To jsem já, Rande. Neboj se. Je to jenom sen. Musela jsem se dostat do tvého snu."
Zvedl se tak rychle, že Egwain ztuhla. Vypadal nějak větší, než si ho pamatovala. A trochu nebezpečný. Možná víc než jen trochu. Mod-rošedé oči mu plály jako zmrzlý oheň.
"Ty myslíš, že nevím, že je to sen?" ohrnul nad ní rty. "Ale ta-ky vím, že proto nemusí být neskutečný."
Rozzlobeně se rozhlížel do tmy, jako by někoho hledal. "Jak dlouho to budeš zkoušet?" za-řval do noci. "Kolik tváří mi pošleš? Nejdřív mámu, pak tátu, a teď ji! Mě ale hezký holky nesvedou hubičkou, dokonce ani ty, co znám! Já se tě odříkám, Otče lží! Odříkám se tě!"
"Rande," vyhrkla Egwain nejistě. "To jsem já, Egwain. Jsem Egwain."
Náhle se mu z ničeho nic objevil v ruce meč. Čepel z jediného plamene měl lehce zakřivenou, s vyrytou volavkou. "Máma mi dá-vala perníčky," řekl napjatým hlasem, "co byly jasně cítit jedem. Táta měl připravený nůž, aby mi ho mohl vrazit mezi žebra. Ona - ona mi nabízela hubičky, a víc." Obličej se mu leskl potem a od jeho pohledu by klidně chytila suchá sláma. "Co přinášíš ty?"
"Ty mě budeš poslouchat, Rande al'Thore, i kdybych si na tebe měla sednout." Sáhla po saidaru a usměrnila dva pramínky, takže ho vzduch zachytil jako síť.
Meč se mu v ruce otočil a zahučel jako otevřená výheň.
Egwain zachrčela a zapotácela se. Měla pocit, jako by praskl pří-liš napjatý provaz a udeřil ji.
Rand se zasmál. "Učím se, víš. Když to funguje..." Zamračil se a vykročil k ní. "Snesu každý obličej, jenom tenhle ne. Její ne, Světlo tě spal!" Máchl mečem.
Egwain utekla.
Nebyla si jistá, co vlastně udělala, ani jak, ale zjistila, že zase stojí v pahorkatině pod slunečnou oblohou, se zpívajícími slavíky a poletu-jícími motýly. Zhluboka, roztřeseně se nadechla.
Zjistila jsem... co? Že Temný stále jde po Randovi? To už jsem věděla. Tak možná to, že ho chce Temný zabít? V tom není žádný roz-díl. Leda že by se snad již zbláznil, a nevěděl, co říká. Světlo, proč jsem mu nemohla pomoci? Ó Světlo, Rande!
Znovu se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. "Jediný způsob, jak mu pomoct, je zkrotit ho," zamumlala. "A to bych ho mohla rov-nou zabít." Stáhl se jí žaludek. "To však nikdy neudělám. Ni-kdy!"
Na moruši opodál usedla červenka, a jak naklonila hlavičku, aby si mohla Egwain ostražitě prohlédnout, zvedla se jí chocholka. Egwain se obrátila k ptáčkovi. "No, když zde budu postávat a mlu-vit sama se sebou, nikomu tím nepomůžu, ne? Ani když budu mlu-vit s tebou."
Když se přiblížila k moruši, červenka poodlétla. Když udělala další krok, karmínový záblesk právě mizel v houštině.
Egwain se zastavila a vytáhla kamenný prsten. Proč se nezmě-nil? Všechno se doposud měnilo tak

rychle, že málem nestačila popadnout dech. Tak proč ne teď? Pokud odpověď neležela někde tady. Nejistě se kolem sebe rozhlédla. Luční kvítí se jí vysmívalo a slavičí píseň zněla vyloženě škodolibě. Tohle místo vypadalo až příliš, jako by si je vytvořila sama.
Odhodlaně sevřela ter'angrial v dlani. "Vezmi mě tam, kde potře-buju být." Zavřela oči a soustředila se na prsten. Byl to konec-konců kámen. Země by jí pro něj měla poskytnout nějaký cit. "Udělej to. Vezmi mě tam, kde potřebuju být." Znovu sáhla po saidaru a usměr-nila proužek jediné síly do prstenu. Věděla, že k tomu, aby fungoval, jedinou sílu nepotřebuje, a tak se nesnažila s ní něco dělat. Jen prstenu dodávala víc síly. "Vezmi mě tam, kde najdu odpověď. Potřebuju zjistit, co černé adžah chtějí. Doveď mě k odpovědi."
"No, konečně jsi našla cestu, dítě. Tady jsou všechny možné od-povědi."
Egwain nyní prudce otevřela oči. Stála ve velkém sále, jehož kle-nutý strop podpíral hotový les krevelových sloupů. Uprostřed sálu visel ve vzduchu křišťálový meč, pomalounku se otáčel a zá-řil a třpy-til se. Nebyla si jistá, ale měla pocit, že je to ten meč, pro který se ve snu natahoval Rand. V tom jiném snu. Tohle vypadalo tak skutečné, až si musela neustále připomínat, že je to také jenom sen.
Ze stínu mezi sloupy vystoupila jakási stařena, celá ohnutá a kul-hající o holi. Slovo ošklivá ji ani zdaleka nevystihovalo. Mě-la kost-natou špičatou bradu a ještě kostnatější nos, a zdálo se, že má obličej plný bradavic, z nichž rostly chlupy.
"Kdo jsi?" zeptala se Egwain. Jediné lidi, které zatím v Tel'a-ran'rhiodu viděla, byli ti, které znala, ale na tuhle ubohou staře-nu by jistě nikdy nezapomněla.
"Jenom ubohá stará Silvie, má paní," zachechtala se stařena. Zá-roveň se ji podařilo ještě víc ohnout hřbet, zřejmě to měla být poklona, nebo se snad přikrčila. "Znáš ubohou starou Silvii, má paní. Celá ta léta jsem věrně sloužila tvé rodině. Copak tě tenhle starý obličej pořád děsí? Nenech se tím vyvést z míry, paní. Ten mi slouží, když ho po-třebuji, stejně dobře jako hezký."
"Ovšemže," řekla Egwain. "Vyzařuje z něj síla. Dobrota." Dou-fala, že jí ta žena věří. Ať už byla tahle Silvie kdokoliv, zřejmě si myslela, že Egwain zná. Možná dokonce znala odpovědi. "Silvie, ří-kalas, že tu můžu najít nějaké odpovědi."
"Ó, pro odpovědi jsi přišla na správné místo, má paní. Srdce Ka-mene je plné odpovědí. A tajemství. Vznešené pány by moc nepo-těšilo, kdyby nás tu našli. To ne. Sem nemůže vstoupit nikdo jiný než vznešený pán. A sloužící, samozřejmě." Poťouchle, skřípavě se za-smála. "Vznešení páni nezametají a neumývají podlahy. Ale kdo si všímá sluhů?"
"Jaká tajemství?"
Ale Silvie už kulhala ke křišťálovému meči. "Intriky," mluvila ja-ko by k sobě. "Všichni předstírají, že slouží Velikému pánu, a zá-roveň všichni kují pikle a intrikují, aby získali, co ztratili. Každý si myslí, že jen on jediný snuje plány. Izmael je hlupák!"
"Cože?" vyhrkla ostře Egwain. "Cos to říkala o Izmaelovi?"
Stará žena se obrátila a předvedla pokřivený, milý úsměv. "Je-nom takové řeči, co si vykládají chudáci, má paní. Zaprodancům to bere sílu, když je nazveš hlupáky. A ty se pak cítíš líp, bezpeč-ně. Dokonce ani Stín nesnáší, když ho nazývají hlupákem. Zkus to, má paní. Řekni, že je Ba'alzamon hlupák!"
Egwain zvedla koutky úst v úsměvu. "Ba'alzamon je hlupák! Máš pravdu, Silvie." - Opravdu se cítila lépe, když se vysmívala Temnému. Stařena se zachichotala. Meč se otáčel těsně za jejím ramenem.
"Sil-vie, co je to?"
"Callandor, má paní. Ale to ty přece víš, ne? Meč, jehož se ne-lze dotknout." Náhle mávla holí za sebe. Na stopu od meče se hůl s hla-sitým zaduněním zastavila a odrazila se. Silvie se zazubila ještě víc. "Meč, jenž není mečem, i když jen málokdo ví, co to vlastně je. Ale až na jediného člověka se ho nemůže nikdo do-tknout. To zařídili ti, co ho sem dali. Jednoho dne bude Callandor třímat Drak Znovuzrozený, a tím světu dokáže, že je skutečným Drakem. Přinejmenším to bude první důkaz. Luis Therin se vrátí, aby ho viděl celý svět a plazil se před ním. Á, a vznešeným pánům se nelíbí, že ho tu mají. Nemají rádi nic, co má něco společného s jedinou silou. Kdyby mohli, už dávno by se ho byli zbavili. Kdy-by mohli. Kdyby mohli, vzali by si ho jiní. Co by za to každý ze Zaprodanců dal, kdyby mohl mít Callandor?"
Egwain hleděla na jiskřící meč. Byla-li Dračí proroctví pravdi-vá, byl-li Rand Drakem, jak tvrdila Moirain, jednoho dne jej bude třímat v ruce, i když podle toho ostatního, co o proroctvích týkají-cích se

Cal-landoru věděla, neměla ponětí, jak by k tomu mohlo dojít. Ale jestli existuje nějaký způsob, jak se jej zmocnit, možná ho černé adžah znají. Pokud ony vědí jak, domyslím si to taky.
Opatrně se natáhla pomocí jediné síly a zkoumala to cosi, co meč drželo a chránilo. Dotkla se - něčeho - a dál nemohla. Po-znala, které z pěti sil tady použili. Vzduch a oheň a ducha. Doká-zala sledovat složité předivo vytvořené pomocí saidaru spojené silou, která ji udivila. V tom tkanivu však byly díry, mezery, kudy by mohla proniknout dovnitř. Když to zkusila, bylo to jako tlačit na nejsilnější část tkaniva. Udeřilo ji to, když se snažila tím pro-niknout, a tak toho nechala. Jedna polovina té stěny byla utkána s použitím saidaru, ta druhá polovina, ta část, kterou necítila, ani se jí nemohla dotknout, byla vytvořena skrze saidín. Nebylo to si-ce docela tak - ta stěna byla celá z jediného kusu - ale bylo to po-měrně blízko. Kamenná stěna zastaví slepou ženu stejně jistě jako tu, která vidí.
V dálce se ozval dupot.
Egwain nepoznala, kolik lidí jde, ani odkud sem ten zvuk při-chází, ale Silvie sebou trhla a okamžitě se zadívala mezi sloupy. "Zase se přichází na něj podívat," zamumlala. "Ať je vzhůru nebo spí, chce..."
Zřejmě si uvědomila Egwaininu přítomnost a ustara-ně se usmála. "Musíš hned odejít, má paní. On tě tady nesmí při-stihnout, ani se nesmí dovědět, žes tu byla."
Egwain už couvala mezi sloupoví a Silvie ji následovala a má-vala holí. "Už jdu, Silvie. Jenom si musím vzpomenout, kudy mám jít." Dotkla se kamenného prstene. "Odnes mě zpátky do kopců." Nic se nestalo. - Usměrnila do prstenu pramínek síly tenký jako vlas. Kroky se ozývaly blíž, dost blízko, aby je již nepřehlušovala jejich ozvěna.
"Ty neznáš cestu ven," poznamenala Silvie bezvýrazně a pak šeptem, milým a výsměšným zároveň, pokračovala, stará dvorní dá-ma, která cítí, že si může dovolit víc, než když ještě byla u dvo-ra. "Ó, má paní, tohle je nebezpečné místo, když neznáš cestu ven. Pojď, stará Silvie tě odtud vyvede. Ubohá stará Silvie tě bezpečně uloží do po-stele, má paní." Oběma rukama objala Egwain a pobí-zela ji dál od meče. Ne že by Egwain nějaké pobízení potřebova-la. Kroky se zasta-vily. Dotyčný - ať to byl kdokoliv, zřejmě hleděl na Callandor.
"Jen mi ukaž cestu," zašeptala Egwain. "Nebo mi řekni, kudy se mám dát. Nemusíš do mě strkat."
Stařeně se podařilo zaháknout prsty za prsten. "Nesahej na to, Silvie."
"Bezpečně do postele."
Svět zničila bolest.
* * *
Egwain se s výkřikem, při němž si málem odřela hrdlo, posadi-la na posteli. Po obličeji se jí řinul pot. Na chvíli neměla ani poně-tí, kde vlastně je, a nezáleželo jí na tom. "Ó Světlo," zaúpěla, "to bolí. Ó Světlo, to bolí!" Přejela si rukama po těle, byvši si jistá, že je celá po-pálená nebo potlučená, když ji pálí celé tělo, ale nenašla ani tu nejmenší ranku.
"Tady jsme," ozval se z temnoty Nyneivin hlas. "Tady jsme, Egwain."
Egwain se vrhla po hlase a z čiré úlevy objala Nyneivu kolem kr-ku. "Ó Světlo, jsem zpátky. Světlo, jsem zpátky."
"Elain," řekla Nyneiva.
Ve chvíli začala jedna svíčka vydávat trochu světla. Elain se za-razila se svíčkou v jedné a s křesadlem v druhé ruce. Potom se usmála a ve chvíli vzplály všechny svíčky v místnosti. Elain pak došla k umyvadlu a k posteli se vrátila se studeným mokrým ruč-níkem, aby si mohla Egwain omýt obličej.
"Bylo to zlé?" zeptala se ustaraně. "Ani ses nepohnula. Nemlu-vila jsi ze spaní. Ani jsme nevěděly, jestli jsi vzhůru, nebo spíš."
Egwain ve spěchu rozvázala řemínek, který měla kolem krku, a i s kamenným prstenem jej odhodila na druhou stranu poko-je. "Příště," funěla, "si domluvíme čas a vy mě potom vzbudíte.
Vzbudíte mě, i kdybyste mi měly strčit hlavu do škopku vody!" Neuvědomila si, že se vlastně rozhodla to zkusit ještě jednou. Strčili byste hlavu do lví tlamy, jen abyste ukázali, že se nebojíte? Zkusili byste to podruhé, protože jste to udělali už jednou a přeži-li jste to?
Ale bylo v tom víc, než jen potřeba dokázat si, že se nebojí. Bá-la se, a věděla to. Dokud však měly černé adžah ty ter'angrialy, které studovala Corianin, bude se tam muset vracet. - Byla si jis-tá, že odpo-věď na otázku, proč je chtěly, leží v Tel'aran'rhiodu. A jestli tam mů-že najít odpovědi na otázky

týkající se černých adžah - možná i jiné odpovědi, pokud byla pravda byť jen polovi-na toho, co se dozvěděla o snění - bude se muset vrátit. "Ale ne dneska," dodala tiše. "Ještě ne."
"Co se stalo?" chtěla vědět Nyneiva. "O čem se ti... zdálo?"
Egwain ležela v posteli a vykládala. Pověděla jim o všem, vy-nechala jedině to, jak Perrin mluvil s vlkem. - Cítila se trošičku provi-nile, že má před Elain a Nyneivou tajemství, ale tohle bylo Perrinovo tajemství, a jenom on se mohl rozhodnout, zda a kdy je vyjeví. Zbytek ale vypověděla slovo od slova a všechno podrobně popsala. Když skončila, cítila se úplně prázdná.
"Kromě toho, že byl unavený," vyptávala se Elain, "nebyl zraně-ný? Egwain, nevěřím, že by ti ublížil. Nemůžu uvěřit, že by to udělal."
"Rand," podotkla Nyneiva suše, "se bude muset o sebe ještě chvíli starat sám." Elain zrudla a vypadala přitom velice hezky. Egwain si uvědomila, že Elain vypadá hezky, ať už dělá cokoliv, dokonce i když pláče nebo drhne hrnce. "Callandor," pokračova-la Nyneiva. "Srdce Kamene. To bylo vyznačený na tom plánku. Myslím, že víme, kde teď černé adžah jsou."
Elain se sebrala. "To ale nic nemění na tom, že je to past," po-znamenala. "Jestli neodvracely pozornost, tak to je past."
Nyneiva se ponuře usmála. "Nejlepší způsob, jak chytnout něko-ho, kdo na vás nastražil past, je nechat ji sklapnout a počkat, až k ní přijde."
"Ty chceš jet do Tearu?" vyjekla Egwain a Nyneiva kývla.
"Amyrlin na nás zřejmě zapomněla. Teď se rozhodujeme samy za sebe, pamatuješ? Aspoň víme, že černé adžah jsou v Tearu, a ví-me, koho tam máme hledat. Tady můžeme jenom sedět na zadkua podezí-rat každýho kolem a uvažovat, jestli tady někde není dal-ší šedý muž. Já budu radši pes než zajíc."
"Musím napsat máti," řekla Elain. Když si všimla, jak se na ni dí-vají, začala se bránit. "Už jsem jednou zmizela a neřekla jí, kam jdu. Jestli to udělám ještě jednou... Ty neznáš matčinu prudkou po-vahu. Vyslala by proti Tar Valonu Garetha Brynea a celé vojsko. Nebo by je poslala za námi."
"Mohla bys zůstat tady," navrhla Egwain.
"Ne. Nenechám vás jít samotné. A nezůstanu ani tady, abych se užírala, jestli náhodou sestra, která mne učí, není temnou družkou, nebo jestli ten další šedý muž nepůjde rovněž po mně." Zasmála se. "A rozhodně nehodlám dřít v kuchyni, zatímco vy dvě budete někde za dobrodružstvím. Jenom musím ještě sdělit máti, že jsem z amyrli-nina rozkazu opustila Věž, takže se nerozzuří, jestliže ně-co zaslechne. Nemusím jí říkat, kam jedeme, ani proč."
"To bys teda radši neměla," řekla Nyneiva. "Kdyby se dozvědě-la o černých adžah, určitě by za náma někoho poslala. Mimocho-dem, stejně nemůžeš vědět, kolika rukama ten tvůj dopis projde, než se do-stane k ní, ani kdo si ho všechno přečte. Nejlepší je neří-kat nic, co by nemohl vědět každý."
"To je další věc," povzdechla si Elain. "Amyrlin neví, že jsem jedna z vás. Musím přijít na nějaký způsob, jak ten dopis poslat tak, aby o něm nevěděla."
"Na to přijdeme." Nyneiva svraštila obočí. "Možná až budeme na cestě. Mohla bys ho nechat v Aringillu nebo někde po řece, jest-li bu-deme mít čas hledat někoho, kdo jede do Caemlynu. Když ukážeme ty papíry, co nám dala amyrlin, mělo by to každýho pře-svědčit. Musíme doufat, že to bude působit i na kapitány lodí, leda bys měla víc peněz, než mám já." Elain zkormouceně zavrtěla hlavou.
Egwain se ani nenamáhala. Všechny peníze, které měly, padly na cestu z Tomovy Hlavy, zůstalo jim jen pár měďáků. "Kdy..." Musela si odkašlat. "Kdy odjíždíme? Už dneska v noci?"
Nyneiva se na chvíli zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. "Musíš se vyspat po tom..." Ukázala na kamenný prsten, který ležel na podla-ze, kam dopadl, když se odrazil od zdi. "Dáme amyrlin ještě jednu možnost se s náma spojit. Až doděláme snídani, vy si sbal-te, co si bu-dete chtít vzít s sebou, ale ať toho není moc. Nezapomeňte, že musíme opustit Věž, aby si nás nikdo nevšiml. Jestli se amyrlin neozve do po-ledne, hodlám se nalodit na obchodní loď a třeba strčit ten papír kapi-tánovi do krku, jestli to bude nutný, než odzvoní odpoledne. Co na to vy?"
"Zní to skvěle," prohlásila odhodlaně Elain a Egwain řekla: "Dneska v noci nebo zítra, podle mě čím dřív, tím líp." Přála si, aby to znělo stejně sebevědomě jako od Elain.
"Tak bychom se měly vyspat."

"Nyneivo," ozvala se Egwain stísněně, "nechci... nechci být v no-ci sama." Zabolelo ji, že to znělo jako přiznání.
"Já taky ne," přidala se Elain. "Pořád myslím na ty bezduché. Ne-vím proč, ale ti mě dělí víc než černé adžah."
"No," začala pomalu Nyneiva, "asi bych taky nerada zůstávala sama." Zadívala se na postel, kde ležela Egwain. "Vypadá dost velká pro tři, jestli se nebudeme strkat."
Později, když se vrtěly a snažily se najít tu nejpohodlnější polo-hu, se Nyneiva náhle rozesmála.
"Co se děje?" zeptala se Egwain. "Přece nejsi tak lechtivá."
"Právě jsem si vzpomněla na někoho, kdo pro nás moc rád do-ručí Elainin dopis. A taky moc rád vypadne z Tar Valonu. Vlastně bych si na to vsadila."

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Cesta ven

Mat, oblečený pouze ve spodcích, právě dojídal dopolední sva-činku - kousek šunky, tři jablka a chleba s máslem - když se dve-ře do jeho pokoje otevřely a dovnitř vpadly Nyneiva, Egwain a Elain a všechny tři se na něho povzbudivě usmívaly. Zvedl se, že si dojde pro košili, ale pak se umíněně posadil. Mohly aspoň za-klepat. Ale stejně je rád viděl. Přinejmenším zpočátku.
"No, vypadáš líp," řekla Egwain.
"Jako kdybys celý měsíc jenom dobře jedl a odpočíval," dodala Elain.
Nyneiva mu položila ruku na čelo. Trhl sebou, než si připomněl, že tohle dělala doma nejméně posledních pět let. Tehdy ale byla je-nom vědma, pomyslel si. To nenosila ten prsten.
Nyneiva si všimla, jak ucukl. Stísněně se na něho usmála. "Mně to připadá, že bys klidně mohl vstát z postele. Nebo tě ještě baví být tady zavřený? Doma jsi nevydržel ani dva dni za sebou pod střechou."
Mat se váhavě podíval na ohryzek posledního jablka a pak jej položil zpátky na podnos. Málem si začal olizovat šťávu z prstů, ale když ony se na něho dívaly. A stále se usmívaly. Uvědomil si, že se snaží rozhodnout, která z nich je nejhezčí, a nemůže. Kdyby to byl někdo jiný než kdo - a co - byly, kteroukoliv by rád požá-dal o tanec, ať by to byla giga nebo rejdovák. S Egwain ještě do-ma tančíval dost často, a jednou dokonce i s Nyneivou, ale to mu připadalo nesmírně dávno.
",Jedna hezká žena znamená legraci při tanci. Dvě hezký ženy znamenají potíže v domě. Tři hezký ženy znamená utýct do kop-ců.'" Usmál se na Nyneivu ještě stísněněji než ona na něho. "To-hle říkával táta. Vy máte něco za lubem, Nyneivo. Všechny se usmíváte jako kočky na pěnkavu chycenou v trní, a já mám takovej pocit, že ta pěn-kava jsem já."
Jejich úsměvy zmizely. Mat si všiml jejich rukou a napadlo ho, pročpak asi všechny vypadají, jako by umývaly nádobí. Dědička An-doru určitě v životě neumyla jediný talíř, ale on si při takové činnosti neuměl představit ani Nyneivu, i když věděl, že doma v Emondově Roli to dělávala. Všechny tři teď měly prsten s Vel-kým hadem. To byla novinka. A ne zrovna příjemné překvapení. Světlo, jednou k tomu

muselo dojít. Mně do toho nic není, a tím to končí. Nic mi do toho ne-ní. Prostě není.
Egwain zavrtěla hlavou, ale spíše to patřilo druhým dvěma že-nám než jemu. "Říkala jsem vám, že se ho máme zeptat rovnou. Když chce, umí být umíněný jako mezek a protřelý jako kočka. To jsi, Mate. Víš to, tak se přestaň mračit."
Mat se rychle přestal zubit.
"Ticho, Egwain," prskla Nyneiva. "Mate, to, že tě chceme požá-dat o laskavost, ještě neznamená, že nám nezáleží na tom, jak se cítíš. Nám na tom opravdu záleží, a ty to víš, leda bys byl ještě za-bedněnější než obvykle. Jsi v pořádku? Ve srovnání s tím, jak jsem tě viděla posledně, vypadáš pozoruhodně dobře. Mně to opravdu připadá spíš jako měsíc než jako dva dny."
"Mohl bych zaběhnout deset mil a potom si ještě zatančit gigu." Zakručelo mu v žaludku, ale on si toho nevšímal, a doufal, že ony si toho také nevšimnou. Opravdu se cítil téměř jako po měsíčním odpo-činku a dobrém jídle. A poslední jídlo měl včera. "Jakou las-kavost?" zeptal se podezřívavě. Pokud se pamatoval, Nyneiva ni-kdy nežádala o laskavosti, Nyneiva lidem říkala, co mají dělat, a očekávala, že to udělají.
"Chci, abys doručil dopis," řekla Elain dřív, než Nyneiva stači-la otevřít ústa. "Máti do Caemlynu."
Usmála se tak půvabně, až jí na tvářích naskočily dolíčky. "Velice bych to ocenila, Mate." Ran-ní slu-níčko pronikající okny jako by jí do vlasů házelo zlato.
Moc by mě zajímalo, jestli ráda tancuje. Rychle tuto představu zahnal. "To nezní jako něco těžkýho, ale je to dlouhá cesta. Co z toho budu mít já?" Z výrazu její tváře usoudil, že ty dolíčky se-lžou jen málokdy.

Elain se narovnala, štíhlá a hrdá. Skoro za ní viděl trůn. "Copak nejsi věrným poddaným Andoru? Copak nechceš sloužit Lvímu trůnu a své dědičce?"
Mat se rozřehtal.
"Říkala jsem ti, že tohle taky nebude fungovat," podotkla Egwain. "Na něho ne."
Elain naskočily kolem úst vrásky. "Myslela jsem, že by za to stálo aspoň to zkusit. Na strážné v Caemlynu to vždycky působí. Říkalas, že když se usměju -" Prudce se zarazila a na Mata se ani nepodívala.
Cos jí to řekla, Egwain, zuřil v duchu Mat. Že zhloupnu kvůli každé holce, která se na mě usměje? Ale navenek se stále tvářil klidně a dokonce se mu podařilo dál se usmívat.
"Byla bych ráda, kdyby prosba stačila," řekla Egwain, "ale ty ni-komu neprokazuješ laskavosti, viď, Mate? Nebo jsi v životě udě-lal cokoliv, by ti nelichotili, nepodkuřovali ti nebo tě neoblafli?"
Mat se na ni jenom usmíval. "Zatancoval bych si s váma oběma, Egwain, ale poslíčka dělat nebudu." Na okamžik měl dojem, že na něho vyplázne jazyk.
"Jestli se teda můžeme vrátit k našemu prvnímu plánu," ozvala se Nyneiva až příliš klidným hlasem. Druhé dvě ženy přikývly a ona obrátila svou pozornost k Matovi. Poprvé od chvíle, kdy vstoupila do pokoje, zase vypadala jako stará vědma, s pohledem, který vás doká-zal na místě zastavit, a copem připraveným švihnout jako kočičím ocáskem.
"Jsi ještě neomalenější, než se pamatuju, Matrime Cauthone. Co jsi byl tolik nemocný - a já s Egwain a Elain jsme se o tebe stara-ly jako o děcko v kolíbce - jsem na to málem zapomněla. Přesto jsem si myslela, že budeš cítit aspoň kapku vděčnosti. Mluvil jsi o tom, že chceš vidět svět a navštívit velká města. No, který je lep-ší město než Caemlyn? Dělej, co chceš, dokaž svůj vděk a zároveň můžeš někomu pomoct." Vytáhla z pláště svinutý pergamen a po-ložila jej na stůl. Na pečeti ze zlatožlutého vosku se skvěla lilie. "Víc žádat nemůžeš."
Mat si pergamen lítostivě prohlédl. Jednou Caemlynem projíž-děli, ještě s Randem, ale skoro se na to nepamatoval. Byla hanba jim nevyhovět, ale on to považoval za nejlepší. Jestli si chcete užít při tanci, dřív nebo později musíte zaplatit harfeníkovi. Ale podle toho, jak se teď Nyneiva chovala, čím déle nezaplatí, tím horší to bude. "Nyneivo, já nemůžu."
"Co tím myslíš, že nemůžeš? Jsi snad moucha na stěně, nebo chlap? Máš jedinečnou možnost prokázat službu dědičce Andoru, uvi-dět Caemlyn, a s největší pravděpodobností se setkat se samot-nou královnou Morgasou, a ty nemůžeš? Opravdu nevím, co ještě chceš. A tentokrát neuhýbej jako omastek na pánvi, Matrime Caut-hone! Nebo ses tolik změnil, že se ti tohle líbí?" Mávla mu levou rukou před

obli-čejem a málem ho prstenem třískla do nosu.
"Prosím, Mate," řekla Elain, a Egwain se na něho dívala, jako by mu vyrostly rohy jako trollokovi.
Mat se v křesle přikrčil. "To ne, že bych nechtěl. Nemůžu! Amy-rlin to zařídila tak, že se nedostanu z tohohle zatra - z toho-hle ostrova. Jestli to dokážete změnit, donesu ten dopis třeba v zu-bech, Elain."
Ženy si mezi sebou vyměnily pohledy. Občas ho napadlo, jestli ženy dokážou číst myšlenky jiných. Jeho si rozhodně dokázaly přečíst, a zvláště ve chvílích, kdy to nejméně potřeboval. Ale ten-tokrát, ať už se mlčky rozhodly k čemukoliv, jeho myšlenky si ne-přečetly.
"Tohle nám vysvětli," vyzvala ho stroze Nyneiva. "Proč by tě tu chtěla amyrlin držet?"
Mat pokrčil rameny, podíval se jí přímo do očí a předvedl jí svůj nejlepší lítostivý úsměv. "Protože jsem byl nemocnej. Protože to tr-valo tak dlouho. Říkala, že mě nenechá odejít, dokud si nebude jistá, že se někde nesložím a neumřu. Ne že bych to udělal. Totiž umřel."
Nyneiva se zamračila a zatahala se za cop. Náhle ho popadla za hlavu a Mata zamrazilo. Světlo, jediná síla! Než to domyslel, bylo to pryč a Nyneiva ho pustila.
"Co...? Cos mi to udělala, Nyneivo?"
"Ani desetinu toho, co si z největší pravděpodobnosti zaslou-žíš," odtušila ona. "Jsi zdravý jako buk. Slabší než vypadáš, ale zdravý."
"Říkal jsem ti to," opáčil nejistě. Snažil se znovu nasadit úsměv. "Nyneivo, vypadala jako ty. Totiž amyrlin. Tyčí se nad tebou, i když je o půl lokte menší, a nutí..." Z toho, jak Nyneiva zvedla obočí, usou-dil, že tudy cesta nevede. Pokud jen dokáže udržet jejich myš-lenky dál od Valerského rohu. Napadlo ho, jestli to vědí. "No. Stej-ně si myslím, že mě tu chtějí mít kvůli tý dýce. Chci říct, dokud ne-přijdou na to, jak přesně udělala to, co udělala. Víte, jaký Aes Sedai jsou." Zasmál se. Ony se na něho jenom dívaly. To jsem možná ne-měl říkat. Ať shořím! Ony se chtějí stát zatracenýma Aes Sedai. Ať shořím, už to trvá moc dlouho. Byl bych hrozně rád, kdyby se na mě přestala Nyneiva takhle dívat. Zkrať to. "Amyrlin to zařídila tak, že se nedostanu přes most, ani se nemůžu nalodit, bez jejího rozkazu. Chápete? Ne že bych vám nechtěl pomoct. Prostě nemůžu."
"Ale jestli tě dostaneme z Tar Valonu, tak to uděláš?" zeptala se naléhavě Nyneiva.
Tentokrát Elain zvedla obočí a Egwain potřásla hlavou a pronika-vě se na Mata zadívala. Ženy občas nemají smysl pro humor.
Nyneiva svým dvěma přítelkyním pokynula a všechny tři se ode-braly k oknu, kde se k němu obrátily zády a cosi si tiše poví-daly. Mat slyšel jenom mumlání. Měl dojem, že Egwain říká cosi o tom, že po-kud zůstanou pohromadě, budou potřebovat jenom je-den. Díval se na ně a uvažoval, jestli si opravdu myslí, že mohou obejít amyrlinin roz-kaz. Jestli to dokážou, donesu ten jejich zatra-cený dopis kamkoliv. Opravdu ho ponesu třeba v zubech.
Bez přemýšlení sebral ohryzek a ukousl konec. Skousl a rychle vyplivl hořká semínka zpátky na podnos. Když se ženy vrátily ke sto-lu, podala mu Egwain silný složený papír. Mat si je podezíravě pro-hlédl, než papír rozložil. Když četl, začal si pro sebe nevědom-ky broukat.

Cokoliv nositel tohoto listu udělal, je na můj rozkaz a s mým po-věřením. Poslechni a mlč, na můj rozkaz.

Siuan Sanche
strážkyně zámků
plamen Tar Valonu
amyrlinin stolec

A dole byla zavěšena pečeť s plamenem Tar Valonu v kruhu z bílého vosku, tvrdého jako kámen.
Mat si uvědomil, že si pobrukuje "Kapsu plnou zlata" a přestal. "Tohle je pravý, že jo? Nevzaly jste...? Jak jste se k tomu dostaly?"
"Ona to nikde nezapomněla, jestli jsi měl na mysli tohle," řekla Elain.
"Je jedno, jak jsme to získaly," prohlásila Nyneiva. "Je to pravé. A to je taky to jediné, co by tě mělo zajímat. Kdybych byla tebou, tak to nikde moc neukazuju, nebo ti to amyrlin zase sebere, ale do-stane tě

to přes strážné a na loď. Říkal jsi, že ten dopis doručíš, jestli tě odsud dostaneme."
"Už to můžete brát tak, že je v Morgasiných rukou." Nemohl se přestat dívat na papír, ale přece jen jej složil a položil na Elainin do-pis. "Čistě náhodou byste neměly trochu peněz nazbyt, co? Aspoň nějaký stříbro? Zlatou marku nebo dvě? Na cestu lodí mám skoro dost, ale slyšel jsem, že dál po řece je všechno pořád dražší a dražší."
Nyneiva zavrtěla hlavou. "Ty nemáš peníze? Skoro každou noc jste přece hrávali s Hurinem kostky, dokud ti nebylo tak špatně, že jsi nezvedl pohárek. A proč by to po řece mělo být dražší?"
"My hráli o měďáky, Nyneivo, a po nějaký době ani o to nechtěl hrát. To je jedno. Nějak to zvládnu. Vy neposloucháte, co lidi povída-jí? V Cairhienu je občanská válka, a já slyšel, že v Tearu je to stejně zlý. Slyšel jsem, že pokoj v Aringillu stojí tolik, co doma dva slušný koně."
"Měly jsme moc práce," odsekla Nyneiva a vyměnila si ustara-ný pohled s Egwain a Elain, což v Matovi znovu vzbudilo zvěda-vost.
"Na tom nezáleží. Já to zvládnu." V hospodách kolem přístavu se musely hrát hazardní hry. Po noci při kostkách se ráno dostane na loď s plným měšcem.
"Jenom dones ten dopis Morgase, Mate," řekla Nyneiva. "A ať nikdo neví, že ho máš."
"Donesu jí ho. Řekl jsem, že to udělám, ne? Podle toho, jak mlu-víš, by sis mohla myslet, že svý sliby neplním." Pohled, jehož se mu od Nyneivy a Egwain dostalo, mu připomněl nemálo slibů, které ne-splnil. "Udělám to. Krev a - Udělám!"
Ženy ještě chvíli zůstaly a většinou si povídali o domově. Eg-wain a Elain se usadily na posteli a Nyneiva do křesla. Mat si vzal stoličku. Hovor o Emondově Roli v něm vyvolal stesk po domově, a Nyneivu i Egwain to zřejmě rozesmutnilo také, jako by se tu bavili o něčem, co ony už nikdy neuvidí. Mat si byl jist, že jim zvlhly oči, ale když se pokusil změnit téma, zase začaly mluvit o lidech, které znaly, o svátcích, o Bel Tinu a Letnicích, o dožínkových tancovačkách a setkáních při stříhání ovcí.
Elain mu vyprávěla o Caemlynu, o tom, co ho čeká v králov-ském paláci a s kým má promluvit, a taky trochu o městě. Občas se narov-nala tak, že málem viděl na její hlavě korunu. Muž by mu-sel být hlu-pák, aby se zapletl s takovou ženou. Když se zvedly k odchodu, mr-zelo ho, že odcházejí.
Vstal a náhle se cítil neohrabaný. "Koukněte, prokázaly jste mi laskavost." Dotkl se amyrlinina dokumentu na stole. "Velkou las-kavost. Vím, že se všechny stanete Aes Sedai -" při tom se trochu za-koktal - "a z tebe, Elain, bude jednou královna, ale jestli budete někdy potřebovat pomoc a jestli to já zvládnu, tak přijdu. S tím můžete po-čítat. Řekl jsem něco legračního?"
Elain měla ruku na ústech a Egwain se snažila potlačit smích. "Ne, Mate," řekla hbitě Nyneiva, ale také se jí chvěly rty. "Jenom ně-co, čeho jsem si všimla na mužích."
"Musel bys být žena, abys to pochopil," dodala Elain.
"Ať se ti cestuje dobře a v bezpečí, Mate," připojila Egwain. "A nezapomeň, jestli žena potřebuje hrdinu, potřebuje ho hned, ne až zít-ra." Na rtech jí zabublal smích.
Mat se díval, jak se za nimi zavírají dveře. Ženy, usoudil přinej-menším posté, jsou zvláštní.
Pak mu zrak padl na Elainin dopis a na složený papír na něm. Amyrlinin požehnaný papír, jemuž sice nerozuměl, ale který uví-tal jako oheň v zimě. Na květovaném koberci si zatančil kvapík. Uvidí Caemlyn a setká se s královnou. Tvoje vlastní slova mě od tebe osvo-bodí, amyrlin. A taky mě dostanou od Seléné.
"Nikdy mě nechytíte," zasmál se. "Nikdy nechytíte Matrima Cauthona."

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. Prv-ní zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v le-tech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a proto-že tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho za-čátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho zá-znamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle staré-ho systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se da-tuje od kon-ce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobod-ný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávají-cí léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

adžah: Společenství Aes Sedai, k nimž patří všechny Aes Sedai kro-mě amyrlin. Rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Se-dai vlastní cíle. Např. červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah, na druhou stranu, upustilo od vměšování se do světských zá-ležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomocí a oddává se otáz-kám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek na-zývané bojové adžah) je připraveno se v Tarmon Gai'donu utkat s každým novým hrůzopánem. Kolují pověsti (jež ovšem Aes Sedai ostře popírají a nikdy to nikdo bezpečně neřekl před nimi) o čer-ných adžah, oddaných službě Temnému.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, do-konce je nenávidí, kladou jim totiž za vinu Rozbití světa, a většinou se o nich tvrdí, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen má-lo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde tako-vé spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňo-vání jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stár-nutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin sto-lec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Také zváni Aiela-ni. Než zabijí, zakrývají si obličej, z čehož vzniklo rčení "chovat se jako černě zahalený Aiel" k popisu člověka, který se chová násilnicky. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody vý-chodně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, a to nejen proto, že je téměř nemožné zde nalézt vodu, ale taky proto, že Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatní-mi lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani ma-jí zaručen volný průchod, i když ani s nimi se Aielové příliš nestý-kají. Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jed-noho z válečných společenstev; - jako jsou Kamenní psi (Sha'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor) nebo Děvy oštěpu (Far Dareis Mai). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povin-nosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi často skládají slib, že neodejdou z bitvy, pokud jednou začala, a zemrou do posledního muže, bude-li nutné takto splnit slib. Kme-ny Aielů - mezi nimi Goshien, Reyn, Shaarad a Taardad Aielové - často bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy exis-tuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendoralderu, několik aielských kmenů přešlo Páteř světa. Ailkové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Team. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě

pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielo-vé dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendo-raldera; Cairhien.
Alanna Mosvani: Aes Sedai ze zeleného adžah.
al'Mearová, Nyneiva: Žena, která byla kdysi vědmou v Emon-dově Roli v andorském kraji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek.
al'Thor, Rand: Mladý muž z Emondovy Role, jenž je ta'veren. Kdy-si ovčák. Nyní prohlášen za Draka Znovuzrozeného.
al'Vereová, Egwain: Mladá žena z Emondovy Role. Nyní se cvi-čí na Aes Sedai.
Amalasan, Guair: Viz Válka Druhého Draka.
amyrlinin stolec: (1.) Titul nejvyšší představené Aes Sedai. Do-život-ně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zele-né adžah") každého ze sedmi adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se spole-čensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Anaiya: Aes Sedai z modrého adžah.
angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je scho-pen po-užít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. O jejich výrobě není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též sa'angrial; ter'angrial.
Artuš Jestřábí křídlo: Viz Jestřábí křídlo, Artuš.
Atha'an Miere: Viz Mořský národ.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života". Zmínky v mnoha pří-bězích a pověstech.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož aven-desory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje ně-jaké spojení.
Aybara, Perrin: Mladý muž z Emondovy Role, dříve kovářský tova-ryš.
Ba'alzamon: V jazyce trolloků: "Srdce Temnoty." Předpokládá se, že je to trollocké jméno pro Temného. Viz též Temný; trolloci.
Be'lal: Jeden ze Zaprodanců.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Bel Tin: Jarní slavnost oslavující konec zimy, klíčeni obilí a na-rození prvních jehňat.
bezduší: Viz šedí muži.
Bornhald, Dain: Důstojník dětí Světla, syn kapitána dětí Světla, jenž zahynul u Falme na Tomově Hlavě.
Byar, Jaret: Důstojník dětí Světla.
Caemlyn: Hlavní město Andoru.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války (976-978 NE) vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky po-blíž Páteře světa, takže bylo nezbytné dovážet velké množství obi-lí. Za-vraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou vál-ku mezi rody o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Znakem Cairhienu je v modrém poli vychá-zející zlaté slunce.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč držený v Tearském Kameni, v komnatě zvané Srd-ce Kamene. Může se ho dotknout jedině Drak Znovuzrozený. Pod-le Dra-čích proroctví jedním z nejdůležitějších znamení, že se Drak znovu zrodil a blíží se Tarmon Gaťdon, bude to, že Drak Znovu-zrozený získá Callandor.
Cauthon, Mat: Mladý muž z Emondovy Role v Dvouříčí. Celé jmé-no: Matrim Cauthon.
citara: Hudební nástroj, který může mít šest, devět nebo dvanáct strun, drží se na kolenou a lze na něj i brnkat.
cuendillar: Viz srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil muž-skou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a roz-bili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla.

daes dae'mar: Velká hra, také známa jako hra rodů. Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze zís-kat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když člověk do-sáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou.
Damodred, urozený pán Galadedrid: Nevlastní bratr Elain a Gawyna. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Dcera noci: Viz Lanfear
dědička: Titul následnice andorského trůnu. Královnina nejstarší dce-ra nastupuje po své matce na trůn. Nemá-li královna dceru, přechá-zí trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou.
Děs: Viz Temný.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhod-lané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stole-té války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím po-čtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je, a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s ni-mi přá-telí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve zna-ku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Ta-zatelé.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a pře-žije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto pře-hrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňo-vatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Málo známá, zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o ni-chž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen, aby se mohl dotknout světa. A že Luis Therin Tela-mon, Drak, Ten, kdo rozbil svět, se znovu zrodí, aby mohl vybo-jovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stí-nu. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin za-bil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Občas se někteří muži prohlašují za Draka Znovu-zro-zeného a občas některý z nich získá dost následovníků, aby k jeho likvidaci muselo nastoupit celé vojsko. Někteří dokonce začali vál-ky, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži ne-schopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to doká-zalo. Nicmé-ně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili pro-roctví týkající se znovuzrození Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat do-kázali, byli nejsil-nější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43) a Logain (997 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle věštby a pověstí se Drak znovu zrodí v hodině největší nouze lidstva, aby zachránil svět. Na to se lidé ni-jak zvlášť netěší, protože věštba mluví o tom, že Drak Znovuzroze-ný při-nese na svět nové Rozbití, a také proto, že Luis Therin Rodo-vrah, Drak, je jméno, při kterém lidem běhá mráz po zádech ještě tři tisíce let po jeho smrti. Viz též Drak; Drak, falešný; Dračí pro-roctví.
država: Ogierská domovina. Mnoho držav bylo od Rozbití světa opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráně-ny, takže v nich Aes Sedai nemohou usměrňovat jedinou sílu, do-konce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedi-nou sílu z vnější strany državy nemají žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida: Aes Sedai z červeného adžah, která radí královně Morga-se z Andoru. Občas je schopná věštění.
Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička an-dorského trůnu. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii.
Far Dareis Mai: Doslova "Děva oštěpu". Jedno z mnoha aiel-ských válečných společenstev. Na rozdíl od ostatních do ní mohou vstou-pit ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spol-ku, ani

nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Tyto děti jsou chovány jako v bavlnce, protože věštba praví, že dítě zrozené z Děvy sjednotí kmeny a vrátí Aielům jejich velikost, kterou poznali za věku pověstí. Viz též Aielové; Aielská válečná společenstva.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
Galad: Viz Damodred, urozený pán Galadedrid.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hopsal: Vlk.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kan-dor a Shienar.
hra rodů: Viz daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedi-nou sí-lu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali ve-liteli trollockých vojů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Za-prodanci.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejné-ho jména.
Izmael: Ve starém jazyce "Zrádce naděje". Jeden ze Zaprodanců. Jméno, které dostal vůdce těch Aes Sedai, kteří za války Stínu pře-šli na stranu Temného. Říká se, že své vlastní jméno zapomněl do-konce i on. Viz též Zaprodanci.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úpl-ně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo li-dí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schop-ností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či nikoliv, snad si ani neuvě-domují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při do-spívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž scho-pen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dote-kem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dív-ky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet čle-nek Aes Sedai, a muže proto, aby zabrá-nily oněm hrozným věcem, které sílou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kame-nů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Jestřábí křídlo, Artuš: Bájný král (vládl SR 943-994), který sjedno-til všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán, ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
Kamenní psi: Viz Aielská válečná společenstva.
Karaethonský cyklus: Viz Dračí proroctví.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými zápla-tami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
Kočovný lid: Viz Tuatha'ani.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí je-den věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé pro-jde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
kousalka: Malý, téměř neviditelný bodavý hmyz.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který doká-že usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém

šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Po-kud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Viz též jediná síla; utišování.
kronikářka: Mezi Aes Sedai druhá hodnost po amyrlinině stolci, fun-guje též jako sekretářka amyrlin. Volí ji doživotně věžová sněmov-na, obvykle pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Viz též amyrlinin stolec; adžah.
lán: Plošná míra, odpovídá 100 krát 100 krokům.
Laman: Král Cairhienu z rodu Damodredů, který v aielské válce ztra-til trůn i život. Viz též aielská válka; avendoraldera.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Ne-koru-novaný král Malkieru, dai šan a poslední žijící malkierský šlech-tic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců, prav-děpodobně nejmocnější z nich hned po Izmaelovi. - Na rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla za-milovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla jeho man-želku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
legue: Viz jednotky délky.
Leana: Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Viz též adžah; kro-nikářka.
Letnice: Hody a slavnost uprostřed léta, široce slaveny v mnoha čás-tech světa.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému adžah.
Loial syn Arenta syna Halanova: Ogier z Državy Šangtaji.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mor-nou. Znakem Malkieru byl zlatý jeřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmlu-vu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zni-čeny za trollockých válek.
Masema: Shienarský voják, který nenávidí Aiely.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který své bohatství a nezá-vislost odvozuje z toho, že ví, kde nalézt bohatá hejna olejovek, kte-ré ekonomicky soupeří s olivovými háji Tearu, Illianu a Tarabonu. Olejovky a olivy dodávají téměř veškerý olej do lamp. Současnou vládkyní Mayene je Berelain, první z Mayene. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.
míle: Viz jednotky délky.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat význam aury, kterou občas vidí kolem lidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah, původem z rodu Damod-redů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v krá-lov-ském paláci v Cairhienu.
Morgasa: Z milosti Světla královna Andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Zna-kem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Mořský národ: Přesněji Atha'an Miere, Lidé moře. Obyvatelé ostro-vů v Arythském oceánu a Bouřlivém moři, na těchto ostrovech trá-ví jen málo času a většinu života tráví na lodích. Většina zámoř-ského obchodu se děje na lodích Mořského národa.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení po-tomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků. Fyzicky se podobají lidem, jenom nemají oči, nic-méně vidí ve dne i v noci jako orel. - Mají určitou moc, která vy-věrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z je-jich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní to-ky. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejzná-mější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost pře-nést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překoná-vat mezilehlý prostor, byly ztraceny. Jiné, jako například věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale všeobecně) se nyní objevuje nejméně často. Jiné nadání, dlouho považované za

ztra-cené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE.
Nedeal, Corianin: Viz nadání.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sá-huje typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínají-cím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v ob-lastech nazývaných državy. Když byli po Rozbití světa z těchto držav vytrženi (ogierové nazývají tuto dobu vyhnanstvím), mělo to za násle-dek tak zvané toužení. Ogier, jenž je příliš dlouho mimo državu, one-mocní a zemře. Jsou vyhlášenými kameníky, kteří po Rozbití vysta-věli mnoho lidských měst, ale sami považují staveb-nictví za něco, co se naučili během vyhnanství, a zdaleka ne tak dů-ležité jako péči o stromy v državách, zvláště nesmírně vysoké vel-ké stromy. Své državy opouštějí zřídka, obvykle jen kvůli stavbě, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí. I když jsou považo-váni za mírumilovné tvory, kteří se jen zřídka rozhněvají, v někte-rých starých příbězích se vypráví, že za trollockých válek bojovali po boku lidí, a jsou zde líčeni jako neúprosní nepřátelé. Většinou si nesmírně váží znalostí a jejich knihy a příběhy často obsahují vě-domosti pro lidstvo ztracené. Typický ogier se dožívá nejméně tři až čtyřikrát vyššího věku než člověk. Člen této nelidské rasy se na-zývá ogier. Viz též Rozbití světa; država; stromový zpěvák.
ohňostrůjci, cech: Společnost uchovávající v tajnosti tvorbu oh-ňo-strojů. Své tajemství stráží velice dobře - kvůli němu jsou dokon-ce schopni vraždy. Cech získal své jméno díky úžasným představe-ním, zvaným ohňostroje, které předvádějí všem vládcům a občas i velkým pánům. Menší ohňostroje prodávají jiným, ale s přísným varováním, že při pokusu zjistit, co je uvnitř, může dojít k ohrom-ném neštěstí. Cechovní kapitula je v Tanchiku, hlavním městě Tarabonu. Cech si posléze zřídil další kapitulu v Cairhienu, ale již ne-funguje.
Ordeith: Ve starém jazyce "pelyněk". Jméno přijaté mužem, jenž ra-dí velícímu kapitánu dětí Světla.
Páteř světa: Vysoké pohoří pouze s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, a každá osoba, která umí usměrňovat jedinou sílu, obvykle vládne některými prameny lépe než jinými. Tyto prameny jsou pojmenovány podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, vo-da a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Jen málokdo zvládá dobře tři, ale od věku pověstí nikdo neovládl všech pět. Dokonce i tehdy to bylo velice vzácné. Síla může mezi jednotlivými lidmi velice kolísat, takže někteří, kdo umí usměr-ňovat, jsou mnohem silnější než jiní. Prová-dění jistých úkonů s jedi-nou silou vyžaduje schopnost zvládat prou-dění jedné či více z pěti sil. Například vyvolat či zvládat oheň vy-žaduje sílu ohně, ovlivňování počasí vyžaduje sílu vzduchu a vody, zatímco léčení sílu vody a du-cha. Duch se mezi muži a ženami vy-skytuje rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mno-hem častěji vyskytuje u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. Vyskytují se výjimky, ale síly ze-mě a ohně začaly být nejčastěji po-važovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské. Všeobecně nejde jednu schopnost po-važovat za silnější než druhou, i když mezi Aes Sedai existuje rčení: "Žádná skála není tak silná, aby ji voda a vítr nezničily, žádný oheň není tak zuřivý, aby ho vo-da neulila nebo vítr nezhasil." Je třeba do-dat, že toto rčení se začalo používat dávno poté, kdy zemřel poslední muž Aes Sedai. Existovalo-li podobné rčení mezi muži Aes Sedai, je nyní ztraceno.
Pevnost Světla: Velká pevnost dětí Světla v Amadoru, hlavním měs-tě Amadicie. Amadicie má krále, ale děti zde nevládnou pouze pod-le jména. Viz též děti Světla.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Se-dai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je roz-dělena na mužskou polovici {saidín) a ženskou polovici (saidar), které pra-cují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze sai-dínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.

přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již do-sáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Při-jaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky, a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka má právo nosit prsten s Velkým hadem, ale pouze na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, rozhodne se pro některé adžah, zís-ká právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst ne-bo ho v někte-rých situacích dokonce sundat.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Se-dai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'an-grial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo prav-da. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude pro-ti zplo-zencům Stínu, nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyža-dovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první přijatou ja-ko reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písme-ne, lze často pečli-vým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou nepo-rušitelné.
přízraky: Viz myrddraalové.
půllidé: Viz myrddraalové.
Putování Jaima Dlouhokrokého: Velice známá kniha cestopisů a po-zorování zaznamenaných malkierským spisovatelem a cestovate-lem. Kniha byla poprvé vytištěna 968 NE a od té doby je neustále přetiskována. Jaim Dlouhokroký zmizel krátce poté v Aielské vál-ce a obvykle se považuje za mrtvého.
rada devíti: V Illianu rada sestávající z devíti urozených pánů, kteří mají radit králi, ale historicky s ním bojují o moc. Navíc musí král i devítka bojovat o moc se shromážděním.
Rogoš Orlozraký: Bájný hrdina zmiňovaný ve starých příbězích.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli a ovlá-dali jedinou sílu tak, že si to dnes nikdo ani neumí představit, změ-nili tvář světa. Způsobili hrozná zemětřesení, srovnali horské hře-beny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo na-prosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve vět-ru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Roz-bití světa. Viz též Čas šílenství; stovka rytířů.
Rudé štíty: Viz aielská válečná společenstva.
sa'angrial: Kterýkoliv z mnoha předmětů, které umožňují usměr-ňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. -Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srov-nání s množstvím jediné síly, které je možné usměrnit pomocí angri-alu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. Pozůstatek věku pověstí, o jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
sáh: Viz jednotky délky.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seancha-né.
Seanchané: Potomci vojáků, které Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán.
Seléné: Jméno používané jedním ze Zaprodanců, Lanfear.
Shadar Logoth: Město, opuštěné za trollockých válek a od té doby zapomenuté. Je to pošpiněné území a každý kamínek z něj je smr-telně nebezpečný.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích, místo věznice Temné-ho.
Sheriam: Aes Sedai z modrého adžah. Správkyně novicek v Bílé vě-ži.
shromáždění: Orgán v Illianu, vybíraný měšťany a rejdaři mezi se-bou, který má radit jak králi, tak radě devíti, ale historicky s nimi bojuje o moc.
Síň služebníků: Ve věku pověstí velká sněmovní síň Aes Sedai.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zá-konů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Původně z modrého adžah. Roku 985 NE zvolena amyrlin. Amyrlinin stolec je všech adžah a žádného.

síť osudu: Viz ta'maral'ailen.
snílek: Viz nadání.
Srdce Kamene: Viz Callandor.
srdečník: Nezničitelná substance vytvořená během věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro cuendillar.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale vět-šina zná jen pár slov.
stoletá válka: Rada překrývajících se válek mezi neustále se mě-nící-mi spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bo-jem o jeho říši. Trvala od SR 994 do SR 1117. Válka vylidnila vel-ké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozmě-rů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vy-tvořily současné státy. Viz též Jestřábí křídlo, Artuš.
stovka rytířů: Sto mužů Aes Sedai, ve věku pověstí jedněch z ne-jmocnějších lidí, kteří pod vedením Luise Therina Telamona pro-vedli poslední útok, jímž byla ukončena válka Stínu a Temný byl opět uzavřen do vězení. Protiútok Temného poskvrnil saidín. Stov-ka rytířů zešílela a nastalo Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; Roz-bití světa; pravý zdroj; jediná síla.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné sí-ly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravo-vání, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí ne-prozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco větši-na adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jed-noho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může při-poutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provede-no i proti jeho vůli. Co z tohoto spoje-ní získává Aes Sedai, je peč-livě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
stromový zpěvák: Ogier, který má schopnosti zpívat stromům (nazý-vá se to "stromová píseň"), buď aby je vyléčil, nebo aby jim po-mohl růst a vzkvétat, nebo aby ze dřeva mohl vytvořit předměty, aniž by strom poranil. Předměty takto vyrobené se nazývají "výzpěvné dře-vo" a jsou vysoko ceněny. Zůstalo jen velmi málo ogierů, kteří jsou stromovými zpěváky. Zdá se, že toto nadání postupně mizí.
šedý muž: Osoba (muž či žena), která se dobrovolně vzdala své duše, aby se mohla stát zabijákem ve službách Temného. Šedí muži vy-padají velice obyčejně, takže si jich ostatní lidé nevšimnou, dokud není pozdě. Většina šedých mužů jsou vskutku muži, ale menší po-čet tvoří ženy.
Šej'tan: Viz Temný.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanreall, Artuš Pendrag: Viz Jestřábí křídlo, Artuš.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valer-ský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osu-du, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osu-du. Viz též vzor věku.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Jeho členové hodlají objevit pravdu polemikami a odhalováním Temných druhů. Obvykle při vy-šetřo-vání používají útrpné právo a obvykle zastávají názor, že pravdu již stejně znají, je jen třeba, aby se k ní oběť přiznala. Tazatelé si říka-jí ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od dětí a rady pomazaných, která dětem ve-lí. Hla-vou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomaza-ných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsí-ce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že by-la postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, ale vždy bez úspěchu. O Kameni se dva-krát zmiňují Dračí proroctví. Jednou se v nich praví, že Kámen ne-padne, dokud nepřijde lid Draka. - Na jiném místě stojí, že Ká-men nepadne, dokud Drak nesevře Meč, jehož se nelze dotknout,

Callan-dor. Někteří lidé věří, že proroctví počítají s odporem vzne-šených pánů k jediné síle a s tairenských zákonem, který zakazuje usměrňo-vání. Přes tento odpor je v Kameni uloženo značné množ-ství an'grialů a ter'angrialů, dokonce snad větší než vlastní Bílá věž. Tato sbírka byla podle některých nashromážděna, aby byla umenšena sláva vlastnictví Callandoru.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proni-ká a obklopuje všechny možné světy. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již ne-probudí.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného a věří, že získají veli-kou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v oka-mži-ku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z té-to věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a ko-nec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěs-tí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy a Prašivec. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často říká: "po-jmenoval Temného".
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňo-vat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila.
Tigrain: Jako dědička Andoru se provdala za Taringaila Damod-reda a povila mu syna Galadedrida. Její zmizení v roce 972 NE, krátce poté, co se její bratr Luc ztratil v Morně, vedlo v Andoru k zápasu o nástupnictvi a v Cairhienu způsobilo události, které nakonec ved-ly k aielské válce. Ve znaku měla ženskou ruku držící stonek růže s trny a stříbrným květem.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mo-hutní postavou, nesmírně zuřiví, jsou pokřivenými křiženci lidí a zví-řat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něčemu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trva-ly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všech-ny záznamy jsou pouze útržkovité.
Tuatha'ani: Toulavý lid, také známi jako Cikáni či Kočovný lid, žijí-cí v jasně obarvených povozech a řídící se naprosto mírumilovnou filozofií, nazývanou Cesta listu. Věci, které Cikáni spraví, jsou čas-to lepší než nové. Patří mezi pár lidí, kteří mohou překročit Aielskou pustinu bez toho, aby byli obtěžováni, protože Aielové se jim důsled-ně vyhýbají.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která mů-že usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla uti-šena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se jej dotknout. - Provádí se jen zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Hledání rohu. Roh by měl být schopen povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stí-nem.
válka Druhého Draka: Válka vedená proti falešnému Draku Guairu Amalasanovi (939-43 SR). Během této války se vynořil mladý král jménem Artuš Tanreall Pendrag, později známý jako Artuš Jes-třábí křídlo, a dosáhl ohromné moci.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly, zakončila věk pověstí. Začа-la krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila po celém světě. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na vál-ku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal

Temný a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věz-nice. Viz též stovka rytířů; Drak.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání poča-sí, jakož i pro zdravý rozum. - Postavení značící velkou zod-povědnost a pravomoce, jak skutečné, tak mlčky předpokládané. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích sto-jí nad ním. Na rozdíl od starosty je volena na celý život a jen zce-la výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Je téměř tradicí, že se sváří se starostou. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Do-ba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Tem-ným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stí-nu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Tem-ného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
velká hra: Viz daes dae'mar.
Velké hledání Valerského rohu: Cyklus příběhů soustředěných ko-lem pověstného pátrání po Valerském rohu, odehrávajících se v le-tech mezi koncem trollockých válek a začátkem stoleté války. Je-li vyprávěn úplně celý, může vyprávění zabrat mnoho dní. Viz též Va-lerský roh.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, kdy začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novic-ky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah.
výzpěvné dřevo: Viz stromový zpěvák.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Ne-plést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věku, čas-to nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho které-ho věku. Viz též ta'veren.
výzpěvné dřevo: Viz stromový zpěvák.
Zabijáci stromů: Aielské jméno pro Cairhieňany, vždy vyslovo-vané s hrůzou a odporem.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku po-věstí, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Podle jak pověstí, tak útržků zá-znamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice zno-vu uzavřena. Jejich jména - mezi nimi Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin a Izmael - se stále používají ke strašení dětí.
Zrádce naděje: Viz Izmael.